

Giới thiệu Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa

Thể loại: Hiện đại, sủng, thanh mai trúc mã, showbiz, HE

Converter: NgọcQuynh520

Editor: Lạc Thần

Năm Nam Sơ mười sáu tuổi, khi ngôi nhà đang rực lửa thì cô lại bị nhốt trong phòng của mình. Khi đang mơ màng cô liền nhìn thấy một chàng trai mặc đồng phục bước ra từ trong ngọn lửa.

Nam Sơ là nữ diễn viên của bộ phim "Tấn công bạn trai cũ" sắp được công chiếu, vào một ngày nọ khi cô tham gia một chương trình có nội dung tuyên truyền cho bộ phim cô đóng, nội dung lại chính là gọi điện cho bạn trai cũ vì thế mà cô đã điện cho Lâm Lục Kiều

Tất cả mọi người đang im lặng chờ sự việc diễn ra.

Nam Sơ - Người của công chúng: Hy sinh mạng sống của mình cho sự nghiệp.

Lâm Lục Kiều - Mạng anh là của quốc gia, nhưng trái tim anh là của em.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nhất thiết ân ái hội, vô thường nan đắc cửu.

Sinh thế đa úy cụ, mệnh nguy vu thần lộ.

Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh phố.

Nhược ly vu ái giả, vô ưu diệc vô phố.

——< kim cương kinh >

Dịch nghĩa:

Mọi ân ái đời này, đều vô thường chóng phai.

Cõi thế nhiều khổ não, đời người như sương mai.

Do ái sinh sợ hãi, do ái sinh ưu phiền.

Kẻ nào lìa chữ ái, tâm mới được an nhiên.

——< Kim Cương Kinh >

Trời gần sáng, Nam Sơ choàng tỉnh từ trong giấc mộng, mồ hôi lạnh đổ khắp người.

Trong nhà không mở đèn, rèm bao phủ kín mít, xung quanh tối om, cô chống người ngồi tựa vào đầu giường, đưa tay tìm điều thuốc và bật lửa trên đầu giường.

Một tiếng "Xi...", trong bóng tối sáng lên ngọn lửa, tắt rất nhanh, khói thuốc lan tỏa khắp phòng, đốm lửa nhỏ nơi đầu ngón tay chột sáng chột tắt.

Nam Sơ hút thuốc, híp mắt, đang suy tư.

Được một lúc, cô mò điện thoại di động ở trên đầu giường, thật nhanh ấn xuống mấy chữ.

"Tao lại mơ thấy anh ta."

Bốn giờ rưỡi sáng, bên kia trả lời rất nhanh: "Mơ thấy anh ta làm cái gì đấy?"

"Ân ái." Nam Sơ nhấn lại.

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, mày chỉ là phát xuân, cần một người đàn ông."

Nam Sơ bình tĩnh xem hết, nhìn điện thoại mắng một câu em gái nguoi, ném di động sang một bên, dựa vào đầu giường nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại cảnh tượng trong mộng.

Người đàn ông khỏa thân, làn da màu đồng, bắp thịt căng phồng, đường cong lưu loát, rắn chắc, mái tóc ngắn rất đen, còn có đôi mắt sâu lắng nhìn như không để lại dấu vết.

.....

6h10, người đại diện Thẩm Quang Tông mang theo trợ lý đi vào: "Đứng lên trang điểm."

Nam Sơ xuống giường, khom lưng tìm dép, Thẩm Quang Tông đá tới cho cô một chiếc, nói: "Hôm nay phải vào tổ, đợi lát nữa để cho Tây Cố thu dọn đồ đạc giùm cô."

Trong lúc nói chuyện, anh ta đẩy một cô gái nhỏ đến trước mặt cô.

Nam Sơ vừa mang giày vừa hé mắt quan sát, khuôn mặt hờ hững, lười biếng nói: "Mới tới?"

Ban đầu Nam Sơ là người mẫu, đầu năm bị dính scandal, danh tiếng cũng giảm xuống, trợ lý bên cạnh đã đổi ba bốn người rồi, không biết là do mấy trợ lý trước không hợp bất tự với Nam Sơ, hay do Nam Sơ là người khó ở chung nữa.

"Trợ lý thực tập kiêm chuyên gia make-up."

Ba tháng này Thẩm Quang Tông chuyện gì cũng không làm, chỉ lo tìm trợ lý chiều cổ cho cô, nhắc tới chuyện này liền tức giận, trợn trắng cặp mắt nhỏ cảnh cáo: "Làm phiền cô cố gắng chung sống hòa thuận với người ta, được không?"

Trợ lý kiêm chuyên gia make-up, dù sao đi chỗ nào cũng không dễ dàng tìm ra công việc như vậy.

Nam Sơ nhún vai, nhìn chằm chằm cô gái nhỏ một lát, tóc cắt mái ngang, trông giống một đứa con nít mặc một chiếc áo đơn và váy ngắn, thân thiết hỏi: "Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi một."

"Tên gì?"

"Tây Cố." Cô gái nhỏ đáp lại từng cái một.

Nam Sơ nhíu mày: "Có bạn trai chưa?"

Tây Cố sững sờ, không ngờ cô trực tiếp như vậy: "Còn..... Không có."

"Dáng dấp thật là nhỏ." Cô gái nhỏ còn rất hướng nội, khen một cái liền đỏ mặt, Nam Sơ nheo mắt của cô bé: "Đi đi."

Tây Cố không chịu được đùa giỡn, đỏ mặt chạy đi.

Thẩm Quang Tông nói chuyện điện thoại xong xoay người lại, nhìn thấy một màn này, cho là Nam Sơ đang làm chuyện xấu gì đó, rống cổ lên nói: "Đây chính là Hàn tổng tự mình tìm cho cô, người ta mà tức giận chạy mất ông đây cũng mặc kệ cô!"

Nam Sơ buông tay: "Anh khản trương cái gì, tôi cũng sẽ không ăn thịt em ấy."

Tây Cố đang giúp Nam Sơ sắp xếp hành lý, nghe vậy vội quay đầu lại nói: "Anh Tông, chị Nam Sơ rất tốt."

Nam Sơ nháy mắt với cô ấy mấy cái.

Cô gái nhỏ thật không chịu nổi đùa giỡn, không dám nhìn Nam Sơ nữa.

"Người khác tôi mặc kệ, tôi chỉ van cô đừng tức giận với Hàn tổng, thật sự mà chộc tới anh ta, cô bị đóng băng..Cô còn có thể lẫn lộn trong giới này hay không hả?"

Nam Sơ tô son xong ném vào trong túi xách trang điểm, soi gương, chải tóc hai cái nói: "Được rồi."

Hai chữ dứt khoát rõ ràng, thế nhưng Thẩm Quang Tông nghe vào lại thấy trong lòng hoảng sợ.

Trước khi ra cửa, Tây Cố xách theo va li, Nam Sơ chợt nói: "Chờ một chút." Nói xong cũng quay trở về phòng, từ tủ đầu giường rút một bọc đồ ra

ngoài, kêu Tây Cỗ mở va li ra, nhét đồ vào.

Tây Cỗ cầm hộp áo mưa (BCS), nhất thời không biết nhét vào đâu, liền nghe trên đỉnh đầu một câu,

"Nhét bên cạnh Gerry* này."

*Gerry: Griffith nhân vật chính phim hoạt hình "Jianfeng Legend"

Tây Cỗ đỏ mặt làm theo, rất nhanh sau đó đóng va li lại.

Lúc này Nam Sơ mới hài lòng nói: "Lên đường."

Sau khi lên xe, Nam Sơ giải thích với Tây Cỗ: "Nếu như một người kéo em vào trong bụi cỏ mạnh mẽ cường gian, dưới tình huống em chạy không thoát, nên làm cái gì?"

"....."

"Đưa một cái áo mưa (BCS) cho anh ta, an toàn là trên hết."

Tây Cỗ: "....."

Vào tổ được ba ngày, diễn viên không tới đủ, nhưng Tây Cỗ đều biết đến, đây là một đoàn làm phim tương đối không chuyên nghiệp.

Nhân viên hiện trường luôn luôn cảm nhảm đạo cụ, nhiếp ảnh gia thì tay lúc nào cũng run rẩy, diễn viên thường xuyên không nhớ được lời kịch, đạo diễn luôn kêu cắt. Trừ đạo diễn, còn lại diễn viên đều là người mới, cho nên kết hợp với nhau khó tránh khỏi so với đoàn làm phim khác làm lâu hơn một chút.

Ba ngày sau, trong lòng đạo diễn buồn bực không yên ngồi trong phòng nhiếp ảnh hút thuốc.

Nam Sơ diễn vai nữ số hai, lời kịch không nhiều lắm, không đùa giỡn chỉ ngồi yên ở bên cạnh đọc sách. Tây Cỗ tiếp xúc một thời gian thì phát hiện thật ra Nam Sơ cũng không khó ở chung, cô chỉ là có chút lười đi xã giao quan hệ mà thôi.

Trong tổ gần như đều là người mới, mọi người vội vàng chào hỏi lẫn nhau, lưu Wechat thêm Micro Blog, Nam Sơ bình tĩnh nhất, đọc sách và chơi game.

Đạo diễn nhìn tới nhìn lui vẫn cảm thấy cô gái này là thuận mắt và hài lòng nhất, quay phim không kéo dài, nhập vai cũng nhanh, khi nhàn rỗi không có chuyện gì sẽ xem sách tu thân dưỡng tính. Đạo này, cô gái có tính cách điềm đạm như vậy cũng không còn nhiều.

Nam Sơ đọc rất nhiều loại sách, cái gì cũng có.

Một ngày, đạo diễn nhìn thấy Nam Sơ đang xem "The Decameron" của Giovanni Boccaccio: "Thích tiểu thuyết của Boccaccio?"

Đạo diễn là một người nghiêm túc, chẳng chặc.

Nam Sơ nhìn đạo diễn, ngón trỏ đặt lên góc trang sách, sau đó lại lật một tờ: "Rất đẹp."

"Đúng, tiểu thuyết của Boccaccio miêu tả rất nhân văn, cũng giống như trong chương chín: chuyện cũ này....."

Đạo diễn nói liên tục, cũng là một người có ý tưởng, phân tích hết sức thấu đáo.

Nam Sơ nghe xong nói: "Tôi thấy mình thật thiên cận."

"Hả?"

"Chủ yếu xem đùa giỡn trên giường."

"....."

Đạo diễn yên lặng đứng lên.

Nét mặt kia giống như trước mắt có một chiếc xe lửa Thomas nhỏ* lái qua.

*Xe lửa đồ chơi: Thomas & Friends (một bộ phim hoạt hình dành cho trẻ nhỏ)

Tây Cỗ thỉnh thoảng sẽ nghe người ta nói xấu về Nam Sơ.

"Cô ta không có cha."

"Mười tám tuổi scandal với bạn trai bay đầy trời, rất rối loạn."

"Ngày đó tôi còn nhìn thấy cô ta đang thảo luận sách vàng với đạo diễn."

Mà những người vừa nói những thứ này, quay đầu lại liền lộ ra khuôn mặt tươi cười với Nam Sơ, giống như diễn trò, đạo diễn vừa hô cắt, về mặt lập tức đã thu lại, Tây Cố không ngờ, những người này có thể vận dụng kỹ thuật diễn vào trong cuộc sống một cách tự nhiên như thế.

Nam Sơ ngược lại không giống vậy.

Cô chưa bao giờ nói xấu người khác, thảo luận lung tung, bừa bãi, đối với thế giới lạnh lùng.

Giống như thế giới đối với cô.

Hôm nay, ngay dưới bóng cây, Nam Sơ trò chuyện với Tây Cố, trò chuyện được một nửa, thì Thẩm Quang Tông tìm tới: "Tiểu Tây, em đi qua giúp mấy nữ diễn viên kia trang điểm lại đi."

Tây Cố phản xạ có điều kiện: "Không muốn."

Thẩm Quang Tông khàn giọng, nhàu mày chống nạnh: "Tạo phản?"

Tây Cố liếc nhìn mấy nữ nhân diễn viên bên kia, cúi đầu xuống, không nói lời nào.

Nam Sơ sờ sờ đầu của cô: "Làm sao vậy? Họ mắng em hả?"

"Không có."

"Vậy cũng đừng tùy hứng bùng binh, qua đó giúp các cô ấy trang điểm lại đi."

Tây Cố không chịu: "Không phải trong tổ có chuyên gia make-up sao?"

Nam Sơ: "Em giúp họ một chút đi."

Tây Cố bất đắc dĩ đứng lên, Nam Sơ lại vuốt vuốt tóc của cô: "Nghe lời."

Mười phút sau, Tây Cố trang điểm xong trở lại.

"Nói đi, làm sao mà họ đắc tội với em?" Nam Sơ bùng cả phê uống.

Tây Cố ngồi xuống bên cạnh cô: "Họ nói xấu sau lưng chị."

Cả phê thiếu chút nữa phun ra, Nam Sơ đưa tay sờ sờ cái ót của cô, cười: "Cô gái nhỏ còn rất trượng nghĩa."

"Chị không quan tâm sao?"

Cô không để ý lắm: "Tại sao phải quan tâm?"

Lòng người không giống nhau, cũng như khuôn mặt vậy.

Nam Sơ là thật không quan tâm, ánh mắt đều là lạnh lùng.

Tây Cố cảm thấy ngay cả ánh mặt trời sau lưng, cũng trở nên lạnh nhạt.

"Chuyện trên thế giới này, trừ sống chết, thứ nào không phải việc vớ vẩn?"

"Tây Cố, nếu em ngăn không nổi miệng người khác, vậy thì hãy che lỗ tai của em lại."

.....

Lúc gần tối, Nam Sơ và một nữ nhân diễn viên cùng công ty, vốn đóng vai nữ số ba Nghiêm Đại, dị ứng, trên mặt nổi đầy những nốt sưng đỏ to như hạt đậu, khóc lóc kể lể với đạo diễn, mấy ngày nay đạo diễn bởi vì vấn đề tiến độ quay phim, vốn trong lòng cảm thấy rất phiền muộn, bây giờ lại thấy phải ngưng diễn, đương nhiên nói không ra được lời gì tốt: "Ăn cái gì bậy bạ để dị ứng vậy hả? Muốn làm diễn viên còn không tự giác như thế."

Nghiêm Đại khóc: "Tôi chưa ăn gì cả!"

Đạo diễn tức giận: "Vậy cô làm cái gì? Làm sao lại trở nên như vậy? Người khác đều không như vậy?"

Nghiêm Đại mím miệng, cảm thấy túi thân nói: "Buổi chiều tôi để cho trợ lý của Nam Sơ trang điểm lại cho tôi mà thôi, cái khác đều không làm!"

Nam Sơ nhìn Tây Cố, người sau khoanh tay vô tội.

Ban đêm, khuôn mặt của Nghiêm Đại càng ngày càng sưng to, cả đêm Nam Sơ và Thẩm Quang Tông đưa cô ta vào bệnh viện.

Sau khi bác sĩ chẩn đoán bệnh, kết luận là dị ứng với bụi: "Cô bôi cái gì?"

Nghiêm Đại oa một tiếng liền khóc.

Bác sĩ nhíu nhíu mày: "Bôi thuốc mấy ngày là khỏe, khóc cái gì."

Nghiêm Đại ngừng khóc, hỏi hai lần: "Thật?"

"Nói nhảm." Bác sĩ liếc mắt xem thường.

Thẩm Quang Tông kéo Tây Cốc ra ngoài hành lang: "Em bôi cái gì cho cô ta vậy?"

"Thật không có."

"Thúi lắm!" Thẩm Quang Tông chống nạnh, trừng mắt, tay phải hung hăng chỉ cô hai cái: "Có phải em không muốn làm nữa hay không!"

Tây Cốc nóng nảy, nước mắt lưng tròng: "Tôi thật sự chưa bôi cho cô ta cái gì hết, anh bảo tôi trang điểm lại cho cô ta, tôi trang điểm lại, ai biết cô ta có dị ứng với mỹ phẩm hay không chứ?"

Vừa dứt lời, bị người kéo đến bên cạnh, Nam Sơ dựa vào tường, đôi mắt lạnh nhạt nhìn Tây Cốc, lời nói vô cùng kiên định nói với Thẩm Quang Tông:

"Anh đừng có xảy ra chuyện một cái thì tìm người gánh trách nhiệm, tôi tin tưởng em ấy."

Tây Cốc bị Nam Sơ kéo đến bên cạnh, tầm mắt trước mắt trống trải, cuối hành lang một bóng người đứng thẳng.

Người nọ mặc thường phục quân đội, cao lớn mà mạnh mẽ, như một gốc cây Thanh Tùng, ngọc thụ lâm phong. Cả người anh ẩn trong bóng tối, khói mù lượn lờ, đang dựa vào tường hút thuốc.

Một cơn gió thổi qua, khói thuốc tản đi khắp nơi, bay tới nơi này.

Bên này Thẩm Quang Tông phát điên: "Một người hai người là muốn tạo phản?!"

Tây Cốc vẫn còn nhỏ giọng giải thích: "Anh Tông, thật không phải là tôi, không tin, anh có thể để bọn họ kiểm tra túi trang điểm của tôi."

Tầm mắt Nam Sơ cố định.

Cuối hành lang, một điều thuốc đã tắt, người nọ lại cảm ra một điều từ trong túi quần, cúi đầu châm lửa, trong bóng tối, ánh sáng trong chớp mắt liền tắt, chỉ còn lại đốm lửa nhỏ lóe lên trong bóng tối.

Anh dựa vào tường phun ra khói thuốc, cúi đầu nghịch cái bật lửa trong tay.

Tựa như bọn họ.

Thẩm Quang Tông và Tây Cốc đều mơ hồ, mặc dù biết cô gái nhỏ này sẽ không to gan như vậy, nhưng ít nhiều gì cũng cảm thấy nên nói Nghiêm Đại một lời xin lỗi, vì vậy lời Tây Cốc đi vào.

Nam Sơ chờ một lát tại cửa ra vào.

Người nọ dường như cũng đứng im.

Mất hết kiên nhẫn, vừa mới xoay người, thì nghe thấy sau lưng một câu: "Đội trưởng Lâm!"

Nam Sơ quay đầu lại.

Hành lang trống rỗng truyền đến một trận tiếng động của giày cao gót.

Nữ bác sĩ mặc áo khoác trắng bước nhỏ chạy tới bên cạnh, người đàn ông cao hơn cô ta một cái đầu, ngược đầu, giọng nói dịu dàng: "Chờ lâu lắm rồi chứ?"

Cuối cùng người nọ cũng đứng dậy, từ trong bóng tối đi ra, một khuôn mặt anh tuấn khí khái liền lộ ra.

Trên sàn nhà, bóng người bị kéo dài thật dài.

Khuôn mặt anh gầy, tóc ngắn gọn gàng, lông mày rậm, đôi mắt hơi cong, mũi cao, một thân quân trang làm nổi bật lên cơ thể săn chắc bên dưới. Anh không để ý lúc nói chuyện vui đùa với người khác thì khóe mắt hơi nhíu, lộ vẻ không câu nệ, ai cũng đoán không ra trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

Có vô lại, có chính khí, không chút nào không mâu thuẫn.

Lâm Lục Kiều bóp tắt điều thuốc, cúi đầu ném vào thùng rác bên cạnh, đút tay vào trong túi quần: "Vừa tới không lâu."

Hành lang u tối, bao bọc giọng nói càng thêm cát lạnh.

"Sao lại mặc bộ này vậy?"

"Mới vừa đi họp."

Nữ bác sĩ cười: "Có lẽ anh mặc bộ này càng tốt hơn, đi thôi, tôi mang anh tới."

Tiếng bước chân của hai người dần dần đi xa.

Nam Sơ ngồi chồm hổm trên mặt đất, châm điều thuốc, mở miệng hút vào, ngược đầu, từ từ nhả ra vòng khói, nhìn khói thuốc màu trắng xanh tỏa ra khắp nơi, nghĩ:

Thời gian trôi qua thật nhanh nha, nhanh như vậy mà đã năm năm rồi

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-1

Nam Sơ hút thuốc xong trở lại văn phòng, đã xác định là dị ứng mỹ phẩm, Nghiêm Đại giờ tay lên, lấy đầu ngón tay đâm Tây Cổ, tức giận kêu lên: "Cô phải bồi thường! vài ngày nữa tôi cũng không có cách nào để diễn được, ngộ nhờ đạo diễn trừ tiền công của tôi thì làm sao bây giờ?!"

Mặc dù Thẩm Quang Tông không thích Nghiêm Đại, nhưng trên mặt vẫn như cũ không biến sắc, mỉm cười hoà giải: "Tiểu Đại, chúng ta đều làm cùng một công ty, âm ỉ khó nhìn như vậy đây không phải là làm cho người ta chế giễu sao?"

Nghiêm Đại dậm chân một cái, bĩu môi: "Anh Tông! Nhưng mặt của tôi....."

Nói được một nửa, ánh mắt liếc về phía Nam Sơ mới tiến vào, người sau rành rang dựa vào khung cửa nhìn cô, nhất thời giọng nói bị nghẹn lại, nuốt vào, nửa câu sau còn chưa kịp nói đành nuốt trở về.

Không hiểu sao, Nghiêm Đại có chút sợ Nam Sơ, lại có chút ghen tị với cô, loại cảm xúc phức tạp đó ngay cả chính cô đều nói không rõ ràng lắm.

Năm trước Nam Sơ mới vào công ty, so với cô trẻ hơn một năm. Đầu là nghệ sĩ nhỏ mới mười tám tuổi, nhưng Nam Sơ có một người mẹ là ảnh hậu, mặc dù nghe nói mẹ con các cô quan hệ rất xấu, nhưng dù sao cũng tốt hơn bọn họ không có những thứ này.

Lúc Nam Sơ sáu tuổi đi theo mẹ là Nam Nguyệt Như quay quảng cáo, chụp ảnh, ngôi sao nhỏ tuổi ra mắt. Mười sáu mười bảy tuổi nhận mấy bộ phim điện ảnh, nổi tiếng thấy rõ. Nữ diễn viên trong tổ thành thoảng sẽ thảo luận bất quá về Nam Sơ, Nghiêm Đại ghen ghét Nam Sơ đã lâu, không nhịn được sẽ thêm nắm đậm muối vào.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy thái độ không thèm để ý và bộ dạng nhẹ nhàng của Nam Sơ đi qua bên cạnh mình, trong lòng vừa nóng vừa giận, làm một người phụ nữ, cô sao có thể không thèm để ý danh tiếng của mình như vậy.

Quả nhiên giống với mẹ cô ta.

Vừa lẳng lơ vừa phóng túng.

Thật ra thì danh tiếng của Nam Nguyệt Như không tính là kém, chỉ là năm hai mươi sáu tuổi năm đó vắng bóng một năm, sinh hạ Nam Sơ, đến nay vẫn chưa công bố cha của Nam Sơ là ai.

Năm đó, Bát Quái tạp chí liệt kê toàn bộ những nam diễn viên có khả năng là cha của Nam Sơ, kết quả trong vòng vài năm, hoặc là tuyên bố giải nghệ, hoặc là kết hôn sinh con.

Cho đến ngày nay, chuyện này, vẫn là một trong mười câu đố bí ẩn chưa có lời đáp của làng giải trí.

.....

Nam Sơ tựa vào trên cửa, rất lạnh nhạt liếc Nghiêm Đại một cái.

Nghiêm Đại liền sợ hãi, vứt bỏ mặt mũi bĩu môi bất đắc dĩ nói: "Các người nói với đạo diễn đi, tôi không đi đâu."

Nam Sơ mỉm cười: "Được."

Trở lại trong tổ, Nam Sơ xin nghỉ giúp Nghiêm Đại, phần diễn của cô ấy cũng trì hoãn đến ba ngày sau, đạo diễn có chút bất mãn mắng xéo một câu: "Chỉ có cô là nhiều chuyện nhất."

Hai ngày sau, lời này lại truyền đến lỗ tai của Nghiêm Đại, qua miệng nhiều người, liền thay đổi ý nghĩa, không biết làm sao lại biến thành ——

Gương mặt của Nghiêm Đại bị dị ứng, không cách nào quay phim, trì hoãn tiến độ, đạo diễn dưới con nóng giận đã xóa phần diễn của Nghiêm Đại, cho Nam Sơ thêm đất diễn, còn nhục mạ Nghiêm Đại chỉ là một diễn viên nhỏ.

Hơn nữa, nghe nói chuyện này chính là do trợ lý của Nam Sơ làm.

Ở trong mắt mọi người, vị đạo diễn thành thực, chừng chặc nhất định là bị Nam Sơ tên tiểu yêu tinh này che mờ hai mắt rồi, mới có thể trong con tức giận nói ra những lời đó.

Dù sao cũng là nữ nghệ sĩ dám công khai thảo luận sách vàng với đạo diễn, còn có chuyện không biết xấu hổ nào mà không làm được cơ chứ!

Vì vậy, Nam Sơ trở thành cái gai dè cho mọi người chỉ trích.

Nghe chuyện này, Thẩm Quang Tông tức điên lên, từng sợi tóc một dựng thẳng lên, thiếu chút nữa là bóp chết Tây Cố, Nam Sơ kéo cô gái nhỏ qua, bình tĩnh lật sách: "Thật phiền chết đi được, em xách hành lý đi."

Người Tây Cố tuy nhỏ, nhưng sức lực lại vô cùng lớn, một người xách vài chiếc vali vẫn không thở dốc.

Thẩm Quang Tông buông cổ áo Tây Cố ra, im lặng làm một động tác cắt cổ.

Tây Cố vội che mắt.

Nam Sơ sờ sờ đầu của cô gái nhỏ, lên tiếng cảnh cáo: "Thẩm Kính Băng ——"

"Cô cứ che chở em ấy đi, cô che chở em ấy mấy ngày nữa sẽ lan truyền tin cô đồng tính luyến ái luôn!"

Thẩm Quang Tông tức giận rồi đi.

Tây Cố nhìn Nam Sơ, phát hiện cô lại tiếp tục cúi đầu lật sách.

Cô không nhận được tiến tới: "Chị đang xem cái gì vậy?"

Nam Sơ dựng thẳng sách lên đặt ở trên đùi, cho cô nhìn trang bìa.

"Kim Kim Kim..... Bình mai."

"Ừ."

Tây Cố nhìn cô, vẻ mặt điềm tĩnh, lạnh nhạt tự nhiên, giống như có một bức bình phong, ngăn cách với thế giới bên ngoài, sao cô có thể xem sách cảm một cách thú vị như vậy.

Ngày thứ tư, Nam Nhị Hào người đoạt giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm ngoái và Nhiễm Đông Dương cũng là bạn trai tin đồn của Nghiêm Đại vào tổ, rốt cuộc diễn viên đều đã đến đông đủ.

Nghiêm Đại quay xong cảnh diễn cuối vào ban đêm, lúc đi ra phòng quay phim, nhìn thấy dưới lều vải có ngồi hai bóng lưng đang ngồi song song với nhau.

Nhiễm Đông Dương khẽ dựa trên ghế hỏi: "Cuộc sống lúc này thế nào?"

Nam Sơ cúi đầu nhìn kịch bản, giọng nói lạnh nhạt: "Rất tốt, ăn được ngủ được."

Mấy năm trước đây hai người từng hợp tác chung một bộ phim.

Nhiễm Đông Dương nghiêng người tới trước, đưa tay ra sờ đầu Nam Sơ, bị cô bình tĩnh tránh thoát, tay dừng tại giữa không trung, lúng túng cười cười: "Em làm sao vậy? Giống như biến thành người khác vậy."

Nam Sơ không ngẩng đầu, nhếch môi cười lạnh.

Nhiễm Đông Dương kéo cái ghế, dựa vào bên người cô nói: "Mặc dù khi đó em không thích nói chuyện, nhưng mà ít nhất em cũng dịu dàng, thế nào, mấy năm không gặp, Tiểu Mân Côi mọc gai rồi hả?"

Nam Sơ không để ý đến anh, vỗ kịch bản lên bàn, cầm bút khoanh tròn một đoạn, không mặ không lạt nói,

"Đoạn này sau khi anh đi tôi lại tới kéo anh, cảm xúc có thể thoát ra ngoài một chút."

Nhiễm Đông Dương cảm gối lốt sau đầu, nằm dựa vào ghế: "Em nha, chính là tính cách quá thú vị, không có chút nào đáng yêu."

Nam Sơ ngẩng đầu, lạnh nhạt liếc nhìn anh một cái.

Ánh mắt liếc về phía dưới cây hòe già cách đó vài mét có ẩn núp một bóng dáng lén la lén lút.

Nhiễm Đông Dương thu lại nụ cười, ngồi thẳng, tay chống trên bàn: "Em đừng nhìn anh như vậy, năm đó....."

Nam Sơ chột cười với anh một tiếng, xoa tay ra, ngón tay mảnh khảnh, trắng nõn.

Mùa hè chìm vào đêm đen, công việc quay phim dần dần kết thúc, ánh trăng chiếu xuống ánh sáng trắng nhạt, nước da Nam Sơ hiện ra màu trắng, cả người giống như đang phát sáng.

Trong lòng Nhiễm Đông Dương phức tạp khó nhìn.

Nhưng giống như bị ma xui quỷ khiến mà tiến tới.

Ai ngờ, một giây kế tiếp: "Bốp ——" một tiếng vang thật lớn, cái ót bị người khổng chế, nện mạnh xuống góc bàn.

"Đclmml!"

Ngẩng đầu lên lần nữa thì trán sưng lên một cục, giống như sừng trâu.

Nhiễm Đông Dương bị đau mở miệng trách móc, Nam Sơ đã thu đồ đứng lên, ôm kịch bản vào trong ngực, một bộ váy dài màu đen càng làm hiện rõ dáng người xinh đẹp của cô, cúi đầu chào anh, lạnh lùng giống như một con thiên nga đen cao quý.

Cô cúi người xuống, ưu thế người đàn ông lúc nào cũng hiện rõ trong đêm tối, nhưng đêm tối lại che phủ người con gái trước mắt này càng thêm đáng sợ.

Nam Sơ mảnh mai, bộ xương nhỏ, đuôi mắt dài nhỏ, chân mày dịu dàng, đôi môi mỏng đơn thuần, rất ít khi tức giận, gần như không có gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Nhưng khi cô thật sự nổi giận, cả người liền thay đổi trở nên bén nhọn.

Giống như hiện tại,

Đôi chân mày nhăn lại càng thêm nổi bật.

"Nếu anh còn nhắc lại chuyện năm đó, tôi sẽ khiến anh hối hận vì đã quen biết tôi."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2

Trở lại khách sạn, Nam Sơ tắm xong quần khăn tắm ra ngoài, điện thoại trên giường rung một cái.

Trên màn hình hiện lên một tin nhắn.

Cô liếc nhìn, tháo khăn tắm ra, thiếu nữ trắng nõn * hoàn toàn bại lộ, tấm gương lớn phản chiếu dáng người xinh đẹp của cô.

*Thiếu nữ ở đây theo mình hiểu là khuôn ngực đó nha mấy bạn.

Nam Sơ có làn da trắng, cánh tay nhỏ, một đôi chân cân xứng thẳng tắp, da thịt mềm mại, mịn màng, óng ánh, săn chắc.

Giống như trong thơ miêu tả ——

Tuyệt ngực loan trong kính, kỳ cây Phượng trước lầu.

Tạm dịch: Trong gương loan, khuôn ngực nữ tử trắng trong như tuyết, nữ tử duyên dáng yêu kiều như cây ngọc trước lầu phượng.

Thay một chiếc quần dài đậm màu, Nam Sơ cầm điện thoại di động lên, trượt màn hình, một tin nhắn hiện lên.

Đến từ một người tên là Lâm Khải.

Lâm Khải là một nhà Violon thiên tài mà Nam Sơ gặp khi đi học ở Milan, mười chín tuổi.

“Thứ bảy tôi có một buổi diễn tấu Violon, nhất định phải tới.”

Chỉ chốc lát sau lại gửi một tin nhắn tới nữa: “Nhất định phải tới, ngày mai tôi sẽ kêu người mang vé tới cho cô!”

Nam Sơ nhắn lại: “Tôi hãy đến.”

Trưa ngày hôm sau, Nam Sơ mới vừa quay xong, ngồi ở trong lều vừa giờ cây quạt điện nhỏ quạt cho mát, vừa mở bản kinh Phật ra đọc.

Thẩm Quang Tông vừa thấy cô như vậy liền nổi giận, mang theo khí thế như trẻ con đi qua khỏi bình ván tội: “Đầu của Nhiễm Đông Dương có phải là kiệt tác của cô hay không?”

Nam Sơ thoải mái thừa nhận: “Ừ.”

Thẩm Quang Tông biết ngay là như vậy mà, tức giận đến mức lỗ mũi hướng lên trời: “Nếu cô thật sự không thích nhìn thấy anh ta thì cũng nên nhịn một chút có được hay không?”

Nam Sơ lắc đầu: “Anh ta nói chuyện cợt nhả với tôi, nhịn không được.”

“..... Ha, chuyện khác cô có thể nhịn, tại sao chuyện như vậy lại không nhịn được?” Thẩm Quang Tông vịn cánh tay, trợn trừng mắt, hung hăng chỉ vào cô: “Trước mắt, chuyện này tôi sẽ che giấu cho cô, đừng tiếp tục gây rắc rối cho tôi nữa, cho dù biết mình bị bôi đen cũng đừng sinh sự.”

Quả thật, lúc Nam Sơ mười lăm, mười sáu tuổi có đóng một bộ phim, hành động về vang này đã bị người ta bôi đen nhiều năm, cộng thêm trước đó quản lý đoàn phim năng lực quan hệ xã hội yếu lại vướng vào scandal yêu ngôi sao, Nam Sơ một đường đi đến bây giờ cũng không dễ dàng, trang Microblogging không tìm thấy một cái bình luận nào có thể xem được, Thẩm Quang Tông liền cho đóng cửa trang bình luận Microblogging của cô.

Vì vậy các nhóm antifan lại tiếp tục nằng nặc ở nhiều nơi trên Microblogging mà người đại diện Thẩm Quang Tông mở ra.

“Nam Sơ rút ra khỏi làng giải trí.”

“Nam Sơ là một con điểm thúì, bị người ta làm cho nát hàng.”

“Cả nhà cô đều chết sạch.”

.....

Có đôi khi Thẩm Quang Tông nhìn Nam Sơ cũng cảm thấy cô thật đáng thương, nhỏ như vậy đã phải làm việc, còn chịu đựng nhiều như vậy, nhưng rất ít khi nghe cô oán trách cái gì, sắp xếp làm việc cho cô, cô sẽ cố gắng hoàn thành, không tranh công không khuất phục giải thưởng.

Hơn nữa cô lại không hèn mọn.

Có được phần kiêu ngạo độc nhất của chính mình, cô không cúi đầu, không khuất phục cuộc đời, đạo diễn nói cô rất giống một con thiên nga đen, cao quý lại độc lập.

Chỉ là sau khi Thẩm Quang Tông nghe nửa câu sau thì như từ trên trời rơi xuống.

Đạo diễn bổ sung thêm một câu, vẫn là thiên nga đen lên đường với chiếc xe lửa nhỏ Thomas.

Ánh mặt trời chụp lấy thân thể gầy nhỏ của cô.

Thẩm Quang Tông thờ dài, ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cuốn kinh thư trên tay cô: “Ai, Phật tử có nói cho cô biết chừng nào thì cô có thể thành công hay không?”

Nam Sơ ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Phàm là những thứ bên ngoài, đều là hư không.”

“Hư không cái rắm” Thẩm Quang Tông liếc mắt xem thường: “Danh tiếng cũng thổi đến nơi, còn có tâm tình xem cái này, cô dứt khoát xuất gia luôn đi.”

Nam Sơ lật một trang sách, nghiêng mắt suy tư một chút, sau đó nói: “Ý kiến hay.”

“Không thể cứu nổi.” Thẩm Quang Tông lắc đầu rời đi.

Gần tới, Tây Cỗ mang theo một phong thư đi tới: “Nam Sơ, mới vừa có người đưa cái này tới cho cô.”

Nam Sơ nhìn một cái, gật đầu: “Ừ, cảm ơn.”

Mặt trời hùng hục, ánh nắng mặt trời chiếu lên đỉnh đầu, Tây Cỗ rút một chiếc khăn giấy, vừa lau mồ hôi, vừa nói: “Là một anh chàng đẹp trai, mặc quân trang, đáng dập cực kỳ đẹp trai, nhưng mà lại quá lạnh.”

Nói xong còn tượng trưng mà run lên một cái.

Nam Sơ đặt sách xuống, ngẩng đầu: “Quân trang?”

Tây Cỗ gật đầu: “Ừ, nhưng đẹp trai, em kêu anh ta đợi một lát, anh ta cũng không chịu chờ, liền xoay người rời đi.”

“Bây giờ có còn ở đó không?”

“Em mới vừa nhìn thấy anh ta đi đến căn tin.”

Có lúc, bỗng nhiên trong đầu sẽ nhảy ra một gương mặt, vì vậy cô biết rõ không thể nào, cũng sẽ không nhận được nghĩ muốn đi kiểm chứng, mà sự thật chứng minh, thường thường giác quan thứ sáu của phụ nữ đều là chính xác đến 99%.

Quả nhiên, đợi cô đuổi kịp tới bên ngoài phòng quay phim, thấy một bóng lưng thẳng đứng quen thuộc, trong trí nhớ, người đó có đôi mắt đào hoa, đuôi mắt nhếch lên giống như đang cười, một đôi mày rậm, nghiêm túc làm cho người ta sợ hãi, mà đường nét trên cơ thể cường tráng dưới ánh mặt trời hiem khi dịu dàng.

Đường cong trên người, lưu loát gọn gàng, một phần cũng không dư, một phần cũng không thiếu.

Trong tay anh đang cầm một chai nước mới vừa uống xong, vắn nắp ở trên, tùy ý mở cửa kính xe xuống ném vào bên trong ghế sau xe, mới vừa kéo cửa bên ghế lái ra.

Không biết lực đàn hồi từ đâu tới: “Pằng ——” một cái, cửa bị đóng lại.

Người đàn ông theo thói quen cau mày, chân mày vắn thành hình chữ Xuyên, không kiên nhẫn, ngấm ngấm chịu đựng.

Chỉ nghe phía sau truyền đến,

“Lâm lục kiều, anh chạy cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Editor: Rùa Lười

Tháng bảy, giữa mùa hè, thời tiết nóng bức khó chịu, tiếng chim hót vang lên từ trong những tán cây, mặt trời chiếu thẳng xuống làm cho mặt đất nóng bỏng, bỗng nhiên có một trận gió nóng thổi đến, quả là làm cho người ta hít thở không thông.

Một tay Lâm Lục Kiều chống vào cửa xe, quay người lại, cô gái liền đứng sau lưng anh, da trắng đáng cao gầy, xinh đẹp, ánh mặt trời chiếu vào cô như làm cô tỏa sáng.

“Anh chạy cái gì mà chạy?” Nam Sơ ngược mặt lên hỏi lại một lần nữa.

Hai tay Lâm Lục Kiều ôm ngực, dựa vào cửa xe, chân mày anh nhú thành hình chữ Xuyên cho thấy rằng anh sắp không nhận được nữa rồi. Liếc nhìn Nam Sơ, anh sờ được hộp thuốc lá trong túi quần, lấy ra một điếu, châm lửa rồi hỏi ngược lại: “Cô biết Lâm Khải?”

Nam Sơ gật đầu.

Anh phìu phìu tàn thuốc lá, tiếp tục hỏi: “Quen biết lúc nào vậy?”

“Ở Milan.”

Anh lại hút một hơi, hầu kết khẽ động, ánh mắt hướng về phía cửa sổ thờ ơ nói: “Được rồi, đồ đã đưa đến nơi rồi, tôi đi đây.”

Nam Sơ đưa tay ra kéo anh lại.

Cánh tay của người đàn ông cứng rắn có lực, cô nắm chặt lấy mà cứ như là đang cầm một khối sắt vậy, rắn chắc và còn mang theo hơi ấm.

Trái tim cô khẽ động một cái.

Lâm Lục Kiều rút tay về: “Còn có việc gì sao?”

“Đưa điện thoại của anh đây cho tôi.” Nam Sơ đưa một tay ra, xòe tay ra.

Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc một cái, bàn tay con gái trắng mịn màng, từng đường chỉ tay hiện ra rõ ràng, ngón tay nhỏ dài, trông như búp măng mới nhú lên sau cơn mưa.

Anh thu ánh mắt lại, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Không có điện thoại.”

“Vậy khi nào thì anh nghỉ phép?” Nam Sơ cố chấp nhìn thẳng vào anh.

Lâm Lục Kiều dựa vào cửa xe hút thuốc lá, nghe thấy vậy, anh nâng mí mắt lên nhìn cô nửa giây, thở ra một hơi khói, cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Gương mặt bỗng nhiên được phóng to ra, mày kiếm lộ ra khí chất tinh anh, đôi mắt sâu và đen, đôi môi gọn lên thành một đường, tựa tiểu phi tiểu(*).

(*Tựa tiểu phi tiểu: Cười mà như không cười.)

Nhiều năm không gặp, khí thế lại càng bức người hơn rồi.

Kéo gần khoảng cách lại.

Khí thế bức người đó lại dần hạ xuống, hơi thở của người đàn ông cứ quanh quẩn trước mặt, bỗng nhiên lại gần như vậy, thân mật như vậy, Nam Sơ lùi về sau một bước theo phản xạ có điều kiện.

Lâm Lục Kiều vẫn còn cúi người xuống, hai tay để trong túi quần.

Cúi đầu cười một cái, ánh mắt đầy giễu cợt, anh di chuyển tầm mắt, xoay người mở cửa xe, ngồi vào trong.

Buổi chiều yên tĩnh.

Khởi động xe, bánh xe ma sát lên mặt đất, cứ thế vèo qua như một cơn gió.

Ngay sau đó, một chiếc xe quân dụng rời khỏi khu vực quay phim, nghiêng ngang đi qua chỉ để lại một làn khói nóng.

...

Lúc Nam Sơ quen Lâm Lục Kiều, năm ấy cô mới mười sáu tuổi.

Lần đó Nam Nguyệt Như phải lưu diễn khắp thế giới, trong nhà cũng chỉ có một mình cô, không biết được là đường dây ở chỗ nào đã hỏng, dẫn đến hỏa hoạn. Lúc cô tỉnh lại, xung quanh đều là lửa, mùi khói sục vào mũi, là Lâm Lục Kiều đã cứu cô ra từ trận hỏa hoạn đó.

Chờ cho đến khi tỉnh lại thì cô phát hiện mình đã ở bệnh viện rồi.

Lúc đó Nam Sơ vẫn chưa có công ty quản lý, sau khi tỉnh lại, đầu tiên cô phải gọi cho Nam Nguyệt Như.

Trải qua một kiếp nạn sinh tử, mặc dù tình cảm giữa cô với mẹ không tốt lắm, nhưng Nam Sơ vẫn muốn nghe giọng nói của mẹ một chút.

“Mẹ, vừa nãy nhà mình bị cháy, nhưng bây giờ con không sao rồi...”

Cô gái nhỏ nắm chặt lấy điện thoại, rụt rè báo bình an, chỉ sợ nói sai một câu sẽ làm cho mẹ lo lắng.

Giọng nói của Nam Nguyệt Như trong điện thoại không tỏ ra biểu cảm gì: “Bị thương sao?”

Nam Sơ cúi đầu nhìn chân của mình một chút: “Không ạ, chỉ là chân bị bỏng một chút, bác sĩ bảo có thể sẽ để lại sẹo.”

“Hỏi một chút xem da có thể tái tạo lại không, bây giờ mẹ đang bận, có thời gian sẽ gọi lại.”

Lúc nào cũng như vậy.

Không nói đến ba câu, đã tắt máy rồi.

Nam Sơ mất matic mà cúp điện thoại, rõ ràng cô biết rằng, Nam Nguyệt Như không thích cô lắm.

Túi thân bao nhiêu năm, giờ lại bộc phát.

Lúc y tá trưởng phát hiện ra Nam Sơ biến mất, lúc đó liền có người lao đến: “Mau mau mau! Gọi 119, trên sân thượng có một cô bé muốn tự sát.”

Y tá trưởng bị dọa đến ngốc luôn: “Ài?”

Người đó tay chân luống cuống, chốc lát không nhớ ra cô gái đó tên là gì, “Chính là cái người bị phỏng rồi hôn mê vừa được đưa vào đó!”

Lúc y tá trưởng gọi 119, cả tay bà đều run lên.

Lúc Nam Sơ được người ta cứu xuống từ sân thượng, cả người vẫn mờ mịt.

Vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Lâm Lục Kiều.

Anh mặc bộ đồng phục màu tối của đội cứu hỏa, đôi mắt bảo hiểm, vẻ mặt cứng rắn lạnh lùng, lúc thấy Nam Sơ, biểu cảm của anh rõ ràng là rất ngạc nhiên: “Sao lại là cô?”

Lúc Nam Sơ cúp điện thoại, bỗng nhiên có ý muốn tự sát.

Nhưng lúc cô đứng ở bên mép sân thượng, tay chân cô bắt đầu run lên, không dám nhúc nhích thêm chút nào, cứ như vậy đứng ngu ngơ nửa tiếng.

“Phiền thức cho anh rồi.” Nam Sơ cúi đầu.

Bỗng chốc Lâm Lục Kiều cũng hiểu được đây là một bước thang để xuống, anh khẽ nhếch khóe miệng: “Không cần khách khí.”

Lúc rời đi, Nam Sơ chợt kéo anh lại.

Lâm Lục Kiều quay đầu lại, cô gái nhỏ có đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào anh, khàn giọng nói: “Đội của các anh có chỗ ở cho người bị nạn không? Hoặc tôi về nhà anh cũng được, tôi đưa tiền cho anh.”

Cô cũng không biết mình lấy được dũng khí từ đâu mà nói với một người đàn ông xa lạ cái yêu cầu này, nhưng lúc ấy, cô cảm thấy trên người Lâm Lục Kiều có một cảm giác an toàn, cô lưu luyến nó.

Lâm Lục Kiều chỉ cảm thấy cô nhóc này thật buồn cười, không biết ý thức được nguy hiểm, cố ý cười cười trêu đùa: “Tôi dẫn nhóc về nhà tôi, có dám không?”

Ai ngờ, cô gái nhỏ cũng đứng cầm ưỡn thẳng ngực: “Dám chứ!”

Các thành viên trong đội đều cười ầm lên, Lâm Lục Kiều dần thu nụ cười lại.

Mà năm ấy, Lâm Lục Kiều 24 tuổi, là một người chăm sóc cho bản thân mình còn không xong.

...

Thứ bảy, một chiếc xe thân dài màu xám bạc đi về hướng bắc phía ngoại ô, lấy hướng bắc làm hướng hành trình, đường đèo cong cong vòng vèo, vết bánh xe lưu lại ấn ký trên mặt đất.

Tám giờ sáng.

Một người bước xuống từ trên xe, bước dọc theo 100 bậc đá ở sườn núi mà lên.

Đỉnh núi Cửu Mang, nơi tu hành của các Phật gia.

Tia nắng ban mai xuyên qua làn sương mù, Nam Sơ trang điểm đơn giản, một cái áo sơ mi trắng và một chiếc quần đùi đen, đôi chân vừa dài vừa thẳng thật tinh tế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xám, cô đi dọc theo đường núi quanh co, đi vào sâu trong núi.

Xuyên qua rừng trúc xanh biếc có thể nhìn thấy những mái cong màu nâu đỏ mờ mờ, đi đến đầu đường là một tấm biển treo ngang ở trên cao, trải qua mưa rơi gió thổi đã cũ đi nhiều rồi, trên đó là một đường viền bao quanh ba chữ lớn --

Thanh Thiên Tự.

Núi Cửu Mang, chùa Thanh Thiên, cách biệt với thế giới bên ngoài, hợp để tĩnh tâm.

Đạo quan, Phật quang, giai dữ nhân duyên.

Duyên này, hay là mọi việc đều như vậy.

Nam Sơ lấy ba nén nhang ở cửa, đi dọc theo những bậc thang, đi đến cái miếu nhỏ ở sân sau, xung quanh đều là những tiểu viện, một vị ni cô xách nước

đi qua, nhẹ nhàng chào hỏi cô.

Giữa sân, một lư hương màu đen lớn sừng sững ở đó, làn khói xanh mềm mại vòng quanh nó.

Nam Sơ thấp hương, cầm lấy nén hương đi vào trong điện, bên trong yên tĩnh không một bóng người, đàn hương ở phía trước, trước đàn có ba chiếc đệm cói, ngẩng đầu lên chính là ánh mắt của Phật tử từ bi.

Dâng hương xong, Nam Sơ mới đến Bát Nhã điện, có một người đang ngồi trước bồ án.

Nam Sơ kính cẩn hành lễ chào hỏi bà, người đang ngồi thiền mở mắt, vẫy tay với Nam Sơ, kéo cô ngồi xuống đệm cói.

“Xem khí sắc của con, dạo này hẳn là không tồi nhỉ.” Trụ trì nói.

Trong phòng nặng mùi đàn hương như muốn xông người ta, Nam Sơ ngồi xếp bằng trên đệm, nói: “Tạm được ạ.”

Trụ trì tuổi cũng gần sáu mươi, mặt mũi hiền lành, bà nhìn cô: “Vẫn ngủ được chứ?”

Nam Sơ gật đầu: “Khá hơn trước rồi ạ.”

Trụ trì mặc áo cà sa màu đậm, giấu bàn tay vào trong áo, bà nhắm mắt nói: “Có tâm sự sao?”

Nam Sơ lắc đầu.

Trụ trì dường như nhận ra điều gì đó, hai mắt vẫn nhắm như trước, nhẹ giọng nói: “Lần nào con tới tìm ta cũng là có tâm sự.”

“Con đến trả sách.” Dứt lời, Nam Sơ đưa quyển sách trong tay ra phía trước.

Trụ trì liếc mắt một cái, không quan tâm lắm đến quyển sách: “Hay là vì mấy người muốn làm hại con?”

“Không phải ạ.”

Trụ trì nhắm mắt thờ dài, không lên tiếng nữa.

Căn phòng yên tĩnh một hồi lâu.

Trụ trì lại nói: “Thế thì là vì đội trưởng Lâm rồi?”

Ngược lại, lúc này Nam Sơ lại kinh ngạc: “Người vẫn nhớ anh ấy?”

“Chỉ gặp một lần, nếu có duyên thì sẽ nhớ được.”

Hai người đã từng đến thấp hương một lần, đương nhiên Lâm Lục Kiều không tin những thứ này, lúc ấy anh còn chẳng bước vào cửa, sao mà trụ trì vẫn nhớ chứ.

Vừa dứt lời thì một tiểu ni cô đi vào rót trà.

Đội cô ấy ra ngoài, đóng cửa lại, Nam Sơ mới hỏi: “Trong Phật pháp có nhân duyên không?”

Nghe vậy, trụ trì quay đầu lại nhìn cô một chút: “Có.”

“Người nói đi.” Nam Sơ chăm chú lắng nghe.

“Tất cả hội ngộ ân ái, thay đổi khó mà lâu dài được, vì yêu mà sinh buồn bực, vì yêu mà sinh ra sợ hãi, nếu không yêu thì sẽ không buồn cũng không sợ.”

Trong phòng có đốt một cái đèn dầu, ánh vàng nhẹ nhàng, Nam Sơ không tự chủ mà nhìn chăm chăm vào đấy một lúc.

“... Còn nữa không ạ?”

Trụ trì còn nói: “Cuộc đời này có tám cái khổ: sinh, lão, bệnh, tử, xa cách khi yêu, oán hận vô cớ, cầu xin không được, không buông tay được; có bốn cái khổ là vì yêu.

Nam Sơ đỡ trán: “Không có gì dễ nghe hơn ạ?”

“Phật gia kị chuyện yêu đương nam nữ, con muốn nghe cái gì tốt đẹp từ chỗ ta?”

“...”

“Nghe nói hôm nay có giảng thiền, cùng đi nghe với ta đi, vẫn là câu nói cũ, chúng ta ngăn không nổi miệng của người khác, vậy thì bịt tai mình lại, những

lời công kích đó tự nhiên cũng sẽ biến mất, nghiệt chướng tự khắc có báo ứng.”

Hai người đứng dậy, đi ra cửa.

Đi tới cửa, Nam Sơ bước ra khỏi ngưỡng cửa, hỏi: “Vậy đội trưởng Lâm thì sao?”

Trụ trì không quay đầu lại: “Con cầu cho cậu ta, hay là cầu cho mình?”

“Cầu cho anh ấy.”

Cuối cùng trụ trì cũng dừng bước lại, quay đầu lại nhìn cô một cái thật sâu: “U mê không tỉnh ngộ.”

Nam Sơ theo sát bà đi ra ngoài, vừa lúc gặp được người mới đến.

Người mới đến là hai cô gái trẻ, một người tóc ngắn một người tóc dài, cô gái tóc dài có gương mặt xinh xắn, mái tóc dài được buộc lên một nửa ghim lại ở phía sau, cô ấy mặc váy màu vàng nhạt, dưới ánh nắng mặt trời nhìn có chút chói mắt.

Hai người hành lễ với trụ trì, cô gái tóc dài liếc nhìn Nam Sơ một chút rồi mới hỏi trụ trì: “Trụ trì, hôm nay có thể cầu duyên không?”

Nam Sơ cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, không khỏi nhìn lâu một chút, mãi mới nhớ ra là nữ bác sĩ ở bệnh viện hôm đó.

Trụ trì hai tay chắp lại thành hình chữ thập, trả lời: “Giờ cầu nhân duyên đã qua, thỉnh thí chủ đến lần sau.”

Hai người quay sang nhìn nhau một cái, không chịu đi: “Trụ trì, lần nào người cũng nói như vậy!”

“Mọi việc trọng duyên.”

Hai người đã rõ hơn nửa, hơi tức giận, cô gái tóc ngắn muốn lí luận với trụ trì một phen thì bị cô gái tóc dài kéo lại: “Giờ tốt hay không tốt, toàn là dựa vào ý của ngài sao?”

Trụ trì khẽ cười: “Đương nhiên là không phải.”

Trụ trì quyết không cho hai cô gái cầu duyên, hai người đành phải tức giận rồi đi.

Đội hai người đi xa rồi, Nam Sơ mới tò mò hỏi: “Người biết mấy cô ấy sao?”

“Hai cô gái học y học, đã từng đến đây rất nhiều lần.”

“Phật pháp, tin thì sẽ có, không tin thì không có, mấy cô gái này không tin Phật lại còn đi cầu Phật, Phật sẽ linh sao?”

...

Nghe thiền tu xong, trụ trì giữ cô lại ăn cơm chay, lúc Nam Sơ xuống núi đã là chạng vạng tối.

Từng tia nắng chiều như rải lên ngọn núi.

Buổi trình diễn violin diễn ra lúc sáu giờ, lúc Nam Sơ đến thì đã bắt đầu được một chút rồi, đèn trong thánh phòng đã tắt. Cô nhìn lên sân khấu, Lâm Khải đã đặt đàn lên cô bước lên sân khấu rồi.

Nam Sơ nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại ở hàng ghế cuối cùng.

Cô kéo thấp mũ xuống, quay lưng lại, nói một câu với người ngồi ghế đầu: “Phiền anh thu chân lại một chút.”

Người nào đó không động dậy.

Nam Sơ cau mày, quay đầu nhìn anh.

Chỉ thấy Lâm Lục Kiêu khoanh tay dựa vào ghế, đôi chân dài duỗi ra, ánh mắt toát lên vẻ thoải mái quan sát cô.

Trùng hợp quá.

“Đội trưởng Lâm, thu chân vào.”

Anh nhìn cô hai ba giây mới rồi chậm rãi thu chân vào.

Nam Sơ đi vào rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Tầm mắt của mọi người đều hướng lên sân khấu, Nam Sơ nghiêng đầu quan sát anh. Anh đã thay quần áo bình thường, áo sơ mi trắng đơn giản và quần đen, cả người gọn gàng chỉnh tề, chẳng qua là hàm dưới mím chặt viết rõ là - người lạ chớ lại gần.

Cô hẳn không tính là người lạ nhỉ.

Nam Sơ cảm thấy thật tốt.

Cô dùng tay huých anh một cái.

Không có phản ứng.

Nam Sơ lại huých huých.

Vẫn không để ý cô.

Người đàn ông không hề nhúc nhích, cứ như là tượng đá vậy.

Lần thứ năm.

Lâm Lục Kiều nhú mày, đôi lông mày sắp bị nhú thành hình chữ “Xuyên” (川), anh nhìn cô cảnh cáo, ý là - cô nghiêm chỉnh một chút cho tôi.

Kết quả, vừa quay đầu đã nhìn thấy cô gái nhỏ kéo kéo áo sơ mi của mình, vẻ mặt rất đắc ý.

“Đội trưởng Lâm, là áo đôi nha~”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Edit: Lạc Thần

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn, thật đúng là.

Quần trắng đen, một cái dài một cái ngắn, Nam Sơ đội mũ lưỡi trai, nửa gương mặt bị nón che khuất, lại không che được khóe miệng đang giương lên của cô.

Cô gái mặc quần cụt, lộ ra một đôi chân dài mềm mại trắng tấp, Lâm Lục Kiều thu lại tầm mắt thán nhiên từ trên chân cô về.

Cô gái nhỏ quả thật đã trưởng thành.

“Ừ.”

Tiếng đàn du dương phụ họa, không nghe kỹ, căn bản là nghe không rõ âm thanh một âm tiết như có như không của anh.

Nam Sơ giống như được khích lệ.

Người bên cạnh vẻ mặt lạnh lùng, mặt không chút thay đổi.

Nam Sơ bắt đầu không chút kiêng kỵ quan sát anh.

Tóc anh ngắn mà đen, vĩnh viễn đều là tiêu chuẩn rất ngắn, cứng rắn đậm đậm giống như cương châm. Đôi mắt to, hốc mắt đen nhánh, đuôi mắt nhếch lên giống như đang cười, mũi cao như núi, cằm thẳng.

Về mặt tè nhạ ngồi ở khán phòng, không nói một lời.

Phòng âm nhạc ánh sáng mờ mờ, chột trên khán đài có ánh sáng quét qua khán phòng.

Chột sáng chột tối.

Ánh sáng quét qua anh thì cả người được chiếu sáng, tóc đen nổi bật trong ánh sáng trắng, trước mắt, có thể đếm rõ lông mi.

Mở tối thì chỉ có thể nhìn thấy hình dáng thân thể cường tráng của anh.

Người đàn ông này, toàn thân đều lộ ra cốt thép kiên cường, bạn vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, anh làm cho một người con gái động lòng thì nên là cái dạng gì.

”Gì rồi nhìn tôi làm gì.”

Lâm Lục Kiều nhìn thẳng phía trước, nhàn nhạt hỏi.

”Anh nhìn rất đẹp trai.”

Nam Sơ nghiêng đầu nhìn chằm chằm anh, không chút để ý nói.

”Tật xấu.” Lâm Lục Kiều hừ một tiếng.

Nam Sơ dựa vào ghế, cổ tự mình vui vẻ, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc anh một cái, chợt kêu anh một tiếng: “Ài.”

Rốt cuộc Lâm Lục Kiều liếc cô một cái.

Nam Sơ hướng mắt lên trên khán đài chỉ, nhỏ giọng hỏi: “Anh cùng đưa bé kia quan hệ thế nào?”

Đưa bé? Lâm Lục Kiều nhú mày, đề thấp giọng: “Cô có vẻ không lớn hơn cậu ta bao nhiêu chứ?”

Nam Sơ nhú mày, nghiêm trang: “Lớn hơn nhiều.”

Lâm Lục Kiều chậm biếm một tiếng, cầm chai nước bên cạnh lên, mở nắp đổ vào miệng: “Cô xem như cái gì?” Vặn nắp bình hỏi ngược lại.

Nam Sơ theo dõi hầu kết khế động của anh, trái tim nóng lên, nhìn chằm chằm nơi nhô ra, ra vẻ kinh ngạc: “Không phải là con trai của anh chứ?”

Lâm Lục Kiều liếc cô một cái: “Tôi nhớ rõ trước kia đầu óc cô rất bình thường.”

Gãi đúng chỗ ngứa.

Nam Sơ thuận nước đẩy thuyền: “Tai sao sau đó anh lại dọn nhà?”

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế ngồi, thần thờ nhìn cô.

”Hả?”

.....

Khi đó, Nam Sơ giữ chặt thì Lâm Lục Kiều nhiều lần cân nhắc, Lâm Lục Kiều vẫn là mang Nam Sơ về nhà.

Anh để cho Nam Sơ ở trong nhà, mình trở về trong đội, qua nửa tháng, lần đầu tiên nghỉ phép về nhà, thời gian quá dài hoàn toàn quên trong nhà còn có một cô gái nhỏ, khi đó là một chiếc máy bay trinh sát 618 bốc cháy, yêu cầu hạ cánh khẩn cấp, nơi quân sự báo động, phòng cháy, cứu hộ, đội viên đột kích toàn bộ đi suốt đêm tới địa điểm hạ cánh, thế lửa ngất trời tình huống nguy hiểm, chờ cứu viện kết thúc, từng người một trên người trên mặt đều bẩn, tựa như từ vừa mới chui ra từ trong than đá.

Nửa đêm Lâm Lục Kiều về đến nhà, trực tiếp vào phòng tắm tắm rửa, chờ anh tắm xong ra ngoài, liền bọc khăn tắm ngang hông, cầm trong tay khăn lông lau tóc đi tới bên giường, đặt mông ngồi xuống mới nhận ra không được bình thường.

Trong chăn có cái gì đó mềm mại.

Theo bản năng quay đầu nhìn lại, một đôi tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy chân bên cạnh, lộ ra một cái đầu bù xù, một đôi mắt vô tội lại sạch sẽ đang nhìn anh chằm chằm.

Chờ đến lúc anh ý thức được, đã là quá chậm.

Cô gái nhỏ mềm mại nói: “Anh ngồi lên chân tôi.”

Cô gái tuy nhỏ, ba điểm đều đủ cả.

Lâm Lục Kiều tuyệt đối là nam nhân bình thường, khi anh phát hiện trong đầu mình thiếu chút có một ý tưởng không được thuần khiết thì lập tức bật trên giường dậy, đại khái động tác có chút lớn, khăn tắm ngang hông lỏng ra, rơi vào trên giường.

Bên trong chỉ mặc một cái quần lót góc bẹt màu đậm.

Nam Sơ nháy mắt mấy cái, lúc muốn nhìn kỹ.

Chấn bị người nhắc lên, che một cái toàn bộ khuôn mặt, trước mắt chỉ còn dư lại khoảng không gian đen kịt.

Lâm Lục Kiều tùy tiện rút tùy tiện rút một chiếc áo sơ mi và quần đùi cỡ lớn từ trong ngăn tủ, đưa lưng về phía cô, vừa mặc vừa cứng nhắc nói với người trong chăn: “Không ngủ được lập tức trả giường lại cho tôi.”

Chờ tiếng đóng cửa truyền đến, Nam Sơ mới ngoan ngoan nhắm mắt lại.

Cứ như vậy không hề có chút nao núng hay sợ hãi được hơn một tháng.

Cho đến, Nam Sơ lần đầu gặp gỡ bạn gái lúc đó của Lâm Lục Kiều.

Ngày đó Lâm Lục Kiều mới vừa nghỉ phép, sau khi trở về từ trong đội, đã có người tới gõ cửa vang lên tiếng cốc cốc.

Nam Sơ mang theo bao khoai tây chiên đi mở cửa.

Tay cầm cửa vừa mới kéo ra, một cô gái vẽ mặt sững sờ, sau đó trên mặt nở nụ cười, dịu dàng nói: “Lâm Lục Kiều có ở đây không?”

Nam Sơ nhét một miếng khoai tây chiên vào miệng, gật đầu, sau đó Lâm Lục Kiều mới vừa tắm xong từ trong phòng tắm ra ngoài, cô gái biến sắc, Nam Sơ từ nhỏ đã nhạy cảm, cũng giỏi về quan sát chi tiết, lập tức giải thích với cô gái đó: “Tôi là em gái bà con xa của anh ấy, ở tạm.”

Khi đó Nam Sơ còn nhỏ.

Cô gái nhìn cảm thấy Lâm Lục Kiều cũng không trở thành cảm thú như vậy, học sinh cấp ba đều xuống tay.

Vì vậy, trái tim lơ lửng sau đó hơi thả lỏng, nhưng trong lòng nghi ngờ nhìn đôi mắt của Nam Sơ.

Dùng com tói với nhau vui vẻ hòa hợp.

Lúc cô gái gần đi còn thêm thân mật với Nam Sơ: “Lần sau chị dẫn em đi dạo phố.”

Nam Sơ khôn khéo gật đầu.

Đêm đó, Nam Sơ nhận được điện thoại của trợ lý Nam Nguyệt Như, nói cho cô biết ngày mai mẹ cô trở về nước.

Buổi tối hôm đó Nam Sơ liền thu thập xong đồ đạc, chuyển ra khỏi nhà Lâm Lục Kiều. Lâm Lục Kiều lái xe đưa cô đi tới khách sạn gần sân bay, để hôm sau cô có thể dễ dàng đi đến sân bay đón Nam Nguyệt Như.

Lâm Lục Kiều lái xe rất trầm mặc, từ trước đến giờ anh nói cũng không nhiều, lúc không kiên nhẫn cũng rất rõ ràng.

Đêm đó, có lẽ trong lòng của Lâm Lục Kiều thật sự không động.

Nhưng làm cho anh lại càng không động là, trước khi xuống xe, Nam Sơ đưa một xấp tiền mặt thật dày đã chuẩn bị xong trước đó cho anh, nói: “Trước đã nói rồi đấy, tiền mướn phòng tháng này.”

Cửa sổ xe mở ra, gió đêm thổi vù vù.

Lâm Lục Kiều chống lên cửa sổ xe hút thuốc lá, anh nâng mí mắt, hút từng ngụm từng ngụm, khói mù dần tản ra, nhưng mà không có đưa tay nhận.

Sau đó Nam Sơ đặt tiền ở chỗ cạnh tài xế, liền xoay người xuống xe.

Nam Sơ đứng ở ngoài cửa xe, vẫy tay với anh: “Đội trưởng Lâm, trong khoảng thời gian này cảm ơn anh!”

Nói xong, xoay người rời đi.

Nam Sơ rời đi rất dứt khoát.

Dứt khoát đến mức Lâm Lục Kiều ngồi ở trong xe hút hai điếu thuốc mới bừng tỉnh lại, sau đó cầm tiền chỗ tay lái phụ lên, xuống xe, ném vào thùng rác.

Đi hai bước trở về.

Đứng lại, cào tóc, lại đi trở về, lấy tiền ra ngoài, ném vào trong xe, nổ máy xe rời đi.

Đêm đó quả thật trong lòng khó chịu tới cực điểm.

Anh không cho là chính mình có tình cảm gì với cô gái nhỏ đó.

Đưa trẻ choai choai,

Chưa đủ lông đủ cánh, có thể có ý tưởng lộn xộn gì chứ.

.....

Tiếng đàn du dương vang lên trong phòng âm nhạc, Lâm Khải nhắm hai mắt hết sức tập trung tinh thần.

Ánh đèn ngược dòng, lúc sáng lúc tối.

Nam Sơ nhìn vào mắt người bên cạnh, nhẹ nhàng nói bên tai anh: “Sau đó tôi có đi vào trong đội tìm anh.”

Lâm Lục Kiều liếc mắt.

”Trạm gác nói anh được điều đến huyện thị khác.”

Anh thu ánh mắt lại, nhàn nhạt từ một tiếng.

Nam Sơ nghiêng đầu: “Bây giờ là gọi trở về sao?”

”Xem tổ chức an bài.”

”À” Nam Sơ gật đầu một cái, chỉ chỉ phía trước: “Nghe nhạc thôi.”

Tiếp theo, không ai nói chuyện nữa.

Cho đến nhạc hội kết thúc.

Đám người dần dần tản đi, phòng âm nhạc to như vậy, chỉ còn lại Nam Sơ và Lâm Lục Kiều ở ngồi khán phòng.

Lâm Khải cùng người nói xong chuyện khí cụ, liền nhảy xuống từ trên đài, nhảy tới khán phòng bên này.

Thấy hai người ngồi chung cũng cảm thấy kinh ngạc: “Thế nào mà hai người các người ngồi chung?”

Nam Sơ nói: “Tôi tới chậm, tùy tiện tìm một vị trí ngồi.”

Lâm Khải gật đầu, thiếu niên đơn thuần lại mạnh mẽ, chỉ chỉ Lâm Lục Kiều đang ngồi thân nhiên một bên: “Đây là anh trai của tôi.” Sau đó lại nhìn Lâm Lục Kiều, chỉ chỉ Nam Sơ bên cạnh: “Chị tiểu thư xinh đẹp này là người mẫu, Nam Sơ.”

Nam Sơ cố làm ra vẻ kinh ngạc, bưng bình đại ngộ nhìn Lâm Lục Kiều: “Thất kính thất kính.”

Lâm Lục Kiều không cảm kích, liếc mắt một cái.

Lâm Khải quả thật ngốc,, không có nhìn ra đầu mối gì, còn giúp anh mình hoà giải: “Anh tôi cứ như vậy, tính tình rất thối, chị đừng để ý.”

Nam Sơ cười khê: “Làm sao có thể ——”

”Đi thôi, trễ rồi còn bắt chị tới đây.”

Lâm Khải nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài.

Ba người mới vừa xuống lầu, Lâm Khải cùng Nam Sơ đi ở phía trước, hai tay Lâm Lục Kiều bỏ vào túi quần lười biếng đi ở phía sau.

Đi ra rạp hát thì đường cái đối diện vừa lúc dừng lại một chiếc Audi màu trắng.

Lâm Khải mắt tinh, phát hiện đầu tiên, chỉ vào cô gái từ trên xe Audi bước xuống, giải thích với Nam Sơ: “Cô gái đó gọi là Hạ Văn, là một bác sĩ.”

Nếu như là bạn gái, Lâm Khải giới thiệu phải là ——

Đây là chị dâu tôi.

Đó chính là bằng hữu bình thường rồi.

Nam Sơ nhìn thấy cô gái phía trước mặc một chiếc đầm màu vàng nhạt, tung bay dưới làn váy, một đôi chân hết sức nhỏ.

Như cũ là tiếng giày cao gót quen thuộc đêm đó.

Hạ Văn giờ một cái hộp lên đi tới trước mặt ba người, vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi bay, thờ hờn hờn nói: “Mới vừa chạy đi lấy bánh kem, nếu không còn có thể kịp nghe một bài cuối cùng của cậu.....”

Nói được một nửa, chỉ nghe thấy Lâm Khải đứng bên người Nam Sơ, ồ lên một tiếng.

Lâm Khải vội nhận lấy bánh ngọt nói với Hạ Văn: “Đây là người bạn tôi quen ở Milan, Nam Sơ.”

Hạ Văn nhìn cô chốc lát, hào phóng cười một tiếng: “Tôi biết cô...cô đẹp hơn trên ti vi rất nhiều, đáng người cô thật tốt.”

Phụ nữ thấy lời khách sáo vĩnh viễn không chê nhiều.

Nam Sơ vừa muốn nói cảm ơn, cô cũng rất xinh đẹp.

Bị Lâm Khải kéo đi: “Chớ cảm ơn tôi cảm ơn lui, com tôi tôi còn chưa ăn đói dẹp bụng rồi!”

Đáng người của Lâm Khải không cao, nhưng sức lực lại lớn hơn Nam Sơ, tóm cô một cái có chút lão đạo, ánh mắt liếc về Hạ Văn mặc váy nhỏ, đi tới phía sau hai người.

Bốn người hai đôi, một trước một sau đi.

Nam Sơ bị Lâm Khải lôi, lực chú ý vẫn còn ở phía sau.

Ánh trăng cong thành hình lưỡi câu, bỏ ra bụi ánh sáng.

Bóng dáng bị kéo dài thật dài.

Bên tai đều là gió.

Hạ Văn đi chậm đến bên cạnh Lâm Lục Kiêu: “Hôm nay sao anh tan việc sớm vậy?”

”Nghỉ phép.” Bị gió thổi, giọng nói hiếm thấy có chút lười biếng.

Lâm Khải đi hai bước, phát hiện Nam Sơ không có đuổi theo, quay đầu lại túm: “Chân cô dài như vậy, Sao đi chậm như vậy?”

Nam Sơ không để ý tới anh, chậm rãi đi.

Phía sau lại đưa tới,

”Trong khoa chúng ta có một bác sĩ, hôm nay bị người thân bệnh nhân đánh, làm lúc tôi ở bên cạnh sắp bị hù chết.”

Hạ Văn giống như con chim vàng anh, luôn có chuyện nói không hết, luôn có nguy hiểm dạng này dạng kia cùng với cô gặp thoáng qua.

Mà người đàn ông bên cạnh mãi không bắt được trọng điểm.

Ví dụ như ——

Hạ Văn nói: “Hôm nay lúc tôi uống thuốc, nhìn thấy một cái tin tức, anh muốn nghe không?”

Lâm Lục Kiêu: “Tin tức gì?”

Hạ Văn: “Chính là một cô gái đi đêm bị mất tích, về sau tôi cũng không dám đi đêm. Nếu không lần sau đi đêm, tôi tìm anh đi cùng được chứ?”

Lâm Lục Kiêu: “Tôi chưa bao giờ đi đêm.”

Hạ Văn: “Tối nay lạnh quá nha.”

“.....” Không có phản ứng.

Hạ Văn lại nói một lần nữa: “Sao tối nay lạnh thế nhỉ?”

Lâm Lục Kiêu: “Không lạnh.”

.....

Lâm Khải nhìn Nam Sơ bên cạnh: “Cô vui về cái gì vậy?”

”Có sao?”

”Tôi đều nhìn thấy răng cấm của cô rồi!”

”Không hiểu sao cảm thấy tôi nay cậu có chút đẹp trai.”

”Bệnh thần kinh à!” Lâm Khải mắng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: Thoa Xù

Lâm Khải quyết định chọn nhà hàng ở con đường đối diện, bốn người đi vào, lập tức có nhân viên phục vụ đón tiếp, Lâm Khải đưa bánh ngọt cho nhân viên phục vụ, “Đội lát nữa com nước xong thì mang lên.” Nói xong liền lôi Nam Sơ vào phòng bao.

Nam Sơ rút tay mình ra khỏi tay cậu ta, hỏi “Sinh nhật cậu à?”

Cuối năm ngoái hai người quen biết nhau, chưa từng đề cập đến chuyện sinh nhật.

Vào phòng bao, cậu trai kéo ghế ngồi xuống, gác chân, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh bảo Nam Sơ qua ngồi, bộ dáng muốn ăn đòn quả thật giống y hệt anh trai cậu ta.

Đội Nam Sơ ngồi xuống, Lâm Khải lấy cái ly ở trước mặt cô, rót nước cho cô, nghiêng sang bên cạnh nói: “Cô không cần phải áp lực, tôi cũng không trông mong cô có thể tặng quà gì đó cho tôi, mọi người cùng nhau ăn bữa com coi như là mừng sinh nhật cho tôi rồi.”

Rót nước xong, đẩy cái ly qua, “Uống đi, không có bỏ độc.”

Tay Nam Sơ mới vừa chạm vào ly, lại nghe cậu ta bổ sung thêm: “Cô không biết anh tôi khó mời thế nào đâu, mười bữa nửa tháng cũng không thấy mặt, cô đoán xem anh ấy làm gì?”

Nam Sơ nắm chặt cái ly, hết sức phối hợp lắc đầu.

”Phòng cháy chữa cháy.” Về mặt Lâm Khải vừa sùng bái vừa kiêu ngạo: “Thế nào, bị dọa sợ rồi à?!”

“.....”

Nam Sơ trầm nghĩ, bệnh thần kinh.

Đang nói chuyện, ngoài cửa có hai người tiến vào.

Hai con ốc sên chậm rì rì.

Lâm Khải quay đầu, nhìn Lâm Lục Kiều chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện với mình, nói: “Anh, ngồi đây này!”

Lâm Lục Kiều tay bỏ túi sai bước qua.

Hạ Văn đi theo sau tức giận bất bình nói: “Lâm Khải, sao cậu không gọi tôi ngồi?”

Lâm ngọc nghếch diêm tĩnh nói: “Chị cũng không phải là anh của tôi.”

Hạ Văn: “.....”

Nam Sơ cảm thấy tội nghiệp cho Hạ Văn.

Có lẽ chỉ số cảm xúc của hai anh em này thật sự thấp hơn chỉ số thông minh nhiều.

Chờ Lâm Lục Kiều ngồi xuống, Lâm Khải quay sang hỏi Nam Sơ: “Vừa rồi tôi nói đến đâu rồi?”

”Cậu nói anh cậu là lính cứu hỏa, hỏi tôi có bị dọa sợ không.”

Lúc Nam Sơ nói chuyện thì liếc nhìn Lâm Lục Kiều, mà người này lại cong cong khóe miệng hiếm khi thấy được.

“.....”

Lâm Khải gật đầu, “Đúng đúng đúng! Từ nhỏ tôi đã mơ ước nhất định sẽ trở thành lính cứu hỏa.”

Nam Sơ: “Tôi nhớ trước kia cậu từng nói với truyền thông, ước mơ khi lớn của cậu là trở thành nghệ sĩ violon mà.”

Lâm Khải nói: “Tôi còn nói với truyền thông là tôi muốn làm nhà khoa học đấy, lời này có thể tin không?”

Nói xong mới ý thức được điều bất thường, vỗ đùi nói: “Ày da, cô lại còn xem bài phỏng vấn của tôi, có phải cô thăm mền tôi hay không?”

Thăm mền cái ông cụ nhà cậu ấy.

Nam Sơ lườm cậu ta.

Lâm Khải tự làm mình mất mặt, “Không làm khó cô nữa, đợi lát nữa mà truyền ra tin đồn của hai đứa mình, cô lại cấu véo tôi nữa.”

Hiện nay trong làng giải trí Lâm Khải được coi là người vui vẻ đáng yêu, thỉnh thoảng đùa giỡn đôi chút, nhưng tuổi còn nhỏ, đáng đáp lại đang phát triển, thêm một đôi tay thon dài sạch sẽ hơn con gái nữa, trắng hồng mềm mại. Nhưng mà dù sao cũng trong phạm vi đàn violon, người biết Lâm Khải không nhiều lắm, nhưng cậu ta đang hết sức cố gắng, giá trị chiến đấu cũng không hề thấp.

Đây cũng là chuyện khiến Nam Sơ phân vân.

Lâm Khải nhìn Lâm Lục Kiều, than thở: “Thân thể tôi không khỏe mạnh bằng anh trai, thi vào Học viện quân sự không đậu, không giống như anh tôi, trước kia lúc còn học trong Học viện quân sự, mọi người đều gọi anh là “Thiệt Lang”, cơ bắp trên còn cứng hơn gạch đá nữa.”

Nói đến đây.

Lâm Lục Kiều liếc cảnh cáo Lâm Khải một cái.

Lâm ngọc ngách điềm tĩnh đề nghị: “Anh, không mấy anh vén cơ bụng lên xem chút đi?”

“.....”

Nam Sơ liếc nhìn Lâm Khải.

Làm tốt lắm.

Hai bên tai Hạ Văn đều đỏ hết lên, “Lâm Khải, đâu có ai đi bán anh trai của mình như cậu vậy.”

Lâm Khải: “Không có à, trong làng giải trí có rất nhiều nam diễn viên thích khoe hình cơ bụng rậm nắng, chỉnh sửa đến nổi méo mó luôn, lần trước trong quán bar ở Milan, tôi và Nam Sơ gặp phải một người Mỹ, một mực bắt chúng tôi xem cơ bắp của anh ta, làm tôi buồn nôn hết nửa tháng, bàn về cơ bụng, làm sao có thể đẹp đẽ rắn chắc hơn anh trai tôi.”

Nam Sơ nhớ rõ lần đó người đàn ông vạm vỡ người Mỹ trêu chọc Lâm Khải, lời kéo cậu ta đòi đi thuê phòng, làm Lâm Khải sợ tới mức nửa tháng sau không dám rủ cô đến quán bar đó nữa.

Lâm Khải nói xong, vừa định đưa tay qua, bị Lâm Lục Kiều chặn lại, hất trở về.

”Đừng có phát bệnh.”

Bình thường Lâm Lục Kiều rất nhàn tản, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút cũng không sao, nhưng lúc nghiêm túc thì mặt mày không có cảm xúc, làm người ta khiếp sợ, Lâm Khải cũng không dám làm lại lần nữa, đành phải ngượng ngùng nói sang chuyện khác.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Không khí có hơi yên tĩnh, Lâm Khải ít nhiều gì cũng hơi kiêng nể Lâm Lục Kiều, ra lệnh một tiếng, lập tức không dám thở mạnh, chỉ có thể lè lưỡi với Nam Sơ, uất ức mà ngồi đó càu nhàu.

Hạ Văn nhìn Lâm Lục Kiều.

Người nọ đang cúi đầu ăn cơm.

Hạ Văn gọi anh: “Lâm Lục Kiều.”

Lâm Lục Kiều không ngẩng đầu, “Hả?”

Hạ Văn chần chờ một chút, cúi đầu nói: “Gần đây em có gặp chút chuyện.”

Lâm Lục Kiều: “Ừ.”

Đũa trong tay Hạ Văn không ngừng khuấy đảo com trong chén.

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, đột nhiên cảm thấy được à nha, kiến thức tình ái không được khai thông cũng là chuyện tốt à.

Hạ Văn dè dặt cẩn trọng thăm dò, “Chính là chuyện em có một bệnh nhân, trong khoảng thời gian này ngày nào cũng đưa hoa đến khoa của em, thế nên tất cả mọi người đều cho là em có bạn trai, bây giờ đi làm em cảm thấy rất ngại, anh nói xem em nên làm thế nào đây?”

Lâm Khải vỗ bàn cười ha ha, “Chị hỏi anh tôi à? Chị có ý gì hả?!”

Nam Sơ nhìn Lâm Khải, không lẽ đột nhiên tên nhóc này thông suốt rồi?

Hạ Văn cho rằng nhanh như vậy mà mình bị nhìn thấu rồi, có hơi cấp bách la lên: “Chị không có ý đó..... Chị chỉ lấy vấn đề này ra hỏi thử mọi người thôi, không phải Nam Sơ cũng đang ở đây sao? Cô ấy xinh đẹp như thế, chắc chắn cũng đã gặp qua những vấn đề này, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều!”

Lâm Khải: “Tôi không có suy nghĩ nhiều à. Anh tôi à? Làm sao anh ấy biết mấy cái này chứ! Còn Nam Sơ, chị suy nghĩ nhiều rồi, trong giới giải trí không ai dám theo đuổi chị ấy.”

Nam Sơ trầm nghĩ: Đồ ngốc.

Hạ Văn thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Lâm Lục Kiều, ngược lại anh không có chút biểu cảm nào, chỉ há miệng ăn com.

Hạ Văn gõ gõ bàn: “Ày da, anh nói một câu được không? Chuyện như vậy, em nên xử lý thế nào đây!”

Nói xong, lại nhấn mạnh lần nữa: “Có người theo đuổi em! Ngày nào cũng đưa hoa đến khoa của em! Thế nên tất cả mọi người đều cho là em có bạn trai! Em nên làm thế nào hả?”

Bốn chữ có người theo đuổi vang lên hùng hồn!

Nam Sơ cảm thấy nếu Lâm Lục Kiều vẫn không bày tỏ thái độ, bước tiếp theo chắc Hạ Văn sẽ nói có người cưỡng hiếp cô ấy mất.

Lâm Lục Kiều ăn com rất nhanh, hai ba miếng liền xong, đưa tay rút khăn giấy, “Rất tốt mà.”

Hạ Văn nhìn anh như không thể tin nổi, “Cái gì?”

Lâm Lục Kiều lau miệng xong, ném khăn giấy vào thùng rác, đút tay vào trong túi quần, ngã người ra phía sau, nhàn tản dựa vào ghế, nói: “Dù sao em cũng không có bạn trai mà.”

Hạ Văn cầm đũa đâm mạnh vào chén hai lần, “Không phải anh cũng không có bạn gái sao?!”

Lâm Lục Kiều không lên tiếng.

Nam Sơ hiếm khi chen lời vào: “Đội trưởng Lâm vẫn chưa giải quyết vấn đề cá nhân à?”

Hạ Văn mạnh miệng nói: “Không đâu, với đức hạnh này ai mà muốn gả cho anh ấy!”

Nam Sơ mỉm cười nhìn Hạ Văn, chậm rãi từ từ nói: “Tôi lại cảm thấy rất xuất sắc đấy.”

Hạ Văn đột nhiên ngưng cười, cảnh giác nhìn cô.

Lâm Lục Kiều đứng lên.

Lâm Khải vội vàng gọi anh lại: “Anh, anh đi đâu vậy?”

”Hút điếu thuốc.”

Cũng không thèm quay đầu lại.

Lâm Lục Kiều đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người, trong chốc lát, Nam Sơ cũng đứng lên.

Hạ Văn nhìn cô, “Cô đi đâu vậy?”

Đây chính là điểm khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ.

Phụ nữ cảm giác được mối nguy hiểm chỉ cần một ánh mắt.

Nam Sơ mỉm cười, chân thành mở lời mời: “Đi vệ sinh, đi cùng không?”

Hạ Văn cũng ưu nhã đứng lên, “Đi cùng đi, đúng lúc tôi cũng uống hơi nhiều.”

Hai người cùng đi ra ngoài, Lâm Khải nhìn theo bóng lưng của hai người, lẩm bẩm một câu: “Có bệnh à, đi vệ sinh cũng muốn đi chung.”

.....

Đã lâu rồi không có ai đi vệ sinh chung với Nam Sơ như vậy.

Lúc đi tới cửa, nhìn thấy bóng dáng Lâm Lục Kiều đang hút thuốc, lưng anh thẳng tắp, lúc anh đứng, sống lưng luôn thẳng như vậy, áo thun bị gió thổi phập phồng, nhô lên rồi xẹp xuống, trong phút chốc dán sát vào lưng, đường nét trên người liền hiện rõ ra.

Vóc người của anh không phải kiểu cơ bắp căng phồng cuộn cuộn, rất cân xứng nhưng cơ bắp cũng không ít.

Tiêu chuẩn --

Mặc quần áo thì có vẻ gầy, cởi quần áo thì có cơ bắp.

Hạ Văn nhìn Nam Sơ, tâm tư của cô rất nhạy cảm, từ nhỏ đã nhu thuận nghe lời, học hành thi cử một mạch lên đến đại học quân y, ba mẹ của cô đều là tầng lớp lao động, đề lo cho cô thì gần như dốc hết sức người sức của trong nhà, thông qua không ít mối quan hệ mới giúp cô trụ lại được ở bệnh viện đang làm.

Hạ Văn hiểu rõ bản thân mình phải nỗ lực rất nhiều mới có được mọi thứ.

Từ nhỏ Hạ Văn đã nghiêm khắc với bản thân, tuyệt đối không thể đi sai một bước nào, kể cả chuyện tình cảm cũng vậy, cô biết mình cần gì, vẫn luôn luôn rõ ràng.

Cô và Lâm Lục Kiều là chuyện sớm muộn thôi.

Cô cho là vậy.

Trên đời này không có cô gái nào thích hợp với Lâm Lục Kiều hơn cô.

Nam Sơ đương nhiên là không được rồi.

Hai người đứng song song trước bồn rửa tay, Hạ Văn làm như vô ý hỏi: “Cô và trụ trì của Thanh Thiên Tự quen thân lắm sao?”

Nam Sơ mở vòi nước, “Có một khoảng thời gian đến tu thiền.”

“Tu thiền ở đó quả thật rất tốt, trụ trì của Thanh Thiên Tự là một người nhìn thấu lòng người.” Hạ Văn tán đồng nói.

Nam Sơ không nói tiếp, lẳng lặng chờ cô ấy nói thêm đoạn sau.

“Trụ trì nói, trong vận mệnh tôi có quý nhân, là một quân nhân.”

Chuyện vớ vẩn.

Trụ trì chưa bao giờ nói lời như vậy.

Nam Sơ không vạch trần cô ấy, chỉ tắt vòi nước, rút khăn giấy rồi lẳng lặng lau tay.

Hạ Văn nhìn cô: “Tôi nghe rất nhiều lời đồn về cô.”

Nam Sơ liếc cô ấy một cái, tựa vào cạnh bồn rửa tay, lấy ra một hộp thuốc và một cái bật lửa từ trong túi quần, rút ra một điếu thuốc: “Ví dụ như --”

Hạ Văn hơi lờ mờ, đột nhiên cảm thấy cô gái này không dễ đối phó như vậy.

“Rất nhiều tin đồn giải trí cũng đã khai ra, nói ba của cô là xã hội đen.”

Nam Sơ ngậm điếu thuốc lên miệng, cúi đầu châm lửa hút, khói thuốc tỏa ra khắp nơi, cô khép hờ mí mắt, giọng điệu lạnh lẽo đến cùng cực: “Nói tiếp --”

Không hiểu sao trong lòng Hạ Văn lại sợ hãi.

“Nói bạn trai của cô rất nhiều.”

Nam Sơ ngậm lấy điếu thuốc, khịt mũi cười lạnh, giẫm cọt.

Phòng vệ sinh bị cô biến thành sương khói mịt mờ, xuyên qua lớp sương khói sạch sẽ đó, đột nhiên Hạ Văn cảm thấy Nam Sơ giống như con yêu tinh.

Trong kính hai cô gái đang đứng sóng đôi nhau.

Hạ Văn đi thẳng vào vấn đề.

”Lâm Lục Kiều hỏi hột, nhưng con người rất chính trực, quả thật dễ dàng thu hút mấy cô gái nhỏ, nhưng hai người không có khả năng, cho nên, cô đừng có bất kỳ ý nghĩ nào với anh ấy.”

Nam Sơ để điều thuốc xuống, đối mặt với Hạ Văn, nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói thuốc.

”Thế vẫn muốn thì thế nào? Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Hạ Văn bị sặc, đầu óc cô ta nhanh chóng đưa ra phán đoán về Nam Sơ – cô gái này không hề dễ đối phó như vẻ bề ngoài.

Cô ấy gọi bày mưu tính kế, đối mặt với đối thủ nhậy ra bất thành linh vẫn cần có thời gian suy xét, đợi đến khi khói thuốc như sương mờ ảo tan hết mới có thể nhìn rõ khuôn mặt cô ấy.

Khuôn mặt của Nam Sơ không có vẻ công kích.

Trong làng giải trí, rất nhiều nữ minh tinh có tướng mạo đầy vẻ công kích với người khác, đặc biệt là sau khi trang điểm, khí chất của bọn họ đều trở thành ngốc nghếch, ngọt ngào, trong sáng.

Nam Sơ hoàn toàn khác biệt. Khuôn mặt cô rất đơn thuần, da dẻ mịn màng, góc mặt nhìn nghiêng có hơi tròn, độ cong lẫn hình dáng đều dịu dàng, mang lại cảm giác xinh đẹp vừa phải. Chỉ khi ra oai phủ đầu với đối phương, vẻ mặt của cô mới có tính công kích.

Giống hệt như vừa rồi vậy --

Cách một lớp khói mờ, Hạ Văn vẫn cảm nhận được ánh mắt của Nam Sơ.

Giống như thợ săn vừa nhìn thấy con mồi, ánh mắt liền lóe sáng.

Bình tĩnh, giao hoạt, nhất định phải có.

”Hai người biết nhau từ khi nào?” Yêu tinh (Nam Sơ) mở miệng hỏi.

”Năm kia.”

Hạ Văn không giấu, thậm chí trong lời nói còn có hơi đắc ý.

Tuy rằng Nam Sơ xinh đẹp, đáng người cũng được, nhưng ít ra về mặt thời gian, cô ta thắng.

Cô ta tới trước.

Bầu không khí yên lặng trong chớp mắt.

Hạ Văn nhìn thái độ của Nam Sơ. Nam Sơ ung dung tựa người vào bệ kính, đầu ngón tay vừa dài vừa nhỏ vân vê điều thuốc, khuôn mặt dịu dàng, ngoan ngoãn, miệng vẫn nở nụ cười nhẹ như có như không.

Bên ngoài cửa, có tiếng người đột ngột rống to, “Hai người các cô mất tích ở trong đó luôn rồi hả?!”

Là Lâm Khải.

Nam Sơ nhả khói, tắt điều thuốc, đập nó ngay trên bồn rửa tay rồi ném vào thùng rác, xoay người, rửa tay, nhìn vào gương mà nói với Hạ Văn.

”Bác sĩ Hạ, từ năm mười sáu tuổi, tôi đã quen anh ta rồi.”

Nói xong, cô rút một tờ khăn giấy, lau tay sạch sẽ rồi bước ra ngoài.

Người ở phía sau giống như bị sét đánh vậy.

...

Nam Sơ vừa bước ra đã thấy hai người đàn ông đứng ở ngoài cửa.

Lâm Lục Kiều khoanh tay, dựa người vào tường, một chân co lên. Anh liếc nhìn cô một cái rồi nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Lâm Khải lui tới trước mặt cô, giống hệt như con khi con vậy, bắt đầu ngừ từ trái sang phải, phải sang trái, “Cô nghiện thuốc lá à?”

Nam Sơ đẩy cậu ra, giọng nói không hề kiên nhẫn, “Cậu lo còn hơn Thẩm Quang Tông đấy.”

Lâm Khải đi theo sau, liên tục lải nhải bên tai Nam Sơ, “Lần trước ở Milan, tôi sớm đã nói với cô, cô quên rồi sao?! Sức khỏe không tốt mà còn hút thuốc!”

Nam Sơ nhú mồm, “...”

”Cô nói đi, cô chỉ là một cô gái trẻ, sao lại có nhiều chuyện phiền lòng được?!”

“...”

“Không phải cô lại xem Microblogging đó chứ?”

”Không.”

”Những người đó nói gì thì cô cứ mặc kệ họ nói đi, cô giận dữ bản thân mình như vậy, tính ra chẳng có lời chút nào! Mau mau bỏ thuốc lá cho tôi!”

Nam Sơ quả thực rất muốn lấy bực mà bịt miệng cậu lại, “Thẩm Quang Tông nhập vào cậu à?”

Lâm Khải chỉ tiếc rên sắt không thành thép, cậu túm lấy cánh tay của Nam Sơ, “Cô không bỏ, tôi sẽ không cho cô ăn bánh sinh nhật của tôi!”

Lâm Khải yêu bánh ngọt như mạng, người có thể ăn bánh của cậu không nhiều, Nam Sơ được tính là một trong số đó.

Dù sao thì cậu cũng chỉ là một chàng trai trẻ, xuống tay không nặng cũng không nhẹ, nhưng vẫn cứ túm lấy tay cô, “Bỏ hay không bỏ?!”

Nam Sơ kéo tay cậu ra, sắc mặt trở nên nặng nề.

Lâm Khải biết rõ tính tình Nam Sơ. Lúc cô hiền hòa, nói gì cũng được, không dễ nổi giận, nhưng một khi cô đã giận dữ, không ai có khả năng hòa giải được, mười ngày nửa tháng cũng đừng hòng tìm được cô.

Chàng trai trẻ hoàn toàn bị dọa đến mức sững sờ, chỉ đành than thở, “Hung dữ cái gì mà hung dữ...”

Đúng lúc đó, Hạ Văn bước ra từ phía sau.

Lâm Khải và Nam Sơ đi ở phía trước, Lâm Lục Kiều dứt tay vào túi, nhàn nhã bước theo. Dáng người anh cao lớn, cao hơn hai người kia rất nhiều, bóng lưng thẳng đứng, chân dài mà không nhỏ, chiếc quần đen che phủ đôi chân, tạo nên thân hình cân xứng, mạnh mẽ mà chẳng thô chút nào.

Trong lúc Lâm Khải và Nam Sơ nói chuyện, ánh mắt của anh vẫn bình thản, khóe miệng hơi cong lên.

Hạ Văn vội vã chạy theo sau, nhỏ giọng gọi anh, “Lâm Lục Kiều.”

Anh không hề để ý, “Ồ.”

”Trước kia, anh và Nam Sơ có quen nhau sao?”

Hạ Văn vừa nói chuyện vừa âm thầm đánh giá anh, quan sát về mặt cẩn thận.

Lâm Lục Kiều cúi đầu. Nghe cô ta nói vậy, nét cười bên miệng anh liền phai nhạt, dần dần thu lại. Anh ừ một tiếng.

Hạ Văn, “Quen nhau như thế nào?”

”Một lần ngoài ý muốn.”

Lâm Lục Kiều hiển nhiên không muốn nói nhiều.

”À.” Hạ Văn thở dài.

Lâm Lục Kiều liếc cô ta một cái, “Cô ấy đã nói gì với em à?”

Hạ Văn cười yếu ớt, “Nghe cách cô ấy nói mập mờ, em tưởng hai người đã...”

Nói một nửa, Hạ Văn cố ý không nói tiếp, lặng lẽ đưa mắt nhìn anh.

Lâm Lục Kiều nở nụ cười trào phúng.

Hạ Văn còn nói, “Cô ấy quả thực rất xinh đẹp, chỉ là thích hút thuốc. Anh quen cô ấy thì nói cô ấy một tiếng, hút thuốc không tốt cho sức khỏe.”

Lâm Lục Kiều, “Không phải là quen thân.”

”Ừm.”

Bốn người trở lại ghế ngồi.

Thấp nền lên, cắt bánh sinh nhật, thậm chí còn bôi kem lên mặt Lâm Khải. Xong xuôi hết cả, mọi người thu dọn đồ đạc về nhà.

Hạ Văn hỏi Lâm Lục Kiều, “Anh có lái xe tới không? Hay em đưa anh về?”

Lâm Khải đang chuẩn bị vào toilet rửa mặt, đột nhiên nghe thấy vậy liền lên tiếng, “Chị Văn, chị về trước đi, em bảo tài xế tới đón rồi.”

Hạ Văn lại nhìn về phía Nam Sơ, “Cô Nam, tôi đưa cô về nhé?”

Không đợi Nam Sơ trả lời, Lâm Khải nói luôn, “Em cũng bảo tài xế tới đón rồi.”

Hạ Văn, “...”

Hạ Văn đi khỏi.

Lâm Khải vào trong toilet rửa mặt.

Sắc trời bên ngoài bắt đầu tối, vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng nơi phía chân trời.

Đám mây ngũ sắc của buổi hoàng hôn trở nên lấp lánh. Bên kia khách sạn là sông Tâm ở phía Bắc, con sông này có lịch sử hơn trăm năm, trên mặt sông có rất nhiều thuyền đánh cá lớn nhỏ, hai bên bờ được treo một dãy bảy ngọn đèn ở mỗi bên, soi mình xuống lòng sông, hình ảnh ấy đầy vẻ cô độc xiết bao.

Chỉ còn lại hai người đang ngồi trên ghế, đối mặt với nhau.

Đột nhiên yên tĩnh như vậy, trùng mắt nhìn đối phương, bầu không khí trở nên thế này --

Có hơi vi diệu.

Lâm Lục Kiều tựa người vào ghế, hai chân rộng mở. Anh cúi đầu, chiếc bật lửa liên tục xoay chuyển giữa mấy đầu ngón tay.

Nam Sơ cắt một miếng bánh, hỏi anh, “Ăn không? Anh chưa ăn miếng nào đâu đấy.”

Từ trước tới nay, Lâm Lục Kiều không thích đồ ngọt. Anh chẳng hề ngẩng đầu, trực tiếp từ chối, “Không ăn.”

Nam Sơ gạt đầu, kéo đĩa bánh lại, đặt trước mặt mình để ăn.

”Sinh nhật của anh vào ngày nào?” Nam Sơ xấn một miếng nhỏ, cắn nửa vào, nhìn anh.

Lâm Lục Kiều không nói chuyện.

”Không lẽ ngay cả việc đó mà anh cũng giữ bí mật?”

Lâm Lục Kiều thu bật lửa lại, nhét vào trong túi quần, ngẩng đầu nhìn cô, “Ngày 9 tháng 8.”

Nam Sơ tính toán ngày tháng, “Là tháng sau à?”

”Ừ.” Lâm Lục Kiều đáp lại, “Nhưng tôi không tổ chức sinh nhật.”

”Tôi đâu có nói là giúp anh tổ chức.” Nam Sơ trả lời ngay lập tức.

“...”

Một người nói một người trả lời, anh rút cuộc nói không lại cô.

Có câu nói này của Nam Sơ, Lâm Lục Kiều quyết định không để ý tới cô nữa. Anh khẽ cong khoe miệng, sau đó sờ tay vào hộp thuốc lá trên bàn, lấy một điếu hút, kế đó lại lấy bật lửa ở trong túi ra, tay thì đút vào túi áo, mắt thì nhìn Nam Sơ, giống như đang muốn hỏi ý kiến của cô (về việc anh có nên hút thuốc trước mặt phụ nữ không ấy mà).

Nam Sơ làm một cử chỉ “Mời anh.”

Bật lửa lóe sáng trong nháy mắt, tàn thuốc bị đốt cháy. Lâm Lục Kiều hít sâu một cái, nhả ra một lớp khói. Anh ném bật lửa lên bàn, ánh mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Nam Sơ vừa ăn bánh vừa nhìn anh.

Trong làng giải trí, rất nhiều tiểu thịt tươi* có đáng về bề ngoài đẹp mắt hơn anh, nhưng vẫn chưa đáng để so với anh.

*Cụm từ được dùng trong giới showbiz, chỉ những anh chàng nghệ sĩ trẻ tuổi, nhân khí cao, hiện đang được công chúng chú ý

Đường cong trên mặt Lâm Lục Kiều rất cứng cỏi, mặt mũi lại chính trực. Khi hút thuốc, anh hơi nhăn mày. Vai rộng mỏng hẹp, anh không tập thể hình nhưng có cơ bắp, cả người anh tựa vào ghế ngồi, cong lưng, khom bụng, áo sơ mi dán sát vào da thịt, có thể nhìn thấy cơ bụng lờ mờ, không rõ ràng.

Nếu kéo vạt áo lên, cảnh tượng nhất định sẽ rất khả quan.

Khói thuốc xám trắng giống như một lớp chướng ngại vật cản đường.

Nam Sơ nảy ra ý tưởng.

Cô dùng tay vốc một nắm kem trên bánh, vọt dậy bất thành lĩnh, nghiêng người về phía trước. Cách một cái bàn, cô muốn ụp lớp kem vào mặt Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều phản ứng rất nhanh. Ánh mắt anh vừa nhìn thấy có bóng người lao về phía mình, anh đã nắm chắc phản xạ có điều kiện.

Là bàn tay của phụ nữ.

Mềm mại, mịn màng, lạnh lẽo mà nhỏ gầy.

Phản ứng đầu tiên của anh là... sao lại nhỏ như vậy, anh mà dùng sức là có thể bẻ gãy.

Bàn tay của đàn ông vừa rộng vừa ấm áp, hiền hòa, nhưng vẫn có hơi thô cứng.

Cổ tay của phụ nữ vừa mịn màng, vừa nhỏ gầy, thậm chí còn rất trơn bóng.

Tâm tư khác nhau.

”Cô làm gì đó?”

Giọng của Lâm Lục Kiều hơi khàn.

Nam Sơ nhìn về mặt Lâm Lục Kiều mà cảm thấy muốn ụp cả cái bánh lên đầu anh, “Trét kem chỉ là chuyện thường, xem như là Thọ Tinh* chúc phúc.”

*Ông Thọ - một trong ba tiên ông Phúc Lộc Thọ

Lâm Lục Kiều kéo cổ tay cô, nhìn cô với vẻ chăm chọc.

Nam Sơ đánh bạo, duỗi tay ra phía trước, “Thử xem?”

Lực nắm lấy cổ tay cô càng mạnh hơn.

Lâm Lục Kiều nắm chặt tay Nam Sơ, kéo về hướng bên cạnh, lạnh lùng nói, “Cô rảnh quá ha?”

Nam Sơ bị người ta kéo qua, xoay người thành một vòng cung, cổ áo mở ra rộng hơn, để lộ dáng người gầy gò và xương quai xanh – nét đẹp tinh tế, thu hút người khác của phụ nữ.

Bình thường, phần lớn kiểu dáng nội y của Nam Sơ không bó chặt lắm, đều có dây buộc, nút thắt, ren, vân vân...

Nhưng hôm nay cô muốn tới núi Cửu Manh, do đó mới mặc nội y kiểu vận động.

Ngực bị ép tới mức bằng phẳng rồi.

Nam Sơ che cổ áo của mình lại.

Lâm Lục Kiều khẽ nhú mồm, vẻ mặt khinh thường của anh giống như đang muốn nói --

Có cái gì cho tôi xem đâu?

Đương nhiên là Nam Sơ không sợ người ta thấy gì từ cổ áo mình. Hôm nay, nếu như cô mặc nội y kiểu gợi cảm, không chừng cô sẽ để anh thưởng thức một phen.

”Về mặt anh như vậy là sao?” Nam Sơ hỏi.

”Không có gì.”

Anh buông tay cô ra, dựa người vào ghế, hít thuốc lá một hơi.

”Đồ nhát gan.”

“...”

”Thấy mà không dám nhìn.”

“...”

Lâm Lục Kiều liếc xéo cô, “Ừ thì có nhìn đó.”

Nam Sơ, “...”

Lâm Lục Kiều thờ ắt ra, cười nhẹ, “Tôi nhớ cô đâu phải mười sáu tuổi.”

“...”

Mợ nó, anh đúng là có đạo đức lắm!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Lâm Khải rửa mặt xong đi vào, hai người đang đối mặt mắt lớn trừng mắt nhỏ, cậu ta vẫy vẫy tay nói: “Hai người đây là làm cái gì đó?”

Lâm Lục Kiều: “.....”

Nam Sơ: “.....”

Mắc mớ gì tới ông cụ nhà cậu.

Lâm Lục Kiều đứng lên đi ra ngoài trước, Nam Sơ khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt, thông thả đi theo phía sau.

Ba người lên xe.

Lâm ngọc ghé ghế ngồi vào ghế lái phụ trước, Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, đúng lúc, anh cũng đang liếc nhìn cô, anh cao hơn, từ trên cao liếc nhìn xuống cô, hất cằm về phía cửa xe một cái, Nam Sơ vượt qua anh, mở cửa sau xe ngồi vào.

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười, cũng ngồi vào theo.

Dọc đường đi hai người cũng không có nói chuyện, Nam sơ dứt khoát nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như bị ánh đèn đêm đầy màu sắc bên ngoài cửa sổ mê hoặc, còn Lâm Lục Kiều thì đang nói chuyện câu được câu không với Lâm Khải, Lâm Khải cứ lú lo không ngừng giống như con chim sẻ nhỏ vậy, hình như cậu ta có một loại tình cảm ỷ lại vào Lâm Lục Kiều.

Nam Sơ mở cửa sổ ra, gió ủa vào ù ù, cây cối ngoài cửa sổ lướt qua vun vút. Cô quay đầu, vừa khéo thấy Lâm Lục Kiều đang nhìn mình, trong ánh mắt không để lộ ý gì nhiều, cô không cho phép mình nghĩ quá nhiều.

Cô quay đầu lại, chợt nhớ tới năm năm trước lúc vào nhà anh ở.

Năm đó Nam Sơ mười sáu tuổi, ở trong nhà Lâm Lục Kiều một tháng trời, thời gian đó anh có về nhà hai ba chuyến, mỗi lần đều ở lại một ngày rưỡi, toàn bộ thời gian còn lại đều ở trong đội của mình, như vậy xem ra hai người quả thật không tính là thân thiết.

Lúc đó, Lâm Lục Kiều đã thuê một căn hộ đơn, ba phòng một sảnh. Ngoại trừ phòng ngủ, còn lại hai phòng kia đã bị anh sửa thành phòng sách và phòng chứa đồ linh tinh, quăng một đồng đồ huấn luyện và dụng cụ tập thể hình ngổn ngang trong đó.

Nam Sơ không biết nấu ăn, ngày nào cũng gọi đồ ăn bên ngoài, có lần lúc xuống lầu lấy đồ ăn đưa tới đúng lúc gặp anh trở về, cậu nhóc giao hàng thối lại mấy tờ tiền lẻ, Nam Sơ tùy tiện nhét đại vào trong áo khoác, vội vàng lèo đèo theo sau anh đi lên.

Lên lầu, Lâm Lục Kiều thay giày, Nam Sơ cầm hộp com cà-ri trong tay, hơi khó xử, suy nghĩ một chút, vẫn đưa cho anh: “Không biết hôm nay anh về, thôi thì anh ăn trước đi, em gọi thêm một phần nữa.”

Lâm Lục Kiều vớt chìa khóa vào ngăn tủ, cũng không thèm quay đầu lại, đi vào nói: “Tôi ăn ở trong đội rồi.”

”À.”

Nam Sơ ngồi vào bàn ăn com tối.

Lâm Lục Kiều vào trong thay đồ, đôi mắt nhàn tản lướt một vòng xung quanh, mặc dù khả năng nấu nướng của cô nàng này là con số không, nhưng trong nhà vẫn rất sạch sẽ, không bẩn, khi đó anh cũng là một thanh niên choai choai không biết chăm sóc người khác, trò chuyện giao tiếp cũng tạm tạm, duy chỉ có lúc nhìn thấy giường ngủ thì ánh mắt trở nên sắc bén ngay lập tức.

Anh mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, bất cứ lúc nào, chán mềnh nhất định phải được gấp thành một khối ngay ngắn như khối đậu phụ.

Bây giờ gấp cũng không thèm gấp, vứt một đồng lộn xộn trên giường, giống như vừa đánh nhau một trận ầm ỉ trên giường vậy.

Trong nhà bật lò sưởi.

Lâm Lục Kiều thay cái áo rộng rãi màu xám và quần dài màu đen, từ trong phòng ngủ đi ra, xách cô nhóc đang ăn com vào trong, ấn cô ngồi xuống mép giường.

”Nhìn đi.” Anh nói.

Khóe miệng Nam Sơ vẫn còn dính mấy hạt com.

Sau đó Lâm Lục Kiều trải phẳng chăn ra, vừa trải vừa hỏi cô: “Mẹ em không có dạy em gấp chăn à?”

“.....”

Khi đó tầm vóc của Lâm Lục Kiều chưa cường tráng như bây giờ, dáng người thanh thiếu niên, cao lớn hơi gầy, khuôn mặt cũng không rắn rỏi như bây giờ, mà mượt mà thanh tú, làn da trắng hơn bây giờ, vẻ mặt có hơi hư hổng, tính tình cũng không có trầm ổn nhẹ nhàng như bây giờ, nói toạc ra là khi đó anh có hơi gàn dở.

Nhưng giọng điệu nói chuyện thì rất ôn hòa.

Anh khom lưng, cúi húi trước giường, hiềm khi kiên nhẫn: “Trước tiên trải chăn ra, vuốt cho bằng phẳng, gấp lại một phần ba.”

”Gấp mặt bên kia qua đây, vuốt thẳng, gấp lại, sau đó dùng hai tay ấn xuống.”

Khi đó hình như tóc anh cũng dài hơn bây giờ, dưới ánh đèn, mái tóc đen mềm mại, khiến cho người ta không kiềm chế được muốn sờ thử.

Anh cố ý làm chậm lại, chỉ chỉ góc chăn, “Chỗ đó đó, dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy, chỉnh sửa sao cho mấy cái góc vuông vắn lại.”

Giọng nói trau chuốt rõ ràng đặc trưng của tuổi trẻ, không có lãnh cảm cấm dục như bây giờ.

Lúc anh khom lưng thì cổ áo trễ xuống, lộ ra xương quai xanh và xuống chút nữa là đường nét cơ ngực đẹp vô cùng, không phải căng phồng mà đường nét vừa phải, nhìn xuống phần bụng thanh niên bằng phẳng, mơ hồ có thể thấy đường nét mê người.

Nhìn thấy vậy tim cô đập bình bịch, nhịp tim rất nhanh.

Nam Sơ trưởng thành sớm hơn mấy đứa trẻ bình thường khác, biết rõ đây là cảm giác gì, cũng biết đây là phản ứng sinh lý gì.

Cô cũng hiểu rõ chuyện này không hề kỳ lạ, mặc dù khi đó cô mới có mười sáu tuổi.

Trong đêm giọng đàn ông trở nên mượt mà, rất mê hoặc.

”Bên này, cũng làm tương tự, chỉnh sửa góc chăn vuông vắn lại.”

Khi đang nói chuyện, Lâm Lục Kiều hơi ngẩng đầu, liếc nhìn Nam Sơ, vậy mà ánh mắt của cô nhóc vẫn kiên quyết nhìn anh chăm chú, một giây sau, cổ họng nuốt xuống một cái, rõ ràng là không có nghe.

Anh nhướn chân mày lên, đứng thẳng người, hai tay chống nạnh.

”Tôi đẹp lắm hả?”

“.....”

Gật đầu, gật đầu.

Khóe miệng anh giật giật, “Biết gấp chưa?”

“.....”

Lắc đầu, lắc đầu.

”Gấp không được, tối nay khỏi ăn cơm luôn.”

Anh nhìn cô, phun ra một câu.

“.....”

Giữa việc ăn cơm và gấp chăn.

Nam Sơ không hề do dự lựa chọn Lâm Lục Kiều.

Có lẽ khi Nam Nguyệt Như trở về, thì cô không có cơ hội gặp anh nữa, nghĩ như thế nên buổi tối này, giống như ông trời ban cho cô món quà “Mối tình đầu năm mười sáu tuổi của Nam Sơ”.

Đêm đó.

Lâm Lục Kiều dựa vào cửa sổ hút thuốc lá.

Nam Sơ liền ôm ấp “tâm sự” đứng cạnh giường gấp gấp xếp xếp cái gọi là “khối đậu hủ” hết lần này đến lần khác.

Cô nhóc tiến bộ rất nhanh, càng lúc càng tinh tế hơn, lúc gấp được tốt bản thân cũng vui vẻ hơn, đặc ý quay đầu nhìn anh, vẻ mặt như tìm kiếm sự khen ngợi.

Lâm Lục Kiều dựa tường, phìu phìu tàn thuốc, lườm cô, “Xiêu vẹo.”

Về mặt cô nhóc sụp đổ, lại xoay qua điều chỉnh, cho đến khi gấp bốn góc chắn đạt tiêu chuẩn khối đậu hủ.

Lúc này Lâm Lục Kiều mới hài lòng gật đầu, đập tắt thuốc lá đi ra ngoài.

Cơm cà-ri trên bàn đã không thể ăn được nữa, dù sao Nam Sơ cũng không đói, thế là đồ cơm đi, ngồi trên ghế sofa, lấy kịch bản ra nghiền cứu, đó là bộ phim điện ảnh đầu tiên mà cô tham gia.

Lúc xem được đến một nửa, trên bàn trà lại xuất hiện một túi ni lông màu trắng.

Nam Sơ ngẩng đầu lên.

Một phần đồ ăn mua ngoài, nhưng vẫn đang tỏa hơi nóng ra.

Cô quay đầu lại theo bản năng, Lâm Lục Kiều vớt chìa khóa lên bàn trà, đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô.

”Đây là cái gì?” Nam Sơ hỏi.

Lâm Lục Kiều: “Không phải em chưa ăn no sao?”

”Anh có ý ra ngoài mua?”

Anh nhướn mày, dựa vào ghế sofa, lười biếng nói: “Không phải vậy thì từ trên trời rớt xuống à?”

”Cám ơn.” Nam Sơ nói.

Về mặt anh không có biểu cảm gì, ý bảo cô ăn nhanh đi, cầm lấy điều khiển ti vi bắt đầu tìm kênh để xem, Nam Sơ ngồi xuống sàn bắt đầu ăn, mặt

ngang bàn trà.

Lâm Lục Kiều liếc cô, cầm cái đệm trên ghế sofa ném cho cô, “Không có mặc quần thì đừng ngồi trên sàn.”

Nam Sơ: “.....”

Rõ ràng là đang mặc quần mà.

Từ trước đến giờ anh luôn nói chuyện thẳng thắn, cũng không phải là quý ông gì, nhưng Nam Sơ nghe vậy lại cảm thấy rất thoải mái.

Hình ảnh trên ti vi vẫn chuyển đổi liên tục, Lâm Lục Kiều cũng không tìm được kênh muốn xem, thuận miệng hỏi Nam Sơ: “Muốn xem cái gì?”

Nam Sơ ngẩng đầu, vừa đúng lúc hình ảnh dừng lại ở một bộ phim nước ngoài tên “Decameron”, cô hút một sợi mì, nói:

”Phim này đi, em chưa có xem.”

Lâm Lục Kiều nhướn mày: “Em chắc không?”

Nam Sơ lại hút một sợi mì, ngâm trong miệng, không cắn đứt, gặm đầu một cái.

”Anh xem qua rồi hả?”

Lâm Lục Kiều lắc đầu, châm thuốc, hất cằm về phía ti vi: “Không có, xem đi.”

Phim này do Hồng Kông làm lại, đã cắt giảm theo chuẩn mực rồi, phần còn lại không có gì là không thể xem cả, nhưng mà nội dung chính của phim xoay quanh vấn đề quan hệ tình dục, vẫn còn nhiều cảnh làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Nam Sơ giả bộ cúi đầu ăn mì, dùng đuôi mắt len lén nhìn Lâm Lục Kiều.

Anh lười biếng dựa vào ghế sofa, khuỷu tay chống lên tay ghế sofa, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, đôi chân dài dằng ra thoải mái, khói dày đặc, lúc anh hút thuốc sẽ hít mắt lại, sau đó hơi hé miệng ra, nhả ra từng ngum khói hình vòng.

Chính là dáng vẻ của thiếu niên lông bông.

Đàn ông và con trai thật sự không giống nhau.

Nam Sơ nghĩ đến mấy cậu bạn trong lớp, thỉnh thoảng có nói chuyện về giới tính, luôn luôn mang lại cảm giác dung tục.

Mà Lâm Lục Kiều lại không có.

Khi đó anh còn ở giữa mức thiếu niên và trưởng thành, xen lẫn giữa thiếu niên chưa hết gàn dở và đàn ông trầm ổn.

Rất cuộc hôm đó vẫn không xem hết phim.

Lúc đang chiếu được một nửa, Lâm Lục Kiều dập tắt thuốc, đứng dậy bỏ đi.

Nam Sơ ôm tô mì, ngồi trên sàn, ánh mắt trong trẻo nhìn vào màn ảnh, vừa vận dụng lại ở một câu thoại kinh điển:

”Mặc dù cũng có uống rượu, nhưng không sa lầy, mặc dù cũng đắm chìm *, nhưng dừng lại đúng lúc.”

.....

Xe dừng ở dưới lầu của một khu chung cư, suy nghĩ của Nam Sơ bị kéo trở về, Lâm Lục Kiều đẩy cửa xe bước xuống, cô nhìn lướt qua xung quanh, ngạc nhiên phát hiện nơi đây lại ở ngay bên cạnh chỗ cô đang quay bộ phim hiện tại.

Thảo nào hôm đó Lâm Khải bảo anh đưa vé tới đây.

Nam Sơ hạ cửa sổ xe xuống, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lâm Lục Kiều, nói với Lâm Khải: “Đợi một chút, tôi hút điếu thuốc.” Lâm Khải quay đầu lại liếc nhìn cô, đang định lên giọng, thấy vẻ mặt Nam Sơ lạnh lùng nên cuối cùng không nói gì cả.

Hút hết điếu thuốc.

Nam Sơ thấy Lâm Lục Kiều bước vào một tòa nhà, mấy phút sau đó, cửa sổ lầu bốn của một căn hộ sáng lên.

Cô thuận tay dập tắt thuốc, nói với Lâm Khải: “Đi thôi.”

Một tháng sau, bộ phim quay đến những cảnh cuối cùng.

Vốn còn phải quay mấy cảnh khóc nữa, nhưng đạo diễn phát tay: “Cắt bớt đi.”

Dù sao ông cũng không có lòng tin với mấy cô nữ diễn viên diễn khóc là thảm thiết, cho nên quyết định cắt bớt.

Kế hoạch ban đầu là Nam Sơ có một tháng nhàn rỗi.

Ai ngờ, Thẩm Quang Tông mang đến cho cô hợp đồng quay quảng cáo quần áo, là một nhãn hiệu lớn của Ý, chỉ định phải là Nam Sơ, hơn nữa thông báo lịch quay rất chặt chẽ, tối mai phải bay.

Nam Sơ nhắm tính ngày, ngày mai vừa khéo là số chín.

Tây Cố thu dọn hành lý cho cô, Nam Sơ cúp điện thoại bắt đầu trang điểm, lục lọi tủ quần áo, giăng co cả buổi, chọn được một cái váy dài thân liền phần trên màu đen, phần thân dưới đầy hình son môi, lúc này Tây Cố mới giật mình thấy không đúng, hỏi cô: “Chị muốn ra ngoài?”

Nam Sơ hơi mím môi, “Ừ.”

”Anh Tông bảo em trông chừng chị, chị không được chạy lung tung.”

Nam Sơ cũng không quay đầu lại, soi gương chải lông mi: “Anh ta bảo em đi chết, em đi không?”

“.....”

Nam Sơ trang điểm xong, váy đen hơi trễ ngực lộ rõ dáng người, mắt liếc nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, dường như đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy mình như vậy.

Lúc gần đi, cô néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Cố, “Chị đi đó, em ngoan một chút, đừng gây phiền phức cho chị, có hiểu không?”

Tây Cố nhìn theo bóng lưng cô kêu lên: “Rất cuộc là chị đi đâu vậy?!”

”Rửa sạch sỉ nhục trước đây.”

Nam Sơ cầm cái túi xách nhỏ, vẫy vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: Lạc Thần

Bắc tầm Tây thị hai khu chi đội của trung đội Đặc Cần.

Gần tới, trong thao trường, binh sĩ mặc quần áo ngủ trang chỉnh tề, tác phong quân đội nghiêm túc, trong lúc đó ánh sáng mặt trời chiếu vào trên mặt bọn họ, mồ hôi rơi như mưa.

Lâm Lục Kiều một cánh tay đang kẹp một tấm bảng, sống lưng thẳng đứng, ánh mắt quét qua những gương mặt nghiêm nghị, trên trán lấm tấm mồ hôi, bỗng nhiên anh ghìm giọng nói: “Nghiêm!”

Mọi người đứng thẳng tắp, không dám thở mạnh.

”Hôm nay tới đây thôi, giải tán!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi.

Đội trưởng dẫn đội đi ăn cơm tối tại phòng ăn, chỉ đạo viên từ đằng xa đã chạy tới, chạy đến ổn định trước mặt Lâm Lục Kiều, chào, thả tay xuống nói: “Lãnh đạo bảo cậu đi chi đội một chuyến.”

Lâm Lục Kiều ừ một tiếng, tháo bao tay xuống đưa cho chỉ đạo viên, xoay người lái xe đi, bị chỉ đạo viên giữ chặt.

Chỉ đạo viên là một người tinh khôn, đầu kia điện thoại vừa gọi sang đây, nghe giọng nói của đối phương, cũng biết nhất định là chuyện tốt, vì vậy lôi kéo Lâm Lục Kiều muốn chỉ điểm anh mấy câu, mặc dù biết người này tính tình như cậu cho tới bây giờ nghe không vô những thứ này.

Hai người đi ra ngoài, lúc xuống cầu thang, chỉ đạo viên tiến tới bên lỗ tai anh, hạ thấp giọng nói,

”Lãnh đạo nói gì cậu đáp lời là được, tìm vợ cho cậu cũng tốt, tăng hàm chuyển chức cho cậu cũng tốt, cậu cũng lớn rồi, chuyện sau đó phải biết nắm chặt, mọi người nghĩ bò lên trên, cậu muốn xông về phía trước, toan tính gì? Không có cậu, trung đội Đặc Cần ta như cũ đều là đội quân mũi nhọn, hàng năm năm sao đó! Mỗi người ra ngoài đều chiến đấu rất dũng mãnh, toàn bộ bọn họ tính tình đều giống cậu, nói cho cùng, cậu cũng phải cân nhắc cho mình!”

Chỉ đạo viên cảm thấy mình nên nói rõ ràng, kết quả Lâm Lục Kiều chỉ nhìn anh một cái, không hề nói gì, vỗ vỗ lưng của anh, vài bước đã bước xuống hết bậc thang đi đến bãi đỗ xe.

Chỉ đạo viên nhìn bóng lưng anh thờ dài một hơi.

Lâm Lục Kiều vừa tới chi đội, không có vợ và đi lên tìm lãnh đạo, mà ở trên đường hút hai điếu thuốc lá, nhắm mắt suy tư về cuộc sống, sau lưng bị người nhẹ nhàng vỗ, anh quay đầu lại, đầu ngón tay cầm điếu thuốc đặt ở khoe miệng không có rút ra, một cô gái đội nón mặc quần trang phẳng phiu đứng sau lưng của anh.

Liếc người tới một cái, Lâm Lục Kiều quay lại hút thuốc, trong miệng khói mù phun ra lơ mờ.

Lâm Mân không vui, vượt đến trước mặt anh: “Lãnh đạo tìm anh còn không mau đi, sao còn ở nơi này hút thuốc?”

Lâm Mân là em họ của Lâm Lục Kiều.

Năm đó hai người cùng tiến vào trường quân đội, một người sau khi tốt nghiệp phân vào trung đội Đặc Cần, một người sau khi tốt nghiệp phân vào chi đội hậu cần, vẫn chức. Tính toán ra, bây giờ cấp bậc của Lâm Mân vẫn cao hơn một cấp so với Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều nhả khói, đội nón, nói với Lâm Mân: “Đi thôi.”

”Mấy ngày trước ba anh có tới tìm em!”

Lâm Mân nhìn theo bóng lưng của anh kêu, Lâm Lục Kiều không có quay đầu lại, vẫy vẫy tay.

.....

Lâm Lục Kiều gõ cửa, người bên trong nhìn anh một cái: “Vào đi.”

Anh đi vào, trở tay đóng cửa.

”Ngồi đi.”

Thủ trưởng chỉ chỉ cái ghế trước mặt.

Lâm Lục Kiều gỡ nón xuống, đặt ngay ngắn trên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống.

Sau bàn là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, không tới năm mươi tuổi, khuôn mặt vuông, bên thái dương có tóc bạc, cặp mắt kia đặc biệt có thần, mặt mũi tươi cười nói,

”Lục kiều, năm nay hai mươi chín chứ hả?”

”Vâng”

Thủ trưởng gật đầu một cái, cũng sẽ không vòng vo, nói ngay vào điểm chính: “Ông già nhà cậu đợi tại tiền tuyến cũng không muốn con trai cứ như vậy quay trở về, ta đã nói với tổ chức, xin điều cậu vào đại đội, cuộc thi tháng sau, thi viết xong lập tức phỏng vấn, trong khoảng thời gian này xem nhiều sách, đừng gây rắc rối cho ta.”

“.....”

Lâm Lục Kiều không lên tiếng.

Anh hai mươi ba tuổi tốt nghiệp trường quân đội tiến vào trung đội Đặc Cần, cũng coi là một trong số ít người vừa tốt nghiệp trường quân đội trực tiếp được phân vào trung đội Đặc Cần. Làm việc ở Đặc Cần, điều kiện tốt, có một số thiết bị phòng cháy mới vừa không vận trở về, trước đưa cho Đặc Cần thực tiễn xong sau đó sẽ lần lượt mở rộng đến trung đội cơ sở. Chế độ trong Đặc Cần càng nghiêm khắc, bình thường sẽ từ trong tất cả trung đội phòng cháy tổng hợp chọn lựa mấy người có tố chất mạnh mẽ làm đội quân mũi nhọn tiến vào trung đội Đặc Cần.

Tốt nghiệp trường quân đội được chọn trúng, trừ phi lãnh đạo đặc biệt thích, hoặc là năng lực đặc biệt mạnh.

Lâm Lục Kiều đều thuộc về hai loại người trên.

Thủ trưởng thấy anh không nói một lời, gõ gõ cái bàn: “Có suy nghĩ gì lập tức nói ra đi!”

Lâm Lục Kiều có thể có ý kiến gì không, muốn nói anh cự tuyệt điều khiển, có lẽ thủ trưởng sẽ cầm gạt tàn thuốc trên bàn lên đập chết anh.

Trong tự điển của quân nhân vốn không có hai chữ cự tuyệt.

”Dạ!”

Thủ trưởng phát tay một cái: “Thừa dịp mấy ngày nay giao tiếp với chỉ đạo viên một chút đi, cậu đi đại đội thì tính tình phải thay đổi, ngày mai qua sinh nhật, 29 rồi, nên cưới vợ trẻ rồi! Ánh mắt phải mở rộng ra, tìm người có thể lo cho gia đình.”

Nói xong cũng đuổi người đi ra ngoài.

Lâm Lục Kiều chào một cái, đội nón lên đi ra ngoài, cũng là theo thói quen, hàng năm chính là lặp đi lặp lại tới tới lui lui.

Tối nay không trực ban, anh ra khỏi chi đội liền trực tiếp lái xe về nhà, quần áo cũng không đổi.

Thành phố vừa về đêm đặc biệt âm ỉ.

Xe quẹo vào chung cư, đậu xong, mang theo chìa khóa xe lên lầu.

Khi đang cầm chìa khóa vào cửa, ngửi thấy một mùi thuốc lá không quá quen thuộc, lơ đãng ngẩng đầu liếc nhìn, thì nhìn thấy một bóng dáng gầy nhỏ màu đen đứng trong hành lang cửa thoát hiểm.

Nam Sơ đứng dựa tường, đầu ngón tay cầm điều thuốc, đốm lửa nhỏ đang âm thầm lóe sáng, hành lang bị cô làm cho sương mù lượn lờ.

Cô gái mặc chiếc váy đen thấp ngực, vóc người dân sát cân xứng, lồi lõm có đủ. Da thịt trắng nõn nổi bật trong đêm tối, váy rất dài, vừa vịn che đến mắt cá chân, Lâm Lục Kiều chớp mắt, nơi đó có một vật màu đen, một đôi giày màu xám nằm cô độc, nổi bật lên xương lưng bàn chân của cô.

Cô quả thật rất gầy.

Cửa sổ hành lang nửa mở.

Một trận gió lùa xông vào, váy đen bị thổi lên, bay múa theo cơn gió, giống như khói thuốc màu đen di chuyển, đánh lên trên tường, còn đẹp hơn tranh vẽ.

Nam Sơ dụi tàn thuốc, đi tới chỗ anh.

”Sao cô lại tới đây?”

Lâm Lục Kiều mở cửa, không có cảm xúc gì hỏi.

”Tôi tới giúp anh làm sinh nhật.”

Nam Sơ dừng lại bên cạnh anh, khi lần váy thổi tới ống quần của anh, Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn, trên mắt cá chân gầy nhỏ trắng nõn, là một con bướm màu đen, nhẹ nhàng bay múa.

Hình xăm kỳ lạ.

Phụ nữ kỳ lạ.

Lâm Lục Kiều ném chìa khóa trên tủ, đổi dép đi vào.

Nam Sơ đứng ở cửa, nghĩ đến trước kia, anh vào cửa vĩnh viễn đều là đôi giày, ném chìa khóa.

Cô theo sau đi vào, trở tay đóng cửa, cúi đầu tìm một vòng cũng không có phát hiện có đôi dép dư nào, ngẩng đầu lên lần nữa, người đàn ông đã cởi áo khoác vào phòng ngủ, nửa chiếc áo khoác vắt trên ghế sa lon.

”Còn dép hay không!” Nam Sơ hướng về phía bên trong kêu.

Một hồi lâu, bên trong truyền đến một câu lười biếng: “Không có.”

Ngay cả đôi giày cũng không có, Nam Sơ dứt khoát cởi giày, đi chân trần vào.

Trên người Lâm Lục Kiều đổi một chiếc áo sơ mi trắng ra ngoài, phía dưới còn mặc quần lính, mang dép, đi tới ghế sa lon ngồi xuống, cúi chỏ chống bắp đùi, sờ bao thuốc lá trên bàn uống trà nhỏ, lấy một điều ra ngoài, đốt, ngồi trên ghế sa lon hút thuốc lá.

Nam Sơ nhìn quanh một vòng, phát hiện tổng thể căn phòng này lớn hơn so với căn phòng trước kia của anh, nhưng mà đồ của anh không nhiều lắm, có lẽ do hàng năm không ở đây, không có không khí người ở. Đồng hồ treo tường chạy tích tắc.

”Trong phòng anh còn thiếu một nữ chủ nhân.”

Sau khi quan sát hết mười phút, Nam Sơ có kết luận.

Lâm Lục Kiều trực tiếp sắc một cái, lạnh nhạt liếc cô một cái, cong khốe miệng xuống, không để ý tới cô, quay đầu tiếp tục hút thuốc.

Nam Sơ đi tới, đứng ở trước mặt anh.

Hai người mặt đối mặt, một đứng, một ngồi hai chân tréo nguẩy.

Làn váy Nam Sơ vẫn nhẹ nhàng bay, thỉnh thoảng cọ đến mu bàn chân của anh, hơi ngứa chút.

Đầu ngón tay anh cầm điếu thuốc, cúi đầu liếc mắt nhìn.

Cô gái chân trần đứng, ngón chân từng ngón dài nhỏ, giống như ngó sen ngà voi, buồm bướm nơi mắt cá chân rõ ràng hơn, giống như đang động theo làn váy đong đưa.

”Anh cảm thấy tôi thế nào?”

Lâm Lục Kiều vừa ngẩng đầu đúng lúc chống lại đôi mắt tròn trịa của cô.

Con ngươi còn đen hơn mực, có ánh sáng.

Anh rũ mắt xuống, nhìn xuống.

Hai tay Nam Sơ ôm lấy cánh tay, khom lưng nhìn anh, bộ ngực chen thành một đồng, váy đen càng làm cho bộ ngực thêm chói lọi, xương quai xanh trắng nõn, đường cong phụ nữ nở nang đẹp đẽ, cùng với vùng đất bằng phẳng lần trước hoàn toàn khác biệt.

Lâm Lục Kiều trầm nghĩ

Mẹ nó, thực mẹ nó thần kỳ.

Đêm tối luôn có điểm đặc biệt, nhìn ngoài cửa sổ một chút yên tĩnh, cảm giác lực lượng đàn ông ở trong vô hình bị phóng to, phụ nữ liền có vẻ cực kỳ đẹp đẽ, làm cho người vô hạn mơ màng.

”Cô đi ra cửa mang giày vào.” Lâm Lục Kiều nói.

Nhìn phiền lòng.

Nam Sơ bất động.

Lâm Lục Kiều lại đá dép mình cho cô: “Mang vào.”

Nam Sơ hài lòng đi vào, giày đàn ông size 43, còn mang theo một chút xúu nhiệt độ.

”Chân anh thật to, dường như to hơn chân đàn ông bình thường.” Tự đáy lòng cảm thán.

Lâm Lục Kiều khịt mũi cười lạnh, hít một hơi thuốc lá, khẽ nhú mày: “Cô gặp qua không ít nhì.”

“.....”

Chợt, tiếng điện thoại vang lên, là điện thoại của Lâm Lục Kiều, Nam Sơ chỉ chỉ túi quần đang phát sáng của anh, anh cúi đầu nhìn qua một cái, trên tay còn cầm điếu thuốc, trực tiếp xách cô tới vừa: “Cô đứng đây đừng động.” Nói xong đôi mắt nhìn chăm chú vào làn váy của cô.

Xác định sẽ không cọ đến trên người anh nữa, mới lấy điện thoại trong túi quần ra.

Làn váy này quả thật cọ đến làm cho lòng người ta sinh phiền.

Điện thoại mới vừa bắt máy,

Bên trong đã có người rống lên một câu: “Mở cửa ra cho ông!”

Lâm Lục Kiều theo bản năng nhìn cô một cái, nói với người bên kia điện thoại: “Không ra.”

“.....”

”Ông đây tới ăn mừng sinh nhật với cậu!”

Lâm Lục Kiều cau mày, đoán chừng là phiền: “Tôi đã ngủ.”

”Không ra không cho bỏ máy, cúp liền mạng đánh, tắt máy trực tiếp xô cửa!”

Lâm Lục Kiều mắng một câu thô tục, khẽ ném điện thoại di động lên trên ghế sa lon, đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra.

”Sinh nhật vui vẻ! Đang đang đang!”

Đầu tiên là một đôi tay đưa vào, giờ hai chai rượu đỏ lên, sau đó một cái đầu mập mập dò vào, mượt mà như bánh trôi.

Người đàn ông mập mập liếc mắt liền thấy Nam Sơ đứng ở giữa phòng khách.

”Mẹ nó!!!!!!!!!!!!”

Theo một tiếng bạo rống của ông, năm sáu cái đầu sau lưng cùng nhau ngó vào.

Sau đó là một tiếng bạo rống chính tề: “Mẹ nó!!!!!!!!!!!!”

Lâm Lục Kiều: “Có bệnh?”

Người đàn ông mập mập chỉ chỉ Nam Sơ sau lưng anh, hậu tri hậu giác*: “Khó trách kêu cậu mở cửa cậu không mở, cậu nói cậu ngủ? Có phải chúng tôi quấy rầy đến các người hay không?”

* Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Lâm Lục Kiều ngậm lấy điều thuốc, im lặng liếc nhìn anh ta.

Người đàn ông mập mập đi tới trước mặt Nam Sơ, đưa bàn tay mập mập đầy mỡ: “Người đẹp, tôi tên là Đại Lư, là bạn nối khố của Lâm Lục Kiều.”

Còn không đợi Nam Sơ nói chuyện, anh ta nói tiếp: “Sao tôi nhìn cô thấy quen mắt quá nhỉ.”

Nam Sơ cũng đưa tay ra: “Chào anh.”

Người đàn ông mập mập cầm, thăm ngửi, mẹ kiếp cảm giác thật tuyệt nha.

Người đàn ông mập mập là rất nhiệt tình, nắm sẽ không chịu buông tay: “Ngượng ngừng à, Lục Kiều không có nói với chúng tôi cô ở đây, phải biết cô ở đây, chúng tôi khẳng định đánh chết cũng không tới ——”

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc xuống, đập trên mũi anh ta một cước: “Nói bậy cái gì đó!”

Rốt cuộc Đại Lư buông tay, không ngừng cười khà khà: “Cậu ta đây là ghen tị! Thật sự là rất vui được nhìn thấy cô!”

“.....”

”Làm anh em nhiều năm như vậy, mấy anh em cũng chưa từng thấy cậu ta ở chung với phụ nữ! Thật đó!” Đại Lư đưa ra ba đầu ngón tay: “Tôi thề, trước kia cậu ta thật sự không có bạn gái!”

Nam Sơ: “Thật?”

Đại Lư còn thiếu chút nữa là móc tim ra: “Còn thật hơn ngọc trai, chúng tôi đều cho rằng giới tính của cậu ta có vấn đề, làm cho có giai đoạn mấy người chúng tôi cũng không dám đùa giỡn với cậu ta ——”

“.....”

Đại Lư còn chưa nói hết, liền bị Lâm Lục Kiều xách cổ đi.

Đại Lư bị bắt đi, trong miệng còn lẩm bẩm: “Ai —— Sao tôi cảm thấy cô khá quen.”

Mấy anh em ngồi trên ghế sa lon, xếp thành một hàng. Lâm Lục Kiều mới chống nạnh hỏi Nam Sơ: “Cô trước đi?”

Đại Lư vội kêu: “Đừng nha, phải đi cũng là chúng tôi đi, nào có chuyện đuổi vợ cậu đi!”

Mặt Lâm Lục Kiều đen lại, trừng Đại Lư: “Cậu cầm miệng cho tôi.”

Nam Sơ gạt đầu, xách túi từ trên ghế sa lon lên, cởi giày đưa cho Lâm Lục Kiều, đi ra cửa.

Mới vừa đẩy cửa ra.

Bỗng nhiên cổ tay bị người giữ chặt, cảm giác gồ ghề ẩm áp.

Nam Sơ quay đầu lại, Lâm Lục Kiều buông lỏng tay, dứt vào trong túi quần, nhìn cô, đáy mắt tình như đầm nước,

”Nếu không thì lưu lại, kết thúc tôi đưa cô trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nam Sơ nhìn anh, không nói gì, ánh mắt cô biến đổi từ trạng thái tìm tòi, nghiên cứu sang trạng thái hứng thú.

Lâm Lục Kiều dứt hai tay vào trong túi quần, cảm hếch về phía ngoài cửa, dùng vẻ mặt thẳng thắn, vô tư để nhắc nhở cô, “Quá muộn rồi.”

Nam Sơ khẽ nhủ mảy, tiếp nhận lời mời một cách hào phóng. Nhờ đó, cô được giữ lại trong nhà Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều gạt đầu, “Đóng cửa lại.”

Ngay sau đó, anh xoay người, kéo tủ giày, lấy một đôi dép lê sạch rồi đưa cho cô.

Nam Sơ đóng cửa lại xong xuôi, cúi đầu nhìn anh, “Anh vừa nói là không đủ mà?”

Lâm Lục Kiều xoay người, đi vào trong, bỏ lại một câu.

”Tôi nói không có đồ dành cho phụ nữ.”

“...”

Nam Sơ theo sau anh. Lâm Lục Kiều đi đến bên cạnh Đại Lưu liền đá anh ta một cái, ý bảo anh ta ngồi sát vào trong một chút, “Ngồi xích qua.”

Đại Lưu đang nói chuyện với người kế bên thì quay đầu nhìn Lâm Lục Kiều, sau đó vô cùng nghe lời mà vội ngồi sát vào trong. Anh ta nhìn lướt qua Nam Sơ rồi lại nhìn Lâm Lục Kiều bằng ánh mắt ngẫm hiểu, kế tiếp còn âm thầm đánh giá ánh mắt mập mờ giữa Lâm Lục Kiều và Nam Sơ, vẻ mặt giống như ông đây hiểu hết rồi, sau đó còn không quên giật dây mấy anh em ngồi cạnh.

”Ôi ôi ôi – Tốt xấu gì thì đêm nay cũng là lần đầu tiên mà Kiều nhà chúng ta dẫn vợ về, mấy cậu đừng xa cách quá, để tôi lấy tinh thần một chút nào, chỉ sợ quay sang sẽ làm chị dâu nhỏ sợ hãi thôi.”

Lâm Lục Kiều ngồi xuống, hung hăng vò đầu Đại Lưu, mãi tới đầu của anh ta bị ấn lên sàn, anh mới chịu buông ra, thấp giọng nói, “Đừng có nói hươu nói vượn.”

Cách nói chuyện có hơi mất tự nhiên.

Nói xong, anh liếc mắt qua Nam Sơ, ý bảo cô ngồi xuống.

Nam Sơ đặt mông ngồi bên cạnh Lâm Lục Kiều. Chiếc quần quân đội bị cô ngồi đè sát mép, vô tình để lộ rõ hình dáng bắp đùi đàn ông của anh. Cơ bắp rắn chắc, cứng cỏi mà vô cùng cân xứng. Cô cúi đầu, âm thầm đánh giá một phen, chợt ngạc nhiên khi phát hiện vóc người anh còn đẹp hơn cả siêu mẫu nam.

Trong lúc Nam Sơ đang đánh giá, mép váy màu đen của cô lại cọ vào mu bàn chân Lâm Lục Kiều.

Mép quần bị đè chặt, không thể rút chân lại. Anh lờm cô một cái, giọng nói lạnh lùng, “Mẹ em không có dạy rằng nên ngồi như thế nào sao?”

Nam Sơ mỉm cười, nói một câu rất “đứng đắn”, “Mông lớn quá, thiệt thòi cho anh rồi.”

“...”

...

Đêm nay, đám người đến nhà đều là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Lâm Lục Kiều. Đại Lưu mập mạp vừa ngẩng đầu lên kia – từ nhỏ, anh ta đã quanh quẩn phía sau mông anh, chỉ cần có ai nói anh một câu không tốt, anh ta liền xông lên, đánh gãy răng người đó. Người đàn ông ngồi kế bên, tay cầm chai rượu, mặt đỏ tía tai chính là Tôn Minh Dương, cũng là một anh chàng kiên cường. Ngày còn bé, anh ta và Lâm Lục Kiều đối nghịch với nhau ở mọi nơi. Sau này khi lớn lên, hai người mới phát hiện mình có tài khi gia nhập quân đội. Ở đằng kia, trên ghế sofa, có một người nữa vừa hút thuốc vừa lướt đi động, trên tay cầm một chuỗi Phật châu, anh ta tên là Thẩm Mục.

Đại Lưu vốn là người thân thiện, Nam Sơ bị anh ta kéo đi một vòng, giới thiệu toàn bộ anh em với tâm trạng hứng trí bùng bùng.

Từ nhỏ đã thiếu tình thân, tình bạn, Nam Sơ chưa từng trải qua cảm giác này, cũng không có cách nào hình dung ra được, nhưng trong lòng cô rất ấm áp, giống như thấy được ánh sáng phía cuối đường hầm, có người không ngừng vẫy tay với mình, dường như người ấy đang nói rằng,

- - Chào mừng cô bước vào thế giới của anh ấy.

Cho dù chủ nhân của thế giới ấy vẫn cứ thân nhiên hút thuốc, chẳng tỏ vẻ gì.

Đại Lưu nói một thôi một hồi, trong mắt đã tràn đầy ánh sáng lấp lánh, “Minh Dương và Lục Kiều giống nhau, đều là quân nhân, đừng để ý chuyện bọn họ đánh nhau hồi còn nhỏ, thật ra Minh Dương thương yêu Kiều nhà chúng tôi nhiều lắm, chuyện gì cũng nói cho cậu ấy biết.”

Nói đến đây, Tôn Minh Dương lập tức ném một cái gối qua. Dường như Đại Lưu sớm đã có phòng bị, anh ta trốn nhanh thoăn thoắt, né được, cái gối vừa vọt đập vào gáy của Nam Sơ

...

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn Tôn Minh Dương.

Tôn Minh Dương giật mình một cái, vội vàng xin lỗi Nam Sơ, “Thật ngại quá! Thật ngại quá! Lỡ tay lỡ tay!”

Đại Lưu cảm gối lên, ném ngược trở lại, miệng nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ, “Đám đánh cả chị dâu nhỏ! Đợi lát nữa đi, Kiều nhất định sẽ xử lý cậu!”

Ba chữ “chị dâu nhỏ” khiến tinh thần Nam Sơ vô cùng sáng khoái, cô càng nhìn càng thấy vừa mắt anh chàng Đại Lưu mập mạp, sau đó lại trông qua Lâm Lục Kiều đang im lặng hút thuốc. Nam Sơ quyết định phải làm một “chị dâu nhỏ” hào phóng thỏa đáng, cô mỉm cười, “Không có gì, chỉ là đùa vui mà thôi.”

Nam Sơ quả thật rất đẹp, nhất là đêm nay. Dáng vẻ được sửa soạn hoàn mỹ, nét cười tươi tắn đầy sức sống, ánh mắt tỏa sáng như vàng trắng khuyết. Trong nháy mắt, Đại Lưu đã bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, anh ta thầm nghĩ: Mẹ nó, rốt cuộc Kiều đã tìm được yêu tinh này ở chốn nào vậy!

Từ nhỏ, Đại Lưu đã không thể chống lại được trước sức hấp dẫn của phụ nữ đẹp, thế nhưng ngày qua ngày, anh ta lại chẳng có duyên với một ai.

Ngày đó, ở đầu ngõ nơi con phố nhỏ của bọn họ có một thầy bói mù, nghe nói xem bói rất chuẩn. Khi ấy, nhà nào có con nhỏ đều đưa ngày sinh tháng đẻ cho thầy bói xem.

Đám người Lâm Lục Kiều vừa được sinh ra, người lớn đã nhờ thầy xem giúp vận mệnh.

Người lớn xin được mấy chữ khuyên răn về nhà, cho rằng đó là truyền thống, đúng sai đều không nói ra, trong lòng tự có tính toán.

Mãi đến khi đám người Lâm Lục Kiều lớn lên, nghe nói có truyền thống ấy, Đại Lưu quần lấy thầy bói mỗi ngày để hỏi mệnh trời. Thầy bói lắc đầu, không đáp.

Lâm Lục Kiều không cho là đúng. Anh không tin vận mệnh, càng không tin Đạo giáo, thần Phật.

Đại Lưu há miệng hỏi, “Giúp con tính đi, sau này con có thể lấy được mấy vợ?”

Những người còn lại đều ngăn ra.

Khi ấy, Lâm Lục Kiều rất “theo khuôn phép”. Anh dựa vào tường, hai tay đút vào túi, dùng chân đá mông Đại Lưu một cái, vừa cười vừa mắng, “Nước mình quy định chỉ được cưới một người! Cậu còn muốn cưới vài cô hả?!”

Đám người cười ha ha. Thầy bói lắc đầu, nói với họ, hay là ông tặng cho mỗi đứa một câu nói.

Cho đến bây giờ, Đại Lưu vẫn còn nhớ rõ câu mà thầy bói nói với mình.

- - Không biết phân biệt tốt xấu, khổ nửa đời; Không biết nhìn người, khổ một đời.

Chỉ là anh ta cũng không rõ lắm, cho rằng ông ấy cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi.

Đại Lưu hồi phục tinh thần, tiếp tục nói với Nam Sơ, “Thật đó, sau khi Lục Kiều thi đậu vào trường quân đội, cậu ta (Minh Dương) lập tức tham gia nghĩa vụ quân sự, kết quả là với tình tình lỗ mãng đó giờ, cậu ta đánh nhầm bộ đội đặc chủng.”

Nam Sơ tò mò hỏi, “Anh ấy và Lâm Lục Kiều đánh nhau, ai lợi hại hơn?”

“Cậu ta đánh nhau với Lục Kiều, chẳng thắng được mấy lần.” Nói đến đây, Đại Lư chợt nhớ tới hồi còn nhỏ, có một lần Lâm Lục Kiều nổi giận bùng bùng, ai cũng không ngăn được, “Lục Kiều rất tàn bạo, tôi nhớ có một lần, chuyện về em trai cậu ấy, Lâm Khải, cô biết người đó chứ?”

Nam Sơ gật đầu, “Biết.”

Đại Lư vừa nghe cô nói vậy, thấy ngay cả em trai mà cô cũng biết, anh ta liền tin chị dâu nhỏ là cô hơn phân nửa, cho dù sau này cô và Lâm Lục Kiều không thành với nhau thì coi như cũng có quen biết. Vì thế, Đại Lư càng coi Nam Sơ như người một nhà, nói với niềm hứng thú dạt dào, “Sức khỏe của Tiểu Khải không tốt, lúc đi học bị người ta coi thường, có lần còn bị đánh đến mức mặt mũi bầm dập. Năm đó, Lục Kiều mới học sơ trung, về nhà vừa thấy đã chạy ra ngoài, đánh người ta gãy xương sống mũi, tôi và Minh Dương, anh Mục kéo cậu ấy về không được, kết quả là về nhà rồi, cậu ấy bị cha mình nhốt lại.”

Mới nói một nửa, Đại Lư đã bị người ta đập một cái.

Lâm Lục Kiều ngồi ở giữa, phải bốt khói thuốc, vừa nhìn Đại Lư vừa châm chọc, “Có khả năng kể chuyện ngày xưa hay như vậy, sao không đi làm nhà phê bình cho rồi?”

Đại Lư không phục, “Không phải tôi đang giúp cậu chiếu cố chị dâu nhỏ sao? Cậu xem, cậu chỉ lo hút thuốc, chẳng để ý tới người khác, tôi giúp cậu chăm sóc cô ấy, cậu còn bảo tôi đi làm nhà phê bình. Tôi nói cho mà biết, tình cảm của cậu ít ỏi như vậy, sao có thể tìm được bạn gái hay thế?”

Nói đến đây, ánh mắt anh ta đột nhiên sáng ngời, nhìn về phía Lâm Lục Kiều, “Ôi --- không phải là cậu đang ghen đó chứ?”

Lâm Lục Kiều lờm mắt xem thường, “Cút.”

”Tôi biến đây ~ Không quấy rầy hai người nữa.”

Quả nhiên sau đó, Đại Lư lần ra chỗ khác, đi tìm Tôn Minh Dương để vung nắm đấm. Tôn Minh Dương tỏ vẻ ghét bỏ, bực vào trán anh ta một cái để anh ta biến sang chỗ khác. Đại Lư quay đầu, nhìn cái người đang vừa hút thuốc vừa nhấp một ngụm rượu vang, đặt toàn bộ sự chú ý vào chiếc di động mà tổ khổ, “Anh Mục, anh nói đi, sao hai người này tham gia quân ngũ mà thô lỗ như vậy? Động một chút là kêu người ta cút!”

Thẩm Mục không thèm ngẩng đầu, “Cút.”

“...”

Đại Lư im lặng một hồi, “Không phải anh tin Phật sao? Phật tổ nói, không được mắng chửi thô tục.”

...

Đại Lư đi rồi, chiếc ghế sofa rộng hơn trong nháy mắt, Lâm Lục Kiều ngồi xích qua phía bên cạnh.

Nam Sơ nhìn khe hở nhỏ giữa hai người, cô hỏi anh, “Anh không giải thích à?”

Lâm Lục Kiều quay đầu nhìn cô, “Giải thích cái gì?”

”Giải thích rằng tôi không phải là bạn gái anh.”

Lâm Lục Kiều hiểu rất rõ tính cách của mấy nhóc con chơi cùng mình từ nhỏ tới lớn kia, anh mà càng giải thích sẽ càng chứng minh trong lòng anh có quý. Và lại, anh vốn không phải người hay giải thích, trải qua thời gian sẽ tự nhiên hiểu được.

Hơn nữa, anh cho rằng đây là lần cuối cùng gặp mặt Nam Sơ, đưa cô về nhà rồi sẽ nói rõ ràng để cô không tìm tới anh nữa. Về sau, đám người Đại Lư không gặp cô sẽ tự biết mình đã hiểu lầm, anh cần gì phải tốn thời gian hút một điếu thuốc để giải thích.

Anh ngậm điếu thuốc trong miệng, nở nụ cười, không nói chuyện.

Lâm Lục Kiều nghiêng người về phía trước, định lấy bật lửa trên bàn trà, nào ngờ lại bị Nam Sơ tay mất lạnh lẽ giành trước.

Chiếc bật lửa hình vuông màu đen bằng kim loại nằm gọn trong bàn tay trắng mềm của Nam Sơ. Cô tùy ý xoay vòng nó một cái, tự chỉnh phương hướng, đầu ngón tay mảnh khảnh mờ ra nhẹ nhàng, đẩy nắp, ngón cái vừa chuyển, lửa đã bật lên trong nháy mắt.

Ánh lửa lay động.

Cánh tay Lâm Lục Kiều buông lơ lửng giữa không trung. Anh lác người một cái, nhìn cô, trong miệng vẫn ngậm điếu thuốc.

Rõ ràng trong phòng khách có bật đèn, nhưng lại có cảm giác ánh lửa kia rực rỡ hơn.

”Nhanh chút nào, phồng tay.” Nam Sơ thúc giục.

Lâm Lục Kiều cúi đầu, nở nụ cười, đốt điều thuốc dưới ngọn lửa trong tay cô, sau đó dựa người vào ghế sofa, thở ra một làn khói. Anh quay đầu, liếc nhìn cô gái bên cạnh mình.

Mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp động lòng người.

Không biết vì sao, anh bỗng nhiên nhớ về ngày mình thi đậu vào trường quân đội, lúc sắp rời khỏi con phố nhỏ.

Thầy bói đã đứng ở đầu ngõ, nói với anh rằng.

“Chàng trai trẻ, con rất cứng cỏi, chính trực, mai sau sẽ là một anh hùng.”

Ngay sau đó, thầy bói liền thờ dài.

Cho dù anh không tin vào vận mệnh, nhưng cũng cảm thấy thú vị, do đó đã lẩm miệng mà hỏi một câu, “Sao ông lại than thở?”

Thầy bói nói, “Từ xưa có câu, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tính ra, đã lâu rồi anh không trở lại con phố nhỏ.

Khi đó cả đám con trai mới lớn cùng rượt đuổi xô đẩy ầm ĩ ở đầu ngõ của con phố nhỏ, đó là quãng thời gian phóng khoáng nhất và vui vẻ nhất.

Lúc Lâm Lục Kiều vừa chào đời, ba vẫn chỉ là phó trưởng khoa của đội phòng cháy chữa cháy, điều kiện gia đình thường thường bậc trung. Nhưng sau khi sinh Lâm Khải, mẹ bị cho thôi việc, điều kiện gia đình eo hẹp hơn rất nhiều. Trong trí nhớ của anh, lúc đó mặc dù cuộc sống rất khó khăn, nhưng mà rất vui vẻ. Sau đó ba lại được chuyển đồng công tác, cuộc sống trở nên tốt hơn, bản khoán nhiều chuyện hơn, ngược lại không vui vẻ như trước kia.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, lúc đó cả đám con trai tụ tập lại hút thuốc nói chuyện phiếm.

Đại Lư muốn vào trường quân đội với Lâm Lục Kiều, nhưng mà cậu ta không đủ điểm, Lâm Lục Kiều đề nghị cậu ta học kinh doanh theo như nguyện vọng của gia đình sau này ra làm công chức nhà nước, Đại Lư không chịu, lúc ấy thằng con trai mập mạp cao lớn vạm vỡ đang đưa cánh tay nói: “Tôi chỉ muốn đi chung với cậu à!”

Bây giờ Lâm Lục Kiều nhớ lại bộ dáng lúc ấy của Đại Lư, trong lòng vẫn cảm thấy buồn nôn.

Lúc đó Tôn Minh Dương và Thẩm Mộc còn giễu cợt Đại Lư tuyệt đối là cong rồi.

Ai ngờ, Đại Lư nói: “Ông Lý mù có nói rồi, tôi không biết nhìn người, khổ một đời, người khác thì tôi không biết, nhưng đi theo anh Kiều đây thì chính xác không sai đâu.”

“Vậy ra hai thằng mình chỉ là vật trang trí thôi à?”

Lúc đó Tôn Minh Dương và Thẩm Mộc vừa nghe xong, chỉ muốn tuyệt giao với Đại Lư ngay lập tức.

Ông thầy tướng số họ Lý ở đầu ngõ, cho đến nay không ai biết ông tên gì, qua một quãng thời gian thân quen với mọi người ở đó, tất cả mọi người đều gọi ông là ông Lý mù, ngược lại ông cũng không hề để ý.

Lúc đó ông Lý mù tặng bốn người bọn họ mỗi người một câu nói.

Câu của Lý Minh Dương chính là:

-- Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, nam nhi nhiệt huyết vô gia hoàn. (Nước mắt đàn ông không dễ dàng rơi, đàn ông nhiệt huyết không gia đình.)

Ông Lý mù tặng cho Thẩm Mộc một câu kinh Phật:

-- Chúng sanh độ tận, phước chứng Bồ Đề. (Chúng sanh độ hết rồi, mới chứng bồ đề.)

Khi ông Lý mù hướng về phía Lâm Lục Kiều thì bị anh khoát khoát tay, từ chối thẳng thừng: “Không cần tặng cho tôi, tôi không tin những thứ này.”

Lúc ấy, ông Lý mù cũng chỉ lắc đầu cười, thật sự không nói nữa.

Đợi đến khi anh thi xong, định đến trường quân đội thì hai người lại gặp nhau ở đầu ngõ, ông Lý mù hiềm khi chủ động gọi anh lại.

Lâm Lục Kiều rất ngạc nhiên, không ngờ vậy mà ông ấy cũng nhận ra anh, anh nghi ngờ quơ quơ tay trước mặt ông ấy, ông Lý mù kéo tay anh, nói: “Đừng có quơ nữa, chút xíu bản lĩnh này cũng không có, thì ông đã sớm bị người ta gỡ bằng hiệu rồi.”

Lúc ấy Lâm Lục Kiều mặc nguyên bộ đồ đen, đơn giản gọn gàng, sau lưng mang một cái ba lô màu đen, cảm thấy chuyện như vậy thật thú vị, vì vậy hiềm khi cả lo phát phơ dựa vào bức tường đầu ngõ, tán gẫu với ông ấy.

“Sao ông biết được tôi đi qua đây?”

“Nói cho cậu biết, tôi được cái gì?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười.

Nhưng mà cuối cùng ông Lý mù cũng nói.

“Gió, bước chân, hơi thở, cậu và ba cậu trai kia không giống nhau, thần thái của cậu tương đối vững vàng, bước chân trầm ổn, Đại Lưu sẽ thở mạnh, mùi trên người rất đậm.”

Những kiểu thế này cho dù có nói cũng chỉ là hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Lâm Lục Kiều gật gật đầu, không lên tiếng.

Ông Lý mù nói: “Lúc Đại Lưu tới gặp tôi, hỏi tôi câu nói kia là ý gì.”

Lâm Lục Kiều khoanh tay dựa ba lô vào tường, một chân co lên đập lên tường, cong khóe môi, “Cậu ta nhát gan, ông nói vậy làm cho cậu ta sợ hãi.”

“Cậu thật sự không muốn nghe câu của cậu sao?”

Lâm Lục Kiều nhìn ông: “Ông nói đi.”

Ông Lý mù cũng không nói nhiều hơn, trước sau chỉ nói có hai câu.

“Chàng trai trẻ, con rất cứng cỏi, chính trực, có khí phách, trong tương lai nhất định là một anh hùng.”

“Chỉ là từ xưa đến nay, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Lâm Lục Kiều, “Nói xong rồi à?”

“Lời tôi nói nhớ kỹ là được! Sẽ không làm hại cậu đâu!”

Lâm Lục Kiều đứng thẳng lên, thu lại vẻ cả lo phát phơ, khóe miệng không còn cười nữa, giọng nói cũng trầm xuống: “Nếu ông coi chuẩn như vậy, có coi được tại sao ba mẹ tôi lại ly hôn không?”

Ông Lý mù không nói gì thêm.

Lần đó chắc là lần gặp cuối cùng giữa họ, lúc Lâm Lục Kiều trở về, nghe nói ông Lý mù đã đi rồi, không ai biết ông đi đâu.

.....

Kim đồng hồ chỉ hơn mười một giờ.

Đại Lưu liếc nhìn Lâm Lục Kiều đang ngồi trên ghế sofa, sau đó liếc nhìn Tôn Minh Dương và Thẩm Mộc, ngập ngừng hỏi ý kiến Lâm Lục Kiều: “Hay là, bây giờ tụi mình về trước ha?”

Lâm Lục Kiều đang ngâm điếu thuốc, gật gật đầu.

Đại Lưu kéo hai người kia đứng lên, tạm biệt Nam Sơ, cười khà khà nói: “Chị dâu nhỏ! Hôm nay rất hân hạnh được biết chị, rảnh rồi tới chơi thường xuyên nha, hay là tôi lưu số chị?”

Nói xong lập tức lấy điện thoại di động ra.

Bị Lâm Lục Kiều đánh một cái, “Cút mau.”

Đại Lưu ngượng ngùng, “Được rồi, cút ngay đây.”

Sau khi ba người rời khỏi, trong nhà là một đống hỗn độn, chai lọ ngã chồng vó, tàn thuốc rơi đầy trên sàn nhà.

Lâm Lục Kiều tiến bọn Đại Lưu đi xong quay trở lại, khoanh tay dựa vào tường hỏi cô, “Tôi đưa cô về nhé?”

Nam Sơ không chớp mắt, tốt bụng đề nghị: “Hay là em ngủ lại nhà anh? Anh cũng không cần phải đưa em về, sáng sớm mai em tự về.”

Lúc ấy đêm khuya, đèn phòng khách đã tắt, ở chỗ cửa chỉ có một bóng đèn tường đang sáng, vàng sáng màu vàng, ánh sáng ảm áp, Lâm Lục Kiều dựa vào tường, giống như bị phủ một lớp viền màu vàng, sau này Nam Sơ vẫn thường xuyên nhớ tới phản ứng đêm đó của anh.

Khi đó Lâm Lục Kiều hay dùng đầu lưỡi liếm khước miệng một cái, cúi đầu nở nụ cười.

Nam Sơ cảm thấy thật sự quá đẹp trai, không giống với kiểu đẹp trai bình thường, tóm lại chính là mùi vị đàn ông.

“Đi thôi.”

Cười một hồi, anh nói.

Lâm Lục Kiều cầm chìa khóa đi lấy xe, tay kia lại ném cho cô một cái áo khoác màu đen, rất sạch sẽ, hình như là mới lấy ra từ trong tủ treo quần áo lớn, Nam Sơ nhìn kỹ một chút, chắc là áo khoác mùa xuân của anh.

“Khoác lên trước đi.”

Nam Sơ khoác lên, cúi đầu nhìn mình, một cái váy dài hở ngực bó sát người, lại khoác lên một cái áo khoác màu đen của đàn ông, rộng thùng thình, vừa vặn che qua đùi cô, tự nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ quái lạ là muốn được bảo vệ, tự nhìn mình đến vui vẻ.

“Đẹp không?” Cô hỏi Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều mở cửa xe, quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi lại nhanh chóng lảng tránh ánh mắt sang chỗ khác, chui vào xe: “Mục đích mặc quần áo là để đẹp mắt hả?”

Nam Sơ vòng qua đầu xe, mở cửa ghế lái phụ, chui vào ngồi xong, nói: “Khó coi em thà là không mặc.”

“.....”

“Em không mặc càng đẹp mắt.”

“.....”

Chẳng thèm nói lý với cô, “Cô ở đâu?”

“Tĩnh Huy.”

Lâm Lục Kiều lái xe hơi trầm lặng, tính tình ít nói, giống như trước kia vậy, lúc dừng đèn đỏ có thói quen một tay vịn tay lái, một tay khoác lên dọc theo mép cửa kính xe nhìn cảnh đêm.

Xe nhanh chóng dừng ở dưới lầu.

Trước khi xuống xe Nam Sơ trả áo khoác lại cho anh, Lâm Lục Kiều nhận lấy ném ra ghế ngồi phía sau rồi chờ cô xuống xe.

Nam Sơ đứng ở ngoài xe, nhào người qua cửa sổ nói với anh: “Một tuần sau, chúng ta sẽ ăn cơm với nhau, em tới tìm anh, hay là anh cho em số điện thoại đi.”

Cô khom người một cái, để lộ phong cảnh, cũng không phải là lộ ra hết, cái kiểu như có như không đó đặc biệt hấp dẫn người ta.

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế ngồi, một cái tay vắt lên bệ cửa sổ, nhàn nhã quan sát cô, lúc anh không nói lời nào, lông mày nghiêm nghị lạnh lùng, tâm tư khó đoán. Một hồi lâu sau, anh rút ra một điều thuốc, châm lửa, ném bật lửa vào trong hộp xe, thờ ơ hỏi: “Cô muốn gì ở tôi?”

Cũng chính cái thái độ dửng dưng này gây khó dễ cho Nam Sơ, không có cách nào nắm bắt được.

Đêm khuya, cây cối yên tĩnh, ánh mắt của cô nàng sáng lấp lánh, còn sáng hơn ánh trăng, hỏi ngược lại anh: “Anh cảm thấy anh có gì cái gì để cho em lấy?”

Lâm Lục Kiều cười lạnh, phun ra một ngụm khói, bàn tay để ra ngoài cửa sổ, híp mắt, búng tàn thuốc, mĩa mai nói: “Vậy cũng đúng, cô muốn cái gì mà không được, lúc trước quảng cho tôi đồng tiền rồi bỏ đi rất thoải mái mà, không phải sao?”

“Tiền đó anh còn giữ sao?”

“Sớm xài sạch sẽ rồi.”

“Xài vào chuyện gì thế?”

Thật ra thì lúc đó Nam Sơ để lại tiền cho anh, trong lòng anh cũng rất khó chịu, với lại cô nhóc kia lại ra đi lặng lẽ, nhắc đến là muốn nổi cáu rồi, vốn nghĩ đem đồng tiền kia ném đi, nhưng anh phục vụ cho quân đội thì sao có thể ném Mao chủ tịch đi chứ, đi hai bước, cảm thấy không ổn, lại quay lại nhặt lên, ngày hôm sau bảo Đại Lưu quyền tặng cho trại trẻ mồ côi.

Dù sao cũng không thể giữ lại.

“Cô quản tôi à?” Lâm Lục Kiều phun ra một câu, nói thẳng không kiêng kỵ: “Cô cũng đừng đến tìm tôi, chuyện năm đó, đổi lại là người khác tôi cũng sẽ cho ở nhờ như vậy, dù sao tôi cũng ở trong đội, trong nhà không có ai, cho thuê lại xem như có thêm chút thu nhập.”

Nam Sơ lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt đơ đũa, “Trong lúc đó anh có trở về nhà ba chuyến đấy.”

Lâm Lục Kiều khởi động xe, “Là do tôi chưa quen, nhất thời quên mất trong nhà còn có một người.”

“Lần đầu tiên là anh quên, lần thứ hai cũng quên luôn à? Còn lần thứ ba thì sao đây?”

“.....Tôi mà thêm à, cô sẽ không nghĩ là tôi có ý gì với con nhóc như cô đó chứ?”

Nam Sơ nhún vai, mặt ra vẻ như sao tôi biết trong lòng anh nghĩ thế nào.

“.....” Không có cách nào nói chuyện mà.

Yên lặng một lát, Lâm Lục Kiều quyết định không tiếp tục dây dưa với cô nữa, đuổi cô đi lên lầu.

“Bây giờ là mấy giờ rồi, mau đi lên đi.”

“Vài tuần nữa cùng ăn cơm nha?” Nam Sơ vẫn không quên chuyện này.

Lâm Lục Kiều sắc liếc nhìn cô một cái, phát hiện cô nàng này thật sự quá cố chấp, nói qua loa: “Không nói trước được, đến lúc đó rồi hãy nói.”

Nam Sơ bày ra bộ dáng không đồng ý thì cô sẽ không đi lên.

Lâm Lục Kiều nhíu mày, bực mình nói, “Được được được.”

“Đưa điện thoại cho em.” Nam Sơ đưa tay ra.

“Để làm gì?”

“Lỡ như anh lại trốn đi chỗ khác như lần trước thì em đi đâu tìm đây?”

Lâm Lục Kiều liếc nhìn cô một cái, lấy điện thoại từ trong túi quần ra ném cho cô, Nam Sơ vững vàng chụp lấy, gọi sang điện thoại của mình, chắc chắn gọi được rồi mới ném trả lại cho anh, hài lòng cười với anh rồi vẫy vẫy tay, nói khề: “Đội trưởng Lâm, ngủ ngon!”

Lâm Lục Kiều dựa người vào ghế, một tay vịn tay lái, một tay kẹp điều thuốc, vát ra ngoài cửa sổ, thuốc lá cháy hơn nửa điếu, đầu thuốc lá bay ra từng vòng khói nhạt, gió đêm thổi qua, tàn thuốc bị gió thổi bay, xé thành những hạt bụi hòa vào trong không khí.

Anh nhìn theo bóng lưng Nam Sơ.

Đầu lưỡi liếm răng, hừ một tiếng rồi cười khề.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Edit: Lạc Thần

Nam Sơ mang theo túi xách lên lầu, Tây Cổ bị Thẩm Quang Tông mang theo để dạy dỗ.

Đôi tay Thẩm Quang Tông chống nạnh, nước miếng phun tung tóe, đối diện Tây Cổ đang rúc đầu.

“Đã khuya rồi tại sao em còn cho cô ấy đi ra ngoài?! Tôi không phải đã cảnh cáo em, phải trông coi cô ấy! Cô ấy nói đi đâu? Cô ấy muốn đi ra ngoài

gây họa cho tôi người nào dọn dẹp? Hoặc là nếu xảy ra chuyện gì Hàn tổng hỏi tôi thì em giải thích với anh ta sao đây? Bộ tôi chưa có nói với em là tình thân cô ấy không tốt lắm hay sao hả? Cái này nếu ở trên đường phát tác để cho cảnh sát bắt đi, tạp chí ngày mai em đi chụp à?!”

Tây Cổ cúi thấp đầu, rụt cổ lại: “Bác sĩ nói là cô ấy mắc chứng uất ức nhẹ, không..... Không phải bệnh tâm thần.” @d#đ!l!%q&đ

Dĩ nhiên Thẩm Quang Tông biết, càng nói càng giận, điểm lên đầu Tây Cổ từng cái từng cái một: “Cái đầu của em dùng để trang trí thôi hả? Bỗng nhiên tôi phát hiện nhận thức trong đầu của nha đầu em so với khuôn mặt trắng của em còn thấp hơn! Em không biết trước kia cô ấy.....”

“Thẩm Kính Băng ——”

Trước đây khi Thẩm Quang Tông vào giới giải trí vốn lấy tên là Thẩm Kính Băng, sau khi sửa lại nghệ danh không còn ai gọi anh như vậy nữa, chỉ có lúc Nam Sơ đặc biệt tức giận mới gọi anh như vậy. Quả nhiên, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy nha đầu xinh đẹp gọi cảm kia về mặt lạnh lùng tựa vào trên khung cửa, khoanh tay trước ngực, túi xách giắt trên cánh tay.

Đang muốn phát tác, nhìn thấy cô biếng nhác mà đi vào, đáng về kia, eo mềm chân nhỏ, thật quyến rũ người.

Suy cho cùng Thẩm Quang Tông cũng là đàn ông, mắt nhìn thẳng, giả bộ ho khan che kín miệng, sau đó hung dữ nói: “Hon nửa đêm em ăn mặc như vậy đi nơi nào vậy?”

Nam Sơ đi vào, vút túi xách xuống ghế sa lon, xách Tây Cổ qua, ngồi xuống trước gương, soi gương nói với Thẩm Quang Tông: “Đói bụng nên đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn không được sao?”

Nam Sơ người này có một tật xấu, thích soi gương, phòng khách đặt hai mặt gương, gương trang điểm và gương toàn thân. Hai mặt gương đều là cô cố ý tìm người làm theo yêu cầu, được sắp đặt vừa vặn.

Trong kính người phụ nữ bắt đầu thông thả ung dung tháo trang sức, Thẩm Quang Tông nhìn bộ dạng cô không có vấn đề gì, ngọn lửa vô danh lại bùng lên: “Hàn tổng nói trong khoảng thời gian này để cho em luyện tập lời kịch cho thật tốt, không có chuyện gì đừng luôn chạy ra ngoài, dọn dẹp một chút thì đi ngủ, ngày mai Hàn tổng sẽ cùng bay đến Italy với chúng ta!”

.....

Sáng sớm hôm sau, xe của Hàn Bắc Nghiêu đã đợi ở dưới lầu.

Cửa xe mở ra, quả nhiên nhìn thấy nhị thế tử* đeo kính đen đang gác chân tựa vào trên ghế ngồi gửi tin nhắn, nghe động tĩnh, anh nhìn qua, đẩy mắt kính xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm quan sát hai cô gái bên ngoài xe.

* Nhị thế tử (phụ nhị đại): chỉ thế hệ thứ hai của các doanh nhân phát lên sau giai đoạn mở cửa vào thập niên 1980 ở Trung Quốc.

Đây là lần thứ hai Tây Cổ thấy Hàn Bắc Nghiêu, lần đầu tiên là lúc phỏng vấn, Hàn Bắc Nghiêu treo ngược hai chân nằm trên ghế dựa làm việc để cho cô biểu diễn một tay nhắc hai rương hành lý. Đợi cô làm xong, ngón tay thon dài chỉ cô nói: “Chọn cô ấy.”

Sau đó phát tay một cái để cho cô ngày hôm sau tới làm.

Nam Sơ lấy mắt kính xuống, lên xe.

Hàn Bắc Nghiêu huyết khí với cô: “Lại đẹp lên.”

“Anh cũng không thấy được.”

“.....” Khuôn mặt Hàn Bắc Nghiêu trong nháy mắt đen lại, hận không thể bóp chết cô: “Có người nói chuyện như vậy với ông chủ sao?”

Tây Cổ cất hành lý xong chuẩn bị lên xe, Hàn Bắc Nghiêu liếc cô, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ cô gái này tên gọi là gì, thôi. Tây Cổ cúi thấp đầu, vội vàng ngồi vào bên cạnh Nam Sơ.

Hàn Bắc Nghiêu xuất thân học thiết kế, đầu tư không ít quần áo thương hiệu nổi tiếng, bao gồm nhãn hiệu của nhà thiết kế lần này Nam Sơ đi Italy, hơn phân nửa cũng là bởi vì quan hệ với Hàn Bắc Nghiêu. Nhưng không thể phủ nhận, Nam Sơ là một người mẫu đặc biệt tốt, cảm giác ống kính mười phần, các loại vẻ mặt chần chờ rất đúng chỗ, ngay cả nhiếp ảnh gia Jes-si-ca xảo trá tai quái từ trước đến giờ, cả ngày ghét bỏ người mẫu không phải mặt quá béo không hợp ống kính chính là ghét bỏ người mẫu không có đường cong hoặc là vẻ mặt không thích hợp, cũng khoe Nam Sơ lĩnh ngộ cao, chỉ cần nói một chút muốn cô ấy diễn tả cảm giác gì, thì đều thể hiện được cảm giác đó, hoàn toàn chính là đáng về anh muốn.

Cô còn có thể nhẹ nhàng khống chế các loại phong cách như thường, muốn gọi cảm thì đôi mắt nhỏ so với mèo còn bắt người hơn, muốn thanh thuần lại có thể so với thỏ trắng nhỏ. So với người mẫu lúc trước công ty chỉ định tốt hơn quá nhiều, người trước kia, chụp hình vĩnh viễn chỉ có một loại vẻ mặt, kêu cô thể hiện cảm xúc đôi mắt một chút, thì không được tự nhiên làm ra bộ đáng hận không thể khiến người ta cảm tâm phản quang đập chết.

Hôm nay, Jes-si-ca gọi cho cô một tấm hình mẫu, là ngày đó ở trên bờ cát chụp bikini style mới, bên ngoài khoác một chiếc áo mỏng màu trắng trong suốt, tóc và toàn bộ trên người đều ướt, giống như mới đi ra từ trong nước, tóc trước trán lộn xộn dính trên khuôn mặt, áo mỏng ngâm nước dính sát vào người, đường cong mê người hiển thị rõ, phía dưới lộ ra một đôi chân dài thẳng tắp đều đặn, trên bờ cát ánh vàng rực rỡ, dưới ánh mặt trời cô gái trẻ cười đến hết sức xinh đẹp, trong mắt đều là ánh sáng.

Chính là Nam Sơ chứ không phải ai khác, thuận tay liền chuyển cho Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều thấy hình đã là ba ngày sau, ngày đó nhân dịp tiểu đội kết thúc, thay đổi thường phục, mới từ trong đội lái xe về nhà, ở đầu đường chờ đèn xanh đèn đỏ thì tiện tay móc điện thoại trong túi quần ra, mở máy một cái, lập tức một tin nhắn nhảy ra.

Phản ứng đầu tiên còn tưởng rằng trong điện thoại di động có virus, lại có quảng cáo màu vàng.

Nhìn kỹ lại, phát hiện cô gái này khá quen.

Chờ sau khi nhận rõ, người tựa vào trên ghế ngồi, một tay khoác lên dọc theo cửa sổ, đỡ huyết thái dương, có chút dờ khóc dờ cười. Kết quả là thiếu chút nữa lỡ mất đèn xanh, cho đến khi sau lưng có tài xế điên cuồng bấm kèn, anh mới ném điện thoại di động, lái xe đi.

Trừ cái tin nhắn kia, đừng nói một tuần lễ sau, chính là một tháng sau, Nam Sơ cũng vẫn không đề cập chuyện ăn com đã hẹn với anh.

Buổi tối, Lâm Lục Kiều gọi điện thoại cho Đại Lư hỏi cậu ta ở đâu, Đại Lư và mấy người Thẩm Mục đang dùng com, trong miệng còn nhai cá viên, nói mơ hồ không rõ: “Khó được kiều gia (người đàn ông mạnh mẽ) sẽ chủ động gọi điện thoại cho tớ! Tớ và anh Mục còn có mấy anh em đang dùng com, cậu tới không?”

Lâm Lục Kiều nắm điện thoại, khịt mũi cười lạnh, hỏi địa chỉ cụ thể.

Chờ anh chạy tới, Đại Lư là người đầu tiên chào đón, kéo cái ghế bên cạnh ra: “Khó được nha, hôm nay cậu nghỉ phép à?”

Ánh mắt Lâm Lục Kiều quét một vòng, trừ bỏ mấy gương mặt lạ hoắc, phần lớn cũng đều biết, cảm đầu đi đến một ghế trống duy nhất ngồi xuống, đúng lúc là vị trí chủ đường, Đại Lư biết anh muốn đến, cố ý kêu người ta giữ lại một vị trí chính.

Thẩm Mục hút thuốc, hỏi anh: “Tâm tình không được tốt lắm?”

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn nhìn anh, trong bốn người anh em, Đại Lư Lăng Đầu Thanh, Tôn Minh Dương đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, thì anh và Thẩm Mục là cực kỳ giống nhau, ít nhất sóng điện não của hai người là ở trên cùng một tần số, tâm tình không được tốt, đối phương vừa nhìn liền biết.

Anh ôm chai bia, ngón cái đè lại nắp bình, một tay cầm miệng bình hướng về phía mép bàn, nhẹ nhàng đập một cái, mở ra, rót cho mình một ly, ngửa đầu uống, mím mím môi, nói: “Rất tốt.”

Nơi này có những người là lần đầu tiên thấy Lâm Lục Kiều, nhưng bình thường hay nghe Đại Lư nhắc tới anh, cũng rất kính sợ, từng người một gờ ly mời anh, Lâm Lục Kiều khó được lúc để nói chuyện như thế này, ai đến cũng không cự tuyệt, người nào kính cũng uống.

Lâm Lục Kiều từ nhỏ đã có chủ nghĩa đại nam tử hơi lớn, có chút chuyện gì tất cả đều là mình kìm nén, không thích biểu hiện ở trên mặt. Coi như tâm tình không tốt cũng có thể cả lo phát phờ hút thuốc đùa giỡn với người.

Hơn nữa, Thẩm Mục và anh giao tình nhiều năm như vậy dường như cũng chưa từng thấy anh khóc qua, tận trong xương cốt vô cùng kiên cường.

Khi còn bé tất cả mọi người đều rất nghịch ngợm, cãi nhau ở trong ngõ hẻm cũng chọc không ít chuyện, mỗi lần gây họa Đại Lư và Tôn Minh Dương đều bị trong nhà đánh cho bật khóc thét lên, cầu xin cha kiện cáo mẹ, chỉ có Lâm Lục Kiều coi như bị cha anh cắt đứt xương sườn cũng không thấy có hòng anh phát ra một âm thanh nào.

Anh so với ai đều có thể nhẫn nại hơn.

Thẩm Mục tựa lưng vào ghế ngồi, Phạt châu trên tay tỏa sáng, khoanh tay trước ngực nhìn Lâm Lục Kiều nói: “Không phải cậu không thích nhất loại trường hợp này hay sao? Tớ nhớ được lần trước lúc cậu tới, ngày đó là ba cậu hẹn với cậu, hôm nay ba cậu lại hẹn cậu à?”

Lâm Lục Kiều tốt nghiệp cấp ba năm ấy, thi đậu trường quân đội, lúc nhận được thư thông báo trúng tuyển, vừa lúc thấy ba mẹ ly hôn từ cục dân chính trở về, thư ký ngừng xe ở đầu hẻm, mẹ Lâm vành mắt ửng đỏ từ trên xe bước xuống.

Gần tối, mẹ Lâm thu thập xong đồ liền mang Lâm Khải đi, lúc gần đi, bà chỉ nói với Lâm Lục Kiều một câu: “Về sau con đi theo ba con, có chuyện gọi điện thoại cho mẹ.” Sau đó kéo Lâm Khải đi, khi đó Lâm Khải khóc lớn đại náo, thế nào cũng không chịu cùng anh tách ra.

Tất nhiên, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên anh cảm nhận được bất lực.

Buổi tối ngày hôm sau Lâm Thanh Viễn mới từ đơn vị trở về, trong nhà đã trống không một nửa, ông mang theo túi công văn đứng ở cửa sừng sốt một chút, ngay sau đó thấy con trai cả cúi đầu ngồi ở trên bậc thang, nhủu mảy, cuối cùng không hề nói gì, cởi quần áo vào thư phòng.

Sau, Lâm Lục Kiều phải đi đến trường quân đội, bốn năm không trở lại nhà một lần nào. Sau khi tốt nghiệp lại trực tiếp phân vào trung đội phòng cháy Đặc Cấn sau vẫn ở tại trong đội, quan hệ hai cha con vẫn không lạnh không nóng, cho đến, sinh nhật năm ngoái, thư ký Lâm Thanh Viễn gọi điện thoại cho anh hẹn anh ăn com.

Chờ anh thay xong quân trang đến nơi hẹn, Lâm Thanh Viễn lại tạm thời đi công tác, thư ký đưa một thanh chìa khóa xe cho anh: “Đây là quà sinh nhật cậu thi đậu trường quân đội năm ấy Thủ trưởng mua cho cậu, nếu không đưa cho cậu đi thì vài năm nữa sẽ hỏng mất.”

Không phải xe tốt gì, bảng hiệu cũng đã cũ, chính là một món quà thể hiện tâm ý.

Xe kia để ở nhà anh cũng vẫn không có mở, vẫn để trong gara, mở ra đều là sau khi anh bảo Đại Lưu đi đến xưởng xe để sửa xe.

.....

Những chuyện này, trừ mấy người Thẩm Mục biết, ngược lại không nhiều người biết.

Thẩm Mục: “Không phải ba cậu chính là vì phụ nữ, sẽ không để cho phụ nữ đùa bốn chứ?”

Lâm Lục Kiều: “Thúi lắm”

“.....”

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc, ngậm trong miệng, dựa người về sau, sờ cái bật lửa trong túi quần, nhúu mày nói: “Chính là phiền lòng.”

“Động lòng?”

Lâm Lục Kiều vừa muốn đốt thuốc, nghe lời này, dừng một chút, liếc nhìn Thẩm Mục, hốc mắt sâu và đen, nghiêng đầu một chút, ngọn lửa chống lại tàn thuốc, hút đốt, thở ra một hơi, vút bật lửa lên bàn, cười mắng: “Động lòng cái rắm, cút đi, chỉ là một con bé.”

Thẩm Mục chặc chặc lắc đầu: “Vóc người cũng không phải là con bé.”

Lâm Lục Kiều liếc anh.

Vừa dứt lời, điện thoại di động trong túi Lâm Lục Kiều liền vang lên.

Móc ra vừa nhìn, đột nhiên phía trên nằm một cái tin nhắn.

【+86135xxxx2345: đội trưởng, ngày mai ăn cơm? 】

Lâm Lục Kiều khịt mũi cười lạnh, ngậm điều thuốc trả lời,

—— không rảnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lâm Lục Kiều nhấn tin trả lời xong rồi lại úp di động lên bàn. Anh cảm thấy ly, uống một ngụm rượu. Thẩm Mục liếc mắt nhìn qua, nở nụ cười và rót cho mình một ly, cộng ly với anh, kể đó mới ngửa đầu uống cạn, cảm thán, “Cuối cùng thì anh cũng thấy chú kang khác.”

Lâm Lục Kiều tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Anh cúi đầu, mỉm cười, “Không.”

Anh có một thói quen nho nhỏ, đó chính là lúc không kiên nhẫn, anh sẽ đặt tay lên trên bàn, đầu ngón tay bắt đầu gõ trong vô thức.

Thẩm Mục nhìn chăm chăm vào tay anh một lát, thật ra thì anh cũng không có gì gọi là kang khác. Lâm Lục Kiều vẫn là Lâm Lục Kiều đấy, ngay thẳng kiên cường, ngẫu nhiên sẽ hút một điều thuốc, ngồi bên cạnh để nghe đám người bọn họ kể “hoàng đoạn tử”*, có thể bắt chợt nối tiếp cho liền mạch.

*“Hoàng đoạn tử” là sự kết hợp giữa ngôn ngữ trí tuệ và tình dục được dân gian hóa, còn được gọi là “Truyện ngắn vị mặn”

Nhưng mà khi nhìn lại anh, tóm lại là mặt mày anh có gì đó kang khác, cụ thể ra sao lại không thể nói nên lời rằng ở chỗ nào.

Trong lúc Thẩm Mục đang đỡ cằm, đánh giá cẩn thận, di động bị úp trên bàn của Lâm Lục Kiều đột nhiên sáng lên, khe hở giữa màn hình và mặt bàn phát ra tia sáng mỏng manh.

Lâm Lục Kiều cầm lên, nhìn nhìn, khoe miệng anh nở nụ cười châm chọc, sau đó anh lại úp di động xuống bàn, ngửa đầu uống rượu.

Thẩm Mục hỏi, “Là cô bé ấy?”

Môi của Lâm Lục Kiều còn chạm vào ly. Anh liếc xéo Thẩm Mộc, cười nhạt, “Trước kia quả là không phát hiện anh thích hóng chuyện bà tám như vậy.”

Thẩm Mộc nhún vai, từ chối cho ý kiến, “Anh chỉ quan tâm đến thể xác và tinh thần khỏe mạnh của chú thôi. Chú nhìn đi, chú sắp 30 rồi mà vẫn chưa có bạn gái, không bệnh nhưng cũng có thể kìm nén* thành bệnh đấy.”

*Kìm nén ở đây là kiềm nén “chuyện đó”

Lâm Lục Kiều khẽ nhún mày, hỏi lại, “Anh nói giống như anh có bạn gái thật à? Kìm nén thành bệnh, ngay cả anh cũng không biết sao?”

“...”

Thẩm Mộc ngượng ngùng, “Nói chuyện này với chú làm gì không biết.”

Lâm Lục Kiều im lặng hút thuốc, không nói chuyện.

Thẩm Mộc còn nói, “Còn chuyện này nữa là do chú nói với anh nhá, chú bảo ‘EQ của Đại Lư và Tôn Minh Dương cộng lại vẫn chưa cao bằng anh đâu’.”

*Phần trong ‘...’ là trích lại lời của Lâm Lục Kiều

Về mặt Lâm Lục Kiều giống như “anh đừng có đùa”, “EQ của anh cao? Anh tu hay sao mà được EQ cao?”

Không dám nói là EQ cao, nhưng so với Đại Lư và Tôn Minh Dương thì có vẻ đáng tin hơn.

“Tin nhắn nói gì vậy hả? Hà?”

Lâm Lục Kiều bỏ ly xuống, hai tay anh ôm ngực, tựa người vào ghế, thản nhiên nói, “Mời em ăn cơm.”

Thẩm Mộc hơi dăm chiêu, gạt đầu, “Chú đồng ý rồi?”

“Em từ chối rồi.”

“...” Thẩm Mộc nói, “Cũng được, khiến con bé bớt hứng thú một chút. Nó có nói gì nữa không?”

Lâm Lục Kiều nghĩ đến tin nhắn chỉ có một chữ ngắn gọn vừa rồi, anh híp mắt lại.

“Cô ấy nói ‘ờ’.”

“...”

Thẩm Mộc hơi giật mình, trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nói, “Con bé này, hoặc là ‘sáo lộ thâm’, hoặc là không có thành ý, nhưng nếu không có thành ý sẽ không chạy tới nhà chú nửa đêm để chúc mừng sinh nhật, hẳn là ‘sáo lộ thâm*’ rồi...”

*Sáo lộ thâm – Ý nói người có tâm kế, có lòng dạ, rất biết cách tính kẻ người khác.

Anh ta cân nhắc, vuốt cằm rồi yên lặng đánh giá Lâm Lục Kiều, một hồi lâu sau còn nói thêm, “Hẳn là chú chơi đùa với con bé ấy thôi, trước mắt cứ thờ ơ nhìn xem sao.”

Lâm Lục Kiều chỉ cười nhẹ, trông có vẻ khinh thường.

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, em và cô ấy... thật ra không có khả năng. Em từ chối chứ không thờ ơ, lạnh nhạt. Quả thật là không còn thời gian, sắp tới em phải ra ngoài huấn luyện cả tháng, hơn nữa, kỳ nghỉ trong tháng này đã kết thúc rồi.”

Thẩm Mộc cắt lời anh, “Huấn luyện, không nghỉ đúng không? Được, anh sẽ giúp chú nói với ông già nhà chú một tiếng, để ông ấy cho phép chú nghỉ một ngày trước khi đi huấn luyện, nguyên nhân là chú đi tìm nàng dâu nhỏ, chắc chắn ông ấy sẽ lập tức bảo thư ký đến giúp chú đóng gói đồ đạc kỹ càng.”

Lâm Lục Kiều cầm chiếc ly kẻ sọc miệng, chuyển ánh nhìn không đứng đắn về phía Thẩm Mộc, vừa cười vừa nắc, “Cút đi!”

...

Ở bên này, lúc nhận được tin nhắn ‘không rảnh’ của Lâm Lục Kiều, Nam Sơ đang lướt Weibo. Tuy cô đồng tình nhưng tin nhắn riêng vẫn không ngừng gửi tới, nội dung cơ bản không hề vượt quá ý nghĩa của đề tài đang hot -- --

*Trang mạng xã hội Trung Quốc

“Nam Sơ cút khỏi làng giải trí.”

Năm mươi sáu tuổi, Nam Sơ từng hợp tác cùng Nhiễm Đông Dương trong một bộ phim điện ảnh. Bởi vì giá thành sản xuất ít, chế tác sơ sài, hơn nữa khi đó, bên phía sản xuất còn nêu ra đủ nguyên nhân nên hai năm sau, bộ phim mới được công chiếu. Lúc ấy, kỹ thuật diễn xuất của hai người rất tự nhiên, biết tròn biết méo*. Sau khi phim điện ảnh bước vào giai đoạn tuyên truyền, phía chế tác tung ra bằng chứng scandal tình ái giữa Nam Sơ và Nhiễm Đông Dương để tăng thêm nhiệt hot. Kết quả là mới tuyên truyền được mấy ngày, một tạp chí bát quái (tạp chí lá cải) truyền ra tin tức: Ngày trước, lúc còn học ở Học viện Điện ảnh thì Nhiễm Đông Dương đã có bạn gái rồi, người đó cũng là bạn học cùng lớp của anh ta – Nghiêm Đại.

*Biết tròn biết méo – biểu hiện tốt, được khẳng định hoặc tán dương. Ý của thành ngữ trong trường hợp này là hai người diễn rất hay, cái nào ra cái đó.

Mấy ngày sau, khuê mật* của Nghiêm Đại làm sáng tỏ mọi việc ở trên mạng bằng cách tung ra video clip cô ta đau lòng rơi nước mắt, ngay lập tức đã dẫn tới việc một lượng lớn fan của cô ta công kích Nam Sơ, thậm chí còn có người tìm được địa chỉ của Nam Sơ rồi gửi không ít hình ảnh máu me và thư đe dọa, khiến cho Nam Sơ không dám ra ngoài, bởi vì vừa ra khỏi cửa, cô liền có cảm giác ai đó theo dõi mình.

*Bạn rất thân

Nam Sơ bắt đầu mất ngủ cả đêm, khó khăn lắm mới có một hôm ngủ được, nhưng đêm đến cô lại nằm mơ, mơ thấy cả người mình mọc đầy những cái miệng, nhưng bên cạnh lại không có một ai chịu tin lời cô nói.

Mọi người rất ác độc, họ chỉ trở khắp người cô, chửi cô, mắng cô là đồ con hoang.

Khi đó, đoàn đội* của Nam Sơ còn đang trù tính. Bọn họ không có thực lực, nói lời thanh minh liền bị phản bác, Weibo cũng bị người ta xóa bỏ nhiều lần, truyền thông viết báo loạn hết cả lên, nói Nam Sơ dụ dỗ Nhiễm Đông Dương, viết rằng cô cố tình thả tin cho tuần san bát quái biết để tuyên truyền tình cảm lưu luyến,... viết đến mức loạn thất bát tao, lung tung cả đống.

*Từ này hay được dùng trên mấy trang “hóng hót – tám chuyện Cbiz”, ý nói êkip làm việc riêng

Người đại diện hiện tại bắt đầu đi hỏi thăm hỏi lâu rồi mới nói cho Nam Sơ, nói thẳng ra thì chuyện này vốn nhắm về phía cô, trên Weibo đều là thủy quân* đồng loạt mắng cô, ngay cả mấy bài báo trên tạp chí cũng hướng mũi nhọn đến cô. Người đại diện hỏi Nam Sơ rằng gần đây cô có đắc tội người nào hay không.

*Thủy quân – ý nói một đám người làm việc cho một tổ chức nào đó, ẩn danh để thực hiện một việc. Trong giới giải trí, các ngôi sao sẽ thuê thủy quân để tạo nhiệt cho đề tài được hot, hoặc dùng thủy quân nhục mạ, hạ thấp ai đó

Năm ấy, Nam Sơ còn chưa được tính là diễn viên tuyến 18*. Tuy rằng hồi nhỏ, cô từng chụp rất nhiều quảng cáo thời trang trẻ em, nhưng mãi đến 16 tuổi mà cô vẫn chưa nhận được một thông báo nào (ý nói thông báo về lời mời đóng phim/ca hát), bình thường không có việc gì thì cô chỉ làm người mẫu cho tạp chí. Ngoại trừ thông qua tầng tầng lớp lớp mối quan hệ của Nam Nguyệt Như, trong phạm vi quen biết của cô chỉ có mấy người. Hơn nữa năm ấy, Nam Nguyệt Như đã dự định “tức ảnh” (tức là quy ân – Baidu), tiếng tăm nhạt dần, cho dù đi đường bình thường cũng hầu như không có mấy ai nhận ra bà.

*Trong giới diễn viên (tiểu hoa/tiểu thịt tươi) phân ra các tuyến, tuyến 1 thường rất nổi tiếng, nhân khí cao, thường xuyên được giao vai đóng chính, hợp đồng lẫn show quảng cáo thường được các nhà sản xuất/tập đoàn/công ty ưu tiên hàng đầu. Lúc trước, Nam Sơ chỉ ở tuyến 18, có thể thấy cô chỉ diễn những vai phụ mờ nhạt, rất nhỏ, danh tiếng hoàn toàn không cao

Thật ra thì đâu cần phải đắc tội hay không, đứng trước danh vọng và lợi ích, Nam Sơ quả thực đã bị đoàn phim đẩy ra để hứng chịu tiếng xấu.

Kết cục của sự việc lần này --

Nhiễm Đông Dương đứng ra thanh minh, hơn nữa còn tuyên bố chia tay Nghiêm Đại.

Nam Sơ lại trở thành đích ngắm cho mọi người chỉ trích. Cho dù cô tự biết năm ấy, bản thân cô và Nhiễm Đông Dương hoàn toàn trong sạch như nước, nhưng bây giờ lại giống như cánh trong giấc mơ mà cô từng có, ngay cả khi miệng mọc đầy mình cũng không có ai chịu tin tưởng một câu cô nói.

Dù sao thì đám người đó, ai nấy đều góp một tay vào, muốn nói với người ta rằng mình không liên quan cũng chẳng có ai chịu tin tưởng.

Một vài người là diễn viên nhỏ, trong vòng xoáy của làng giải trí này, họ chỉ như những ao nước bé trong chiếc hồ rộng lớn, cho dù ném mấy hòn đá nhỏ xuống cũng không tạo ra bao nhiêu sóng gió. Người qua đường lẫn khán giả xem rồi sẽ quên, chỉ có fan chân chính là nhớ kỹ nhất.

Vì thế, ba năm này, Nam Sơ bị hắc* cực kỳ thảm.

*Bị hắc – Ý nói bị bôi đen

Thật ra, số bình luận ở Weibo của cô không nhiều, đại khái chỉ có mấy trăm, nhưng mà vài bình luận trông rất khó coi, thậm chí rất nhiều người lướt mạng đồng loạt kêu gào. Ngoại trừ bấy nhiêu bụi phấn sóng gió* đó, không có bao nhiêu người biết cô. Thẩm Quang Tông muốn để cô bớt phiền lòng, anh ta trực tiếp khóa bình luận lại.

*Ý nói những người đang công kích cô trên mạng

Nam Sơ cũng rất ít khi lên Weibo, hầu như mỗi lúc thật sự rảnh rỗi, không có việc gì cô mới lướt qua xem một hai lần.

Vừa nãy cô đang chờ tin nhắn của Lâm Lục Kiều, nhằm chán và nhàn rồi quá nên mới mở ra, nào ngờ “tình thần tận tụy” của đám bụi phấn màu đen kia quả thực khiến cô khiếp sợ.

Nam Sơ vốn tưởng rằng sau khi nhận được tin nhắn “không rảnh” của Lâm Lục Kiều, hẳn là sẽ không gặp được anh trong một khoảng thời gian dài sắp tới, không ngờ cả hai lại nhanh chóng gặp nhau.

Hôm đó, Nam Sơ đang ở văn phòng của viện phúc lợi Bắc Tầm thì chợt có một người ở ngoài cửa hốt ha hốt hoảng xông vào, nói với viện trưởng, “Có một đứa trẻ bị kẹt đầu vào hàng rào bảo vệ ở lầu 8!”

Nam Sơ chạy theo viện trưởng ra ngoài, cô liền thấy tường gạch ngói đỏ trên cao, nơi lầu 8 có một cái đầu tròn nhỏ bị mắc kẹt vào giữa hai khe hở của hàng rào bảo vệ, mấy đứa trẻ vây quanh khóc òa cả lên.

Đội đến khi cô và viện trưởng lên đến lầu, cậu bé kia (đứa trẻ bị kẹt đầu) mới òa khóc nức nở.

Nam Sơ nhớ rõ cậu bé này, mái đầu tròn tròn, khỏe mạnh kháu khinh, ngày thường rất hoạt bát, tên là Tam Bảo. Hiện tại, Tam Bảo quả thật đã bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mím trắng bệch cả đi.

Nam Sơ ngồi xổm xuống nhìn. Năm nọ, viện phúc lợi đã được tu sửa, nhưng khi ấy tài chính không đủ nên vẫn chưa sửa chỗ lầu này, hàng rào hẳn là vẫn dùng inox. Cô vịn tay đứng dậy, thử đẩy hàng rào, Tam Bảo liền khóc lớn, nước mắt lưng tròng mà nhìn cô, “Chị ơi, có phải cả cuộc đời em đều bị như vậy không?”

Nam Sơ cúi đầu nhìn cậu bé, cố ý nói, “Không chừng là vậy đó.”

Tam Bảo càng khóc nức nở hơn.

Nam Sơ còn định nhắc nhở cậu bé, sau này nếu không có việc gì thì đừng tự ý chui đầu vào chỗ này chỗ nọ lung tung.

Kết quả là cổ cô bị ai đó xách lên, trực tiếp kéo sang bên cạnh, kèm theo đó là giọng nói vừa trầm thấp vừa lạnh lùng, “Ai cho em hù dọa trẻ con vậy hả?!”

Nam Sơ vừa quay đầu liền nhìn thấy.

Lâm Lục Kiều mặc đồng phục phòng cháy chữa cháy màu xanh lá cây đậm, trên vai anh đeo một cuộn dây thừng. Anh nhìn cô bằng đôi mắt đen thăm thẳm, không có chút cảm xúc nào.

Vừa khéo làm sao.

Nam Sơ còn chưa kịp nói chuyện đã bị anh kéo qua một bên, “Qua bên kia đứng, đừng cản trở bọn anh làm việc.”

Nói xong, Lâm Lục Kiều cũng không thèm để ý đến cô nữa. Có hai người bước tới từ phía sau anh, anh dẫn họ đi qua, ngồi xổm, quỳ một gối xuống. Sau khi xác định Tam Bảo bị chà sát đến mức xước da đầu, anh chỉ vào mấy chỗ rào chắn rồi quay lại, nói với hai người đồng đội phía sau, “Lấy dụng cụ lại đây, cắt bốn cây (inox) này, kiểm một người đứng bên ngoài đề đỡ, phòng ngừa lỡ như có chuyện gì xảy ra.”

Nam Sơ lẳng lặng dựa vào tường, nhìn dáng vẻ nghiêm túc và cẩn thận của Lâm Lục Kiều.

Dáng vẻ nghiêm túc và cẩn thận của đàn ông quả thật rất hấp dẫn, mê hoặc người khác.

Đám người Lâm Lục Kiều bàn bạc một hồi.

Lâm Lục Kiều đứng dậy, cột dây thừng lên người thật chắc. Hai tay anh chống rào chắn, xoay người leo ra bên ngoài tường, hai chân chống lên bức tường. Có người từ từ thả dây xuống, sau đó, anh lại trụ hai chân trên tường, dùng tay che chở đầu của Tam Bảo, không để cậu bé bị rơi ra ngoài.

*Mình giải thích chút nha... Chỗ này nó là cái ban công ở lầu cao, phần che chắn cho người khỏi ngã và phần tường ở nơi cao phía trên được ngăn cách bằng một lớp rào chắn. Anh Kiều leo qua khe hở giữa trần và phần tường trên cao để ra phía ngoài (nguy hiểm, rơi xuống là ôi thôi), người ta thả dây xuống (ở đây bạn cứ tưởng tượng như mấy người thợ lau kính đu mình trên cao ở mấy tòa nhà cao tầng), anh ôm lấy đầu cậu bé để che chở, do lúc cắt mấy cây inox thì không ít bụi kim loại bay ra, dễ tổn thương mà, phải không nào? ^^

Nam Sơ thấy anh che chở cho mắt của Tam Bảo, không để cậu bé nhìn xuống, thậm chí còn thấp giọng nói, “Ngoan, đừng khóc.”

Tam Bảo nín khóc trong nháy mắt, đầu cọ vào tay anh.

“...”

“...”

“...”

“...”

Mười phút sau, đợi đến khi Tam Bảo được cứu rồi, Lâm Lục Kiều mới nắm dây thừng leo ngược lại, dùng hai tay chống để phi qua rào chắn. Vừa ngừng lại, có một người đã đứng trước mặt anh. (phi phát xong mặt đối mặt ấy)

Đầu tiên, anh rất sững sốt, lập tức lùi một bước về phía sau, nhìn từ trên cao xuống, nhìn cô mà có hơi đề phòng, “Làm gì vậy?”

Cô gái nhỏ nhếch môi cười, ánh mắt híp lại như vàng trắng lưỡi liềm, khuôn mặt thanh thoát, không hề trang điểm. Nam Sơ vươn tay, chỉnh cổ áo anh cho ngay ngắn lại.

“Đội trưởng, bị lệch rồi kia.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Edit: Preiya

Theo động tác trong tay Nam Sơ, Lâm Lục Kiều theo bản năng cúi đầu liếc nhìn.

Động tác của cô rất nhanh, giúp anh chỉnh cổ áo thật ngay ngắn, lập tức thu tay lại, mu bàn tay trắng muốt chợt thoáng qua trong mắt anh, giống như một tia sáng, còn mang theo một chút mùi hương hoa anh đào, Lâm Lục Kiều thu hồi tầm mắt, bỏ tay vào trong túi, ánh mắt lảng tránh.

Vừa lúc liếc nhìn về phía sau lưng, viện trưởng đưa Tam Bảo tới đây nói cảm ơn.

Tam Bảo cao xấp xỉ bằng một cái cây nhỏ tung tăng chạy tới, bỏ nhào về phía Lâm Lục Kiều, tay nhỏ ôm lấy bắp đùi của anh, lại nhỏ như vậy vẫn chưa cao bằng chân của anh, cúi đầu vào giữa chân của anh, nói ề a, “Cảm ơn chú Lâm!”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, xoa xoa tóc đứa bé, ánh mắt hiếm khi dịu dàng.

Hai tay Tam Bảo ôm lấy anh, nó còn nhỏ, hai tay vừa lúc đặt trên bắp đùi Lâm Lục Kiều, ngược đầu lên, nói rất giòn giã, “Chú Lâm, trong đội các chú còn nhận người không? Chờ lúc cháu trưởng thành đến chỗ các chú làm việc có được không?!”

Lâm Lục Kiều kéo ống quần, ngồi chồm hổm xuống, bàn tay sờ lên cái gáy Tam Bảo, xoa nhẹ hai cái, cười cười, “Vậy phải học thật giỏi, thi trường quân đội cũng không thể tùy tiện chui cái đầu béo vào như hôm nay nữa.”

Không khỏi nhu hòa.

Nam Sơ nghĩ, đứa bé sau này của anh sẽ có hình dáng như thế nào?

Tam Bảo, “Dạ được, hôm nay lại làm phiền các chú nữa rồi!”

Lâm Lục Kiều sờ đầu bé, “Ông cụ non cháu nghịch ngợm như vậy, ngược lại lượng công việc của chú cũng nhiều hơn không ít.”

Viện trưởng cười cười, đi tới từ phía sau, “Lục Kiều, không ở lại ăn cơm sao?”

Viện trưởng của nhà tù thiện này là chiến hữu cũ năm xưa của ông nội Lâm Lục Kiều, khi Lâm Lục Kiều còn nhỏ không hiểu những chuyện đám người lớn tranh luận, Lâm Thanh Viễn đã từng đe dọa muốn bỏ anh vào nhà tù thiện, viện trưởng cũng coi như là nhìn Lâm Lục Kiều lớn lên.

Lâm Lục Kiều đứng lên, “Phải quay về đội, lần sau trở lại thăm ông.”

Viện trưởng hòa ái gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Nam Sơ, “Còn cháu, có muốn ở lại ăn cơm không?”

Nam Sơ, “Buổi chiều còn có thông báo, xe đã chờ cháu ở dưới lầu, đợi lát nữa đi gặp Bảo Thụ nên phải đi liền bây giờ.”

Viện trưởng gật đầu một cái, có chút vui vẻ, “Bảo Thụ nhắc tới cháu rất lâu rồi, đi xem một chút đi, ông dẫn bọn nhỏ đi ăn cơm trước.” Nói xong, viện trưởng liền mang theo bọn nhỏ rời đi, trên hành lang chỉ còn lại Nam Sơ và Lâm Lục Kiều, hai người đưa mắt nhìn nhau một cái.

Lâm Lục Kiều cúi người xuống, thu dọn đồ đạc, lạnh nhạt hỏi, “Em ở đây làm gì?”

Nam Sơ nhún vai, thờ ơ nói, “Làm từ thiện đó, không phải nhân vật công chúng đều thích nhà từ thiện lập đền thờ cho mình sao? Công ty ép buộc.”

“Nhà từ thiện?”

Mặc dù không hiểu cô là một diễn viên tuyến 18 có cái gì tốt mà lập cái kiểu đền thờ này cho mình, nhưng dựa vào vẻ mặt lúc này của Nam Sơ, anh cũng không nhìn ra khác thường, tùy tiện đáp lời, tiếp tục cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Nam Sơ cười kỳ quái, “Được rồi, lên nói cho anh biết, từ thiện là giả, thật ra thì em lên sinh một đứa bé, sợ truyền đi sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của em nên liền bỏ ở chỗ này.”

Thành công hấp dẫn lực chú ý.

Lâm Lục Kiều ngừng lại động tác trong tay, ánh mắt sâu lắng nhìn cô.

Nam Sơ cười, “Đừng nhìn em còn trẻ như vậy, thật ra thì em đã là mẹ một đứa bé.”

“...”

Lâm Lục Kiều không để ý tới cô, khoe miệng nhếch lên đầy vẻ giễu cợt, xoay người rút dây thùng ra.

Nam Sơ đi tới phía sau lưng anh, khẽ cúi người, ghé vào lỗ tai anh, nhỏ giọng nói, “Lúc nào rảnh rồi?”

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, rũ mắt liếc nhìn cô, “Cũng đã là mẹ đứa bé, em vẫn còn tốn công như thế, không cần ở bên cạnh đứa bé à?”

Cô cười, “Phải tìm ba cho đứa bé đó nha.”

“...”

Sao cô có thể nói ra những lời này như chuyện đương nhiên vậy, Lâm Lục Kiều cảm giác rằng thật sự mình không cùng một địa cầu với cô gái này, anh cũng không biết lúc ấy mình lại làm sao, thế nhưng còn nhận lời của cô.

“Ba đứa bé đâu?”

Nam Sơ thở dài, “Còn trẻ không hiểu chuyện, chạy rồi.”

“...”

Lâm Lục Kiều, “Chuyện lớn như vậy nói cho tôi biết, không sợ tôi nói chuyện của em ra ngoài sao?”

Nam Sơ, “Tin tưởng anh thôi, nếu không thì làm sao lúc 16 tuổi theo anh về nhà?”

Lâm Lục Kiều thử cố không để cho mình hiểu lệch ý của lời này, nhưng lời ra đến miệng lại cực kỳ châm chọc, “Cho nên sau khi rời khỏi nhà tôi lại đi tới nhà người đàn ông khác sao? Còn sinh đứa bé ra nữa?”

Nam Sơ không đáp lời, nhìn anh cười như đã thực hiện được, đuôi cặp mắt kia rất nhỏ, đường cong nhu hòa, xé lên có chút quyến rũ.

Mẹ nó.

Thẩm Mục nói không sai, bề ngoài quả thật là thâm sâu.

Lâm Lục Kiều không hề lên tiếng nữa, cũng không tiếp tục để ý tới cô nữa, quay đầu lại thu dọn đồ đạc.

Nam Sơ im lặng nhìn anh một lát, có lẽ có chút rảnh rồi, cô móc ra điều thuốc từ trong túi, ngậm lên miệng, châm lửa, lui về phía sau hai bước, dựa vào rào chắn phía sau lưng, chợt bả vai cô bị đè xuống, mới vừa cúi đầu, ánh mắt liếc về một cánh tay đưa ra, lúc không hề phòng bị đã bị người nhắc đến bên cạnh rồi.

Lâm Lục Kiều túm lấy bả vai của cô, cầm hất về phía một khoảng trống phía dưới rào chắn, “Mù sao? Không nhìn thấy à?”

Nam Sơ ngậm lấy điều thuốc, liếc nhìn rào chắn, hút điều thuốc, ngửa đầu thờ ra một hơi, giọng nói khàn khàn có hơi lười biếng,

“Anh khản trương vì em?”

Lâm Lục Kiều cười lạnh lùng.

Phía sau là ánh mặt trời nóng bỏng giữa trưa thiêu đốt vào lòng người, Nam Sơ ngậm lấy điều thuốc quăn rút ra, tàn thuốc bay lên tro thuốc lá nhiều lần, tro tàn rơi khắp nơi, cô bị ý lạnh nơi đáy mắt anh làm cho sợ hãi.

“Tôi khản trương chính là tính mạng.”

Anh dừng lại một chút, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, gần như là nói từng chữ một, “Mỗi một người.”

Nói xong, buộc dây thừng xong, đeo lên trên vai, cũng không liếc nhìn cô một cái, sải bước rời đi.

Nam Sơ đứng tại chỗ ngơ ngác.

Nhiệt độ trong giọng nói kia, là ánh mặt trời sau lưng cũng không cách nào hòa tan.

Trước kia trong phòng sách của Lâm Thanh Viễn treo một câu nói cuối cùng.

—— Không còn những năm phồn thịnh nữa, sáng mai lại là một ngày tiếp tục khó khăn.

Những lời này thật sự không sai.

Còn nhớ lúc anh mới tốt nghiệp trường quân đội liền được tiến vào trung đội Đặc Càn còn chưa có bao lâu, chỉ huyện Bình Lâm bị động đất lớn, tất cả con đường đi tới huyện Bình Lâm đều bị cản trở, lúc đó anh đi theo trung đội trưởng, theo nhóm quân hàng không đầu tiên đến thẳng hiện trường, lúc máy bay trực thăng hạ xuống, cũng bị tất cả mọi thứ trước mắt làm cho khiếp sợ, liếc nhìn thấy tất cả đều là đồng đồ nát, tường gạch ngói rơi xuống, gạch đá xám trắng, vịnh viễn cũng không đếm hết được bao nhiêu người rớt cuộc chôn phía dưới này.

Bọn họ cầm dụng cụ dò xét không ngừng tìm kiếm người sống sót, cũng không ai biết, trong khoảnh khắc lúc dụng cụ dò xét phát ra tín hiệu kia, bọn họ đã mừng rỡ như điên bao nhiêu, chó cứu hộ liên tục làm công việc tìm kiếm suốt chín mươi mấy giờ, cuối cùng ngã xuống đồng đồ nát, thoi thóp một hơi, ngay cả cuối cùng lúc sắp nhắm mắt, ở dưới người nó còn dò xét ra một dấu hiệu sinh mạng.

Lúc đó mới cứu một người ra từ trong đồng đồ nát, quay đầu lại lao tới chiến trường, nơi anh cứu hộ trước kia là một trường học, phía dưới bị vấy khốn phần lớn là học sinh, anh cầm dụng cụ dò xét sinh mạng, phát hiện dưới một tòa nhà cao có dấu hiệu sinh mạng, lập tức kêu đồng đội tới bắt đầu đào lối thông xuống.

Mọi người đều đầu đầy mồ hôi, đào liên tục suốt mấy ngày mấy đêm, giữa chừng chỉ ngủ một hai giờ, cả người vô cùng bần, trên mặt trên người trên chân tất cả đều là bùn đất, nhưng cũng không biết có một sức lực từ đâu tới, không dùng hết sức lực, lấy tay lau mồ hôi, vùi đầu khổ sở làm, lúc đào được một phần ba, xuyên thấu qua khe hở của ba tầng đá, anh nhìn thấy một đôi mắt đen ngòm của bé trai.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ, trong khoảnh khắc lúc cặp mắt nhìn thấy anh, giống như là ở trong biển rộng nhìn thấy một cây lục bình, trong nháy mắt liền sáng lên.

Anh không ngừng an ủi đứa trẻ, bọn họ sẽ cứu bé ra.

Nhưng chờ anh đi đến bên trong tìm tòi kỹ càng, mới nhìn thấy, bé trai bị cốt thép đâm xuyên chỗ trái tim, trong bùn đất đều là máu, mùi tanh rất nồng.

Khe hở tầng đá quá nhỏ, người trưởng thành không thể tiến vào, trên người bé trai bị cốt thép giữ lấy, bị chôn vùi ở đồng đất sâu bên trong, hoàn toàn không có cách nào kéo bé ra ngoài, nếu như cố chấp đẩy tầng đá ra, đồng đất phía trên bất cứ lúc nào cũng sẽ đổ sập xuống, theo đó bé trai bị chôn vùi, mà lúc đó bé trai cũng không chống đỡ được quá lâu, mặc dù không muốn buông tha, ai cũng không có cách nào.

Kết quả là Lâm Lục Kiều nghe bé trai yếu ớt gọi anh, lúc anh dò xét qua lần nữa thì không biết vì sao cặp mắt đen như mực trong đồng đất tối om kia của bé trai lại lộ ra vẻ vô cùng sáng, luôn luôn cầu xin anh cứu bé ra, bé muốn sống sót.

Trong cặp mắt kia đều là khát vọng, bé nói với anh, lớn lên nhất định sẽ làm rường cột cho nước nhà, báo đáp tổ quốc thật nhiều, để cho bọn họ nghìn vạn lần không được vứt bỏ bé, em gái bé đã chết nhưng không ai quản rồi.

Mới vừa nói xong, dư chấn tới, anh và mấy đội viên bị chấn động xuống bên sườn đất, giương mắt lên nhìn lại, nào còn có đồng đất nữa, đã san thành bình địa mất rồi.

Lâm Lục Kiều quỳ trên mặt đất, siết chặt quả đấm, chống trên mặt đất, hốc mắt kìm nén đến đỏ bừng, nhưng anh cũng chỉ có thể đứng lên đi về phía trước, điều duy nhất chống đỡ anh là, trước khi một đợt dư chấn khác đến thì phải cứu ra nhiều người.

Đây là sứ mạng của anh.

Đến bây giờ anh đều không dám nghĩ tới dáng vẻ của bé trai đó, lúc Lão Đội Trưởng rời khỏi đơn vị vỗ bả vai nói cho anh biết, “Lục Kiều, làm việc này, chịu khó khăn, chịu đau khổ, còn phải nhìn thấy đau khổ nữa.”

...

Lâm Lục Kiều mới vừa thu dọn đồ đạc xong, lên xe, kéo cửa xe vào, bảo đội viên lái xe, phía trước xe có người chạy tới, viện trưởng để người ta gọi anh lại.

“Chờ.” Lâm Lục Kiều nói với đội viên xong, khó hiểu nhảy xuống xe an toàn, chạy về phía viện trưởng.

Viện trưởng đưa một cái hộp hình vuông cho anh, “Lần trước lúc ba cháu tới đây, rất hợp với một đứa bé, trò chuyện nhiều thêm mấy câu, mấy ngày trước trong viện làm thủ công, đứa bé này giúp ba cháu làm một con người nhỏ bằng bùn, mặc dù biết ngày thường ba cháu rất bận, chắc đã sớm quên chuyện này rồi, nhưng tình huống của đứa bé này đặc biệt, ông liền làm chủ cầm đồ của bé tới, thuận tiện nhờ cháu giúp mang về nhà cho ba cháu.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhận lấy, khẽ dạ một tiếng, “Đưa bé tên gì?”

Viện trưởng nói, “Nam Bảo Thụ.”

“...”

Lâm Lục Kiều, “Sẽ không phải là con nhóc kia mới vừa nói tới đứa bé kia đó chứ?”

Viện trưởng cười cười, “Cháu nói Nam Sơ à?”

Lâm Lục Kiều lẩm bẩm một tiếng.

“Đúng rồi, Nam Sơ mấy năm nay nhận nuôi, tâm tư của cô bé này thật sự rất tốt, mặc dù có lúc nói chuyện, trong miệng lại không có một câu nói thật nào, nhưng cô bé rất tốt bụng, không chỉ có giúp đỡ Bảo Thụ đi học, không làm gì sẽ tới chăm sóc Bảo Thụ, mang theo một đồng lớn đồ vật này nọ, cũng mang luôn cho những đứa trẻ khác trong viện. Đứa nhỏ Bảo Thụ này mắc chứng tự bế, cô bé luôn dẫn đi tìm không ít bác sĩ, lần trước lúc ba cháu tới đây, Bảo Thụ hiếm khi có thể trò chuyện đôi câu với ba cháu, cô bé đó nha, chính là mạnh miệng.”

Chỗ nào mạnh miệng, miệng rất mềm đó chứ.

Lâm Lục Kiều gạt đầu một cái cắt đồ vật đi, làm một quân lễ tiêu chuẩn, “Được, cháu nhất định đưa về cho ông, cháu phải đi rồi, ông chú ý thân thể.”

Viện trưởng gạt đầu một cái, “Đi đi.”

Lâm Lục Kiều mới vừa lên xe, vẫy tay chào với viện trưởng, xe mới vừa khởi động, điện thoại di động trong túi rung một cái.

Anh lấy di động ra, vừa kịp nhìn thấy,

【 đến từ con nhóc thối tha: cảm ơn đội trưởng đã dạy dỗ, hiện tại em rất quý trọng sinh mạng. 】

Một lát sau, lại có thêm một tin nhắn gửi đến,

【 đến từ con nhóc thối tha: ít nhất trước khi theo đuổi được anh, em phải tiếc mạng. 】

Lâm Lục Kiều lấy cái mũ xuống để sang một bên, người dựa vào ghế ngồi, khoe miệng vừa cong lên, anh nhanh chóng ấn phím di động,

—— tiếc mạng thì cai thuốc trước.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Nam Sơ trả lời rất nhanh: Bỏ thuốc lá có ích lợi gì?

Lâm Lục Kiều ngồi tựa vào ghế, một tay cầm điện thoại di động, một tay đặt lên cửa sổ xe, mu bàn tay dán lên môi, đây là thói quen khi anh suy tư, hồi lâu, nhấn xuống thật nhanh: Có lợi với thân thể em.

【 Con nhóc thối tha:...Không có động lực bỏ thuốc, động lực sống nữa, anh phải cho em. 】

Lâm Lục Kiều nhú mày một cái, vừa muốn nhấn lại, ngay sau đó, lại tới một tin.

【 Con nhóc thối tha: Chẳng hạn như, bỏ thuốc một tuần, anh ăn cơm với em, bỏ thuốc hai tuần, nắm tay, bỏ thuốc một tháng...Hmm... 】

Lâm Lục Kiều râm rì một tiếng, cười ra tiếng, nhét di động vào kính chắn gió phía trước, không để ý đến cô nữa.

Điện thoại lại rung lên.

Anh chống vào bệ cửa sổ, mu bàn tay chống lên khoe miệng, liếc một cái, không có phản ứng.

Một lát sau, lại rung thêm một cái.

Anh quay đầu lại liếc mắt nhìn, cau mày, có chút phiền não đưa tay lấy di động, trượt mở, tin cuối hiện lên trên màn hình là một hình ảnh, một cái chậu sắt, mấy liều thuốc lá xịn, đốt một nửa.

Đồng đội bên cạnh nhìn hình hơi thấy tò mò, ghé đầu liếc mắt, sợ ngây người, “Mẹ nó, ai đây? Thuốc này cũng hết mấy tháng tiền lương của tôi đó.”

“Một người bị bệnh thần kinh.”

Lâm Lục Kiều nhét điện thoại vào túi, nói.

...

Quả thật hôm sau Nam Sơ bỏ thuốc.

Mấy ngày nay đi quay chụp cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi một bên đọc sách, trong túi luôn có một hộp kẹo, khi nào không nhìn được thì ăn hai viên, ngay cả Thẩm Quang Tông cũng cảm thấy có phải đầu óc con nhóc này bị đập rồi hay không mà đổi tính.

Ngay cả anh đưa thuốc cho cô, cũng bị Nam Sơ không để mắt tới.

Thẩm Quang Tông suy nghĩ từ đầu đến cuối chuyện này có chút quỷ dị, thừa dịp lúc Nam Sơ đang nghỉ ngơi vào gần cô hỏi mấy câu, kết quả con nhóc này nói thẳng một câu chặn anh lại, “Anh ngồi xa một chút, một thân mùi thuốc làm tôi nghiện.”

“Mẹ nó, cô đổi tính rồi sao?”

“Quý trọng mạng sống.”

“Đm không phải bị ung thư phổi chứ? Nếu như cô bị bệnh phải nói với công ty! Bất luận nói cái gì, cũng không thể không điều trị!”

Nam Sơ cúi đầu lật kính phật, phất tay một cái: “Cút đi.”

Mấy ngày sau, Hàn Bắc Nghiêu biết được chuyện này, tự mình đến trường quay ngồi trong lều quan sát một ngày, xác định Nam Sơ một liều thuốc cũng không dùng, lắc đầu không thể tin được cho người gọi Tây Cố qua, gác chân nhàn nhã nằm ngửa ở trên ghế, đưa mắt nhìn, quan sát cô gái nhỏ chưa tới mét sáu trước mắt.

Nắng nóng sau lưng, Hàn Bắc Nghiêu lại phát hiện cô gái nhỏ này đang phát run.

Đây là lần thứ ba Tây Cố thấy sếp lớn, cô cũng không biết tại sao mình lại phát run, thật ra nhìn gương mặt điển trai của Hàn Bắc Nghiêu, vẫn có chút sợ, đại khái là bình thường vẫn hay bị Thẩm Quang Tông đe dọa.

Chỉ cần Nam Sơ có chút chuyện gì, Thẩm Quang Tông lập tức găng giọng lên rống cô.

“Cô có biết trước kia Hàn tổng làm gì không? Hà!?”

“Cô có biết cô làm vậy là gây phiền phức cho Hàn tổng không? Cô có biết Hàn tổng nổi giận lên sẽ đáng sợ thế nào không?! Tôi theo Hàn tổng làm việc nhiều năm rồi, chỉ thấy ngài ấy nổi giận một lần, làm tôi cả nửa năm không dám vào phòng làm việc của ngài ấy!”

“Nam Sơ là lá bài tẩy cuối cùng của Hàn tổng! Nếu có chuyện gì xảy ra! Cô có biết Hàn tổng sẽ ném cô ra biển làm mồi cho cá không!”

Tây Cố rụt cổ: “Giết....Người là phạm pháp....”

Thẩm Quang Tông cười lạnh một tiếng, tiếp tục đe dọa cô: “Ồ trong công ty này, Hàn tổng chính là luật!”

“...”

Hiện tại Tây Cố nhìn thấy anh đúng là không cách nào để chân mình hết run.

Hàn Bắc Nghiêu chỉnh lại mắt kính, “Cô lạnh lắm sao?”

Tây Cố rụt cổ, “Không có...Không có.”

Hàn Bắc Nghiêu cười một tiếng, nhướn mày lên, “Có cần người lấy áo khoác cho cô không?”

Muốn nóng chết cô sao?!

Tây Cố lắc mạnh đầu, “Không, không, không, tôi rất nóng.”

Hàn Bắc Nghiêu nhìn cô cười.

Trong lòng Tây Cố roi lột bộp, cười đến mức yếu nghệt như vậy!

Cổ họng phát run nói: “Hàn...Tổng, tôi tôi...Phải đi... Trang điểm lại... Cho Nam Sơ.”

Hàn Bắc Nghiêu: “...”

Lại là người nói lấp?!

Hàn Bắc Nghiêu ngoắc tay với Tây Cổ, “Lại gần chút.”

Tây Cổ dịch về trước từng bước.

Hàn Bắc Nghiêu cau mày: “Tới chút nữa.”

Tây Cổ lại dịch từng bước.

Không nhịn được, “Cô tới gần chút nữa tôi sẽ ăn cô sao?”

Đi về trước, đi về trước.

“Gần đây Nam Sơ có bị kích thích chuyện gì không?”

Tây Cổ lắc đầu, “Thật thật... Thật sự không có.”

“Cô nói liên được không?”

“Được.”

“Tôi hỏi cô lần nữa, gần đây cô ấy có gì khác thường không?”

Tây Cổ trả lời nhanh, “Thật là... Không có.”

Tây Cổ cứ như vậy bị Hàn Bắc Nghiêu lôi kéo đặt câu hỏi hơn một giờ, cho đến khi Nam Sơ đến tìm người, giải cứu Tây Cổ thoát khỏi ma trảo.

Chờ Tây Cổ đi xa, mới hỏi người đàn ông đang nằm trên ghế, “Gần đây anh rất rảnh rỗi?”

Hàn Bắc Nghiêu như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Tây Cổ chạy chối chết, trả lời: “Tôi phát hiện cái người nói lấp này chơi rất vui.”

“Tây Cổ?”

“Ừ.”

“Anh muốn tôi giữ khoảng cách với em ấy.”

“...”

Hàn Bắc Nghiêu đeo kính lên, cổ làm về kính ngạc hỏi: “Thế nào? Em vừa ý cô bé này?”

Nam Sơ: “... Em ấy rất đơn thuần, không thích hợp với anh.”

Hàn Bắc Nghiêu không lưu tâm, “Có thích hợp hay không phải thử qua rồi mới biết, nhưng mà chuyện của tôi em đừng quan tâm, em cứ chụp ảnh cho tốt là được rồi, nghe nói gần đây em bỏ thuốc, rất tốt, rất rục rờ, hi vọng em vẫn rục rờ như vậy dưới ánh mặt trời. Dù sao phụ nữ rục rờ như vậy mới có thể được yêu.”

Sau khi Hàn Bắc Nghiêu đi, Nam Sơ nhận được điện thoại của Lâm Khải, hẹn cô buổi tối đi uống rượu.

Nam Sơ cự tuyệt, Lâm Khải không bỏ qua khuyên cô, “Tôi mới phát hiện được một quán, không khí và rượu ở đó ngon cực kỳ! Đi cùng đi!”

Nam Sơ lờ lễ nghiêm khắc cự tuyệt.

Lâm Khải kinh ngạc đến đần ra, tình bạn giữa cậu và Nam Sơ dựa trên việc uống rượu và hút thuốc, hay thường nói là bạn nhậu, Nam Sơ uống rượu rất lợi hại, hơn nữa còn rất hiểu biết về rượu, cứ như từ nhỏ đã vậy, hai người quen biết nhau tại quán rượu ở Milan, ông chủ quán rượu nói cho cậu biết, Nam Sơ là cô gái uống rượu tốt nhất ông từng thấy, Lâm Khải mới nhất thời tò mò muốn uống rượu với cô, kết quả không ngờ con nhóc này thật sự uống rất siêu, hơn nữa còn có thể uống đồng thời sáu bảy loại rượu.

Cô nói cô muốn bỏ rượu, giống như thiên tài Piano muốn đổi nghề đi làm đầu bếp, Lâm Khải đơn giản không sao hiểu được, “Tại sao!”

“Quý trọng mạng sống, cách xa rượu và thuốc lá.”

Lâm Khải: “Đột nhiên cô muốn sống như vậy, làm tôi thấy rất sợ.”

Nam Sơ: “Lâm Khai.”

“Làm gì?”

“Chúng ta hãy cùng sống rực rỡ lên.”

“...”

Nam Sơ cúp điện thoại, yên lặng nửa khắc (1 khắc = 15ph), nhấn một tin nhắn gửi đi.

...

Bên kia, Lâm Lục Kiều đang ở bên ngoài bổ túc cho tân binh, các tân binh mới vừa vào ngũ ý chí chiến đấu rất sục sôi, huấn luyện xong một vòng, mỗi một người đều ừ rú tựa như trái cà--- phơi nắng. Buổi tối Lâm Lục Kiều giảng cho bọn họ học một khóa lý luận quân sự, kiến thức phòng cháy, các tân binh vây lấy anh hỏi, “Các anh lúc nhập ngũ cũng như vậy sao? Tuần đầu tiên chắc chắn không, tôi cảm thấy chúng tôi rất lợi hại, nhiều mục như vậy cũng làm xong hết.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười, đóng sách lại, chỉ đạo viên đứng bên cạnh bực giảng, không đợi anh nói chuyện, lập tức lên tiếng, “Các cậu chỉ là một đám nhóc, nếu ném các cậu vào trong đội của huấn luyện viên Lâm, không tới một tuần, tất cả đều cuốn xéo hết.”

Chỉ đạo viên chỉ vào đám nhóc này, quở trách từng việc đã làm, “Buổi chiều mang vật nặng chạy đã đạt yêu cầu chưa? Các cậu là phòng cháy, đến lúc đó các cậu đỡ súng bắn nước còn nặng hơn bao cát buổi chiều gấp mấy lần! Thời điểm Lâm đội bọn họ nhập ngũ, một ngày hít đất mấy trăm cái mấy cậu có biết không? Có biết so với các cậu chạy còn nhiều hơn mấy vòng có biết không? Lâm đội đây là chiều cổ các cậu! Cậu còn không biết vui mừng, còn đòi hỏi với huấn luyện viên cái gì?!”

Phía dưới bị giáo huấn không một tiếng động, nhưng vẫn có mấy tân binh cảm thấy không phục.

Lâm Lục Kiều đứng trước bục, vành nón che nửa khuôn mặt, hàm dưới buộc chặt, đường cong lưng loát, thời điểm anh nghiêm túc, quả thật làm người ta thấy sợ.

“Không phải là chiều cổ các cậu, đây là quân đội, không có việc chiều cổ như vừa nói, người nào đi vào cũng phải tuân thủ quy cũ. Mỗi một hạng mục huấn luyện các cậu, sau này thời điểm súng thật đạn thật đều là bảo vệ tính mạng, để các cậu cứu người, chờ đến lúc đó không có ai cứu các cậu hết. Dù sao đi nữa vẫn là câu nói kia, nếu đã chọn con đường này, không chịu được, chịu được, cũng phải chịu, đàn ông vai không gánh những thứ này, chẳng lẽ muốn phụ nữ trẻ em gánh cho các cậu? Vào quân đội, thì đồng nghĩa với việc giao mạng mình cho quốc gia, cậu là rồng thì phải lượn, có là hổ cũng phải bò.”

Nghe được câu nói sau cùng, dường như nhiệt huyết được thổi lên, các tân binh mãnh liệt vỗ tay. Mọi người đàn ông luôn ôm ấp một tính cách anh hùng, vừa nghe bảo vệ quốc gia, bảo vệ vợ con, lại trong nháy mắt cảm giác mình to lớn hẳn lên, buổi tối lúc gọi điện cho bạn gái, cũng không quên nói những lời của Lâm Lục Kiều hôm nay, trong nháy mắt cảm giác mình lộ rõ về đàn ông vô cùng.

Các tân binh mới vào cũng cảm thấy vị huấn luyện viên Lâm này quả thật rất đàn ông, đáng đáp lại đẹp trai, rất tuyệt vời. Những binh lính gần buống gây chuyện thấy Lâm Lục Kiều cũng cung cung kính kính hành quân lễ, gọi một tiếng Lâm đội.

Trên đường trở về ký túc xá, chỉ đạo viên thanh âm khen riu rít, “Rốt cuộc vẫn là người đọc sách làm công tác văn hóa, tuy là nói như nhau, hù dọa bọn họ đến rãm cũng không dám thả!”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn tin nhắn, không lên tiếng.

Chỉ đạo viên đẩy vai anh, “Lần trước lãnh đạo tìm cậu nói chuyện gì?”

“Cuộc thi tháng sau.” Lâm Lục Kiều cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay gõ thật nhanh trên điện thoại.

“Vậy sau này gặp mặt phải kêu một tiếng lãnh đạo, được rồi, cũng coi là hết khổ.” Chỉ đạo viên vỗ vỗ vai anh, đi về một con đường khác: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi, tôi đi điểm danh.”

Lâm Lục Kiều trở lại ký túc xá, bỏ sách lên bàn, nằm lên giường, gác chân, nhúu mày, suy nghĩ những lời chỉ đạo viên vừa nói.

Trong chốc lát, điện thoại lại rung lên.

Anh đưa tay qua cầm lên.

【Con nhóc thối tha: Bỏ thuốc một tuần, cầu xin phần thưởng.】

Lâm Lục Kiều: Ở bên ngoài dạy bổ túc.

【Con nhóc thối tha: Chờ anh quay lại, chúng ta cùng ăn cơm?】

Lâm Lục Kiều: Nói sau.

【Con nhóc thối tha: Cứ quyết định vậy đi. 】

Lâm Lục Kiều...

【Con nhóc thối tha: Vừa rồi em của anh hẹn em đi uống rượu, em cũng không đi, còn giúp anh dạy dỗ cậu ta đó. 】

Lâm Lục Kiều: Cuối tuần tôi trở về

【Con nhóc thối tha: Đến lúc đó cùng nhau ăn cơm, chỉ hai chúng ta? 】

Lâm Lục Kiều: Ừ.

【Con nhóc thối tha: Vậy em đặt chỗ. 】

Lâm Lục Kiều: Có một điều kiện.

【Con nhóc thối tha:? 】

Lâm Lục Kiều để chân xuống, ngồi thẳng, hốc mắt đĩnh sâu, môi mím chặt, rất nghiêm túc nhấn trả lời:

Đừng mặc giống như lần trước

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nam Sơ muốn hỏi anh rằng đừng mặc giống như lần trước là mặc loại nào, nhưng nghĩ lại, với tính tình của anh, anh sẽ không nói ra mấy chữ “váy đen trễ ngực” đâu. Do đó, cô quyết định không đề ý nữa mà chỉ đáp lại một câu.

【 Thứ sáu tuần sau em sẽ cho anh địa chỉ, chúng ta gặp nhau vào tối thứ bảy nhé.】

Lâm Lục Kiều vui lên, khoe miệng hơi lệch. Anh ném di động qua một bên, hai tay chống đùi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đồng giấy tờ trên bàn.

Lúc này, di động chợt vang lên. Lâm Lục Kiều quay đầu liếc sang thì phát hiện ra đây số rất quen thuộc của cơ quan. Anh ra khỏi buổi huấn luyện trước một tuần, người ta vừa dùng số này để gọi anh vào chỉ đội huấn luyện. Nói đi nói lại một hồi, người ta còn phát chồng sách kia để anh xem trước khi vào kỳ thi sát hạch.

Mấy lãnh đạo đều nhìn thấu biểu hiện của Lâm Lục Kiều ở trung đội Đặc Càn, họ biết cậu nhóc này thường ngày sẽ ngẫu nhiên không đứng đắn, khi nói chuyện còn cợt nhả cười, nhưng khi đứng ở trong đám cháy, hiện trường cứu viện, anh tuyệt đối là người đáng tin, do đó mới khiến cho người ta thay nhau oanh tạc (ý nói thay nhau mời gọi nín kéo thì phải).

Lâm Lục Kiều nhìn chăm chăm dãy số dài, im lặng một hồi lâu rồi mới nhận điện thoại.

Trong điện thoại là giọng nói ồm ồm của một người, điển hình cho đàn ông phương Bắc. Đó là lão bí thư lúc trước ở đội Đặc Càn của Lâm Lục Kiều, họ Trương.

"Khi nào kết thúc buổi huấn luyện."

Lâm Lục Kiều nắm chặt điện thoại: "Còn ba tuần nữa."

Người bên đầu dây kia nói: "Được, đến lúc đó hãy tới chỗ tôi một chuyến."

"... Không cho người ta con đường sống nữa à?"

"Chẳng lẽ cậu muốn cả đời ngậm ngốc trong cái đội đó? Cả đời đi từ ngoài gió đến trong lửa? Đợi đến lúc cậu cưới vợ đi, cậu sẽ hối hận đấy!"

"..."

"Tôi biết thế nào cậu cũng sẽ nghĩ đến, mấy lão lãnh đạo tìm tôi nói chuyện nhiều lần lắm rồi, tất cả bọn họ đều muốn nhờ tôi nói vài câu." Bí thư Trương

ngừng lại một chút rồi bắt đầu rầm rì rí rầm, bắt chước giọng điệu của lãnh đạo: “Tôi dẫn theo nhiều người trong quân như vậy! Nhưng chưa từng thấy một thằng nhóc nào đã xấu lại còn cứng đầu như nó! Đáng giận nhất là mỗi lần nó ra còn bị nó oán hận, tôi còn chưa gắt lên đấy!”

Lâm Lục Kiều kẹp di động vào cổ, xoay người lại lấy hộp thuốc lá trên bàn, châm một điếu, bỏ vào miệng rồi nói: “Đâu có giống đâu, mỗi lần thấy bọn họ, bọn họ đều hận không thể lấy gậy tàn đập chết cháu đấy.”

Bí thư Trương cười ha ha: “Đừng có chiếm được chỗ tốt mà còn khoe mẽ, lão đội trưởng nói hết với tôi rồi.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, vừa vỗ túi quần tìm bật lửa vừa hỏi: “Nói gì thế?”

"Năm ấy, trong trận động đất ở Bình Lâm, cậu đã phát hiện ra một bé trai, nhưng lại không thể cứu nó ra được. Cậu tự trách mình rất lâu, chúng tôi đều biết cả, nhưng ai nấy đều hiểu rõ tình huống lúc bấy giờ. Thép xuyên qua ngực, cho dù khi ấy cậu đào đất để cứu đứa bé ra, nhưng điều kiện cứu hộ không đủ, nó cũng khó mà sống sót được”.

Tự bản thân Lâm Lục Kiều biết rõ điều đấy, đừng nói đến việc vốn dĩ không thể cứu đứa bé, cho dù cứu được nó, với dụng cụ chữa bệnh đương thời và tình trạng khẩn trương như vậy, nó cũng khó mà sống được, do đó cả đội đã quyết định từ bỏ để tiết kiệm thời gian, triển khai công tác cứu viện những người khác. Dù sao đi nữa, ai cũng chẳng thể tưởng tượng được dư chấn* sẽ ập đến vào lúc nào.

*Dư chấn là các trận động đất có quy mô nhỏ hơn xuất hiện ở những khu vực vừa xảy ra động đất chính.

Ngay trước khi dư chấn ập đến khoảng một khắc khiến cho đồng đất kia đổ sụp xuống.

Ánh mắt của đứa bé trai ấy... cho dù nhiều năm qua đi, chỉ cần nhắm mắt lại, Lâm Lục Kiều đều tưởng như mình lại nhìn thấy cảnh tượng đó.

Bí thư Trương hỏi: “Ánh mắt gì?”

Anh không biết dùng từ ngữ nào để hình dung ánh mắt của đứa bé, nhưng đúng là ánh mắt ấy giống như có lời muốn nói.

Lâm Lục Kiều không có tâm trạng. Anh rút điếu thuốc khỏi miệng rồi ném lên bàn, dựa vào đầu giường, nói hờ hững: “Khổ.”

Bất đắc dĩ, cực kỳ bi thương, khổ sở.

Người như anh, đôi khi đúng là chịu khổ, nhịn khổ, nhưng lại không thể nhìn người ta khổ được.

"Thật ra cậu ở đại đội rất tốt, ít nhất từ đó về sau sẽ không nhìn thấy mấy cảnh tượng ấy nữa, làm việc cũng thoải mái. Tôi biết như vậy sẽ khiến cậu có cảm giác thời kỳ huấn luyện của mấy năm trước bị bỏ không, nhưng đôi khi cứu người không nhất thiết phải ra tiền tuyến, phòng cháy chữa cháy. Một bên xử lý, một bên phòng bị. Chúng cố gắng làm tốt công tác phòng thì công tác xử lý sẽ ít đi, cậu nói xem có phải không?"

Bí thư Trương tiếp tục nói: “Vài năm nay, tôi nghe loáng thoáng rằng mấy chiến sĩ oán giận không ít. Chúng tôi không ngừng tận tâm tận lực cứu người qua ngày qua đêm, vậy mà người dân họ còn nghĩ chúng tôi lấy không tiền thuế mà họ nộp. Chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới hiện trường, nhưng người ta còn nghĩ chưa đủ mau lẹ, kiểu như muốn vừa cúp điện thoại xong là phải lập tức xuất hiện vậy. Chắc chúng tôi là King Kong, Spider Man, hội xuyên tường, hội tay, hội leo nhà cao tầng chọc trời hay gì ấy! Ở hiện trường cứu viện, bọn họ hận không thể đẩy hết chúng tôi vào đó, dùng mạng dôi mạng để cứu người thân bạn bè của họ ra, thậm chí còn nói mấy câu liên tiếp, quả là tổn thương tâm lòng người ta mà! Cậu nói xem, mấy chiến sĩ ấy cũng do cha sinh mẹ đẻ, vài người chỉ mới mười mấy tuổi, khắp người đầy vết thương vết sẹo nhưng vẫn âm thầm nhịn đắng nuốt cay vào lòng. Người dân không biết chúng tôi đã đội lệnh suốt 24 tiếng đồng hồ, nhận cảnh báo bất thành linh, cho dù đang ở trong toilet cũng phải “ngắt phân” mà lao đi. Bọn họ thấy bề ngoài chúng tôi ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, nhưng bọn họ đâu biết mấy anh em chúng tôi, có người chỉ mặc một tấm áo trong mỏng manh trong ngày đông lạnh giá rét nhưng vẫn luôn trong tư thế vội vàng chuẩn bị tiến về phía trước để chiến đấu.”

Đau nhất... không phải chỉ có bấy nhiêu đó.

Đau nhất là khi trông thấy đồng đội ở trong đám cháy, đứng từ xa nhìn họ bị đủ loại sóng xung kích oanh tạc mà vẫn không thể quay về, chỉ có thể ôm vết thương tiến lên phía trước.

Nhưng có thể làm sao hơn chứ?

Việc này, luôn cần có người làm.

Bí thư Trương lại thở dài, nói: “Lúc trước tôi đi thăm lão đội trưởng, bây giờ ông ấy rất khỏe, ông ấy trồng hoa, đủ loại cây cỏ, thậm chí còn nhắc đến cậu nữa. Người già rồi, tuổi cũng cao, dễ dàng nhớ đến chuyện trước kia, những chuyện nhỏ lẻ vụn vặt. Ông ấy cứ lải nhải với tôi, tôi nghe cũng cảm thấy không sai. Đội trưởng nói, dẫn binh nhiều năm như vậy, chúc cậu trở thành người “bớt nhặt nhèo”, ông ấy còn nói cho cậu vào đại đội để sửa đổi tính tình! A phải Lục Kiều à, có một số việc nhỏ, cậu lo sao cho ổn đi, liên quan đến sự nghiệp và tương lai cậu đó.”

Lâm Lục Kiều im lặng. Hồi lâu sau, anh khẽ ừ một tiếng rồi cúp điện thoại.

...

Lão Đội trưởng là sĩ quan đã già, ông đi theo trung đội cơ sở mười mấy năm, đủ tài nhiệm chức chỉ huy trung đội Đặc Cần. Ông là người Nam Sơn, nhà ở khu vực gần với chỗ huấn luyện của Lâm Lục Kiều.

Lúc Lâm Lục Kiều nhìn qua, lão đội trưởng đang xách lồng chim, chấp một tay sau lưng, đi dạo trong công viên, sống lưng vuron thẳng như cán bút. Anh ngừng xe, xách hai bình Lão Bạch ở ghế sau qua.

Lão Đội trưởng thấy anh thì rất kinh ngạc và vui mừng, vừa cúi đầu lại thấy thêm rượu Lão Bạch, đôi mắt ông tỏa sáng như hai quả chuông đồng: "Thằng nhóc kia, sao cậu lại đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Hai người ngừng lại ở đó.

Lâm Lục Kiều không chìm vào hồi ức nữa, nhìn hai người đang đứng ở cửa, có người cảnh sát đi qua anh, cách quá xa, nghe không rõ lắm, anh lẳng lặng nghe, đôi lúc liếc nhìn người nào đó.

Trong ánh mắt kia thâm trầm run rẩy có chút giật mình.

Người nọ nói xong, Lâm Lục Kiều vỗ vỗ vai anh ta, khó có được cong khỏe miệng: "Cảm ơn." Sau đó nhấc chân đi hướng ngược lại, người phía sau lại hướng về phía bóng lưng anh kêu: "Lục Kiều, ngày mai đến nhà tôi ăn cơm, Tiểu Tử cũng tới, chúng ta đều đã lâu không gặp rồi."

Lâm Lục Kiều nói được, sau đó lập tức đi qua bọn họ, dừng lại trước mặt hai người, liếc mắt, đưa tay kéo Lâm Khai đang ở trên lưng Nam Sơ tới ghế tựa phía sau thả xuống, khom lưng, chống lại ánh mắt Nam Sơ.

"Đánh nhau?"

"Đua xe?"

"Ngại sống lâu quá? Hả?"

Khi nói chuyện anh hơi hơi híp híp mắt, đuôi mắt nhếch lên, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo, rất nguy hiểm.

Giờ phút này Nam Sơ thật muốn treo Lâm Khai lên đánh một trận, chẳng thể thi hiện tại cô đã cùng người trước mặt này đang ngồi ăn cơm rồi.

Lâm Khai từ trên ghế đứng lên, "Anh... Chúng em..."

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, liếc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt ý bảo cậu tiếp tục nói hết, thập phần kiên nhẫn bày tỏ - - hai người làm sao vậy? Lại còn không nói?

Tình cảm anh em bọn họ trước đến nay rất tốt, bởi vì cha mẹ bận rộn công việc, từ nhỏ Lâm Khai đã cực kỳ ý lại vào Lâm Lục Kiều, lúc nhỏ khi có chuyện gì thì cũng gọi "Anh ơi", "Anh ơi".

Mới trước đây trong con hẻm nhỏ có một quán ăn nhỏ, làm bánh gạo nếp đặc biệt ngon, khi đó Lâm Thanh Viễn không cho hai người bọn họ ăn quán ven đường, Lâm Khai thèm ăn mỗi ngày quán lấy anh trai, Lâm Lục Kiều lên lút dẫn cậu ra ngoài ăn, kết quả ăn xong về nhà thì bị đánh, bởi vì cậu ăn vụng đã quên chùi mép.

Khi đó vì để không bị hoài nghi, Lâm Lục Kiều mua cho cậu xong lập tức về nhà trước, người ta ăn vụng xong đều phải lau miệng, nhưng đứa em này ăn xong cũng không lau miệng vừa về nhà bị Lâm Thanh Viễn thấy được.

Hai anh em này, một thông minh một ngu ngốc, người lớn trong nhà thường xuyên lấy hai người bọn họ ra so sánh, thường hay nói là, "Lục Kiều, con phải chăm sóc em thật tốt, đứa nhỏ này không được thông minh đâu."

Lâm Khai ngu ngốc toàn bộ mọi người trong ngõ nhỏ đều biết, mà thân thể lại yếu ớt, đánh nhau lại đánh không lại người ta, tính tình lại xấu, nhưng bởi vì còn nhỏ, bị Lâm Thanh Viễn dung túng, lúc này mới dưỡng thành tính tình công tử thiếu gia.

Từ trước đến nay Lâm Thanh Viễn đối với Lâm Lục Kiều có hi vọng cao hơn nhiều so với Lâm Khai, mà Lâm Lục Kiều bình thường đã quen hay nghịch ngợm gây sự cả lo phát phờ, nhưng gặp phải chuyện này, phản ứng của anh so với bất luận kẻ nào đều nhanh hơn, cũng gánh vác được.

Lâm Thanh Viễn vẫn hay nói với Lâm Lục Kiều, "Con gánh vác nhiều, em con mới có thể sống tốt."

Lúc đầu anh không hiểu vì sao muốn anh làm nhiều hơn Lâm Khai, đôi lúc cũng sẽ cảm thấy "Ghen tị", về sau mỗi khi Lâm Khai sinh bệnh phát sốt, Lâm Lục Kiều bỗng nhiên hiểu rõ thế giới này là công bằng.

Thân thể Lâm Khai vẫn không tốt lắm, Lâm Lục Kiều nhớ rõ có một năm phát sốt vào bệnh viện mười mấy lần, người vừa bị bệnh thì trở nên đặc biệt yếu ớt, cũng đặc biệt ỷ lại anh, nằm ở trên giường bệnh ánh mắt nhỏ đen kìa lúng liếng nhìn anh, muốn không đau lòng cũng khó.

Năm ấy ba mẹ ly hôn, Lâm Khai được mẹ mang đi, hơn nửa đêm, Lâm Khai từ nhà mẹ chạy về, bò vào sân sau cố gắng gõ cửa sổ phòng của anh, gọi anh, hỏi anh, có phải cậu bị bỏ rơi rồi không, vì thân thể cậu không tốt sao?

Về mặt tình cảm Lâm Khai rất ngốc lại miễn cảm.

Tựa như hiện tại, cậu vẫn như cũ nhìn không ra anh cậu và Nam Sơ có chút cảm xúc dao động, lại vẫn như kẻ ngốc gất gao túm lấy tay Nam Sơ không cho cô đi.

Cổ tay cô bị thiếu niên nắm chặt ở trong tay, gất gao nắm chặt, đầu ngón tay thiếu niên bởi vì dùng nhiều lực đều đã trắng tái, nhưng vẫn không buông tay, giống như trong tay đang nắm bảo bối, sợ một cái rơi tay, người sẽ bỏ chạy.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều như có như không rơi xuống cổ tay hai người một chút.

Lâm Khai thăm thương nói: "Em bị người ta đánh."

Lâm Lục Kiều bỏ hai tay trong túi quần, biểu tình trào phúng nhìn cậu cười, "Ha..., em đây là nói, em đi trên đường, sau đó đã bị người ta bắt lại đánh?"

"..." Lâm Khai ghen lời.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều sâu và đen quả thực còn đáng sợ hơn bóng đêm bên ngoài, "Anh trước kia như thế nào không phát hiện dáng vẻ của em lại thiếu ăn đòn như vậy?"

Lâm Khai đảo tròn mắt, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Được rồi, em vào quán bar chơi, có tranh cãi với người ta, rồi đánh nhau."

Lâm Lục Kiều hást cảm với Nam Sơ, như có như không lườm cô một cái, "Còn em, đến quán bar uống rượu với đồng nghiệp?"

"Em gọi cô ấy đến."

Lâm Lục Kiều a một tiếng, trên mặt viết hai chữ - - không tin:

"Rất lợi hại, em đánh nhau kêu phụ nữ đến hỗ trợ?"

"..." Lâm khai cúi đầu nói: "Cô ấy lái xe rất lợi hại! Em cho là có thể chạy thoát."

Lâm Lục Kiều hừ cười lạnh một tiếng, vừa muốn nói chuyện, phòng tắm vẫn lại xuất hiện một người, cao một mét tám, tóc vàng, trên trán Lưu Hải có tóc mái rũ xuống, mặt ốm, hình dáng nhu hòa, áo sơ mi trắng quần tây đen, dáng người không to lớn, cực kỳ gầy.

Lâm Khai hung hăng trừng mắt ta.

Nam Sơ lạnh nhạt liếc mắt qua, áo sơ mi của hắn cởi ra một nút đi qua bên người cô, đá mắt với cô, lại dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lâm Khai, sau cùng liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều một cái, lúc này mới mang theo áo khoác tây trang nghênh ngang đi ra ngoài.

Lâm Khai làm bộ muốn xông lên, bị Lâm Lục Kiều đẩy trở lại đến trên ghế dựa, "Ngồi yên!"

Lâm Khai nhất thời ngồi lại, không dám nhiều lời.

Lâm Lục Kiều nhìn Nam Sơ một cái, thì thấy vẻ mặt lạnh nhạt như không có chuyện gì, Lâm Lục Kiều lập tức thấy ngọt ngào buồn bực, chưa từng thấy người phụ nữ nào lại làm vẻ đúng lý hợp tình như vậy, "Tôi nói với em cái gì em đã quên rồi sao?"

Nam Sơ giương mắt nhìn anh, thập phần có chủ kiến nói: "Lúc này giáo huấn bọn em cũng vô dụng, trước đưa Lâm Khai đến bệnh viện, mặt cậu ta xưng hết lên đến không thể nhìn rồi."

Lâm Khai ngồi trên ghế, gừa đầu, bụm mặt, liên tiếp gất mạnh đầu về bị thương.

Hiện thực quả thật không phải lúc giáo huấn họ.

Lâm Lục Kiều nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, xoay người đi chào hỏi.

"Hai người cậu đều mang đi hả? Người nữ kia cũng vậy?"

Lâm Lục Kiều gất đầu, mở miệng giải thích, thời điểm giải thích vẻ mặt kia rất chân thành quả thực làm cho người ta không thể không tin.

"Là em gái bà con xa, là một cô nhóc nhỏ, trở về tôi khẳng định để cho ba mẹ em ấy hào huân em ấy thật tốt! Quả thật cần phải bị phạt."

"Cô gái nhỏ rất xinh đẹp." Đồng chí cảnh sát nhìn qua hướng bên kia, nói.

Lâm Lục Kiều giả bộ nhìn qua Nam Sơ, "Xinh đẹp cái rắm, chưa đủ lông đủ cánh đâu." Dieenddanleequuyddon

"Rất xinh đẹp mà, sao tôi nhìn rất quen nhỉ? Thôi, đi đi đi, ngày mai cùng ăn cơm."

Lâm Lục Kiều vẫy vẫy tay, "Ngày mai liên lạc."

Nói xong xoay người dẫn theo hai người kia đi ra ngoài, lúc tới cửa, Nam Sơ nhận được điện thoại của Thẩm Quang Tông, giọng nói bén nhọn phảng phất như muốn xuyên qua điện thoại đâm chết cô.

"Em điên rồi phải không!?"

"Trở về rồi hãy nói."

Thẩm Quang Tông: "Có phóng viên ở cửa cục cảnh sát, hiện tại em tìm cái gì đó che mặt mình ra ngoài đón xe, tôi sẽ cho người qua sau, em cố gắng đừng cho họ nhận ra! Có nghe thấy không!?"

Vừa dứt lời, Nam Sơ nhanh chóng giữ chặt Lâm Lục Kiều xoay người, đưa lưng về phía cửa.

Lòng bàn tay Lâm Lục Kiều chợt lạnh, mấy ngón tay mềm mại cầm lấy bàn tay anh, hơi tê tê, anh rút ra, Nam Sơ lại nắm lấy chặt hơn một chút.

Tựa vào?

"Có phóng viên."

Lâm Lục Kiều nhìn ra ngoài cửa, trong lùm cây có mấy người mang máy ảnh đang ngồi chồm hổm, còn có một chiếc xe ven đường, ống kính đầy trên cửa kính xe.

Tuy nhiên Nam Sơ cảm thấy được xác suất cô bị nhận ra không lớn, nhưng vẫn phải phòng ngừa.

Cô hỏi nhỏ Lâm Lục Kiều, "Này có cửa sau không?"

Lâm Lục Kiều nghiêng mắt liếc cô, người anh vốn cao, lúc nhìn ai cũng phải cúi xuống, lại liếc mắt nhìn bàn tay bị cô nắm lấy, cười hừ một tiếng: "Em hỏi tôi, tôi cũng là lần đầu tiên tới đây."

Nam Sơ lại nhìn anh một cái, trong ánh mắt kia vậy mà có hơn một tia bất đắc dĩ, nào còn hình tượng cô nhóc xấu xa trong phim.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn tay bị nắm chặt, im lặng một hồi, dụng một cánh tay kia từ trong túi quần lấy ra chìa khóa xe ném cho Lâm Khai, "Em đi lái xe tới đây."

Lâm Khai ôm đầu lĩnh mệnh mà đi, Lâm Lục Kiều kéo Nam Sơ qua, tay nắm lấy cái ót cô, lấy một tay ôm đầu cô đến trước ngực mình.

Sự việc bất ngờ ngoài dự liệu này trái lại làm cho Nam Sơ có chút ngoài ý muốn, cô cho rằng, Lâm Lục Kiều đại khái là tùy tiện cho cô đội cái bịch xốp đen trên đầu cũng tuyệt đối cự tuyệt bất cứ tiếp xúc nào với cô.

Hai người đứng ở cửa, một tay Lâm Lục Kiều bỏ vào trong túi quần, một bàn tay ôm đầu cô, ấn vào trong ngực, bàn tay tại cái ót của cô lại vẫn nhẹ nhàng vuốt ve, thần thái tự nhiên như đã quen.

"Anh có vẻ như cực kỳ thành thạo nhỉ."

Nam Sơ đứng yên trong lòng anh nói.

Anh hừ nhẹ, lồng ngực hơi rung lên.

Trên người Lâm Lục Kiều nhận được một mùi hương thơm ngát, rất sạch sẽ, cũng rất thoải mái. Ngực của người đàn ông cứng rắn vô cùng, T-shirt mỏng manh ngăn không được cơ ngực cuộn cuộn của người đàn ông, trước mắt Nam Sơ đều là khối cơ bắp của anh, vùi đầu trong lòng anh, hơi tò mò ngửa đầu liếc anh một cái, bị một bàn tay của anh đè xuống.

Trán Nam Sơ dán trong ngực anh, tay vịn trên bụng của anh, nơi đó từng khối cơ bụng, làm cho tâm trí cô cũng vì vậy mà rung lên.

Đầu ngón tay theo cánh tay anh dần dần đi xuống, quét đến cạnh mép lưng quần, dừng ở thắt lưng, ngón trỏ của Nam Sơ đi xuống chọc chọc, ý đồ muốn đâm chọc vào, bị Lâm Lục Kiều chế trụ cổ tay, rũ mắt xuống nhìn cô.

"Còn sờ loạn nữa sẽ đẩy em ra ngoài." Ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Nam Sơ ngượng ngùng, thu tay lại, biết rõ hậu quả của việc đắc tội với anh, thật không lộn xộn nữa, ngoan ngoãn nép vào trong lòng anh.

Lâm Khai chạy xe qua, Lâm Lục Kiều mang theo cô vừa đi vừa lấy tay che chở đầu cô, đi đến bên cạnh xe, kéo cửa sau, không chút nương tay đẩy cô vào trong, chính mình cũng ngồi vào.

Lâm Khai đạp chân ga chạy về phía trước.

Trong xe.

Lâm Lục Kiều nhìn cô, cầm hất hất vào bên trong, ánh mắt ý bảo cô ngồi vào phía bên trong.

Nam Sơ không để ý anh, cả người dính chặt với anh, cùng Lâm Khai câu được câu không trò chuyện.

Lâm Khai một bên lái xe, cũng không quay đầu lại: "Hôm nay cô hẹn người nào?"

Nam Sơ liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều một cái, thoải mái mà tựa vào ghế ngồi, "Một người đàn ông."

Lâm Khai: "Bạn trai?" Dieenddanleequydonn

Nam Sơ râm rì một tiếng, không đáp.

Lâm Khai còn nói: "Vậy cô nhắn cho anh ta, đừng để anh ta giận?"

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, người này đang nhìn ngoài cửa sổ, hình dáng nhìn nghiêng như một thân thể cường tráng được điêu khắc, Nam Sơ vô tình phát hiện lông mi anh rất dài, kéo đến đuôi mắt, cong vút, cô không chút để ý nói: "Tức giận càng tốt."

Lâm Khai thở dài, ngược lại hỏi Lâm Lục Kiều: "Anh, anh có việc gì cần làm sao?"

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn Nam Sơ, lạnh nhạt nói: "Đi ngủ."

Hai người cơ hồ đồng thời phát ra một tiếng, "Cát."

Lâm Lục Kiều: "..."

Xe chạy đến nửa đường, Lâm Lục Kiều thật sự chịu không nổi Lâm Khai bị thương như vậy mà lái xe, đuổi cậu ta xuống, chính mình lái đến bệnh viện Quân đội.

Bệnh viện này đều là người quen, cái trán xanh xanh tím tím của Lâm Khai vừa đi vào đã bị bác sĩ Triệu tóm lấy.

Bác sĩ Triệu và Lâm Thanh viễn là bạn tốt, hai thằng nhóc này đều là bà nhìn chúng lớn lên, có chút đau đầu cũng là bà khám cho, trước đây thân thể Lâm Khai không tốt, Lâm Lục Kiều lại nghịch ngợm đánh nhau bị thương.

Ngày hôm nay nhìn thấy hai anh em họ, cũng thật chấn động, đau lòng ôm đầu Lâm Khai: "Sao đầu con lại thành như vậy rồi hả? Đánh nhau với người ta rồi hả?"

Lâm Khai sờ sờ đầu, ha ha cười ngây ngô: "Vô ý vô ý!"

Lâm Lục Kiều nhưng lại cùng Nam Sơ đứng ở phía sau.

Lúc này bác sĩ Triệu mới ngẩng đầu nhìn lên, "Không phải là do anh con đánh cho hả?"

"Không có, chỉ là vô ý thôi, di cũng đừng nói lại cho người khác." Lâm Khai cười lấy lòng.

Bác sĩ Triệu đã thương hai anh em này từ lúc họ còn nhỏ, thấy cậu đều đã nói như vậy, rất tức giận, hung hăng nhéo một cái lên vai cậu, "Đi là người như vậy sao? Theo đi đến đây!"

Nói xong, lôi kéo Lâm Khai vào phòng khám bôi thuốc, nhìn về phía Lâm Lục Kiều, hỏi: "Lục Kiều, con nói cho đi biết, sao lại thế này?"

Nam Sơ và Lâm Lục Kiều hai người mỗi người dựa vào một bên khung cửa.

Lâm Lục Kiều mang quần đen, lười biếng ôm cánh tay tựa vào trên khung cửa phòng khám, gác một chân, nhún vai một cái, nhàn tản nói: "Di còn chưa hiểu rõ thằng nhóc này, đánh không lại người ta vẫn muốn theo người ta đánh nhau, bị người ta đánh bị thương về nhà lại không dám khóc."

Lâm khai đỏ mặt.

Bác sĩ Triệu trừng anh, "Có người anh nào nói em mình như vậy hả."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16-2

Bác sĩ Triệu trừng anh, "Có người anh nào nói em mình như vậy hả."

Người nào cũng biết Lâm Lục Kiều từ nhỏ đã cực kỳ bao che cho em trai, ngay cả khi biết chính xác đứa bé này phạm tội gì cũng không bỏ được mà can thiệp vào, cũng là như thế này, nên Lâm Khai mới vẫn ý lại anh. Hai người đều đã lớn, trưởng thành, Lâm lục kiều tính cách lại thu liễm một chút, chỉ là Lâm Khai này tính tình thiếu gia là càng lớn càng tệ rồi.

Trong hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, giày cao gót giẫm lên đất gạch cộc cộc cộc rung động, Nam Sơ nghe tiếng bước chân này cảm giác rất quen thuộc, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy người mặc áo khoác trắng nổi bật, buộc tóc đuôi ngựa, Hạ Văn từ phía cuối hành lang cộc cộc chạy tới.

"Ngại quá, xin nhường một chút."

Lời này, đúng là nói Nam Sơ.

Lâm Lục Kiều lại theo bản năng quay đầu nhìn, đi qua bên cạnh.

Hạ Văn liếc anh một cái, đi vào, bị dáng vẻ của Lâm Khai làm cho kinh ngạc đến ngây ngốc, che miệng, kinh ngạc nói: "Cậu đây là bị làm sao?"

Lâm khai ngưng ngừng, "Vết thương nhỏ thôi, không có gì."

Bác sĩ Triệu đứng một bên nghe vậy, vừa bôi thuốc cho cậu vừa nói: "Này cũng không phải là vết thương nhỏ, con đừng nghĩ nhỏ thì không đáng lo, thân thể con vốn không tốt, những vết bầm tím này không quá mười ngày nửa tháng đều không dễ gì hết, mà với thể trạng của con, bị vài lần như vậy, về sau theo thói quen sẽ bị trật khớp."

Hạ Văn nói: "Phải đó, cậu hãy nghe lời bác sĩ Triệu nói, cứ lấy thân thể của mình đùa giỡn, lúc đó sẽ hối hận đó!"

Lâm Khai bị thay nhau oanh tạc, lỗ tai muốn nổ tung, đành phải liều mạng gạt đầu.

Hạ Văn nói xong, quay đầu nhìn Lâm Lục Kiều, lại quét mắt qua Nam Sơ đứng bên cạnh, đi đến trước mặt Lâm Lục Kiều, hai tay bỏ vào áo khoác trắng, đứng lại, ngửa mặt nhìn anh, giọng nói dịu đi rất nhiều: "Gần đây anh bận gì sao?"

Lúc nói chuyện, khí nóng thổi vào trong mắt, Nam Sơ mới nhìn đều cảm thấy khó chịu thay cô ta.

Lâm Lục Kiều khoanh tay dựa vào khung cửa, cuối đầu nhìn, nhàn nhạt nói: "Đang huấn luyện bên ngoài."

"Đã lâu không cùng ăn cơm, ngày mai cùng ăn cơm đi?"

Lâm Lục Kiều: "Ngày mai phải trở về."

Hạ Văn lộ ra vẻ mất mát, "Huấn luyện khi nào thì kết thúc?"

"Ba tuần sau."

"Tuần sau có trở về không?"

"Không trở về."

Lâm Lục Kiều tích chữ như vàng, đều là đối phương hỏi một câu đáp một câu, thập phần không yên lòng.

Hạ Văn bất giác, còn đang nhập thần.

"Vậy chờ anh huấn luyện xong, chúng ta đi xem phim đi, nói về các anh hùng cứu hoả, chỉ biết như vậy, đi không?"

Lâm Lục Kiều rút cục nhìn thẳng vào bà, một giây, hai giây, quay đầu trở lại, nhàn nhạt nói: "Không có hứng thú."

"..."

Hạ Văn tiếc hận, lúc này mới chú ý tới Nam Sơ, ra vẻ kinh ngạc: "Sao hai người đi cùng nhau?"

Lâm Lục Kiều nhìn Nam Sơ, không để ý cô.

Nam Sơ nhàn nhạt nói với Lâm Khai: "Tôi ra ngoài gọi điện thoại."

Hành lang bệnh viện quanh năm luôn luôn tràn ra một cỗ âm khí lạnh lẽo và dày đặc mùi nước sát trùng, hành lang dài tận cùng có một cửa sổ nhỏ, ánh trắng từ bên ngoài chiếu vào, có chút yên tĩnh, giống tầng mây bày trên mặt đất, làm người an tâm.

Lần trước thấy anh là tại mảnh đất này, Lâm Lục Kiều mặc quân phục bình thường, dựa tường hút thuốc, vành nón che nửa gương mặt anh, cái cảm kiên nghị làm người ta có cảm giác muốn sờ lên một cái, hạ Văn là theo đầu bên kia đặng đặng đặng chạy tới, ngửa đầu, thì thầm to nhỏ với anh.

Nam Sơ dựa vào thùng rác bên cạnh tường, gọi điện thoại cho Thẩm Quang Tông.

Giọng Thẩm Quang Tông bén nhọn như dao, giống như muốn xuyên qua loa đàm thủng cô, "Gần đây có phải tôi đối với cô quá phóng túng rồi không?! Cho nên cô lên trời xuống đất cũng phải lần qua lần gảy không ít chuyện để cho tôi thu dọn phải không!? Hiện giờ cô ở đâu? Cô trở về ngay lập tức cho ông đây!"

"Tại bệnh viện."

Giọng Thẩm Quang Tông đều đều, "Cô bị thương?"

"Một người bạn bị thương."

Thẩm Quang Tông điều chỉnh giọng nói, "Cô về nhanh cho ông, trong vòng một tiếng không thấy cô, tôi sẽ bẻ tay bẻ chân cô trợ lý nhỏ của cô nấu thuốc, cô có tin không!"

Giọng Nam Sơ trầm xuống, uy hiếp nói: "Anh dám động con bé thử xem?"

Thẩm Quang Tông căn bản là không thể uy hiếp, bỏ lại một câu: "Tôi có cái gì không dám."

Tút tut tut...

Nam Sơ chửi thề một câu, muốn ném điện thoại lên tường, phía sau truyền đến một câu.

"Chạy ra ngoài làm gì?"

Trên hành lang dài trống trải có thêm một bóng đen, bị ánh trắng chiếu vào kéo dài thật dài, nhưng không cần quay đầu lại, cũng có thể biết là ai.

Nam Sơ nhét điện thoại vào trong túi, dựa vào trên tường, về không sao cả nói: "Cho hai người chút không gian."

Lâm Lục Kiều đứng ở sau lưng cô, bỏ tay trong túi quần, miệng ngậm điếu thuốc vẫn chưa đốt, gật gật khoe miệng, đi về phía trước hai bước, trực tiếp ngăn Nam Sơ giữa bức tường và anh, cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt đen như hồ nước sâu, nở nụ cười: "Trước kia sao không phát hiện em lại vẫn hiểu chuyện như vậy."

Nói xong, đứng thẳng, từ trong túi quần lấy ra cái bật lửa, nghiêng đầu bật lên, nhẹ thở ra, làn khói trắng nhạt dưới ánh trắng có vẻ hơi mờ ảo, trong nháy mắt nhìn thấy hình dáng mơ hồ của anh.

Hai người đứng rất gần, một người dựa tường, một người nhà khói, trạm trước mặt.

Trong một góc tối không người, luôn luôn dễ dàng hiện lên người đàn ông kiên cường và cô gái kiên cường.

Mắt Nam Sơ hơi híp lại, tâm tư làm chuyện xấu lại nổi lên, đưa tay mò lên thắt lưng anh, đầu ngón tay theo đường cong bên thắt lưng từ từ đi xuống, lại giương mắt nhìn anh, hình dáng người đàn ông càng rõ ràng cứng rắn hơn, anh tuần thân thúy, tầm mắt dần dần đi xuống, cần cổ hơi hơi lòi ra theo động tác hút thuốc của anh mà xoay động, ngón tay cô mềm nhẹ lại ếm ái, nhẹ nhàng vén áo anh lên

Vạt áo sơ mi, mò vào, một tay cầm khóa dây lưng của anh.

Ngón cái hơi động.

Trong hành lang trống vắng, vang lên một tiếng "Lạch cạch", thanh thúy như mưa rơi.

Dây lưng buông lỏng.

Một giây sau, tay bị người cầm lại, bàn tay dày rộng thô chai, xúc cảm mơ mộng, Nam Sơ sung sướng ngoác... khoe mỗi một cái.

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói khàn khàn, "Cài lại."

Lâm Lục Kiều nắm tay cô đặt trên eo mình, cúi đầu nhìn cô, đáy mắt thâm trầm, hốc mắt rõ ràng, miệng lại vẫn ngậm điếu thuốc, tàn thuốc quanh quẩn một nhánh nhỏ, hai người cứ như vậy ngăn cách bởi một làn khói trắng, nhìn đầy đó.

Ánh mắt - - nhìn chăm chăm.

Nam Sơ phát hiện anh có một đôi mắt rất đẹp, chỉ có ở nam mình tính từ một quốc gia nào đó.

"Cài lại."

Giọng nói của anh rõ hơn chút, lại lặp lại một lần.

Lưng Nam Sơ dựa vào tường, một bàn tay đặt ở trên tường, nâng mắt nhìn anh, cuối cùng dưới ánh mắt như thế công mà mềm xuống, chậm chạp giúp anh cài dây lưng lại.

Không khí hơi tĩnh lặng.

Nam Sơ đưa tay muốn đoạt điều thuốc trong miệng anh, bị Lâm Lục Kiều nhìn thấu, ra tay tới, ném lên bên trên thùng rác, đuôi mắt nhếch lên, hỏi cô,

"Em và Lâm Khai, ở Milan phát sinh chuyện gì?"

Nam Sơ hơi suy nghĩ khóe miệng nhếch lên nụ cười: "Ý anh là nói cái gì?"

Lâm Lục Kiều đưa tay vào túi, nhìn cô, không nói lời nào.

"Tinh thần?"

Lâm Lục Kiều cắn môi dưới.

"*?"

Lâm Lục Kiều chống nạnh, đầu lưỡi khẽ liếm môi dưới, nhàu mày.

"Anh cũng cho rằng tôi tùy tiện như vậy? Tùy tiện đến mọi đàn ông đều có thể ngồi lên?"

Con nhóc thối này.

Lâm Lục Kiều trời sinh cũng là kiên cường, tuy anh cho rằng mình là "Hợp lý" nghi ngờ quan hệ của Lâm Khai và cô, nhưng vừa vặn lời nói kia cũng cũng không có ý gì khác, thật muốn anh giải thích lại cảm thấy khó chịu, anh dựa vào cái gì phải giải thích anh nghĩ thế nào với một con nhóc thối, lời vừa ra khỏi miệng cũng cực kỳ châm chọc, "Không tùy tiện sao em có thể tùy tiện mở dây lưng của đàn ông?"

Hốc mắt cô đột nhiên sâu hơn.

Lúc Nam Sơ đi qua, không còn ai nói gì nữa.

Nếu người đối diện không là Lâm Lục Kiều, cô có thể đã lấy thùng rác bên cạnh đập tới!

Lâm Lục Kiều nói lời này cũng là nhất thời kích thích, chờ anh lấy lại tinh thần, cô nhóc đã chạy tới cửa lớn rồi.

Lâm Khai bôi thuốc xong từ phía sau đi qua với Hạ Văn, lúc về trên xe có thêm một người, Lâm Lục Kiều lái xe, hạ văn tranh nhau muốn ngồi vị trí ghế lái phụ, bị Lâm Khai kéo đến ghế sau, "Đã lâu tôi và anh tôi không gặp rồi, cô trước đi qua một bên."

Hạ Văn: "..."

Lâm khai: "Anh, khi nào thì chúng ta cùng đi xem phim đi."

Hạ Văn: "Đúng đúng đúng, dẫn tôi theo nữa, cả ba cùng đi."

Lâm Khai quay đầu liếc nhìn cô một cái, "Vì sao phải dẫn cô theo?"

Hạ Văn: "Hai người đàn ông các anh sao lại đi xem phim?"

Lâm Khai ngay thẳng nói: "Cô đi theo tôi mới cảm thấy lạ đó."

Hạ trẻ: "... Hôm nay Nam Sơ đi theo cậu thì không lạ sao?"

Lâm Khai vẫy vẫy tay: "Đương nhiên không giống, Nam Sơ đi theo tôi là bình thường."

Trọng điểm là cô ấy dễ sai bảo, vừa xinh đẹp lại giỏi đánh nhau, uống rượu tốt, còn có thể đua xe, sưu tầm dân ca.

Hạ Văn: "..."

Lâm bánh ngọt ngốc nghếch thật sự một chút vấn đề cũng chưa phát hiện ra.

Lâm Lục Kiều toàn bộ quá trình đều lắng lắng nghe, thường thường nhìn kính chiếu hậu một cái, phát hiện Nam Sơ ngoài ý muốn lại rất an tĩnh, dựa vào cửa kính xe thường thức phong cảnh ngoài xe, cư nhiên một chút cũng không giống trước nghịch ngợm gây sự.

Quá không thích ứng.

Nam Sơ xuống xe lại còn lễ phép cúi đầu tạm biệt với Lâm Lục Kiều, "Cảm ơn đội trưởng Lâm."

Lâm Lục Kiều hạ cửa kính xe xuống một nửa, một tay đỡ tay lái, một tay đặt lên cửa kính xe, đưa mắt nhìn cô, có phần muốn cười.

Nói xong cũng không chờ anh đáp lại, đã xoay người lên lầu.

Lâm Khai ở một bên nói thầm "Gặp quý rồi, cái cô này hôm nay thế nào lại lễ phép như vậy?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô lên lầu, nâng kính xe lên, đánh tay lái đạp chân ga, chạy ra tiểu khu.

Động cơ ầm ầm, trong đêm khuya quả thực hung hãn cực kỳ.

Lâm Khai ngồi ở tay lái phụ thiếu chút nữa bị quăng lên cửa, đưa tay vịn tay vịn trên đỉnh đầu, y y nha nha ồn ào: "Làm gì vậy! Anh! Sao đột nhiên đại phát tính tình vậy?!"

Mấy năm nay tính tình của Lâm Lục Kiều trái lại thu liễm không ít, nói không nhiều lắm, thâm trầm, hi vọng không biểu hiện ra, nhủ mảy, neho mắt xem như trong lòng khó chịu, nghiêm trọng hơn, thì nghiêng răng, cắn môi dưới, bày tỏ có phần tức giận hơn.

Hành động đạp chân ga ầm ầm như vậy, Lâm Khai là lần đầu tiên thấy.

Kia chủ yếu cũng là trước kia anh chưa thấy qua nhiều, lúc còn ở hẻm nhỏ, Lâm Lục Kiều trong đám nhóc cao lớn hay gây chuyện hỗn loạn, tuy nói cha mẹ quản nghiêm, nhưng lại cứng đầu, xông vào đánh nhau hỗn loạn, đánh một trận, quá vài ngày sau vết sẹo đã hết đau, tiếp tục làm ầm ĩ.

Hơi lớn một chút, đánh bi-a với côn đồ trong phòng trò chơi, gây chuyện ầm ầm.

Lại lớn một chút nữa, cũng biết không thể làm càn gây chuyện lông bông như vậy nữa, không biết cái cảm xúc sứ mạng gì đó từ chỗ nào tới, lại thi vào trường quân đội, xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, tòng quân tòng quân.

Thoáng chớp mắt, đều đã mười năm đi qua.

Lâm Lục Kiều người này căn bản tới cùng là không có biến hóa gì, tính tình bản tính thối tha vẫn là như vậy, - - kiên cường không nhận thua.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-3

Sáng sớm hôm sau.

Nam Sơ còn buồn ngủ, cả người còn đang trong trạng thái mộng du đã bị Thẩm Quang Tông từ trên giường xách lên, cô tức giận ngồi dậy, giận đến nổi Tây Cốc ở phía sau cũng không dám nhìn cô.

Sở trường đặc biệt của Nam Sơ là bạo lực, vì đã được giáo dục từ nhỏ nên tật xấu này chưa lộ ra, rất ít nổi nóng, nhưng tóm lại không thích phản ứng với người khác là được.

Tỷ như ngày hôm qua Lâm Lục Kiều mới vừa bị đẩy vào lãnh cung.

Sự tức giận của cô khi thức dậy cũng là như vậy, sẽ không nổi điên, vô luận bị đánh thức bằng cách gì, cô vĩnh viễn đều là một dáng vẻ lạnh nhạt đến chết, ánh mắt như dao găm, vù vù vù - - trên người Thẩm Quang Tông giờ phút này đã cắm đầy dao.

Hiển nhiên, Thẩm Quang Tông cũng không quan tâm tới.

Chờ cô dựa vào đầu giường hơi hé mắt, trực tiếp ném điện thoại di động qua.

"Không phải tôi nói cô trốn phóng viên sao?! Nếu thật sự cô không tránh được sao không xem xét hoàn cảnh mà lấy một cái bịch xốp đen đội lên đầu mà chạy hả?!"

Nam Sơ còn chưa được tỉnh táo lắm, dựa vào đầu giường ngoáy ngoáy tai, "Sáng tỉnh mơ miệng anh đã to vậy rồi sao?"

Nói xong mới cầm điện thoại lên.

Cúi đầu nhìn.

Mặc dù không phải báo bất quái nổi lắm, bài báo và mấy bình luận cũng không nhiều, chỉ là cái tiêu đề làm cô có chút khó chịu - -

Nhị thiếu gia Tưởng cách của f&d ban đêm đưa xe với buồng thả với một cô gái, đối tượng thực ra là con gái của ảnh hậu một thời Nam Nguyệt Như.

Bài báo vừa tung ra làm cô và Tưởng Cách bị bôi đen tới thương tích đầy mình, không chỉ viết cô thành diễn viên buồng thả tuyền mười tám, lại còn viết tình sử rắm chó của cô và Tưởng Cách một cách mù quáng.

Nam Sơ kéo xuống, cũng không có hình chụp ở cục cảnh sát, chứng tỏ đám chó săn ở trước cục cảnh sát chưa nhận ra cô, bài báo chỉ cung cấp tin của cô và Tưởng Cách lúc trên đường lớn mặt khác là hình ảnh nhóm cô đuổi theo Tưởng Cách bằng một chiếc xe khác và cô bị Tưởng Cách truy đuổi.

Cô mở weibo của mình ra, tin nhắn rất nhiều, xem cũng như không, khẳng định đều là mắng cô.

Nam Sơ dựa vào đầu giường lấy điều thuốc ra định đốt.

Hơi do dự một chút, nhưng nghĩ đến về mặt Lâm Lục Kiều tức chết người không đền mạng, cô lại dứt khoát kiên quyết đốt lên.

Kỳ thật mấy bài báo lá cải này trước khi đăng tin đã liên hệ trước với công ty của Nam Sơ, dựa theo tính tình của Hàn Bắc Nghiêu, khẳng định sẽ không đề cho những ảnh chụp này được tung ra, nhưng tờ báo tiếp thị này vào rạng sáng cùng ngày lấy được tin tức đã trực tiếp phát ra, căn bản không làm mấy việc liên lạc gì, điểm ấy làm cho Thẩm Quang Tông lạ nhất, đối phương hiển nhiên là có ý muốn đưa tin tức lần này ra.

Chuyện này, hoặc là hướng vào Nam Sơ, hoặc là hướng vào Tưởng cách.

Giá trị con người của Nam Sơ so với Tưởng Cách, hiển nhiên hẳn là Nam Sơ bị kéo vào cuộc tranh đấu của giới nhà giàu.

...

Gia Hòa tầng cao nhất.

Tây cô là lần đầu tiên lên văn phòng sếp lớn, run run rẩy rẩy như tiểu bạch thỏ cúi đầu đi theo Nam Sơ và Thẩm Quang Tông.

Ra khỏi thang máy, mở cửa ra, liếc mắt một cái đã thấy cô thư ký xinh đẹp như hoa, gật đầu với bọn họ ý nói, "Hàn tổng đợi ở bên trong."

Ánh đèn chói mắt, nụ cười của cô thư ký càng thêm chói mắt, cảm thấy bọn họ như là ba con dê núi lê loi sắp bị làm thịt.

Ngay cả lối đi cũng trang hoàng tráng lệ, phát ra ánh vàng rực rỡ.

So với bên trong phòng tổng giám đốc, lối đi nhỏ bên ngoài quả thực phải gọi là sự phụ, văn phòng to như vậy, Hàn Bắc Nghiêu bắt chéo hai chân ngồi ở ghế, đang lau mắt kính trong tay, phía sau cửa sổ thủy tinh một chiều chạm sàn, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy mái nhà đối diện, mỗi ngày làm việc trong môi trường như vậy, khó trách đều là lấy lỗi mũi nhìn người.

Động tác trong tay Hàn Bắc Nghiêu có phần giống như đang mài dao.

Kết kết kết - -

Tây Cố nhìn mà sừng sốt.

Ba người cùng đẩy cửa, bước đến trước bàn.

Yêu nghiệt mở miệng: "Xem tin tức sáng nay chưa?"

Nam Sơ gật đầu, "Rồi."

"Có cảm tưởng gì?"

"Cái đánh giá buồng thả này hơi không khách quan, như mạng theo chút sắc thái cá nhân."

"..."

Hàn Bắc Nghiêu muốn xông đi tới bóp chết cô, bị Thẩm Quang Tông ngăn lại, "Cô nhóc kia nói chuyện không xuôi tai, cũng không phải lần đầu tiên anh biết."

Hàn Bắc Nghiêu hít thở sâu, "Cô có biết Tưởng Cách là ai không?"

Nam Sơ: "bây giờ đã biết."

Hàn Bắc Nghiêu cời bỏ nút áo somi, ngồi lên ghế dựa, "Sao lại biết được?"

Nam Sơ nói theo tình hình thực tế.

Nam Sơ trước có gia nhập một công ty, nhưng bởi vì làm việc không hiệu quả thêm nữa còn mấy vết đen của Nam Sơ và còn đủ loại nguyên nhân nên năm trước đã kết thúc hợp đồng, đầu năm nay mới ký hợp đồng với công ty Gia Hòa của Hàn Bắc Nghiêu.

Hàn Bắc Nghiêu thiếu chút nữa hít thở không thông, quả thực không thể tin được vào tai mình.

"Cô trối Tường Cách lại, về mấy trăm con rùa trên người hần, lại chụp rồi đăng hình lên trang cá nhân?"

"Cho nên thời gian trước làm cho giá cổ phiếu của f&d bị kéo xuống nguyên nhân là do cô?"

Tuy rất không muốn thừa nhận, quả thật là có nguyên nhân gián tiếp trong này.

Toàn bộ thế giới yên lặng ba giây.

Văn phòng không ai nói chuyện.

Tây Cổ đã run rẩy đến hai chân rã rời.

Hàn Bắc Nghiêu vỗ bàn, chỉ vào Nam Sơ, nói với Thẩm Quang Tông: "Đi, cậu đi hủy hợp đồng của cô ta ngay."

Thẩm Quang Tông nhìn Hàn Bắc Nghiêu: "Lấy thật sao?!"

Hàn Bắc Nghiêu: "Lấy cái rắm!!!! Nói đi là đi ngay, mẹ nó không có chút chủ kiến nào sao?!"

Nói xong lại chỉ chỉ vào Tây Cổ ở phía sau, "Cô lui tới đó làm gì!? Qua đây cho tôi."

Tây Cổ dịch về trước một bước, "Hàn Hàn... Hàn tổng."

Hàn Bắc Nghiêu tức đến bùng nổ, "Nói chuyện không thể thẳng lời ra được sao?!!"

Nam Sơ: "Anh dọa cô bé làm gì?"

Hàn Bắc Nghiêu: "Tôi dọa cô ta? Tôi còn muốn rang xào cô ta lên đó!! mấy ngày nay, chọc cho tôi không ít chuyện rồi?!"

Nam Sơ: "Anh dám?"

Hàn Bắc Nghiêu này đã là Nhị thế tử từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, lúc mới vừa gặp Nam Sơ, cảm thấy nội tâm cô nhóc này rất mạnh mẽ muốn khai thác thật tốt, tương lai nhất định có thể tỏa sáng. Cũng là coi chuẩn điểm ấy mới không quan tâm nhiều mà ký hợp đồng, đàn ông ngay từ đầu luôn luôn dễ dàng bị vẻ bên ngoài của phụ nữ hấp dẫn, kiểu người không sợ chết giống Nam Sơ có thể kích thích cảm giác chinh phục của anh ta.

Ngay từ đầu quả thật đã động tâm, nhưng về sau phát hiện cô nhóc kia là một núi băng, một ngọn lửa mãnh liệt cũng không làm cô tan chảy, về sau một chút ý nghĩ cũng không còn, ngấm lại cái nét lạnh lùng đó, ở phương diện nào đó cũng sẽ không là một ngọn lửa.

Nhưng ngẫu nhiên có đôi khi bị cô oán hận trong lòng lại vẫn sáng khoải, ít nhất đã lớn đến chừng này, vẫn không có ai dám oán hận anh như thế, về sau, vậy mà cũng thành thói quen.

Hàn Bắc Nghiêu liếc mắt nhìn Tây Cổ, uy hiếp nói: "Cô nói xem tôi có dám hay không?!"

Ngay tại lúc hai người đang giằng co, bỗng nhiên xuyên vào vào một giọng nói mềm dẻo: "Tôi từ chức, không cần anh rang xào, bản thân tôi tự làm, dù sao cũng không qua kỳ thực tập, ngày mai tôi gửi đơn cho anh."

Oa, lúc này không cả lăm nữa rồi hả?

"..."

"..."

"..."

Thẩm Quang Tông và Nam Sơ cùng nhìn về phía Hàn Bắc Nghiêu, người sau vội ho một tiếng, "Đều nhìn tôi làm gì?!"

Bàn tay to vung lên, "Từ thì từ!"

Khi ba người ra khỏi văn phòng, Nam Sơn nhìn Tây Cốc, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, "Từ chức thật sao?"

Tây Cốc cúi đầu, khẽ ừ nhẹ một tiếng.

Nam Sơn thở dài, xoa xoa tóc cô, giọng nói khó có được êm ái, Tây Cốc nghe cũng mềm lại, "Em thử suy xét cân nhắc lại xem."

Ngay cả Thẩm Quang Tông trong ngày thường hay nói lời ác độc cũng nhịn không được khuyên mấy câu, tuy giọng điệu không dễ nghe: "Mấy cô bé 9x các cô..., cả đám đều tùy hứng như vậy, tùy tiện bị mắng hai câu đã vội từ chức, tìm được công việc tốt vậy sao...? Ông chủ lớn cũng chỉ nói như vậy thôi, anh ta chỗ nào có thể cho cô từ chức, gan của cô gái nhỏ này cũng thật nhỏ quá rồi."

Nói xong lại chỉ Nam Sơn, "Còn cô, chuyện này tám phần là hướng vào Trương Cách, thời gian trước ông cụ f&d nhập viện, cuộc chiến gia tộc vừa mới khai hỏa, cậu thiếu gia Trương Cách này tính tình buông thả, cổ phần công ty trong tay không nhiều lắm, nhưng lại được ông cụ yêu thích, lỡ như ông cụ lẩn quẩn trong lòng lập di chúc để cho Trương Cách tiếp nhận f&d, đó chính là bộ phim của năm, tất cả mọi người đều chờ xem này màn kịch vui này, hán ta bỗng chốc nhớ đến một nhân vật nhỏ như cô. Trong khoảng thời gian này đừng trêu chọc hán ta nữa!"

Thẩm Quang Tông dặn dò xong, lại đưa cho cô một sấp kịch bản.

Hôm nay, lại mang theo một kịch bản đến tìm cô, Nam Sơn đang cúi đầu đọc sách, kính Phật ở trong tay, bị cô lật vô số lần, không chút để ý nghe Thẩm Quang Tông nói: "Lần này không giống, tôi không nhận phim, là một chương trình trải nghiệm thực tế."

"Cái gì?"

"Giống như trò chơi sinh tồn ngoài tự nhiên, mỗi một trạm là một cái chủ đề, quay trong nửa tháng, nửa tháng này cô phải tắt toàn bộ điện thoại và máy tính, tổng cộng có ba trạm, trạm thứ nhất là kiểm tra hậu cần mặt đất ở sân bay, trạm hai là phòng cháy, trạm ba là thám hiểm Tùng Lâm."

Nam Sơn nhìn chằm chằm nội dung bản thảo, hơi im lặng, nói: "Tôi có thể từ chối không?"

"Không được từ chối, đây là Hàn tổng đồng ý, một trong điều kiện giải hòa với Trương Cách."

"Đầu óc hán có phải bị bệnh không?"

"Đầu óc Trương Cách có bệnh không tôi không biết, nhưng Hàn tổng khẳng định không bị bệnh."

...

Bên này, Lâm Lục Kiều mới huấn luyện từ Nam Sơn về, chỉ đạo viên trực tiếp chạy tới, chào anh, thở hổn hển nói: "Anh trước đừng thay quần áo, khăn trương đi theo tôi, mấy lãnh đạo trong chi đội đều đã đến đây."

Lâm Lục Kiều đậu xe xong, đi theo chỉ đạo viên chạy vào tòa nhà chính.

Trong phòng hội nghị về mặt mấy lãnh đạo đều nghiêm túc, ngồi ngay ngắn.

Lâm Lục Kiều chỉnh quần áo xong, để mũ xuống bàn, nói nhỏ: "Nghiêm túc vậy, đây là muốn chiến đấu với người nào?"

Chỉ đạo viên liếc anh một cái, nói: "Tháng sau có chương trình muốn quay trong đội chúng ta, gọi mấy lãnh đạo tới thương lượng."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Có một chương trình muốn ghi hình về đội của chúng ta vào tháng tới, vài vị lãnh đạo đang thương lượng."

Về mặt Lâm Lục Kiều có chút gì đó không tin cho lắm, anh liếc mắt nhìn người chỉ đạo, có một vị lãnh đạo ở bên kia gõ gõ lên bàn và gọi anh: "Lục Kiều, tôi và vài trưởng phòng đã thương lượng qua lại, vẫn cảm thấy nên giao chuyện này cho cậu phụ trách, cậu thấy thế nào?"

Lâm Lục Kiều quay đầu qua nhìn: "Phụ trách gì vậy?"

"Chương trình của Đài truyền hình vệ tinh Bắc Tầm, người chỉ đạo đã liên hệ với tổ tiết mục rồi, trong thời hạn nửa tháng, thời gian vào đội là trung tuần tháng sau, cậu sẽ đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên điều phối toàn bộ chương trình lần này, phụ trách sắp xếp việc huấn luyện bọn họ và diễn tập. Đến lúc

ấy sẽ có sáu nghệ sĩ tham gia, ba nam nghệ sĩ và ba nữ nghệ sĩ, phía tổ tiết mục cũng đã liên hệ xong xuôi; để phản ứng về tác phong quân đội và kỷ luật với việc giáo dục phòng cháy chữa cháy càng thêm chân thật, cậu cứ xem họ như tân binh thông thường mà đối xử, nên dạy thì dạy, nên mắng thì mắng, không tuân thủ kỷ luật thì cậu có thể trình báo cấp trên, đuổi họ ra khỏi đội."

Chuyện này mà làm một cách quyết đoán sẽ không hay cho lắm, từ trước tới nay Lâm Lục Kiều không hề thích kiểu tuyên truyền ấy, cảm thấy có rất nhiều thứ, một khi đã lên TV rồi rất dễ bị khuếch đại, cho dù ngày thường bọn họ thật sự như vậy, nhưng khi tới tai người xem sẽ trở thành những thành phần "thích show". (tựa tựa như làm lớn)

Ngay cả những bộ phim tuyên truyền phòng cháy chữa cháy trong ngày thường, anh cũng lười tham gia, bây giờ lại phải ghi hình cho đài truyền hình vệ tinh lớn như vậy, hơn nữa còn là chương trình lớn, đến lúc cuối cùng anh mới biết mình là huấn luyện viên thực hiện toàn bộ chương trình ấy. Rõ ràng mấy vị lãnh đạo đang thăm dò bản tính nóng nảy của anh, đưa sáu người kia vào trong một đội, y như là xua vịt nhảy lên giá* nhỉ?

*Xua vịt nhảy lên giá: Theo cách chăn nuôi ngày trước, người ta làm cái ỏ treo lên giá cho gà nhảy lên đẻ. Vịt thì không thể nhảy lên như vậy. Câu này ngụ ý buộc người làm việc không hợp khả năng, gây khó dễ cho người

"Nếu tôi đuổi hết tất cả bọn họ khỏi đội, có phải sẽ kết thúc thời gian ghi hình sớm hơn không?"

Nghe vậy, người chỉ đạo khiếp sợ nhìn anh, đá vào chân anh ở dưới bàn, cắn ranh: "Ranh con nói cái gì vậy hả?"

"Cậu làm sao thì tôi không quản, nếu thật sự có bản lĩnh như vậy, cậu xua tất cả bọn họ đi về cũng được, cùng lắm thì khiến tổ tiết mục phải hủy bỏ trạm hành trình, xem như việc tuyên truyền phòng cháy chữa cháy cuối năm của đội đã bị chuyện này ngăn cản thôi, nhưng tôi yêu cầu cậu hai việc." Lão lãnh đạo cười rất rõ, nhắm vào hai chỗ: "Thứ nhất, huấn luyện nhiều và nghiêm khắc cũng chẳng sao, nhưng phải đảm bảo bọn họ an toàn. Thứ hai, thể hiện tất cả tác phong kỷ luật của quân đội Đặc Cẩn cho tôi."

Lâm Lục Kiều im lặng một hồi lâu: "Vâng."

Lúc sau lại bàn giao công tác kế hoạch năm nay một cách qua loa, khi hội nghị kết thúc, người chỉ đạo định sắp xếp thêm bữa ăn ở nhà ăn nữa nhưng lãnh đạo đã gọi lại: "Không cần đâu, tôi không muốn được đối đãi đặc biệt, ngày thường mấy người ăn gì thì chúng tôi ăn đó."

Người chỉ đạo nhìn về phía Lâm Lục Kiều, ý bảo anh quyết định.

Lâm Lục Kiều vén tóc đội mũ lên rồi nói: "Dựa theo lời lãnh đạo nói mà làm đi."

Trung đội khoảng gần năm mươi người, nhiều hơn Trung đội cơ sở hai mươi người, nhà ăn lâu hai, vài người lính còn đang huấn luyện, duyệt binh kết thúc, người chỉ đạo mới dẫn các vị lãnh đạo đến đó ăn cơm, Lâm Lục Kiều đốt hai điếu thuốc ở cửa rồi mới đi vào mức cơm.

Vừa cảm chén ngồi xuống, lãnh đạo đã dùng đũa vẩy anh, nhắc đến chuyện nhà: "Cậu xem sách đến đâu rồi?"

Lâm Lục Kiều bung chén, gấp miếng thịt nướng bỏ vào miệng, nhai hai cái rồi đáp: "Một nửa một nửa rồi."

Thật ra là không có thời gian xem, trong khoảng thời gian này anh luôn ở nơi khác để huấn luyện tân binh, hiện giờ mới bước vào cổng lớn của trung đội lại bị người ta đột ngột nhét một chương trình vào đầu như vậy.

Người chỉ đạo chen vào nói giúp anh: "Rất nghiêm túc, khoảng thời gian trước, lúc huấn luyện ở Nam Sơn, tôi thấy cậu ấy đi tới đi lui trên xe với bầy ra mấy quyển sách, Lâm đội của tôi nghiêm túc lắm và về cơ bản cũng không liên quan tới chuyện của ai khác."

Lâm Lục Kiều liếc anh ta một cái, khoe miệng khe giạt, tiếp tục lùa cơm vào mồm. Từ khi còn nhỏ anh đã ăn nhanh, ăn hai ba miếng mà nửa chén cơm đã được nuốt xuống bụng rồi.

Lãnh đạo vui mừng gật đầu: "Trước lúc thành phố mở cuộc họp, tôi sẽ đến gặp ba cậu và nói với ông ấy về chuyện này, ông ấy rất ủng hộ, cậu đã lâu không về nhà nhỉ? Có rảnh thì về thăm ông ấy một chút, người già tuổi cao, rốt cuộc thân thể cũng không tiện cho lắm, cha con hai người chỉ còn thiếu sự khai thông, cậu đó, từ nhỏ đã hay khó chịu, sau này vào đại đội phải sửa tật xấu ấy đấy."

Lâm Lục Kiều đặt chén xuống, ừ nhẹ một tiếng.

Mạnh Quốc Hoàng là người lãnh đạo của chi đội thuộc Sở Cảnh sát, cùng với lão đồng đội Lâm Thanh Viễn, hai người họ xem như đã trông thấy cả đoạn đường trưởng thành của Lâm Lục Kiều, cũng chỉ có họ biết rõ chuyện ấy của nhà họ Lâm, hơn nữa còn biết tính tình của cậu nhóc Lâm Lục Kiều này.

"Lấy tinh thần như hồi cậu thi đại học ấy, thật ra chuyện này chẳng đơn giản như cậu nghĩ đâu, lần này số người không quá nhiều, sức cạnh tranh rất lớn, không ít người muốn chen lấn để lách vào bên trong, cậu không muốn quyết đoán một chút cũng chẳng được."

Cặp mắt Lâm Lục Kiều nhìn chăm chăm vào ông, rốt cuộc vẫn không lên tiếng.

Người chỉ đạo nói: "Lâm Đội của tôi chẳng có gì cả, chỉ thừa một chút quyết đoán thôi."

Mạnh Quốc Hoàng: "Tôi nhớ rõ là hồi nhỏ cậu đọc sách rất nhanh, mỗi lần mang cho cậu vài quyển sách lý luận quân sự, không tới mấy ngày cậu đã đọc xong rồi còn chạy tới nhà tôi đòi xem sách mới. Sao lần này lại lâu như vậy, một quyển cũng chưa đọc xong?"

Lúc còn nhỏ, những cậu bé khác thường thích chơi súng, xe tăng linh tinh, nhưng anh lại đặc biệt thích đọc sách lý luận quân sự, mỗi lần Mạnh Quốc Hoàng đến nhà chơi đều sẽ mang vài quyển cho anh, anh đọc sách rất nhanh, trí nhớ cũng tốt. Ngay từ đầu, Mạnh Quốc Hoàng cho rằng cậu nhóc này chỉ lật xem sơ sơ, không hứng thú rồi ném đi, nào ngờ sau vài lần gặp mặt, cậu nhóc ấy đã có thể hiểu rõ đạo lý mà nói ra vài ba câu, nghe qua giống như kể lại câu chuyện. Vì thế, ông càng thêm yêu thích cậu nhóc.

Mạnh Quốc Hoàng vỗ lên mặt bàn và nói: “Ăn lót dạ đi. Tháng sau sẽ kiểm tra.”

Lâm Lục Kiều đã com nước xong xuôi, ngồi xuống ghế trống, khoanh tay lại trước ngực, trong miệng ngậm một cây tăm xỉa răng, đẩy đẩy cây tăm hai lần.

“Biết rồi.”

.....

Gần đây Nam Sơ nhận được không ít tin nhắn "ném bom" mình, lướt trích dẫn Weibo và số lượng fan càng ngày càng tăng, vốn dĩ chỉ có hơn một trăm nghìn fan, một nửa trong số đó là Thẩm Quang Tông tiêu tiền mua, lần này xem như sửa thành mấy trăm nghìn.

Hôm nay Hàn Bắc Nghiêu tóm Thẩm Quang Tông tới văn phòng để dạy dỗ.

Nhị Thế Tổ* (Hàn Bắc Nghiêu) bắt chéo hai chân gác lên ghế dành cho sếp: "Anh nói xem, tại sao lượng fan trên Weibo của cô ta lại như thế này? Tự cô ta tiêu tiền mua à?"

*Nhị thế tổ (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Thẩm Quang Tông: “Không có đâu, cô ta hoàn toàn không cần Weibo, với tính tình của cô ta làm sao có thể đi mua fan chứ?”

"Thế thì tại sao lượng fan lại đột nhiên tăng nhiều như vậy?"

Thẩm Quang Tông đã sớm phân tích chuyện này với đoàn đội: "Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt gì, họ (fan) đều mắng cô ta."

Hàn Bắc Nghiêu: “.....”

“Trang bát quái* kia moi được chuyện lớn hồi trước giữa cô ta và Nhiễm Đông Dương - Nghiêm Đại, một bộ phận fan nhận định rằng cô ta là nguyên nhân khiến hai người họ chia tay, hẳn là fan cô ta cũng nhận tiện chú ý động thái nên mới có thể chửi mắng, còn có một phần từ đám người bên vợ Trương Cách, đề ý cũng chỉ vì mắng cô ta, phần còn lại là trạch nam, có lẽ mấy người đó cho rằng cô ta là loại người thứ ba thích buông thả nên mới đùa giỡn vài câu vô lại thôi.”

*Nó gần giống như Phong Hành của Trác Vỹ ấy các bạn.

Hàn Bắc Nghiêu tròn mắt: “Có phải lũ người đó biến thái không vậy?”

“Tôi chỉ có thể nói thế, con nhóc Nam Sơ kia cũng không tệ, đao thương bất nhập* chứ chẳng cần, nếu đổi lại là Nghiêm Đại có trái tim thủy tinh** kia, có lẽ đã sớm nhảy lầu rồi.”

*Đao thương bất nhập: lì lợm, cứng đầu cứng cổ

**Trái tim thủy tinh - Thủy tinh tâm: Kiểu người mong manh dễ vỡ

Hàn Bắc Nghiêu lâm vào trầm tư: "Bên chương trình ghi hình cô ta thế nào rồi?"

Thẩm Quang Tông im lặng một hồi lâu, thờ dài xong mới nói: "Cuối cùng tôi đã biết vì sao Trương Cách tìm cô ta rồi."

Hàn Bắc Nghiêu: "Ừ hử?"

“Ngay từ đầu ngài đã biết đó là chương trình mang tính chất gì mà nhỉ?”

Hàn Bắc Nghiêu không nói lời nào.

Thẩm Quang Tông đi theo Hàn Bắc Nghiêu rất nhiều năm, anh ta (HBN) mà im lặng tức là cực kỳ hiểu rõ.

“Tôi cho rằng ít nhiều thì ngài cũng có một chút yêu thích cô ta chứ?”

“Cho dù tôi không thích cô ta, cô ta cũng ở dưới cờ của tôi*.” Hàn Bắc Chiêu cười châm chọc: "Anh cảm thấy tôi tệ đến thế sao? Sẽ đẩy cô ta vào hố lửa à?"

*Cô ta là người của tôi (công việc)

Thẩm Quang Tông im lặng.

Hàn Bắc Nghiêu hiếm khi thờ dài như vậy: "Nói trắng ra, chương trình kia của Tưởng Cách chính là muốn nghệ sĩ bị xấu mặt, chịu chút đau khổ để lấy được tiếng cười của người xem, khiến bọn họ cảm thấy mình tỉnh và người thường chẳng có gì khác nhau, người khác tham gia đều phải như thế, sao cô ta lại không thể, tính tình của con nhóc đó cần được mài giũa như vậy đây."

Nói trắng ra là do vẫn bị cô oán giận nên mới muốn mài giũa tính thần hăng hái của cô.

Thẩm Quang Tông trầm nghĩ: Khó trách không tìm được nghệ sĩ tuyển một* mà lại tìm mấy nghệ sĩ nhỏ không vào nổi tuyển bảy tuyển tám, mấy người đó có thể nổi giận phá chương trình được mới lạ.

*Càng nổi tiếng, càng hot, càng giàu tài nguyên quảng cáo phim ảnh thì tuyển càng cao. Nghệ sĩ tuyển một khi tham gia phim ảnh thường được giao vai chính, thù lao lớn, thu hút nhiều hợp đồng quảng cáo và lời mời dự sự kiện.

Thật ra hai trạm đầu, trái lại vẫn còn ổn, không có gì khó khăn, chỉ là trải nghiệm công việc hậu cần mặt đất và công tác phòng cháy chữa cháy vất vả, trạm thứ ba thám hiểm Tầng Lâm mới là mục đích chính của chương trình này, bỏ sáu nghệ sĩ vào trong một rừng cây cối với nguy cơ bốn phía, xem thử ai có thể kiên trì đến phút cuối cùng, có thể nghĩ tới những gian khổ trong đó.

Trong lòng Hàn Bắc Nghiêu cũng rất phiền muộn, trước sau vẫn không muốn suy nghĩ cẩn thận xem mình làm chuyện này đúng hay sai, dù gì sống ở giới giải trí này cũng giống như nằm trong một chiếc chảo nhuộm lớn, muốn trải qua cuộc sống nhàn hạ rất khó, hẳn là Nam Sơ hiểu rõ điều ấy hơn anh ta. Nghĩ như vậy, trong lòng dễ chịu một chút, Hàn Bắc Nghiêu giờ tay đuổi Thẩm Quang Tông ra ngoài, lúc ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một lá đơn xin từ chức được đặt trên mặt bàn.

.....

Hôm nay, Nam Sơ ghi hình chương trình hậu cần mặt đất ở sân bay xong thì chạy về nhà, Tây Cố đang ở trong nhà giúp cô thu dọn đồ đạc này nọ. Nam Sơ bước vào, ném túi xách sang một bên, ngã người xuống giường, cất giọng lười nhác với Tây Cố.

"Cô gái nhỏ, nhớ chị không?"

Tây Cố dừng công việc trong tay, nhìn cô một cái: "Dạ nhớ."

Nam Sơ choàng dậy, ngồi ở đầu giường và ngắm Tây Cố: "Sao thế? Nghe giọng của em như đang buồn bực ấy."

Rốt cuộc Tây Cố không nhịn được nữa, bỏ nhào vào lòng Nam Sơ, khóc òa lên một tiếng: "Em chuyển đơn xin từ chức cho Hàn tổng rồi, Hàn tổng nói nếu em từ chức, anh ta sẽ phong sát* em... Làm em không tìm được công việc nào nữa... Chị nói xem vì sao anh ta ghét em như vậy... Em đâu có đắc tội anh ta..."

*Phong sát: Đóng băng mọi hoạt động

Thân thể mềm mại của cô gái nhỏ sà vào lòng cô, khóc đến tội nghiệp, đáng người nhỏ nhỏ thật khiến người ta đau lòng.

Nam Sơ xoa đầu an ủi Tây Cố: "Thật ra chị cũng có ý đó."

Tây Cố sợ tới mức nhào ra khỏi lòng cô: "Chị cũng muốn phong sát em ư?"

Nam Sơ trợn trắng mắt: "Bọn chị đều hy vọng em không từ chức, không phải em ở bên cạnh chị làm việc rất tốt ư, tại sao lại vì một câu của Hàn Bắc Nghiêu mà từ chức chứ? Anh ta là người khá ấu trĩ, không biết cách biểu đạt, cũng chẳng thể nào nói chuyện một cách hay ho với em, ngày thường em đề ý nhiều một chút sẽ phát hiện thật ra anh ta đáng yêu lắm, chỉ là tính tình hơi "xoắn"* một chút."

*Xoắn -> Hại não.

Đôi mắt nhỏ của cô nàng chớp chớp, do dự hỏi: "Thật ư?"

"Nếu anh ta đã không cho em từ chức, em làm thêm một khoảng thời gian xem sao, người ở công ty này đều như vậy, chẳng qua chỉ bối mớ vớ thôi, nhưng bọn họ thật sự không xấu."

Ít nhất vẫn hơn đoàn đội trước kia của cô - ngoài mặt là vẻ hài hòa, bên trong thâm hận không thể làm đối phương đau khổ đến chết.

Tây Cố gật đầu.

Nam Sơ vuốt tóc cô nàng: "Ngoan, chị mệt chết đây, ngủ bù trước cái đã."

Lúc này Tây Cố mới để ý thấy khóe mắt cô có vết máu: "Chị làm sao vậy? Có phải lại bị thương vì ghi hình chương trình kia không? Sao chương trình ấy lại không cho dẫn theo trợ lý chứ?"

Nam Sơ lật người nằm sấp xuống giường, giống y như một con cá chết không nhúc nhích: "Chương trình đó không dành cho người, Tưởng Cách quả là

tên biến thái."

Cô đã có thể nghĩ tới mức độ khủng bố ở kỳ thứ ba - thám hiểm Tầng Lâm rồi.

Nhìn thấy Nam Sơ thật sự mệt mỏi, Tây Cổ không đành lòng quấy rầy cô, cô nàng yên lặng giúp cô cởi giày, sau đó đắp chăn cho cô rồi xoay người đi ra ngoài. Ngày hôm sau, hai người vừa trở lại công ty đã nghe thấy Nghiêm Đại tranh cãi kịch liệt với Hàn Bắc Nghiêu.

Khách quý ghi hình chương trình, công ty Gia Hòa có hai nữ nghệ sĩ, một trong hai người chính là Nghiêm Đại.

Thẩm Quang Tông nhìn nhìn Nam Sơ, vẫy tay ý bảo cô đi qua đây: "Cô có ý tưởng gì không?"

Nam Sơ ngược mi mắt: "Ý tưởng gì chứ?"

Về mặt Thẩm Quang Tông giống như "cô thật ngu ngốc": "Nếu cô thật sự không muốn ghi hình thì tới tìm Hàn tổng để nói, cô nói rồi anh ta sẽ đồng ý thôi, đến lúc đó tìm cơ hội rời khỏi phòng, tôi sẽ cho cô nhận một bộ phim khác."

Nói xong, anh liếc nhìn một cái đã trông thấy nơi khoe mắt Nam Sơ có một vết máu màu đỏ thẫm, lập tức thay đổi sắc mặt: "Sao cô lại bị như thế?"

Nam Sơ sờ sờ khoe mắt: "Ghi hình chương trình, không cẩn thận nên bị thương."

"Cô là nghệ sĩ! Sao có thể để mặt mình bị thương?!"

"Biết rồi, lần sau sẽ chú ý." Nam Sơ thần nhiên nói.

Thẩm Quang Tông trợn trừng với nàng: "Suy nghĩ cẩn thận chưa, muốn ghi hình hay không?"

Nam Sơ: "Ghi hình nhé, thú vị đây."

Lúc ba người đi vào, Nghiêm Đại đang đẩy ngã hết sách vở ở bên trong, Hàn Bắc Nghiêu với vẻ mặt lạnh nhạt đang ngồi trên ghế sofa. Thấy bọn họ bước vào, anh ta mới mở miệng: "Lúc trước tôi đã nói với cô về việc nhận chương trình này, nó khác với những chương trình mang lại hiệu quả trước đó, chẳng phải khi ấy cô xem đó là việc không đáng để tâm sao? Nam Sơ đi cô cũng phải đi, chẳng phải chính cô từng nói với tôi như thế à? Âm ỉ đủ rồi thì ra ngoài đi."

Nghiêm Đại: "Tôi cho rằng việc kiểm tra hậu cần mặt đất ở sân bay chỉ là kiểm an (kiểm soát an ninh) thôi, ai ngờ còn phải đưa đón hành khách lên xuống máy bay, giúp hành khách tìm kiếm đồ bị mất, lại còn phải nhận lấy khiếu nại của hành khách, đi bưng trà đưa nước cho người ta, có người không cẩn thận suýt bị người ta đánh! Hơn nữa tổ tiết mục đưa ra tình huống, chẳng biết họ đang làm gì, chỉ thấy tròn ở một góc quay quay chụp chụp, tôi bảo đừng quay rồi mà còn một hai 'phải quay trở về của cô', chương trình như vậy có ý nghĩa gì chứ?"

Hàn Bắc Nghiêu: "Cô cho rằng bây giờ làm chương trình chỉ cần ngồi ở ngoài uống cà phê sưởi nắng, đi nghỉ ở Hawaii à? Cô cảm thấy mình đủ tư cách sao?"

Lời này không sai.

Đây là một xã hội coi trọng vật chất, cá lớn nuốt cá bé.

.....

Cho dù như vậy, ngày đó ghi hình ở trạm phòng cháy chữa cháy, Nghiêm Đại vẫn đến báo cáo đúng giờ.

Một hàng sáu người xách theo hành lý, bước vào cửa của trung đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần thuộc thành phố Bắc Tầm, trên tấm bia đá to lớn đầy hơi thở mạnh mẽ được khắc mấy chữ lớn "Chi đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần", có hai người lính đứng gác ở đấy, Nam Sơ nhìn hai người ấy đến mất hồn, Nghiêm Đại bước tới bên cạnh cô: "Này, tôi cảm thấy nơi đây còn đáng sợ hơn sân bay, không thì hai mình đi chung với nhau nha."

Nam Sơ liếc cô ta một cái, quay đầu lại, hỏi một đồng nghiệp một nẻo: "Một năm có bao nhiêu chiến sĩ phòng cháy chữa cháy hy sinh, cô biết không?"

Nghiêm Đại sững sờ.

"Bọn họ dùng sinh mạng mình để bảo vệ địa phương của chúng ta, cô không muốn nhìn thử sao?" Nam Sơ ngửa đầu, nhìn xem nơi đầu cửa có mấy chữ to được khắc vào tường đá theo lối viết Khải thư.*

*Khải thư: Khải thư hay chữ khai, còn gọi là chân thư, chính khai, khai thể và chính thư, là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7), do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn).

-- tình bình, lệ chí, trung thành, chú hồn.

*Tình bình, dốc lòng, trung thành, đúc kết tinh thần (linh hồn)

Nam Sơ ngẩng mặt lên, ánh nắng chiếu ở sau lưng, mắt cô rất sáng.

“Tôi rất muốn nhìn một chút.”

Là thứ gì đã bồi dưỡng anh thành tường đồng vách sắt, trăm (phần) cứng không gãy mà lại dịu dàng vạn trượng (rất sâu, muôn trượng).

.....

Người chỉ đạo Dương Chấn Cương dẫn một chiến sĩ phòng cháy chữa cháy ở trong ra: "Xếp thành hàng."

Sáu người lác đác, dây dưa dây cà một hồi cuối cùng cũng xếp thành hàng. Dương Chấn Cương nhú mày, xong đời rồi, nếu như bị người trong kia nhìn thấy, không chừng lại muốn chinh đôn anh ta.

Vì thế anh nói lời cảnh cáo trước: "Tôi là thành viên chỉ đạo của trung đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần thuộc thành phố Bắc Tầm, đồng thời là huấn luyện viên phó của mọi người ở lần này, phía sau tôi là lớp trưởng tân binh của mọi người, nếu đã đến đây thì hãy quên thân phận mình tính của mình đi, ở nơi này, không có nam hay nữ, không có nghề sĩ hay dân thường, tất cả đều là lính, không tuân thủ kỷ luật sẽ bị đuổi khỏi đội như nhau thôi."

“Nghe thấy không?”

“Vâng!” Lại là sáu giọng nói thưa thớt.

Dương Chấn Cương: “Vào để hành lý trước đi, năm phút sau ra tập hợp ở sân thể dục."

.....

Ánh nắng gay gắt, nhiệt độ bên ngoài lên tới bốn mươi độ, mùa hè ở Bắc Tầm quả là nóng bức, nhóm nghệ sĩ đứng tại sân tập thể dục khoảng mười phút đã nóng không chịu nổi, phải đối diện với việc trên người tỏa ra mùi nồng nặc, dính dính như keo.

Nghiêm Đại hỏi: “Chỉ đạo Dương, bây giờ chúng tôi phải làm gì?”

Dương Chấn Cương đứng thẳng người, đầu đầy mồ hôi nóng bỏng, liếc nhìn cô ta một cái: "Chờ huấn luyện viên chính."

Nghiêm Đại lại hỏi: “Sao huấn luyện viên chính còn chưa tới?”

Dương Chấn Cương: “Huấn luyện viên chính đang bận họp, đợi lát nữa sẽ họp xong, đừng nói nhảm nhiều như thế."

“.....”

Nghiêm Đại giống như bị tát một cái vào mặt.

Vừa dứt lời, một bóng dáng cao lớn mặc đồ quân đội đi từ ngoài lưới sắt vào, vành nón âm thầm che hết nửa mặt.

Khi bước nhanh đến, Lâm Lục Kiều chạy khoảng hai bước, giọng nói rõ ràng mà tràn đầy sức mạnh: "Tập hợp."

Không biết vì sao.

Huấn luyện viên chính vừa xuất hiện, đám người này lập tức nghiêm túc và trang trọng hẳn lên, ngay cả động tác tập hợp còn nhanh hơn lúc mới tới cửa nữa.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều lướt nhìn từng khuôn mặt một, lúc nhìn tới Nam Sơ, ngay cả một chút nán lại cũng không có, nhanh chóng lướt qua, giống hệt như lần đầu tiên anh gặp cô vậy.

Tốt lắm.

Anh đứng thẳng người, cúi chào một cái rất đúng chuẩn: "Tôi là đội trưởng của trung đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần thuộc thành phố Bắc Tầm, đồng thời là huấn luyện viên tổng thể lần này của mọi người, Lâm Lục Kiều."

Hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Hai ngày trước khi nhập đội.

Dương Chấn Cương mới lấy danh sách tham gia của tổ chương trình đưa cho Lâm Lục Kiều, để anh làm quen trước, miễn cho đến lúc đó người đến, anh còn không biết tên bọn họ. Mấy người nghệ sĩ này cũng không nổi tiếng lắm, tiếng tăm cũng không hơn gì mấy nghệ sĩ mới, kiểu người không xem tin giải trí như Lâm Lục Kiều, phỏng chừng thật đúng là nhận không ra.

Sáu tập tài liệu, Dương Chấn Cương tìm một buổi tối đã biết hết, đang làm bình luận viên cho Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều dường như không để ý lật chuyển một tờ lại một tờ.

Dương Chấn Cương vừa ghé đầu lên vai anh, "Trịnh Bình, hai mươi ba tuổi, có học võ, năm tuổi đã lên Thiếu Lâm tự, có biết chút kung fu quyền cước, từng đóng nhiều phim võ thuật... Nghe tổ chương trình nói là một người thật thà chất phát."

Lâm Lục Kiều rũ mắt liếc anh, tiếp tục lật.

Dương Chấn Cương vừa lải nhải: "Mục Trạch, tiểu thịt tươi*, người mới, hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp học viện điện ảnh, lúc trước xuất thân từ việc nổi tiếng về livestream trên Internet..."

*Tiểu thịt tươi chỉ những nam nghệ sĩ tuổi từ 16 – 30, theo phong cách rạng rỡ tươi sáng, thần tượng, nam thần.

Lâm Lục Kiều nhíu mày, "Livestream là cái gì?"

"Cậu không biết?! Tôi lớn tuổi vậy rồi mà còn biết đó! Chính là ở trên internet quay trực tiếp, sau đó thu hút được một số fan hâm mộ nhỏ, chính là kiểu này." Dương Chấn Cương vẻ mặt không thể tin, "Cậu chưa từng nghe qua?"

"... Không có."

"Bình thường khi nghỉ ngơi cậu làm gì? Không lên mạng sao? Không chơi di động?"

Mấy năm trước khi ở ngoài huyện trợ giúp, đều sống ở trong đội, di động cũng không dùng làm gì, trong ngày thường trừ bỏ huấn luyện, nghỉ ngơi thì cùng đồng đội chơi bóng, hoặc là ngủ, di động và máy tính anh cũng không thường dùng, đừng nói tới mấy cái weibo này.

Dương Chấn Cương tỏ vẻ hiểu rõ, "Cũng đúng, dù sao livestream cũng chỉ mới nổi gần đây thôi, mấy năm trước cũng không chơi cái này."

Lâm Lục Kiều tiếp tục lật.

Dương Chấn Cương quyết định đều giảng giải hết cho anh, phỏng chừng quả thực tầm hiểu biết của người này không được đầy đủ.

"Đây là Lưu Hạ Hàn, hai mươi chín tuổi, xuất thân từ trường nghệ thuật quân đội, quay rất nhiều phim về kháng chiến."

Trên ảnh chụp là người đàn ông mày rậm, ngũ quan nghiêm chỉnh, không thể nói là đặc biệt đẹp trai, nhưng có một loại khí chất cương nghị đặc biệt.

"Đây là Từ Á, hai mươi một tuổi, sinh viên đại học truyền thông, từng đóng phim trên mạng, tối hôm qua tôi còn nghe mấy người trong đội thảo luận về cô nàng, nói cô gái nhỏ rất xinh đẹp."

Từ Á trẻ trung lại mang chút gợi cảm, quả thật là nữ thần của rất nhiều trạch nam.

"Đây là Nghiêm Đại, hai mươi bốn tuổi, gia cảnh cũng không tệ, nghe nói có chút yếu đuối, công ty đại diện đưa tới nơi này cũng là muốn tôi luyện thêm."

Dương Chấn Cương lật ra trang sau, "Trọng điểm là ở đây - -"

Giọng nói thế nhưng thêm một chút sắc thái thần bí.

Cuối cùng trên một phần tư liệu, người trên tấm ảnh rất thanh tú, không có trang điểm, mặt mộc, lại rất tinh xảo.

Trên giấy ghi hai chữ to: Nam Sơ.

"Rất lợi hại."

Lâm Lục Kiều nhìn chằm chằm ảnh chụp, đốt thuốc trên bờ môi, nhân nhại hỏi: "Lợi hại thế nào?"

Dương Chấn Cương nói: "Ngày hôm qua lúc lãnh đạo cho tôi xấp tư liệu này, tôi thấy cô gái này rất đặc biệt, nên nhìn thêm vài lần, sau này điều tra mới biết được cô ấy chính là con gái của diễn viên Nam Nguyệt Như, nhưng danh tiếng của cô gái này rất thấp, không có nhiều □□ về cô ấy cho lắm, vừa mở trang web ra, cơ hồ đều là tai tiếng, cái gì mà sinh ra đã bị cha vứt bỏ, cha là xã hội đen, còn có mấy ngày hôm trước nửa đêm đưa xe với người ta, chuyện xấu rất nhiều, nói cô ấy tham gia chương trình này cũng là vì có quan hệ với người tài trợ, thật không minh bạch."

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc lá, khói tỏa ra bốn phía, im lặng.

Dương Chấn Cương lắc đầu, thở dài, "Không ngờ tôi thế này mà lại thành huấn luyện của trại cải tạo, biến nơi này thành trại cải tạo thiếu niên!"

Lâm Lục Kiều lấy thuốc khỏi miệng, cúi đầu khảy khảy, "Kỷ luật quân đội anh cũng dám loạn bát quái, muốn chạy vòng rồi hả?"

Dương Chấn Cương "Ssss- -", "Thằng nhóc cậu, lão binh cũng dám đe dọa? Năm đó lúc tôi đang chiến đấu, cậu còn đang lăn lộn trong đám bùn đất đó!"

Dương Chấn Cương vào ngũ sớm, hiện nay đã ba mươi lăm tuổi, sau đó bị thương khi làm nhiệm vụ, điều tới trung đội Đặc Cần làm chỉ đạo viên. Lời tuy nói như vậy, quả thật cấp bậc so với Lâm Lục Kiều thì thấp hơn một bậc.

Nhưng Lâm Lục Kiều luôn luôn kính trọng anh, không cư xử như cấp dưới của mình.

Dương Chấn Cương lấy tư liệu vỗ vỗ nhét vào người anh, xoay người đi, Lâm Lục Kiều bị nhét cả sấp tài liệu vào người.

Đi được hai bước, Dương Chấn Cương lại quay lại, nhớ tới một việc, "Còn có chuyện này, nhắc nhở cậu, cái cô Nghiêm Đại và Nam Sơ này, là cùng một công ty, lúc trước bởi vì một người đàn ông mà gây náo loạn, mọi việc phải xem mà làm, đừng làm cho hai người đó gây rối trong đội."

"Tầm hiểu biết của anh thật đúng là toàn diện?" Giọng điệu trào phúng.

Dương Chấn Cương vẫy vẫy tay, "Tôi làm việc này không phải vì muốn tốt cho cậu sao? Trong khoảng thời gian này bớt gây họa một chút, đối với cậu là có lợi? Đừng quên cuộc thi cuối tháng của cậu!"

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc, giật nhẹ khóe miệng, "Đã biết, hai người đó muốn gây chuyện, tôi sẽ viết báo cáo, đuổi hai người này khỏi đơn vị!"

Dương Chấn Cương trừng mắt anh, "Cậu lăn đi!"

...

Sân huấn luyện nóng bức dị thường, trời không mây, chân trời một vòng nóng bức, phơi muốn cháy người, không gió, làm người ta thờ hồn hể.

Giọng Lâm Lục Kiều trong không khí nóng bức này có vẻ đặc biệt trầm.

"Tôi đối với nhóm mọi người chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất, phục tùng mệnh lệnh, thứ hai, tuân thủ quân kỷ. Trái với hai điều này, lập tức đuổi khỏi đơn vị."

"A..."

Có người buông tiếng thở dài nho nhỏ.

Là Từ Á, cô gái nhỏ đã nóng đến chảy một đầu mồ hôi.

Thành công khiến cho Lâm Lục Kiều chú ý.

Anh quét mắt một vòng, "Tôi vừa mới nói hai điều gì?"

Sáu người yên lặng, lặng ngắt như tờ.

...

Dương Chấn Cương ở một bên lau mồ hôi, cả đám đều không bớt lo, quả nhiên đều là đến đây cải tạo.

"Phục tùng mệnh lệnh, tuân thủ quân kỷ."

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Lâm Lục Kiều nhìn qua, là Lưu Hạ Hân.

"Nghiêm."

Sáu người đứng thẳng.

Lâm Lục Kiều nói: "Ngoại trừ Lưu Hạ Hân, những người còn lại chạy năm vòng sân huấn luyện, người đứng đầu hàng dẫn đội."

...

Sáu người dưới ánh mặt trời chói chang phơi nửa tiếng, đã có chút ỉu rũ, vừa nghe dưới thời tiết này, còn phải chạy bộ, đàn ông ngược lại còn tốt, mấy cô gái bên này ngoại trừ Nam Sơ đều có tiếng oán than đầy đất rồi.

Nam Sơ là người đứng đầu hàng, nửa ngày không có động tĩnh.

Lâm Lục Kiều mắt lạnh nhìn cô, giọng nói không độ ẩm: "Điếc sao?"

Khi Lâm Lục Kiều đi xuống sân, tầm mắt hai người cũng không nhìn nhau, cho tới bây giờ, Nam Sơ mới lấy mắt liếc nhìn anh, giọng lười biếng, "Chạy hướng nào?"

Chỉ đạo Dương nhắc nhở: "Nói chuyện với cấp trên phải nói báo cáo."

Nam Sơ bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, "Báo cáo! Xin hỏi phải chạy hướng nào?"

"Bên kia?"

"Hay là bên này?" Cô dùng ngón tay chỉ hai hướng.

"Tùy cô thích." Lâm Lục Kiều vẫn duy trì sự bình thản, như cười như không.

Năm vòng, hai ngàn mét, nơi này ngoại trừ Trịnh Bình và Lưu Hạ Hàn có võ và tham gia quân ngũ, những người khác đều bị miểu sát, thể lực của Mục Trạch còn không bằng Từ Á, Từ Á nhưng là có chút ngoài dự đoán của mọi người, thể lực của nữ thần của trạch nam cư nhiên tương đối tốt.

Tiếp đó là Mục Trạch, Nam Sơ, sau cùng là Nghiêm Đại.

Nghiêm Đại chạy đến cuối cùng thiếu chút nữa là té xỉu, cả người dựa vào người Lâm Lục Kiều, Lâm Lục Kiều đang nói chuyện với Dương Chấn và tiểu đội trưởng, một bóng người thẳng tắp nhào tới chỗ anh, anh quét mắt một vòng, duỗi tay ra, đỡ cô, giao cho tiểu đội trưởng mang đi nghỉ ngơi.

Tiểu đội trưởng tên là Thiệu Nhất Cửu, người Bắc Sơn, hai mươi lăm tuổi, đã ở trong đội Đặc Cán bốn năm, mặt chữ điền, ngũ quan nghiêm chỉnh, làn da đen, mắt nhỏ, cười lộ lên có răng khểnh.

Anh đỡ Nghiêm Đại qua, dè dặt cẩn trọng đỡ xuống gốc cây, có chút quần bách hỏi cô: "Có muốn tôi lấy nước giúp cô không?"

Nghiêm Đại không để ý anh, ôm ngực bắt đầu nôn.

Nam Sơ xoay người, hai tay chống trên đầu gối thở dốc, khuôn mặt và cổ vị trí xương quai xanh đều đỏ bừng, Nam Sơ chảy mồ hôi thì cả người sẽ đỏ lên, mấy người cũng chưa đổi trang phục, mặc trên người còn là quần áo của mình, cổ áo hơi hơi hạ xuống, Lâm Lục Kiều liếc nhìn cô một cái, "Đứng lên."

Nam Sơ thở phì phò, vẫy vẫy tay: "Mệt."

"Hai điều tôi vừa nói đã quên rồi sao?" Anh nhiu mày.

Nam Sơ xoay người giương mắt nhìn anh một lát, thở dài một hơi, mới chậm rãi đứng lên, giọng nói yếu ớt: "Vâng, sắp lớn."

"Huấn luyện viên." Anh sửa lời cô.

"Vâng, huấn luyện viên."

Mắt tròn trắng, mắt tròn trắng.

Lâm Lục Kiều nhìn chăm chăm cô: "Không phục, chạy tiếp năm vòng."

"..."

Mẹ nó, muốn chơi cô phải không?

Nam Sơ thở ra một hơi, đứng thẳng tắp, ánh mắt nhẹ lướt qua, "Báo cáo! Huấn luyện viên! Phục!"

Trong lòng lại nói: Tốt lắm, ra oai phủ đầu, được lắm.

...

Lâm Lục Kiều nói huấn luyện xong rồi đi, Dương Chấn Cương và Thiệu Nhất Cửu mang theo tân binh trở lại ký túc xá, phân phát quần phục xong, cho một tiếng nghỉ ngơi điều chỉnh thời gian, Từ Á kéo Dương Chấn Cương và Thiệu Nhất Cửu lại nói chuyện phiếm.

Từ Á lôi kéo làm quen: "Chỉ đạo viên, tiểu đội trưởng, các người ở đây đã bao lâu rồi?"

Dương Chấn Cương nói: "Tôi tám năm, Nhất Cửu bốn năm. Sao vậy?"

"Đội trưởng Lâm thì sao? Anh ấy mấy năm rồi?"

"Vào được một năm, sau này bị điều đến huyện khu khác trợ giúp ba năm, đầu năm nay mới trở về."

Từ Á hơi rụt cổ: "Đội trưởng Lâm có chút hung dữ."

Dương Chấn Cương vỗ vỗ vai cô, cười nói: "Người kia là như vậy, không thích giao thiệp, đối với các cô đã khách khí rồi, trước kia lúc cậu ta dẫn dắt tân binh, cũng không phải như bây giờ, vài năm nay tính khí tốt hơn nhiều rồi."

Từ Á lại hỏi: "Anh ấy có bạn gái chưa ạ?"

Thiệu Nhất Cửu cúi xuống: "Không có, nhưng mà trước đó luôn thấy anh ấy dùng di động tán gẫu, không biết có phải có bạn rồi không."

"Đội trưởng Lâm bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

"Vừa qua hai chín."

Từ Á cười đến nhu thuận: "Này có bạn cũng bình thường thôi, dù sao đội trưởng Lâm vừa đẹp trai lại manly."

Hai người gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý, Thiệu Nhất Cửu nói: "Đúng thật, đội trưởng tuy tính tình hơi thối một chút, cái khác đều rất tốt."

"Mọi người cũng thật vất vả, em mới qua nửa ngày đã ăn không tiêu, có chút muốn về nhà rồi."

Thiệu Nhất Cửu an ủi cô: "Tập quen thôi, quen rồi sẽ tốt, nửa tháng thôi, cố gắng rồi sẽ qua mà."

Từ Á cười trấn an, lúc này nhớ tới dường như trong phòng còn có hai người, quay đầu nhìn Nam Sơ, hỏi cô: "Nam Sơ, chị có sao không?"

Nam Sơ đang xuất thần ngồi ở một bên bị kéo suy nghĩ về, liếc nhìn Từ Á một cái, gạt gạt đầu: "Còn được."

Từ Á lại chuyển qua Nghiêm Đại đang nằm sấp như cá chết bên kia, "Chị Nghiêm Đại, chị không sao chứ?"

Người trên giường vẫn không nhúc nhích.

Vẫn mặc kệ cô.

Một trận xấu hổ.

Thiệu Nhất Cửu nháy mắt nhớ tới trạng thái của Từ Á vừa mới chạy vòng, nhin không được hoà giải: "Thể lực của em khá tốt đó."

Từ Á cười cười, "Bình thường ngẫu nhiên sẽ rèn luyện một chút."

Dương Chấn Cương cũng khó mà tiếp một câu, "Quả thật em khá tốt đó, vừa rồi Lâm đội cũng nói trong mấy cô gái thể lực của em là khá nhất."

Nam Sơ...

Nghiêm Đại...

Từ Á cười ngượng ngùng.

Dương Chấn Cương nói: "Chúng tôi phải đi đây, mọi người nghỉ ngơi trước một lát, đợi lát nữa mọi người sẽ mặc nguy trang ngắn tay là được, hôm nay tạm thời không có huấn luyện, buổi tối ở lễ đường sẽ có phim, com nước xong dẫn mọi người đi qua xem."

"Dạ."

...

Buổi tối ở căn tin xếp thành hàng ăn cơm, là cái bàn tròn lớn, mười người một bàn, mười mấy món rau, còn rất phong phú.

Nam Sơ vừa mới đi vào, thấy phía trên tủ kính căn tin một loạt chữ to.

- - Ai ơi bụng bát com đây, dẻo thơm một hạt đáng cay muôn phần.

Mấy người vừa ngồi xuống, Lâm Lục Kiều từ ngoài cửa tiến vào, đi đến bàn bọn họ, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Nam Sơ, tháo mũ xuống, đặt xuống bàn bên cạnh, bụng cái chén trước mặt, đầu cũng không nâng, nói: "Ăn đi."

Mọi người tức tốc cầm lấy chén đĩa.

Ba cô gái ăn không nhiều lắm, Nam Sơ ăn hai miếng đã no rồi, dựa theo lượng cơm bình thường cô ăn, nhiều đó đã hơn rồi. Vừa muốn đặt chén xuống, đôi đĩa bên cạnh vưon ra, chống giữa chén của cô, Nam Sơ quay đầu qua, ánh mắt Lâm Lục Kiều tối đen thâm trầm, không có cảm xúc nhìn cô, "Không được lãng phí."

Nói xong, lại dương cằm chỉ chỉ câu trên tủ kính căn tin.

Nam Sơ im lặng một trận: "Sức ăn của tôi nhỏ."

Lâm Lục Kiều hơi chút ghét nhìn chén của cô, "Cô là chim sẻ sao?"

"Ăn nữa, lên hình nhìn mập, khó coi."

"Muốn mạng hay là muốn đẹp?"

Nam Sơ: "Đẹp."

Lâm Lục Kiều lười lại để ý cô, thu hồi tầm mắt, quăng qua một câu, "Hoặc là ăn hết com, hoặc là đi ra ngoài chạy năm vòng."

"..."

Dáng người Nam Sơ luôn luôn đều là dựa vào chế độ ăn uống để khống chế, cô là người thuộc loại thể chất uống nước cũng sẽ béo, nếu ăn hết chén com lớn này, nửa tháng sau về công ty bảo đảm Thẩm Quang Tông và Hàn Bắc Nghiều đều không nhận ra cô.

Còn sẽ bị Thẩm Quang Tông đuổi đánh chết, bởi vì nửa tháng sau, cô còn có một chương trình phải quay.

Cả bàn có loại yên lặng như cái chết.

Lâm Lục Kiều nghiêm túc khi này vận lông mày, tất cả mọi người không dám chen vào nói.

Từ Á và Nghiêm Đại tuy rằng trên mặt không nói gì, nhưng trong lòng đang hò hét trợ uy cho Nam Sơ, kiên trì kiên trì, nhất định phải kiên trì, như vậy các cô cũng không cần phải ăn nữa chén com còn lại nữa.

Sau đó...

Nam Sơ liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều, ngồi xuống, bùng chén lên, cách cách cách cách hai miếng nhét toàn bộ com vào trong miệng, nhai vài ngụm nuốt xuống.

Từ Á và Nghiêm Đại cũng chỉ có thể yên lặng cảm lấy chén, nén lệ, một ngụm lại một ngụm nhét vào miệng.

Nam Sơ ăn xong, lật úp chén lại cho Lâm Lục Kiều xem, sau đó cộp một tiếng đặt lên bàn.

Lâm Lục Kiều vừa ăn xong, khoanh tay tựa vào ghế giám sát bọn họ ăn, miệng ngậm cây tăm, liếc mắt nhìn cô.

Ô, cô nhóc này nổi đóa rồi sao?

Anh ngoắc ngoắc miệng, cây tăm trong miệng theo đó lúc lên lúc xuống, ánh mắt lóe sáng, không biết đang cân nhắc cái gì.

"Kỳ thực em béo một chút sẽ càng đẹp hơn."

Chờ mọi người ăn xong, đứng lên thu thập chén đĩa trước mặt, Nam Sơ nghe thấy bên tai truyền đến một câu rất nhỏ, chờ lúc cô xoay người qua, người nọ đã đội quân mũ, đang cài lại hai nút áo trên quân phục, thần sắc thần nhiên, phảng phất như câu nói vừa rồi là cô nghe lầm.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Editor: Thoa Xù

Com nước xong, Dương Chấn Cường mới dẫn mọi người đến hội trường lầu hai để tham quan học hỏi về phim tuyên truyền phòng cháy trước đây. Xem đến cuối cùng, tất cả mọi người đều hơi trầm mặc.

Thật ra thì chính là một bộ phim tài liệu, tên là “Nghề kỵ binh của quốc gia”, phóng viên và nhiếp ảnh gia quay phim chụp ảnh hiện trường cứu viện rất nhiều, nhạc đệm rung động.

Thế lửa ngát trời; gió quỷ lượn vòng; thân núi sụp đổ; sóng thần lũ lụt; bệnh dịch mất mùa.

Vẫn luôn có thể nhìn thấy những bóng dáng như vậy, không màng mưa gió, không sợ con đường phía trước, thấy chết không sờn.

Có một đoạn hình ảnh đặc biệt đẹp khiến người ta rung động.

Một người dân ở lầu tám, chung cư cũ nát, bức tường đầy tro bụi, ống nước đã lâu không tu sửa, lung lay xiêu vẹo, đứa bé tám tháng tuổi bị kẹt trong cửa sổ chống trộm, nhân viên cứu hỏa làm rỗng rã cho tới trưa, có người treo ngược, có người đu giữ giữa không trung, mất rất nhiều sức lực mới cứu được đứa bé ra khỏi cửa sổ chống trộm.

Lính cứu hỏa trả đứa bé lại cho ba mẹ.

Ba mẹ quỳ xuống đất, đập đầu cảm ơn, khóc đến không thành tiếng, bên tai đều hỗn độn, lúc người chiến sĩ phòng cháy chữa cháy rời đi đã chào một cái theo thông lệ.

Đứa bé bị ba mẹ ôm vào trong ngực, đôi mắt đen lúng liếng mở to, giống như đang nghe ngóng thế giới, ba giây sau, cũng bắt chước theo dáng vẻ của chiến sĩ phòng cháy chữa cháy, chào lại một cái, mặc dù dáng vẻ nghiêng lệch non nớt không quá tiêu chuẩn, nhưng vẻ tôn kính trên nét mặt thì ai cũng có thể nhìn ra.

Nam Sơ nhớ đến một câu trong “Nghiem Hoa Kinh”.

—— Không cầu yên vui cho mình, chỉ mong chúng sinh được thoát khỏi đau khổ.

Hình dung về họ không thể thích hợp hơn.

Xem xong phim tài liệu, cảm xúc nhất thời không thể dịu đi, lúc mọi người còn đắm chìm trong thương xuân bi thu (*) thì bị một câu nói của Lâm Lục Kiều đưa về thực tại.

(*) Thương xuân bi thu: cảnh vật biến hóa tự nhiên theo mùa khiến lòng người buồn thương không rõ lý do, ý ở đây là xem xong đoạn phim cảm xúc chìm đắm không rút ra được.

Anh đứng trước màn ảnh, dáng vẻ nghiêm chỉnh, thân thể thẳng tắp.

"Ngày mai cuộc huấn luyện tân binh chính thức bắt đầu, khổ cực là chuyện tất nhiên, không thể uống phí lần gặp này, tối nay mọi người nghỉ ngơi thật tốt đi."

Cả đám tân binh như đang đối mặt với kẻ đại thù.

Đến giờ này Nghiệm Đại vẫn chưa hoàn hồn sau cuộc chạy hai ngàn mét buổi chiều, vừa nghe lúc này mới bắt đầu, trong lòng có suy tính, chọc chọc Nam Sơ, "Này, hai đứa mình cùng rút lui đi, được không? Tôi thấy thân thể này của cô cũng chịu không nổi đâu, tôi cũng không muốn vướng vào khổ cực này, biết là bọn họ vất vả, tội mình quay về quay phim là được rồi đừng gây thêm phiền phức cho họ."

Nam Sơ liếc nhìn cô ta, "Muốn đi thì cô đi đi, tôi không đi."

"Một mình tôi trở về, không phải tôi sẽ bị Hàn tổng lột da sao?!" Nghiệm Đại bĩu môi, "Cô ở lại làm gì chứ?! Nơi này có gì đáng để cô ở lại?"

Ánh mắt Nam Sơ nhìn chằm chằm sân khấu, "Tự nhiên thấy thích."

Nghiệm Đại nhìn theo tầm mắt của cô, sân khấu trống rỗng, ngoại trừ Lâm Lục Kiều đang đứng xoay lưng cuộn màn hình, cô ta thật sự nhìn không ra mấy thứ đồ này có gì đáng giá để cô thích?

Lâm Lục Kiều? Chắc chắn không phải, tuy đội trưởng là kiểu rất nam tính, nhưng mà nữ diễn viên nào không muốn gả vào nhà giàu có để tiến vào con đường quyền quý, một trung đội trưởng còn con này tuyệt đối không hấp dẫn được bọn họ, ít nhất cô ấy tuyệt đối sẽ không thích kiểu hình mẫu này.

Nhưng nếu như chỉ đơn giản là muốn xảy ra chút gì đó, ngược lại là một lựa chọn không tồi.

Nghĩ như vậy, tự nhiên không nhịn được tưởng tượng ra dáng vẻ Lâm Lục Kiều cời quần áo.

Nam Sơ phát hiện khác thường, nghiêng đầu liếc nhìn cô ta, "Cô nghĩ muốn cái gì đó?"

Sắc mặt Nghiệm Đại ửng hồng, ánh mắt ngập nước nhìn về hướng khác, bị Nam Sơ kéo trở về, ánh mắt né tránh, "Mới không muốn á."

Nam Sơ nhìn chằm chằm cô ta một hồi, một hồi lâu, mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Nghiệm Đại tự cho là không có bị phát hiện, thở dài nhẹ nhõm, vút tư tưởng lộn xộn ra sau đầu.

.....

Đêm đầu tiên ở phòng cháy chữa cháy coi như yên tĩnh, ba người họ ngủ thẳng tới năm giờ rưỡi, vậy mà đã cách giờ rời giường nửa tiếng rồi.

Nam Sơ là người đầu tiên tỉnh giấc, mới vừa ngu ngơ ngái ngái dậy, cửa phòng đột nhiên bị bật ra, đúng lúc vị trí giường của cô đối diện với cửa, giường dưới, ánh sáng nhức mắt lập tức ập vào, cô đưa tay che mắt.

Sau đó, nhìn lên qua mấy kẽ ngón tay.

Chống lại ánh sáng buổi sớm, bóng người thon dài đứng ở cửa, mặc đồng phục gọn gàng sạch sẽ, ngay cả viền nón và đường nét cũng khớp với ánh sáng.

Ai đó đã nói rằng, chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới chính là vừa mở mắt vào buổi sáng, là có thể nhìn thấy mặt của anh.

Cô nàng mặc đồ ngủ ngồi xếp bằng ở trên giường, dựa vào sau lưng tường, chần nhẩn nhúm đắp trên đùi, tóc thả ra lộn xộn, làn da trắng ngần bị chiếu sáng rực.

Hình ảnh như vậy, giống như cảnh trong mơ.

Thời gian chìm đắm, một tiếng bước chân trầm ổn, không biết Lâm Lục Kiều đi tới trước giường cô từ lúc nào, hai tay bỏ túi, hơi khom lưng, ngang tầm mắt cô, khoan thai hỏi cô: "Công chúa, có cần bụng bữa sáng đến cho em không?"

Giống như thật sự có thể cung cấp bữa sáng vậy.

"....."

Cơ thể anh lại hạ xuống một chút, vẫn cười, lần này ánh mắt mang theo vẻ hài hước: "Dứt khoát gọi xe cho em, tiễn em về nhà được không? Há?"

"....."

Cảm xúc dè nén.

Nam Sơ dụi mắt, "Mấy giờ rồi?"

Tiểu đội trưởng Thiệu đứng ở ngoài cửa, yếu ớt nhắc nhở: "Năm giờ rưỡi, thể dục buổi sáng đã qua nửa giờ rồi."

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, đôi tay bỏ trong túi, nhướn mày cúi xuống nhìn cô.

Hai người kia cũng tỉnh giấc.

Từ Á dụi mắt, giọng nói hoảng hốt: "Đội trưởng?"

Sắc mặt Nghiêm Đại ửng hồng.

Cuối cùng Lâm Lục Kiều liếc nhìn Nam Sơ, cũng không quay đầu lại, dừng ở cửa, cúi đầu nhìn đồng hồ, "Năm phút nữa, tập hợp ở bãi tập, trễ một giây tăng một vòng."

Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tiểu đội trưởng Thiệu thừa lúc Lâm Lục Kiều đi xa, âm thầm ở ngoài cửa nhắc nhở họ, "Mấy cô nhanh lên!! Ngăn vạ lần dừng đến trễ!"

Gương mặt đen quơ tay múa chân, đáng vẻ vô cùng lo lắng nhìn qua thật sự có hơi buồn cười.

Từ Á hơi trách móc nhìn Nam Sơ: "Chị à, sao chị không gọi tụi em dậy chứ?"

"Tôi cũng vừa mới dậy." Nam Sơ lạnh nhạt trả lời rồi vén chăn đứng lên, cô có thói quen ngủ trần, ở đây cô chỉ có thể mặc đồ ngắn tay, nếu không với loại tình huống như hôm nay, sẽ bị người ta thấy sạch sẽ, phía dưới chỉ mặc một cái quần đùi, lộ ra một đôi chân trắng tấp can xúng, ánh mắt Từ Á lờm một cái, bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

Nhà tập thể nữ không có camera, ban đầu camera được đặt trên giá đỡ, lại bị Từ Á và Nghiêm Đại quyết liệt yêu cầu tổ chương trình gỡ đi.

.....

Ba người chạy ra bãi tập trước phút cuối cùng.

Mấy máy quay đều hướng về phía các cô, mấy nhân viên công tác rõ ràng có chút hả hê.

"Thấy không, đạo diễn hận không thể để chúng ta xuất hiện xấu xí hơn, họ phát ra thì sẽ tăng rating." Nghiêm Đại nói thầm.

Nghiêm Đại mới thoả son được một nửa đã bị Từ Á kéo đi, Nam Sơ dứt khoát không trang điểm, ba người đứng ở ngoài hàng ngũ, Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ, trầm giọng bảo các cô đứng vào hàng ngũ.

Thấy Lâm Lục Kiều không có biểu cảm gì, trong lòng mới vừa thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

Người trước mặt lập tức mở lời, giọng nói sóng nước chẳng xao, giống như đang nói một chuyện rất bình thường, "Đến trễ một lần nữa, tôi mời các cô rời khỏi đơn vị."

Ngày đầu tiên là huấn luyện thể chất.

Cái gọi là huấn luyện thể chất chính là các loại chạy cự li dài chạy cự li ngắn, còn có chạy mang vật nặng, hôm nay huấn luyện chạy mang vật nặng, Lâm Lục Kiều trực tiếp bảo tiểu đội trưởng Thiệu phát cho bọn họ mỗi người một bao cát.

Nam hai chân hai kg, nữ hai chân một kg.

Tiểu đội trưởng Thiệu vừa buộc vào chân mình vừa làm mẫu cho mọi người, "Cái này có kỹ xảo, lúc buộc phải quấn quanh, mọi người phải nhìn cho kỹ, phải chú ý mỗi buộc, nếu không bao cát sẽ rất dễ bị tuột, hơn nữa sẽ làm tổn thương đến mắt cá chân của mọi người."

Chỉ dạy hết ba phút, mấy đội viên buộc lung tung lộn xộn.

Lâm Lục Kiều lấy đồng hồ bấm giờ ra, quét mắt một vòng, "Cho mọi người một phút, chỉnh sửa lại."

Mọi người vụng về chỉnh sửa một phen, ngừng đầu lên lần nữa thì Lâm Lục Kiều trực tiếp đứng trước mặt một đội viên nam, vỗ vỗ vai anh ta, "Cậu chạy hai bước."

Mục Trạch mới vừa chạy hai bước, bịch, bao cát rớt xuống.

Lâm Lục Kiều lại chỉ Từ Á: "Nhắc chân lên."

Từ Á làm theo, vừa nhắc chân, bao cát lập tức rơi xuống.

Anh đi tới, khom lưng nhặt bao cát của Từ Á lên, đặt trên mắt cá chân của mình, ra tay quấn mấy vòng rất nhanh, buộc chắc lại, lại hỏi, "Nhìn hiểu chưa?"

Mọi người gật đầu.

Vừa dứt lời, một bao cát rơi bịch xuống phía trước.

Lâm Lục Kiều nhìn sang.

Là Nam Sơ.

Nam Sơ vừa khom lưng nhặt vừa to gan nói: "Tôi vẫn không hiểu cho lắm, haizz."

Lâm Lục Kiều im lặng nhìn cô.

Nam Sơ hỏi vói về mặt chân thành, "Anh nói phải làm thế nào ấy nhỉ? Chỗ này quấn quanh mấy vòng hả? Buộc nút nơ cái gì?"

Lâm Lục Kiều đứng hồi lâu, qua nét mặt của cô không tìm ra được chút giả vờ nào, đáng vẻ giống như thật sự chăm chỉ học hỏi, lúc này mới đi tới trước mặt cô, hơi ngòai xuống, "Đưa chân ra."

Nam Sơ làm theo.

Anh đứng trước mặt cô, tay nắm mắt cá chân cô, cầm bao cát dưới đất, dán lên, ngửa đầu nhìn cô, lúc ngừng đầu, đầu mày hơi nhướng lên, tâm trạng thường thấy của anh, giọng nói trầm thấp, "Nhìn."

Camera quay cận cảnh.

Nam Sơ làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

Bàn tay anh dày rộng có lực, nắm mắt cá chân của cô qua lớp quần dài, quần lính hơi dày, Lâm Lục Kiều vừa chạm vào, dán vào da Nam Sơ hơi ngứa, cảm thấy nóng lên, lại cúi đầu thì Lâm Lục Kiều cầm sợi dây quấn quanh bao cát trên chân cô, ngón cái bấu vào cơ bắp cô, rõ ràng không hề dùng sức, cô lại tê dại hết cả người.

"Thuận kim đồng hồ ngược kim đồng hồ tất cả ba vòng."

Lúc nói lời này anh hơi ngước đầu lên, yết hầu nhô ra đặc biệt rõ ràng, nhọn, lặn lên hạ xuống theo lời nói, Nam Sơ cảm thấy khiêu gợi nhất chính là lúc anh hút thuốc, lúc hút vào rồi nhả khói ra ngoài, khi đó yết hầu sẽ hơi cuộn lên, cô khao khát muốn nhào tới.

"Từ bên này đưa qua....." Lâm Lục Kiều vừa nói vừa ngừng đầu, giống như thật sự đang kiên nhẫn dạy cô.

Tầm mắt của Nam Sơ vẫn luôn ở trên người anh, chỉ cần anh vừa ngẩng đầu thì tầm mắt của hai người liền chạm vào nhau.

Mặc dù ánh mắt không hề che đậy, nhưng Nam Sơ cúi đầu, mái tóc dài che phía trước, che đi mặt của cô, ống kính máy quay vẫn luôn quay mặt Lâm Lục Kiều và chân cô, không quay lên mặt của cô, tất cả mọi người đều không phát hiện nét mặt của cô, vì vậy cô công khai dùng ánh mắt trần trụi để trêu ghẹo Lâm Lục Kiều.

Nam Sơ nháy mắt mấy cái với anh, ánh mắt sáng rực.

Cảm xúc rõ ràng.

.....

Kết quả cũng rất rõ ràng, đợi đến khi tất cả mọi người bắt đầu chạy mang vật nặng, Nam Sơ chạy mang theo một chân buộc hai bao cát, hai chân tổng cộng hai kg, bằng sức nặng của đội viên nam.

Bóng dáng nhỏ nhỏ lẩn trong đám tân binh, nhìn qua vẫn còn rất ương ngạnh.

Từ Á quan tâm liếc nhìn Nam Sơ, "Chị ơi, chị không sao chứ?"

Tâm tình cô vẫn rất vui vẻ đáp lại: "Không sao cả, lo chạy của cô đi."

Nghiêm Đại nghe tiếng liếc cô một cái, không nói một lời, kiêu ngạo lạnh lùng tiếp tục chạy về phía trước.

Vừa qua khỏi hai trăm mét, ưu khuyết điểm đều lộ ra hết, cộng thêm hai kg bao cát trên chân, thể chất của Nam Sơ vốn yếu, mau chóng rút lại cuối cùng, tiểu đội trưởng Thiệu đặc biệt chú ý đến cảm xúc của tân binh, anh ta chạy về sau khích lệ Nam Sơ, "Chạy nữa chạy nữa, chớ chạy xong cô tháo bao cát là cả người nhẹ nhàng liền."

Nam Sơ thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng, nói chuyện không ra hơi: "Anh cũng chạy của anh đi, tôi không sao."

Tiểu đội trưởng Thiệu khuyến khích cô: "Cố gắng lên nào! Nam Sơ!"

Nam Sơ bị anh ta chọc cười, tâm tình thoải mái, cúi đầu liếc thấy anh ta buộc mấy cái bao cát, choáng váng: "Sao của anh lại nhiều như vậy?"

Thiệu Nhất Cửu chạy chậm chậm bên cạnh cô: "Đây là trọng lượng huấn luyện bình thường của chúng tôi, đội trưởng đã nói lỏng cho các cô rồi, cũng không theo tiêu chuẩn của tân binh, lúc mới vào, chúng tôi phải mang ít nhất năm kg đấy."

"Lợi hại." Nam Sơ cảm thán.

Thiệu Nhất Cửu cũng là chàng trai trẻ hai mươi mấy tuổi, được người ta khen như thế, vẫn hơi đỏ mặt, gãi gãi sau gáy: "Thật ra cũng tạm tạm, đội trưởng mới lợi hại đấy, trước kia lúc ở trường quân đội, tôi cũng không thể so được với hạng mục mang vật nặng của anh ấy."

Nam Sơ liếc nhìn, mấy camera chính đang trốn dưới gốc cây nghỉ ngơi, không ai đi theo quay cả.

"Đội trưởng của các anh lợi hại như vậy sao?"

Nói đến đội trưởng, đáy mắt Thiệu Nhất Cửu vô cùng sùng kính, "Nhưng anh ấy vừa tốt nghiệp trường quân đội liền bị tiến cử vào Đặc Cần, đội này người bình thường không vào được, trừ khi là tinh anh, nếu không vì sao gọi là Đặc Cần?"

Anh ta dừng một chút, "Nhưng thường thường, người đứng ở vị trí càng cao, thì trách nhiệm phải gánh càng nặng, người khác có thể làm, chúng ta phải làm hơn họ gấp ngàn lần vạn lần, đây mới là giá trị của chúng ta, bằng không thật có lỗi với quốc gia."

Nam Sơ trầm mặc.

"Sao cô không nói gì nữa vậy?" Thiệu Nhất Cửu hỏi.

"Thờ không ra hơi rồi."

Từ trước đến giờ cô không biết ăn nói, cũng không biết an ủi người khác, sợ mình vừa nói xong sẽ phá hư không khí nghiêm túc và trang trọng lúc này.

Mặc dù có lúc cô âm ỉ không đứng đắn, nhưng nơi nên tôn trọng thì cô sẽ tôn trọng, đây là ranh giới cuối cùng.

Thiệu Nhất Cửu dạy cô, "Cô làm theo tôi này, hít thở, hít sâu, thở ra một hơi, cứ như vậy, từ từ sẽ được, sẽ khỏe hơn một chút."

Nam Sơ phát hiện chàng trai này thật đúng là rất đơn thuần, "Tiểu đội trưởng, sao tên của anh gọi là Nhất Cửu vậy?"

"Mẹ tôi nói, một cộng chính bằng mười, chính là thập toàn thập mỹ đó."

"Thiệu Thập Toàn không phải quá tốt sao."

"Mẹ tôi nói cuộc đời phải làm toán cộng nhiều, như vậy mới có thể vui vẻ."

Nam Sơ cười: "..... Mẹ anh là một người hiểu chuyện."

Lúc nói lời này, vừa hay chạy qua một vòng.

Ở vạch kết thúc, người đàn ông cầm bản kiểm tra đánh giá, dõi theo hai người bọn họ.

Nam Sơ không để ý đến anh, nổi lên nhiệt huyết tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc chạy đến vòng thứ ba, giờ phút này Nam Sơ chỉ cảm thấy đôi chân cũng không phải là của mình, giống như vận hành máy móc. Phía trước xuất hiện một bóng người, đi về phía cô, là Luru Hạ Hàn.

Người đàn ông đầu đình hai mươi chín tuổi.

Dáng vẻ đứng đắn, đường nét rõ ràng, góc cạnh sắc sảo, cả người toát ra mùi vị đàn ông, trong sáu người ở đây, anh ta cực kỳ có vẻ lính.

Luru Hạ Hàn đi chậm lại, chạy đến bên cạnh cô, Nam Sơ mệt mỏi ngay cả sức nhìn anh ta cũng không có.

Luru Hạ Hàn kéo cô, bước chân chợt bị người ta kéo ngừng lại, cô lao đảo một cái.

Người đàn ông trước mặt ngời xồm xuống, cời bao cát trên chân cô ra, "Đưa cái này cho tôi, em cứ chạy tiếp như vậy sẽ bỏ đôi chân luôn đó."

Nam Sơ vừa định tránh, mắt cá chân bị người ta nắm được, chỉ có thể kêu: "Tôi không cần giúp đâu."

Mặc dù Luru Hạ Hàn và Nam Sơ không quen, nhưng hai ngày nay quan sát, phát hiện cô nàng này chính là bướng bỉnh từ trong xương cốt, có gì cũng không thích nói, vẫn luôn chống đỡ cũng không biết là đang dùng sức với ai nữa.

"Tôi không biết vì sao em đặc tội với huấn luyện viên Lâm, nhưng mà thật sự nếu để cho một cô gái như em buộc hai kg bao cát chạy xong, mặt mũi của đám đội viên nam tại anh cũng không biết để ở đâu nữa."

Anh ta nói xong, quay đầu lại liếc nhìn Lâm Lục Kiều, xác định anh không phát hiện, nhanh chóng buộc lại rồi vỗ vào vai cô xuất phát.

"Sức mạnh của tình yêu" bị lấy đi.

Nam Sơ chống nạnh đứng tại chỗ hơi dờ khóc dờ cười.

Cô vẫn còn rất hưởng thụ loại đối đãi đặc biệt này, tại sao đàn ông lại đối xử với bạn như vậy, chỉ đối xử như vậy với một mình bạn, là bởi vì tâm tư anh ấy đang rối loạn, tâm tư anh ấy càng rối loạn thì càng muốn chứng minh bản thân anh ấy không hề có cảm giác với bạn thông qua nhiều cách khác nhau.

Càng chứng minh, càng loạn.

Cô đã sớm tìm ra cánh cửa rồi, chỉ sợ anh ấy không loạn!

Luru Hạ Hàn chạy qua vạch kết thúc.

Lâm Lục Kiều dứt hai tay trong túi, một cánh tay đang kẹp bản kiểm tra đánh giá, ánh mắt lướt nhẹ xuống chân anh ta.

"Luru Hạ Hàn, thêm năm vòng nữa."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Thoa Xù

Luru Hạ Hàn chạy còn nhanh hơn những người còn lại, gỡ bao cát của Nam Sơ cũng biết nếu bị Lâm Lục Kiều nhìn thấy được nhất định sẽ phạt, anh ta không muốn cự lại, dù sao đây cũng là kỷ luật quân đội, không phải chuyện gì bọn họ cũng có thể tự quyết định được, đương nhiên anh ta cũng sẽ không hối hận về quyết định này, thật ra thì bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ không nhìn được mà gánh một phần giúp cô ấy, dù cho sau khi chương trường phát sóng mọi người có nghĩ thế nào đi nữa. Thật ra thì anh ta mới vừa phát hiện tiểu đội trưởng Thiệu cũng muốn gánh dùm Nam Sơ, nhưng

không biết có phải nguyên nhân nằm ở huấn luyện viên Lâm hay không, cuối cùng cũng không dám

Thiệu Nhất Cửu hiểu rõ tính tình của Lâm Lục Kiều.

Quả nhiên, khi Nam Sơ thở hổn hển chạy qua vạch kết thúc thì Lâm Lục Kiều nhìn cô, mặt mày bình thản, giọng nói hờ hững: "Thêm ba vòng."

.....

Có thể chửi bậy không?

Nam Sơ dừng lại, nhìn chòng chọc anh một lát.

"Dừng lại làm gì?" Lâm Lục Kiều nói với ánh mắt sâu sắc.

Ánh mắt kia giống như đang nói ——

Đây chính là kết quả của việc trêu chọc tôi.

Nam Sơ liếc mắt, nhấc chân chạy về phía trước, bóng lưng nhỏ gầy thất tha thất thểu, dường như không khí trong phổi đã bị hút hết, đầu óc căng phồng lên.

Phạt đi, phạt đi.

Một ngày nào đó anh đừng có ngã vào tay em

Tất cả mọi người chạy xong, chỉ còn lại Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn.

Lưu Hạ Hàn bắt kịp Nam Sơ trên đường thẳng, Lưu Hạ Sản còn một vòng cuối cùng, Nam Sơ còn hai vòng cuối cùng.

Hai người chạy song song.

Lưu Hạ Hàn tràn ngập áy náy nói: "Xin lỗi em, hình như tôi không giúp được gì mà còn gây thêm phiền toái."

Nam Sơ quay đầu lại liếc nhìn anh ta, không hề gì nhún vai, "Không sao, nếu không phải tại tôi, anh cũng không cần phải chạy thêm mấy vòng này."

Lưu Hạ Hàn cười với cô, "Thật ra thì em không như tin tức bên ngoài nói."

"Thế nào?" Nam Sơ điều chỉnh hô hấp, bình tĩnh hỏi.

Lưu Hạ Hàn phối hợp thả bước chân chậm lại, "Lạnh lùng phản nghịch nè, thật ra thì em chính là cô nhóc hơi buồn bực."

Nam Sơ giật nhẹ khóe miệng, cảm thấy buồn cười, "Anh cũng xem tin vịt hả?"

"Là mấy ngày trước, tổ chương trình có đưa danh sách, tôi cố ý tìm hiểu đôi chút, cũng là để sau khi vào đội cùng hòa hợp và hỗ trợ chăm sóc nhau, em đừng nói em vẫn không biết anh là ai nha?"

Nam Sơ chỉ nghe Thẩm Quang Tông nói qua, thật sự cũng không có cố ý tìm hiểu qua.

Đối với mấy đội viên này cũng hỏi thăm một cách đại khái, về phần tác phẩm tiêu biểu của đối phương, bảo cô nói thì thật sự là nói không ra, thật may là Lưu Hạ Hàn cũng không có hỏi cô cái này, chỉ vỗ vỗ vai cô rồi tiếp tục chạy, cổ vũ tinh thần.

Loại cảm giác này vẫn rất kì lạ, ngay trong khoảnh khắc đó, Nam Sơ đột nhiên cảm thấy mình có được một người bạn.

.....

Giữa trưa, mặt trời như quả cầu lửa nóng bức, thiêu nung cả vùng đất, giống như có thể nhìn thấy mặt đất bốc khói, tất cả mọi người bị phơi nắng đến mơ mơ màng màng.

Tiếp theo là một tiếng trầm thấp của Lâm Lục Kiều: "Giải tán."

Một bóng người mảnh mai lao ra khỏi hàng ngũ, chạy đến dưới bóng cây, vịn thân cây khom lưng ới.

Thiệu Nhất Cửu vừa định đi qua xem thử, bị Lâm Lục Kiều gọi lại, "Cậu dẫn tân binh đi ăn cơm, tôi đưa cô ấy đến chỗ quân y."

Thiệu Nhất Cửu hơi do dự, bước trở lại dẫn tân binh rời đi.

Hôm nay nội dung huấn luyện không nhiều lắm, mấy nhân viên công tác và camera phơi nắng cho tới trưa, chưa tới mười một giờ họ đã rút lui đi ăn cơm rồi, trên bãi tập chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lâm Lục Kiều đứng tại chỗ một lát, lướt mắt đến dưới tàng cây, chờ bóng người bên ngoài lưới sắt đã đi xa, lúc này mới nhấc chân đi tới.

Buổi sáng Nam Sơ ăn rất ít, ọi cả buổi cũng chả còn gì nữa, mùi mật đắng đầy miệng, sắc mặt trắng bệch khó coi, đợi đến khi dạ dày trống không cũng chẳng nôn ra được gì nữa, Nam Sơ quệt quệt mồm, chuẩn bị đứng lên.

Quay người lại, ánh mắt liếc về phía một bóng người.

Lâm Lục Kiều khoanh tay trước ngực dựa vào cây, cầm nón trong tay, giống như đã đợi cô rất lâu rồi.

Anh đứng thẳng, hất tóc đội nón lên, khẽ nói: "Đi với tôi đến phòng quân y."

Nam Sơ nhìn anh một lát, xoay người đi về hướng ngược lại.

Lâm Lục Kiều nhìn theo bóng lưng cô, tay nắm chặt lưng, híp mắt, liếm liếm môi dưới.

Nam Sơ đi không nhanh, bởi vì cơ thể suy yếu.

Cảm thấy ánh mặt trời trước mắt dao động, bước chân càng ngày càng nhẹ bồng bênh.

Lâm Lục Kiều bước vài bước đã đuổi kịp, một tay nắm được bả vai cô, lôi cô trở lại, Nam Sơ không phòng bị cũng không còn hơi sức, thân thể đột nhiên bị người ta kéo qua, mạnh mẽ đâm đầu vào ngực của người đàn ông phía sau, Lâm Lục Kiều không ngờ thân thể cô nhóc này lại nhẹ nhàng như vậy, anh còn chưa sử dụng bao nhiêu lực đã kéo được rồi, vốn còn tưởng cô nhóc này lại bày mưu trên gheo, muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của anh.

Chờ đến khi anh vừa nhìn nhuyển ngọc ôn hương (*) trong ngực, đôi môi cô nhóc đã khô nứt trắng bệch không có sinh khí, thật đúng là hơi luồng cuồng.

(*) Nhuyển ngọc ôn hương: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

Nam Sơ vẫn còn giữ lại chút hơi sức đẩy anh ra, chống lại anh, Lâm Lục Kiều túm cô nhóc lôi vào trong ngực mình, nhìn động tác xô xô đẩy đẩy của cô có hơi buồn cười.

Châu chấu đá xe.

Nam Sơ đẩy một hồi, đã cảm thấy người trước mắt giống như một bức tường đá, đẩy thế nào cũng không động đậy, bản thân mình còn bị anh vưng vàng kiên quyết ấn vào trong ngực, chỉ có thể nhéo cơ ngực của anh.

Phát hiện —— cơ ngực cứng rắn hoàn toàn không nhéo được.

Giận đến nắm chặt nắm tay, đập lên ngực anh, "Mẹ nó, có phải anh làm bằng đá không vậy?"

Ba giây sau, lại tăng lên.

Cô hít vào một hơi, đập đến đau tay rồi.

Cơ thể tường đồng vách sắt này thực con mẹ nó kỳ diệu mà.

Lâm Lục Kiều rũ mắt nhìn cô, hơi cong khóe môi, "Cơ thể em quá kém."

Ánh mắt Nam Sơ thuận thế rơi xuống, rơi vào vị trí thất lưng anh, lướt mắt đảo qua, không hiểu sao có hơi khô nóng.

Chẳng qua hôm nay thân thể cô không tốt, bằng không thể nào cũng phải khiến anh cứng rắn cho coi.

Nam Sơ đập tan tư tường xấu xa, mặt mày nhú lại, đuôi mắt nhếch lên sắc bén như dao.

Lâm Lục Kiều mà nhìn không ra ánh mắt này thì cũng quá uổng phí hai mươi chín năm nay rồi, đột nhiên đẩy người trong ngực ra ngoài, lôi về phía quân y, "Nhéo cũng nhéo rồi, phát cầu cũng xong rồi, trong lòng sáng khoái rồi thì đi theo tôi."

Sức lực hai người quá chênh lệch, Nam Sơ lười phải giãy giụa, nhưng vẫn bị anh kéo đi.

Trong phòng quân y lâu một, Lâm Lục Kiều đẩy cửa ra, ném người lên trên giường, không chút khách khí, Nam Sơ bị ném lên giường, đầu óc rung động quá mức, sau đó ngồi dậy lờm Lâm Lục Kiều.

Phòng quân y của đội Đặc Cần, ngày thường chịu trách nhiệm về bồi dưỡng và thương tổn của những binh lính huấn luyện phòng cháy chữa cháy.

Người trực hôm nay chính là cán bộ kỳ cựu quân y Thiệu Dung Thiệu, cũng là mẹ của tiểu đội trưởng của tân binh Thiệu Nhất Cửu.

Từ phía sau rèm, quân y Thiệu nhìn thấy đội trưởng Lâm đối xử với một cô bé như vậy, vén rèm lên đi ra, "Con cũng quá thô lỗ rồi."

Người sau buông tay, mặt vô tội.

Quân y Thiệu hòa nhã để gần hỏi Nam Sơ, "Khó chịu ở đâu nào?"

Không đợi Nam Sơ trả lời, Lâm Lục Kiều ôm ngực ngồi bên giường bệnh, liếc nhìn Nam Sơ: "Đoán chừng là bị cảm nắng. Dì Thiệu dì đang rảnh phải không, xem khám đầu óc giúp cô ấy chút, đầu óc của nha đầu này không tốt lắm."

"....."

Quân y Thiệu ở trong đội cũng đã lâu năm rồi, đã quen với tính tình của Lâm Lục Kiều, cười một tiếng, nhìn khám lưỡi cho Nam Sơ, nói: "Đừng để ý đến nó, há miệng ra."

"Con không để ý." Nam Sơ nói xong, há mồm.

Quân y Thiệu vừa liếc nhìn Lâm Lục Kiều, vừa trách mắng: "Tính khí quá thói, đáng đời không tìm được bạn gái."

Nói xong lại xoay người đi đến tủ thuốc lấy chai thuốc hoắc hương, cắt nắp đưa cho Nam Sơ, nói: "Uống đi, uống xong sẽ khá hơn, thể chất con yếu, bình thường lúc huấn luyện phải chú ý một chút, nếu không rất dễ dàng bị cảm nắng."

Chai thuốc nhỏ màu đen tỏa ra mùi vị kích thích, Nam Sơ nghe mùi đã muốn nôn rồi, bịt chặt mũi, cắn lại: "Đây cái gì?"

Lâm Lục Kiều hiếm khi nhú mày: "Trước đây chưa từng uống sao?"

Nam Sơ lắc đầu.

Lâm Lục Kiều hừ nhẹ một tiếng, "Thật đúng là đại tiểu thư."

Quân y Thiệu cười nói: "Trước đây con bị cảm nắng không có uống sao? Thể chất con yếu, mùa hè có thể để sẵn thuốc này trong túi, lúc thấy không khỏe uống một chai là cơ thể khỏe lên ngay."

Khi còn bé Nam Sơ cũng từng bị cảm nắng, bởi vì Nam Nguyệt Như thường xuyên không ở nhà, không ai quan tâm đến cô, nên hè nào cô cũng đến phòng dưỡng sinh gần nhà để cạo gió, cạo xong là có thể vượt qua một mùa hè.

Lâm Lục Kiều hát cảm chỉ chai thuốc nhỏ, "Uống nhanh."

"Thuốc này khó ngửi như vậy, có cách nào để uống không?" Nam Sơ ngồi bên giường, che miệng nói.

Lâm Lục Kiều dựa vào bên giường, đôi tay để trong túi, rũ mắt lờm cô, nhú mày, đột nhiên hỏi: "Tôi dứt cho em?"

"Có phiền không?"

Lâm Lục Kiều ngoài cười nhưng trong không cười: "Không phiền."

Nam Sơ nhú mày, "Vậy cảm ơn trước ha?"

Anh hừ cười: "Khách sáo rồi."

Nói xong, xoay người lấy chai thuốc nhỏ trong tay quân y Thiệu, nói với cô: "Dì Thiệu, dì bận việc thì đi đi ạ."

Quân y Thiệu hiểu ý gật đầu, xoay người vào phòng thuốc, "Con đừng có dữ dằn quá, cô vế vẫn còn nhỏ."

Nói xong còn cười cười với cô.

Nam Sơ cười lại.

Muốn nói thật ra cũng không nhỏ chút nào.

Lâm Lục Kiều cầm chai thuốc nhỏ, rũ mắt nhìn cô, ra hiệu cho cô: "Há mồm."

Nam Sơ ngửa đầu, khẽ hé miệng.

Lâm Lục Kiều đổ bình thuốc nhỏ vào miệng cô, mới vừa nhỏ hai giọt, ngón cái dùng lực, đầu óc cô đều ngập nước hết rồi, thật đáng sợ, chất lỏng màu đen chạy thẳng vào miệng cô, mùi vị kích thích chảy vào dạ dày cô, xông thẳng đầu óc.

Thật sự quá gay mũi.

Nước mắt ghen ngào trào ra.

Nam Sơ ho khan liên tục.

Đây tuyệt đối là trả thù mà.

Nam Sơ trắng bệch hai hàng nước mắt trong suốt vương trên má, đáng vẻ nhỏ bé đáng thương.

Đội cô mở mắt ra, khóe môi Lâm Lục Kiều nhếch lên cười, nhìn cô: "Uống ngon không?"

Nụ cười đó vô cùng xấu xa.

"Cũng được."

Mắt tròn trắng.

Lâm Lục Kiều ngưng cười, quay đầu lại liếc mắt nhìn bóng dáng đang bận rộn trong phòng thuốc, xác định quân y Thiệu không để ý, mới khom lưng, chống lại tầm mắt của cô, ánh mắt đen và sâu như móc câu, treo tâm tư người ta lên, anh hơi nghiêng đầu, mắt chính trực nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nói bên tai cô, khẽ cảnh cáo ý tứ hàm xúc rõ ràng: "Ồ bên ngoài, em chơi đùa như thế nào tôi mặc kệ. Nhưng ở đây, em thử trêu chọc tôi như lúc này thử xem?"

Nói xong, anh từ từ lui ra, liếc nhìn cô với ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Lâm Lục Kiều đi ra ngoài rút một liều thuốc.

Để Nam Sơ ngồi một mình trên giường tự kiểm điểm, quân y Thiệu sắp xếp xong thuốc men đi ra, lướt mắt một vòng nhìn Nam Sơ trên giường bệnh, "Uống thuốc rồi khá hơn chưa?"

Nam Sơ nhìn khói thuốc bốc lên bên ngoài cửa sổ, trong lòng hơi ngứa ngáy, không tập trung: "Khá hơn nhiều rồi ạ."

Quân y Thiệu sợ cô nhóc nhàm chán, tán gẫu với cô câu được câu không, "Mấy đứa quay chương trình gì mà vất vả quá vậy? Dì thấy thời gian huấn luyện của mấy đứa cũng lâu nữa."

"Dạ, cũng tạm được."

"Có phải đội trưởng Lâm rất hung dữ với mấy đứa không?"

Nam Sơ chống hai tay bên giường, lắc chân, "Dạ quen rồi."

Miệng lưỡi chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu hũ, trên đời này không có người đàn ông nào mềm lòng hơn anh.

Quân y Thiệu cười cười: "Đúng rồi, nhưng mà nó là như vậy đó, ở đây lâu rồi con sẽ biết thằng nhóc Lục Kiều này là đứa ăn nói ngang ngược, thằng nhóc này ngay thẳng thì thôi đi, sẽ không vượt đuôi nịnh bợ lãnh đạo, nếu không thì mấy năm trước cũng sẽ không khiến người ta phải đến chi viện ở huyện khác."

"Thật à?"

Quân y Thiệu thở dài: "Tội nhỏ làm nghề này vô cùng vất vả, có chuyện gì cũng tìm tội nó, lúc thì cứu trợ động đất, khi thì bắt rắn chọc tổ ong, biết bao nhiêu người cứ bắt được rắn là gọi cho phòng cháy chữa cháy trước, thật ra thì đám nhóc này cũng không biết bắt rắn đâu, đều bắt chấp khó khăn cả thôi. Hơn nữa, hàng năm, trong đội sẽ ít đi vài người, năm trước trong đội có một cậu trai, hai mươi bốn tuổi, chuẩn bị cuối năm kết hôn, kết quả sau một lần nhiệm vụ trở về thì mất rồi, vị hôn thê ở nhà khóc ngất đi, khiến cho bây giờ đám nhóc này cũng không dám tùy tiện tìm bạn gái."

Nam Sơ tò mò hỏi: "Con trai của dì làm việc gì?"

"Chắc mấy đứa cũng biết con của dì đó, chính là tiểu đội trưởng Thiệu của mấy đứa đó, Thiệu Nhất Cửu."

"..... Tiểu đội trưởng Thiệu rất lợi hại."

Quân y Thiệu khoát khoát tay, "Không có đâu, thằng nhóc này bảo nó học hành cho tốt thì không chịu học nhất định phải đòi làm lính, nhưng mà thực tế dì cũng đang là một người lính, ít nhất cũng là một thành viên của đội ngũ."

"Tiểu đội trưởng Thiệu rất giỏi."

Vừa dứt lời, Lâm Lục Kiều đẩy cửa vào, nhìn cô: "Khá hơn chưa?"

Nam Sơ gật đầu.

Lâm Lục Kiều: "Vay đi thôi."

Nam Sơ nhảy xuống giường, quần lính rộng rãi và vạt áo ngắn phất phất, tinh thần thật sự khôi phục đôi chút, hai má dần dần phục hồi khí sắc.

Quân y Thiệu cầm hai hộp thuốc đưa cho cô, "Con mang về đi, trước khi huấn luyện thì uống một chai, sẽ thuyên giảm được đôi chút."

Nam Sơ bắt chước dáng vẻ của Lâm Lục Kiều, hơi cúi người: "Cảm ơn dì Thiệu."

"Ừm, sau này cứ gọi là dì Thiệu đi, nghe thân thiết hơn, đi đi, trở về với đội trưởng Lâm đi."

Nam Sơ ôm hai hộp thuốc, đi theo Lâm Lục Kiều ra ngoài.

Nam Sơ đuổi theo, đi song song với anh, nghiêng đầu nhìn anh, "Đội trưởng Lâm, chúng ta đi đâu vậy?"

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn cô, "Phòng ăn."

"Em không đi, em ăn không vô, em trở về ký túc xá nghỉ ngơi đây." Nói xong, Nam Sơ ôm thuốc xoay người rời đi.

Lại bị người xách cổ áo lôi trở lại.

"Ăn cơm trước rồi mới về ký túc xá."

Nam Sơ: "Em thật sự....."

Lâm Lục Kiều trực tiếp kéo cô về phòng ăn: "Không có thương lượng."

"Vậy em....."

Giọng điệu cứng rắn xen vào: "Không được."

Con mẹ nó lại không cho người ta cơ hội nói cho hết câu hả!

Nam Sơ: "Em muốn hút thuốc."

Lâm Lục Kiều dừng lại, liếc nhìn cô, "Không phải em cai rồi sao?"

Nam Sơ trở mặt liếc anh, "Trước đó bị anh chọc giận hút lại rồi."

"....."

Hai giây.

Trong đầu Lâm Lục Kiều nhớ lại chuyện trước đó mà cô nói.

Cuối cùng trong đầu rà soát nhớ lại chuyện ở bệnh viện hôm đó, là chuyện cô tháo dây nịt của anh, anh mắng cô tùy tiện đó sao?

Sau đó lại tiếp tục kéo cô đến phòng ăn.

"À, vậy bây giờ hết giận rồi, tiếp tục cai đi."

Hết giận cái ông cụ nhà anh.

Nam Sơ vào doanh trại quân đội rồi thật sự chưa hút thuốc nào, nhìn mấy ngày như vậy, vừa rồi ở phòng quân y ngửi được mùi khói thuốc nên lên cơn thèm thuốc.

"Hút một điếu, hút xong em sẽ đi ăn cơm, ăn hết."

Lâm Lục Kiều dừng lại, cười như không cười nhìn cô: "A, không sợ trông khó coi nữa à?"

"Không phải anh đã nói em mập lên một chút sẽ đẹp hơn sao? Chẳng lẽ anh cũng giống như những người đàn ông khác? Chỉ dùng lời ngon tiếng ngọt để trêu ghẹo phụ nữ?"

"Còn có ai nói nữa?"

"Có đàn ông nào cảm thấy em không xinh đẹp?"

Thật sự, chuyện này cô vẫn rất tự tin.

Lâm Lục Kiều nhìn cô chằm chằm một lát, đột nhiên dẫn cô đi về phía ngược lại.

Khu giáo dục chính trị lầu bốn, Lâm Lục Kiều mở cửa, đẩy mạnh Nam Sơ vào, anh đóng cửa lại, mở đèn, gỡ nón xuống, đặt trước bàn, Nam Sơ phát

hiện anh có một thói quen nhỏ, bất cứ lúc nào đặt nón xuống cũng sẽ để huy chương trên nón đối diện với mình, sau đó quay đầu nhìn Nam Sơ, "Ở đây không có camera, hút ở đây đi."

Nam Sơ nhìn quanh một vòng, "Đây là đâu vậy?"

Lâm Lục Kiều đi đến sau cái bàn, kéo ghế ra, ngồi xuống, "Phòng làm việc của tôi."

"Phòng làm việc không tệ nha."

Nam Sơ trêu chọc.

Lâm Lục Kiều khoanh tay dựa vào ghế, gương mặt tuấn tú quan sát cô, giật nhẹ khóe miệng, "Hút hay không hút?"

"Hút chứ."

Nam Sơ cầm lấy thuốc và bật lửa trên bàn, ngồi xuống cái ghế trước bàn làm việc của anh, thành thạo đưa một điếu thuốc lên miệng, sau đó cong một tay che lại, một tay bật lửa, nghiêng đầu châm thuốc, miệng thở phả khói ra ngoài, tiện tay đẩy cái bật lửa và thuốc trả lại cho anh.

Hoàn cảnh thế này, Nam Sơ cảm thấy rất thích hợp chân thành cởi mở với anh.

"Sao anh không tìm bạn gái?"

Lâm Lục Kiều cũng cho châm một điếu, nhìn cô nhóc trước mặt đang nhường mày hỏi anh, nhếch miệng lắc đầu, không lên tiếng.

"Có yêu thích cô nàng nào không?"

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế, nhả ra vòng khói, cũng chẳng muốn mở mắt.

"....."

Không được tám chuyện rồi.

Nam Sơ hút xong một điếu, dụi tắt thuốc, bỏ vào trong gạt tàn thuốc, đứng lên, "Đi thôi, đi ăn, chắc anh cũng đói bụng rồi?"

Xoay người, sau lưng nói một câu: "Đợi lát nữa."

Nam Sơ quay đầu lại.

Lâm Lục Kiều ngồi trên ghế, không biết từ lúc nào trong tay xuất hiện thêm gói kẹo, quăng cho cô.

"Cái gì đây?"

Về mặt không nói ra lời: "Không nhìn ra gói kẹo hả?"

Nam Sơ cầm trong tay, nhìn trái nhìn phải: "Anh cho em cái này làm gì?"

Lâm Lục Kiều đứng lên, tiện tay lấy nón, đội vào, nói với cô: "Kẹo cai thuốc, lúc thèm thuốc có thể ngậm cái này."

Hai người đi ra ngoài, "Anh đang cai thuốc?"

"Ừ."

Lâm Lục Kiều đóng cửa.

"Cai thuốc để chuẩn bị tìm bạn gái à?" Nam Sơ nháy mắt với anh.

Lâm Lục Kiều cúi đầu lờ mờ cô, đưa tay đẩy nhẹ trán cô, đầu cô nhóc bật ngửa ra sau rồi bật trở lại, chỉ nghe anh nói: "Sau này bớt làm hành động đó đi."

Nói xong xoay người rời đi, để lại cho cô một bóng lưng thẳng tắp rõ ràng.

Nam Sơ đuổi theo: "..... Tại sao vậy?"

"Rất xấu."

"Thôi đi, anh thừa nhận đi, anh bị em mê hoặc rồi."

Lâm Lục Kiều rũ mắt liếc cô, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường: "Nhóc con."

Hành lang dài vắng vẻ không người, khu giáo dục chính trị ngày thường ít người, hiếm có người đi lên, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ có lính tuần tra lên kiểm tra, bình thường vắng vẻ trống không, bóng lưng của hai người dần dần biến mất ở cuối dãy, tiếng nói vẫn còn đang vang vọng:

"Em với Từ Á, ai đẹp hơn?"

"Từ Á."

"Em với Nghiêm Đại, ai đẹp hơn?"

"Nghiêm Đại."

Nam Sơ tức giận đập lên vai anh, "Cho anh cơ hội lựa chọn lần nữa đây! Có thay đổi đáp án hay không?!"

Lâm Lục Kiều: "Không thay đổi."

.....

Lúc hai người vào phòng ăn, bên trong đã không còn một bóng người, di lăm bếp cố ý để lại hai phần cơm cho họ, hâm nóng lại rồi mới bung ra, còn cố ý cho Lâm Lục Kiều tiểu táo (*), còn có thêm hai cái đùi gà to nữa.

(*) Raw là 小灶: là tiêu chuẩn phân ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo

Nam Sơ phát hiện tất cả mọi người ở đây đều thương Lâm Lục Kiều giống như thương con ruột vậy.

Lâm Lục Kiều chia thức ăn ngon cho cô, đẩy cái khay qua: "Mau ăn cho xong đi."

Nam Sơ cầm đũa lên, liếc nhìn di lăm bếp sau ô cửa, "Di ấy có con không?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu lùa cơm, ừ một tiếng.

"Cũng ở đây à?"

Lâm Lục Kiều nhai nhai chọt ngừng một chút nhìn cô, lại gạt đầu, "Em ăn nhanh lên, đừng lãng phí, phải ăn hết cơm."

Nam Sơ nhìn thức ăn đầy bàn, "Ăn hết chỗ này?! Ăn hết chỗ thức ăn này, trở về công ty đại diện không đánh chết em đi."

"Ăn không hết để đó cho anh."

Nam Sơ tò mò nhìn anh: "Mỗi ngày anh ăn nhiều như vậy sao cũng không mập vậy?"

"Lượng vận động của anh lớn."

"Haizz, lần sau cùng nhau vận động nha." Nam Sơ nhướn mày.

Ý tứ trong lời nói, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Lâm Lục Kiều đặt đũa xuống, trừng cô, "Lại ngứa da rồi đúng không?"

Nam Sơ: "Anh nghĩ sai lệch gì rồi?"

"Ăn cơm." Lâm Lục Kiều chẳng thèm để ý đến cô, cúi đầu lùa cơm.

"....."

Ăn được một nửa, Lâm Lục Kiều chọt ngừng đầu nói với cô: "Năm ngoái, cũng vào lúc này, lúc ăn cơm tối, ăn được một nửa thì còi báo động khẩn cấp vang lên, con trai của di ấy bỏ chén cơm rồi chạy đi, trận hỏa hoạn đó rất lớn,....." Anh dừng lại một chút, giọng nói trầm lại: "Cậu ấy không trở lại nữa, lúc bọn anh trở lại nửa chén cơm đã nguội lạnh, di ấy ngồi ở đây một ngày một đêm, cuối cùng kiên cường nuốt hết nửa chén cơm còn lại của con trai mình. Anh bảo em đừng lãng phí, là em ăn bao nhiêu thì bới bấy nhiêu, đừng để thừa lại trong chén của em."

Vừa dứt lời, Nam Sơ vẫn còn đang thần thờ.

Bên ngoài chọt vang lên một hồi còi dồn dập, sau đó là một chuỗi tiếng còi báo động đinh tai nhức óc.

Một lúc lâu sau Nam Sơ mới kịp phản ứng, đây là tiếng còi báo động.

Vừa quay đầu, người bên cạnh đã sải bước lao đi rồi!

Chương 21

Nam Sơ sững sờ nhìn nửa chén cơm trước mặt, người đã không còn ở đây, thoáng qua như một cơn gió.

Cửa căn tin rộng mở.

Ngay sau đó lại là một trận tiếng bước chân dồn dập, có mấy đạo bóng dáng lướt qua cửa, dưới ánh mặt trời, là dáng vẻ bọn họ liêu lĩnh, dừng cảm tiến tới, Nam Sơ tựa hồ như thấy được những hạt bụi dưới chân họ.

...

Đội viên khác đang nghỉ trưa, Lâm Lục Kiều là người đầu tiên vọt tới gara, cấp tốc thay đồ phòng cháy, bên tai mang một tai nghe vô tuyến, một bên nghe tiếp tuyến viên báo tình huống hiện trường, một bên cúi đầu nhìn đồng hồ, không đến một phút đồng hồ, đội viên chuẩn bị xong, anh lên xe, phân phó đội viên xuất phát.

Trong tai nghe vẫn là giọng của tiếp tuyến viên:

"Đồng khu Bắc Giao có nhà máy hóa chất nổ mạnh, trước mắt phòng chùng nhân viên kẹt bên trong là hai trăm người, đều là công nhân nhà máy hóa chất, khu vực này rất rộng, tìm lối vào sẽ tương đối khó khăn, còn có nhiều chất lỏng dễ gây cháy nổ, mọi người chú ý an toàn, đã phái đội ba và đội năm qua trợ giúp."

Lâm Lục Kiều nhìn ngoài cửa sổ, điều chỉnh tai nghe, "Đã biết."

Sau đó, ngắt.

Kết quả xe vừa chạy đến cửa đã bị tổ chương trình ngăn lại.

Đạo diễn vừa nghe người ta nói đây là một vụ nổ lớn, ngựa không dừng vó chạy tới, hi vọng mãnh liệt có thể mang theo bọn họ đến hiện trường ghi hình lấy cảnh.

Lấy cảnh? Chuyện liên quan đến mạng người, bị họ dùng hai từ nhẹ bằng này để yêu cầu, Lâm Lục Kiều im lặng, ngay cả đội viên đều bốc hỏa. Tính tình Lâm Lục Kiều vốn không tốt, tức thời cũng không tức giận, hạ cửa sổ xe xuống, rống lên một câu với người bên ngoài: "Tránh ra."

Đạo diễn bị người này rống la, trong lòng mặc dù không vui, nhưng ở địa bàn của người ta, không dám biểu hiện rõ ra, còn nói thêm, "Chúng tôi muốn có một cảnh quay trực tiếp."

Lâm Lục Kiều triệt để lạnh mặt xuống, "Cảnh quay trực tiếp chúng tôi sẽ chuẩn bị sau, hôm nay là một vụ nổ lớn! Tôi sợ các người có mạng đi nhưng không có mạng ra, nhanh tránh ra, bằng không tôi lập tức xin đình chỉ chương trình của các người!"

Nói xong nâng cửa sổ xe lên, phân phó đội viên: "Lái xe, hấn không nhường đường thì tông thẳng."

Thanh âm lãnh triệt rồi.

Chờ xe rời đi, đạo diễn tức giận đến ném cuốn vở xuống, ngẩng đầu liền mắng trợ lý phía sau, "Cậu nói hấn ta là cái thá gì?! Là cái gì hả? Chỉ là một tên trung đội trưởng đội phòng cháy, ngay cả thiếu tá cũng không phải, cậu nói hấn ta ngạo mạn cái gì chứ?!"

Trợ lý cúi đầu, không nói một lời.

Đạo diễn vuốt tóc, thở hắt hên, nhìn bóng dáng xe cứu hỏa phía xa, giận quát một tiếng: "Nói chuyện!"

"Ba anh ta... Là thiếu tướng."

Đạo diễn trung niên thở ra một hơi, thổi bay tóc mái phía trước, "Ông đây không biết sao? Còn cần cậu nhắc tôi hả?!"

...

Căn tin, Nam Sơ cúi đầu ăn cơm, tất cả đồ còn lại trong chén đều ăn hết.

Di làm bếp thờ dài đi ra, dọn chén của Lâm Lục Kiều xuống, vừa dọn vừa nói, "Bao giờ cũng như vậy, đi vội, đến cơm cũng không kịp ăn vào miệng."

Nam Sơ dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn đi.

Đi làm bếp trong căn tin cười cười với cô, "Con ăn nhiều một chút, không đủ đi lại lấy cho, bên trong còn, chờ đội trưởng Lâm trở về, đi lại lấy cho cậu ấy."

"Bọn họ thường xuyên như vậy à?"

Đi làm bếp thấy nhiều trường hợp như vậy, "Người dân báo nguy cũng sẽ không quản lúc đó con đang ăn cơm hay đang ngủ đâu."

Quả thật vậy.

Đại đa số người ta hay cho rằng, phòng cháy công an thầy thuốc y tá các ngành nghề này đều giống nhau, trong đó chưa sót khổ lực chỉ có bản thân trải qua mới rõ ràng được, Nam Sơ vừa tới đây đã nghe Thiệu Nhất Cửu nói qua một chuyện.

Đại khái cũng mấy tháng trước, bọn họ nhận được một cuộc điện thoại báo nguy, đến từ khu biệt thự Bắc Tầm (Cửu Giang), con mèo của một cụ bà mắc kẹt trên cây, con trai bà cụ gọi báo nguy, công an tìm phòng cháy, qua tay lại gọi điện thoại phòng cháy, ngày đó vừa khéo Thiệu Nhất Cửu trực ban, anh tìm hai người trong đội qua lên cây đưa con mèo xuống.

Con mèo này không biết chơi ở đâu bị thương ở chân, chân sau bị gãy xương, mất chút thời gian mới đưa xuống được.

Con trai của bà cụ vừa thấy con mèo này bị thương, đẩy trách nhiệm này lên người bọn họ, cho là bọn họ xử lý không tốt làm con mèo này bị què, giọng điệu thấp phần ác liệt, thành viên trong đội hơi tức giận bắt quá chỉ cãi hai câu với người này, kết quả người con trai này của bà cụ lại còn nói thái độ phục vụ của bọn họ không tốt, muốn trách cứ bọn họ.

Người này đi tìm trung đội trưởng trách cứ bọn họ, nói ngày đó nhân viên phòng cháy có thái độ phục vụ không tốt, kết quả vừa khéo đụng vào họng súng Lâm Lục Kiều, giáo huấn cho người đó một trận, "Anh có trả thù lao sao? Còn thái độ phục vụ? Bọn họ là nhân viên chính phủ quốc gia, tôn trọng nhau, nếu anh không xem người khác là người, người khác cũng có thể coi anh là người sao? Thời điểm bọn họ vất vả, các người đều trốn ở trong chốn ngáy khò khò đó, thời điểm bọn họ vì quốc gia hy sinh, anh ngay cả lên cây bắt mèo xuống cũng không dám."

Một trận này làm cho Thiệu Nhất Cửu bị biến thành có chút thất vọng đau khổ, bản thân tràn ngập nhiệt huyết, vượt lửa băng sông vì xã hội này mà trả giá, cuối cùng được hồi báo lại là như vậy, vì chuyện này cũng rầu rĩ không vui rất nhiều ngày, thẳng đến khi Lâm Lục Kiều tìm được anh.

Thiệu Nhất Cửu xin lỗi anh, "Thực xin lỗi."

Lâm Lục Kiều ngồi xuống bên cạnh anh, đốt điều thuốc, trong tay thường thức bật lửa, hỏi anh: "Xin lỗi cái gì?"

Thiệu Nhất Cửu cúi đầu, áp ứng: "Tôi không nên cãi nhau với họ, làm tổn hại hình tượng quân nhân quốc gia."

Ngón cái ngón trỏ của Lâm Lục Kiều nắm bắt bật lửa, vung lên, thổi ra ngậm khói, "Biết là tốt."

"Tôi cảm thấy rất thất vọng đau khổ."

Lâm Lục Kiều biết cậu chàng này có một ít cảm xúc, anh không nói chuyện, lắng lắng nghe anh nói.

"Cảm giác bản thân làm những việc này rất không có ý nghĩa, mẹ em lúc trước nói em cố gắng học hành thật tốt, em không nghe, hiện tại tham gia quân ngũ thật vất vả nhưng có chút cảm giác thành tựu, giống như ông trời lại cho em một cái tát, người ta chẳng những không cảm kích mình, còn cho rằng mình nhàn hạ không chuyên nghiệp, chúng ta đây bình thường được huấn luyện thi tính cái gì, chúng ta vất vả là vì cái gì?"

Lâm Lục Kiều nói cho anh: "Chúng ta làm việc này không phải muốn người ta cảm kích mình, mà là vì quốc gia."

Thiệu Nhất Cửu cười lạnh, anh nhớ tới ngày đó cãi nhau, đối phương nói câu nói nặng lời đầu tiên là: "Mẹ nó bắt quá chỉ là lính phòng cháy, là binh chủng thối nát nhất cả nước, mẹ nó lợi hại như vậy, mà có bản lĩnh thì đi làm bộ đội đặc chủng kìa?! Không có tích sự mà còn ra về cái gì."

"Bọn họ căn bản không xem chúng ta là một."

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc ra khỏi miệng, nâng tay đẩy đầu của anh một chút, nói: "Không được nghĩ như vậy."

"Mọi người đều nói lính phòng cháy là yếu nhất, không có thương vong."

Lâm lục kiều ngoắc khoe miệng, nói đùa: "Chúng ta có súng bắn nước, ai nói cậu như vậy, cậu lấy nước băng hấn ta, cam đoan so với M82 chẳng khủng bố còn lợi hại hơn."

Thiệu Nhất Cửu bị chọc cho nở nụ cười, "Khó có được anh còn có thể đùa."

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc, chột nhứ mày, rất nghiêm cẩn nói: "Tôi nói nghiêm túc."

Cảm xúc của cậu trai trẻ đã được trấn an kha khá.

Hai người đứng lên, ánh nắng trên đầu, cách đó không xa là dãy núi rừng xanh ngắt, mờ mờ, đỉnh núi bị che một tầng lụa mỏng.

"Lâm đội, vì sao anh muốn vào đội phòng cháy, với điều kiện của anh kỳ thực người có thể vào bộ đội đặc chủng mà."

Lâm Lục Kiều vút điều thuốc, nhìn một mảnh xanh đậm trước mắt, tầm nhìn mở rộng, "Đi chỗ nào đều giống nhau, đều là vì quốc gia, cậu ngẫm lại xem, binh lính biên cảnh bảo vệ lãnh thổ quốc gia, mà chúng ta là bảo vệ con dân và tài sản quốc gia. Cho nên, cho dù xã hội này có tồn tại một hai tên cận bã như vậy, nhưng chúng ta không thể quên công việc trách nhiệm của bản thân. Chỉ cần bọn họ một ngày còn là công dân quốc gia, chúng ta còn có nghĩa vụ bảo vệ bọn họ, dù cho lần sau ở trong đám cháy thấy tên cận bã đó, tuy rằng cậu ghê tởm hắn, nhưng cậu còn phải cứu hắn ra ngoài, cho dù có bởi vì vậy mà có thể hy sinh tính mạng của mình, nhưng cậu phải làm như vậy, đây mới là tư cách của một lính phòng cháy thực thụ. Hiểu chưa?"

Thiệu Nhất Cừ hiểu rõ, sao mà không rõ được, ngay cả Nam Sơ có thể hiểu rõ trọng trách trên vai bọn họ, cả đám đều mấy tên nhóc hơn hai mươi rồi, vừa vận biết gánh trọng trách cũng không thấy được nhẹ hơn so với ai.

Nam Sơ bỗng nhiên có chút hiểu được tính tình này của Lâm Lục Kiều sao mà dường thành rồi.

Anh cũng là người đàn ông bình thường, sẽ có thất tình lục dục, cũng có người đáng ghét, khi có hỏa hoạn, mặc kệ anh có bao nhiêu chương mất người nọ, dù có ảnh hưởng đến tính mạng cũng phải cứu hắn.

Đây là nghĩa vụ và trách nhiệm của anh.

Nam Sơ trầm mặc bụng chén cơm của mình lên cấp tốc ăn vào, quyết miệng lại đưa tay tới chỗ đi làm, "Đưa chén đó cho con."

Di sừng sốt, "Đây là của đội trưởng Lâm đã ăn rồi, nếu con chưa ăn no, đi vào trong lấy thêm cho con."

Nam Sơ kiên trì lấy chén, ánh mắt lờ lờ ánh sáng, nói: "Không sao ạ, đội trưởng ghét nhất là lãng phí."

Di: "Con thật sự muốn ăn sao?"

Nam Sơ gật đầu, "Di cứ đưa cho con."

Di cầm chén đưa cho cô.

Nam Sơ cấp tốc ăn xong, sờ sờ bụng phình lên.

Em đã ăn xong hết rồi.

Anh phải bình an trở về đó.

...

Thời điểm Nam Sơ trở lại ký túc xá, đạo diễn và chỉ đạo Dương cũng đang thảo luận cảnh quay tiếp theo.

Thấy cô trở về, Dương Chấn Cương an ủi hai câu, Nam Sơ lắc đầu tỏ vẻ bản thân không có việc gì, "Sao anh không đi?"

Dương Chấn Cương nói: "Tôi và Lâm đội đi đến nơi, Lâm đội có ý dặn dò để tôi ở lại xem mọi người, hiện ở trong đội ngoại trừ thương binh thì đều đã đi cứu viện, vài binh lính nghỉ phép cũng gọi trở lại, tình huống lần này rất khẩn cấp hơn nữa tương đối nghiêm trọng, mấy ngày nay tổ chương trình trước tạm dừng quay hình, đội trưởng đồng ý cho mọi người ở lại trong đội."

Nghiêm Đại vội hỏi: "Tôi có thể về nhà không? Sau đó sẽ quay lại."

Dương Chấn Cương nghĩ, "Mọi người tạm thời trước đừng đi đâu hết, thân phận hiện tại của mọi người đã là quân nhân rồi, rời khỏi đơn vị và về đơn vị đều cần thông qua sự phê chuẩn của cấp trên, lời này cũng là Lâm đội vừa rồi trước khi lên xe nói với tôi, tình huống cụ thể phải đợi cậu ấy trở về chúng ta lại thương nghị."

Từ Á cười hiền hòa: "Được, không có việc gì, dù sao gần đây em cũng không có lịch diễn, chỉ đạo Dương, cứ bận việc của anh đi, không cần phải trông chừng em nữa đâu."

Nghiêm Đại ngồi phịch xuống ghế.

Nam Sơ im lặng một lát, hỏi Dương Chấn Cương: "Có nguy hiểm lắm không?"

Dương Chấn Cương liếc nhìn cô một cái, ánh mắt khẽ nhúc nhích, vừa nãy mới nhận điện thoại khẩn, toàn bộ nhân viên công tác đều vây quanh hỏi vấn đề quay phim, đạo diễn còn ngăn nói phải muốn cùng quay, đến ngay cả Từ Á trong ngày thường là cô gái hiền lành dễ gần, đến lúc này cũng chỉ quan tâm một câu về vấn đề ghi hình.

Ngược lại cô gái trong ngày thường nhìn qua không chịu để tâm, thỉnh thoảng bắt gặp quan tâm bọn họ có nguy hiểm hay không.

Dương Chấn Cương có chút cảm động, nhưng trái tim băng giá, lắc đầu, "Không biết tình huống bên kia, nghe nói là nhà máy hóa chất nổ mạnh, đến bây

giờ còn có không rõ chất lỏng đang không ngừng phát sinh cháy nổ liên hoàn không, đây là tình huống chúng tôi không có biện pháp khống chế, cô đừng quan tâm, nghe Lâm đội nói cô bị cảm nắng, ở ký túc xá cố gắng nghỉ ngơi một chút."

Tinh thần Nam Sơ tỉnh táo, "Lâm đội từng nói với anh sao?"

Dương Chấn Cương gật gật đầu, "Vừa trước khi gọi điện thoại cho tôi, cô ý nhắc tới cô."

Nam Sơ: "Nhắc tới tôi cái gì?"

Dương Chấn Cương nghĩ nghĩ giọng nói trầm tĩnh vừa mới trong điện thoại kia, "Để tôi trông chừng cô, đừng để cô phát bệnh nữa."

Nam Sơ tự nhiên xem cái câu phát bệnh này lý giải thành vì bị cảm nắng.

Thực không biết nguyên văn lời Lâm Lục Kiều là, - - Cô nhóc kia có tật xấu, anh trông chừng cô ấy một chút, đừng để cô ấy thừa dịp tôi không ở đây thì gây rối.

...

Dương Chấn Cương mới vừa đi, phòng ngủ chỉ còn lại ba nữ binh.

Tổ chương trình trả điện thoại cho nhóm các cô, có ý dẫn dò không được chụp ảnh.

Từ Á không có việc gì mở livestream tán gẫu với bạn trên mạng, chăm chọc huấn luyện vất vả, Nghiêm Đại đang xem kịch bản, là bộ phim điện ảnh hai tháng chuẩn bị bấm máy, Nam sơ cũng tham diễn, hai người đều là nữ phụ, nhưng phân đoạn của Nam sơ nhiều hơn nghiêm đại một chút.

Quả thật Nghiêm Đại chịu khó đóng phim hơn Nam Sơ, Nghiêm Đại là thật vì bản thân mà cố gắng, gia cảnh của cô không quá tốt, nhưng người đặc biệt rất mạnh mẽ, biết bản thân muốn gì, nên nỗ lực không từ thủ đoạn để lấy được. Cô không được xem là diễn viên có thiên phú, rất nhiều đạo diễn tuy rằng cảm thấy cô có tâm cơ, nhưng quả thật cô rất chuyên nghiệp.

Mà Nam Sơ thì lại tương phản, cô có thiên phú, nhưng cô không chịu để tâm, hoặc là nói căn bản cô không thêm để ý đến danh lợi tiếng tăm bên ngoài, nhận quay phim đều là công ty nhận cho cô, quay xong, kết thúc công việc, cũng không chịu tập luyện nâng cao kỹ thuật diễn xuất, hoặc là nói đúng hơn là cô không có dục vọng tồn tại ở giới giải trí này.

Hai người là tương phản, đây cũng là nguyên nhân Nghiêm Đại khó chịu với cô.

Cảm thấy cái người Nam Sơ này có chút cà lờ phát phờ, không có lòng cầu tiến, mặc cho người bên ngoài mắng thế nào cô cũng chỉ thờ ơ, lúc trước nghe nói sự tích đua xe của cô, hơn nữa chương trình này, ngầm lại cũng là dựa vào quan hệ với Trương Cách.

Nghĩ vậy, trong lòng lại càng thêm khinh thường.

- - Giả vờ thanh cao như vậy, kết quả là còn không phải nhờ vào đàn ông sao?

Nam Sơ lấy di động gọi cho Thẩm Quang Tông, lại lướt xem weibo, tin tức bôi đen cô càng nhiều hơn, cô thờ ơ liếc mắt nhìn, tới tới lui lui qua lại cũng chỉ có mấy lời này, cũng không thêm để ý.

Từ Á nắm di động kinh ngạc hô lên, "Lên tin nóng rồi."

Nghiêm Đại: "Cái gì?"

Từ Á: "Bác Giao có nhà máy hóa chất nổ mạnh, còn có ảnh chụp hiện trường, hai người lên weibo xem đi, sự kiện lần này xem ra thật sự rất lớn đó."

Hiện tại cách thời gian xảy ra vụ nổ đã qua ba tiếng rồi, bởi vì có Big V (Một công cụ hỗ trợ chuyển tiếp của weibo) hỗ trợ phát, bỗng chốc đã lên đầu trang.

Có phóng viên ở hiện trường trực tiếp chụp hình, Nam Sơ lập tức theo dõi trang weibo của phóng viên này, mỗi tấm hình đều sẽ nhìn một chút, buổi chiều lúc bốn giờ, cô lướt đến tấm ảnh có hình của Lâm Lục Kiều bên trong.

Trong trí nhớ của cô, người đàn ông này hình như đều là một dáng vẻ sạch sẽ, dáng vẻ thẳng tắp trang nghiêm của một quân nhân, dù cho là quần áo thường ngày cũng là áo thun và quần đen, chưa từng thấy dáng vẻ đầy bụi bặm lem lút của anh.

Phía sau là ánh lửa cháy đỏ rực, trong lòng anh đang ôm một người mới đoạt lại từ trong tay Từ Thần.

Weibo này được không ít người theo dõi, có người ở phía dưới bình luận, "Tuy là lỗi thời, nhưng vẫn muốn nói anh trai phòng cháy này rất đẹp trai."

Từ Á nhìn weibo này, lướt đọc bình luận, đưa di động qua, cho kết luận: "Đội trưởng của chúng ta sẽ tức giận lắm đây."

Nghiêm đại đang đọc kịch bản, nghe lời này, cũng bị hấp dẫn lực chú ý, "Sao sao?"

Từ Á chỉ, "Weibo của em có kết bạn với anh ấy. Em cũng có bình luận rồi."

Ba người vừa mới vào đội dựa theo yêu cầu của tổ chương trình mà kết bạn với nhau.

Nam Sơ cũng vừa mới nhìn thấy weibo của Từ Á, công chúa nhỏ bình dân: "Đội trưởng của tôi thật tuyệt!"

Phía dưới còn có fan trả lời: "Đội trưởng đẹp trai như vậy nhất định đối xử với công chúa nhỏ của chúng ta tốt lắm."

Nghiêm Đại cũng bình luận, "Một tim cho đội trưởng."

Sau đó để điện thoại xuống, cảm khái nói: "Kỳ thực đội trưởng Lâm thật sự rất có hương vị, vừa đẹp trai lại manly."

Từ Á đồng ý điểm đầu, "Đúng đó, nhưng mà tuổi quá lớn không phải gu của em."

Nghiêm Đại liếc nhìn cô nàng một cái, dứt khoát không xem kịch bản nữa, một bộ nghiêm trang thảo luận với cô nàng, "Không lớn, mới hai mươi chín, đàn ông lớn một chút mới có thể thương em, tìm người bằng tuổi, mỗi ngày để chơi đùa sao?"

Từ Á khoát tay, "Kiểu so sánh tương đối này, em thích kiểu như Mục Trạch, tiểu thịt tươi."

Nghiêm Đại cười hừ một tiếng: "Em chính là còn nhỏ, kiểu như Mục Trạch này bản thân còn chưa có trải đời bao nhiêu, em còn trông cậy vào cậu ta có thể thương em nhiều hơn hả. Hơn nữa, với thân thể gầy yếu của Mục Trạch, ngóc đầu lên thì rất yếu. Kiểu như đội trưởng Lâm mới mạnh mẽ."

Nghiêm Đại nói trắng ra như vậy, Từ Á sừng sốt một chút, ý vị thâm trường mà cười cười.

"Nghiêm Đại, chị có ý vậy sao?"

Nghiêm đại hào phóng thừa nhận, "Có như vậy một chút."

Ham muốn. Bình thường.

Nam Sơ nhìn qua, nói thẳng ý nghĩ đó ra như vậy, nhưng biểu cảm của Nghiêm Đại lại cao quý như thiên nga trắng.

Trong ánh mắt cô ta viết - -

Xem ra bất quá cô ta chỉ nghĩ là □□, tùy tiện vẫy tay, người ta sẽ quỳ gối dưới váy thạch lựu của cô ta.

Nam Sơ cười hừ, lắc đầu.

Là ai nói, tình giao hữu của phái nữ tất cả đều là dựa vào bát quái mà tăng thêm, lần này, câu lòng bát quái của Từ Á lên, giật giây cô: "Nếu không chị thừa dịp trong chương trình này, cố nỗ lực, nói không chừng thật có thể thành đó? Em thấy đội trưởng Lâm bình thường đối với chị cũng tốt, lo lắng cho chị."

Nam Sơ bóc viên kẹo lúc giữa trưa Lâm Lục Kiều đưa cho cô, nhét một viên vào miệng, nhàn nhạt nói: "Em bị ảo giác hả."

Hai người nhìn qua, người phía sau thảnh thơi ngồi trên ghế, biểu cảm nhàn nhã.

Từ Á vô tội bĩu môi: "Ảo giác sao? Em cảm thấy đội trưởng Lâm rất quan tâm tới chị Nghiêm Đại."

"Anh ấy là đội trưởng, đương nhiên đều sẽ quan tâm tới mọi người." Nam Sơ tựa vào trên ghế nhai kẹo.

Nghiêm Đại cười, nhìn Từ Á nói: "Nam Sơ nói đúng, anh ta là đội trưởng, đều quan tâm tới tất cả mọi người, sẽ không cố ý quan tâm ai."

Từ Á cái hiểu cái không gật đầu.

Lời này giả lại không thể giả, có một số phụ nữ chính là dễ dàng bị người khác giật giây mà sinh ra lòng tự tin to lớn, Từ Á này nói quả thật làm cho Nghiêm Đại có một chút suy nghĩ sai lệch, mà lời Nam Sơ nói theo ý cô ta không thể nghi ngờ chính là ghen tị.

Nghiêm Đại hiểu lầm Nam Sơ về chuyện của Nhiệm Đông Dương bắt đầu từ những chuyện nhỏ vụn vặt như vậy, tuy rằng sau này Nghiêm Đại nhận rõ Nhiệm Đông Dương chính là tên đàn ông cặn bã mười phần, nhưng cô không cách nào tiêu trừ địch ý của bản thân với Nam Sơ, huống chi hai người còn cùng một công ty, lại còn cùng một kiểu hình tượng nghệ sĩ, khắp nơi bị người so sánh, mà đối với Hàn Bắc Nghiêu xem ra là, Nam Sơ có giá trị hơn cô, cho nên tài nguyên Nam Sơ tốt hơn nhiều so với cô.

Tuy rằng cô thật sự không hiểu một người đầy tai tiếng như vậy đến cùng có cái gì đáng giá để Hàn Bắc Nghiêu bỏ tiền đầu tư, cái này đại khái là khác biệt giữa ánh mắt của đàn ông và phụ nữ.

...

Buổi tối ba ngày sau xe cứu hỏa mới trở về.

Một đám mồi mệ không chịu nổi, bản thủ dơ đầy người từ trên xe bước xuống, Nam Sơ dựa vào hành lang ký túc xá ăn kẹo, hai tay vịn rào chắn, ánh mắt nhìn xuống nhìn mấy người trên xe xa xa.

Xếp thành hàng, đứng thẳng.

Lâm Lục Kiều đứng đối diện chào theo quân lễ, sau đó tuyên bố giải tán, xe lái vào gara, các đội viên về ký túc xá thay quần áo, bóng lưng mảnh khảnh kia đi về hướng ngược lại.

Nam Sơ đứng trên hành lang một lát, rồi đi xuống dưới.

Thời điểm xuống lầu, có đội viên lục tục đi lên, đi đầu là Thiệu Nhất Cửu, hốc mắt hồng hồng, khuôn mặt nhem nhuốc cực lực khắc chế run rẩy, Nam Sơ biết, là cô người hy sinh rồi. Ngày hôm qua lúc lướt weibo, lục tục nhìn thấy tin tức có lính phòng cháy hy sinh, nhưng đến nay không báo tên, cũng không thông báo là đội nào.

Thiệu Nhất Cửu gặp Nam sơ cũng không nói chuyện.

Trong lòng Nam Sơ đã hiểu, nhất định là trong đội cậu nhóc này.

...

Lâm Lục Kiều không về ký túc xá, về văn phòng trước, Nam Sơ vừa mới nhìn thấy anh đi về phía đây lâu giáo dục chính trị, cũng vội vàng chạy nhanh theo.

Lâm Lục Kiều lên lầu bốn, trên lan can lầu có một người đang dựa vào, phía sau vắng vẻ trống không, tất cả đều là phòng.

Nam Sơ giang hai tay về phía anh, ý cười yên nhiên, ánh mắt rất sáng, so với ánh trăng phía sau còn sáng hơn, giọng nói phá vỡ màn đêm.

"Đội trưởng Lâm, đến đây, em ôm anh một cái."

Lâm Lục Kiều đứng trên ba bốn bậc thang, ngẩng đầu nhìn cô, hốc mắt có chút đỏ, trên người trên mặt đều là bụi bẩn bám đầy, chỉ có ánh mắt này đặc biệt thâm trầm, đó là một đôi mắt sáng ngời thanh trong, cong cong.

Không đợi anh nói gì, Nam Sơ nói xong đi xuống bậc thang tới chỗ anh.

Xuống tới bậc thứ sáu, đứng lại.

Độ cao của hai người đã hơi cân bằng, Nam Sơ cao hơn nửa centimet.

Cô đưa tay, ôm lấy đầu anh, hai bàn tay nhỏ đặt bên tai anh, nghiêng người qua, nhìn xuống mắt anh.

"Đừng đau buồn."

Cô đang dỗ anh.

"Anh chọn em đi, em không sợ chậm trễ."

Nam Sơ ôm đầu anh, găt gao dõi theo đôi mắt anh, nhẹ nhàng nói.

Giống nhất đứa bé đang nói mớ, yêu cầu một viên kẹo mà mình muốn.

Thành kính lại nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Editor: Thoa Xù

Tò tình như thế rất khác lạ, lần đầu tiên Lâm Lục Kiều nghe thấy.

Từ nhỏ đến lớn, nhận thức của anh về con gái đều là kiểu cách và phiền phức, ở chung sẽ vô cùng khó chịu, chuyện như vậy Đại Lư thường châm chọc bên tai anh quá nhiều lần.

Đại Lư thường xuyên nói là: "Con gái đều như vậy, rõ ràng thích mình muốn chết, ngoài miệng còn nói không thích; làm ra vẻ không quan tâm đến tiền bạc, dắt cô nàng đi shopping, đi qua mấy cửa hàng sang trọng, kéo cũng không đi, hai chân như bị đóng đinh; hỏi cô nàng ăn cái gì, nói ăn gì cũng được, mình hỏi ăn món nướng không? Cô nàng lại nói món nướng nóng lắm, mình bảo ăn đồ ăn Trung Quốc đi, cô nàng lại bảo ăn món Trung đến gần rồi, nói quanh quẩn một hồi, chẳng phải dứt khoát nói muốn ăn cơm tây bỏ bát thịt với salad rượu đỏ là được rồi sao; với lại rõ ràng đang tức giận, hỏi cô nàng đã xảy ra chuyện gì, cô nàng lại nói không có chuyện gì hết anh cứ bận việc của anh đi, nếu cậu dám thật sự bỏ đi lo công việc, quay trở lại chính là một bình gas và một lời chia tay, thật mẹ nó không chịu nổi cậu mà nói lời chia tay, cô nàng có thể kể lẻ hàng chục câu chuyện không giống nhau, quy chụp lên đầu cậu cái mũi cận thị."

Lúc Đại Lư nói những lời này, Lâm Lục Kiều cũng không cảm giác gì cả.

Kể từ khi vào tuổi cập kê. Ban đầu, phần lớn các cô gái đều rất dễ dãi, không có quang minh chính đại theo đuổi anh, thỉnh thoảng vào ngày lễ chẳng hiểu sao dưới bàn lại xuất hiện thêm vài bức thư màu hồng, anh lướt nhanh một vòng rồi cũng quăng vào thùng rác, đến nay cũng không nhớ rõ diện mạo của những cô gái đó.

Lúc Đại Lư bắt đầu theo đuổi trên chóc con gái, thì phần lớn thời gian anh đều bị Lâm Thanh Viễn nhốt ở nhà xem súng ống quân sự, xe tăng, trực thăng, đến nỗi sau này vào trường quân đội bị người khác gọi là bách khoa quân sự, chỉ cần nhìn dấu bánh xe của xe tăng chạy qua cũng có thể biết được kiểu dáng chiếc xe tăng đó thuộc năm nào, và từng tham gia chiến đấu gì gì đó.

Anh không quá hiểu biết về chuyện tình cảm, chuyện như vậy, mấy đứa Đại Lư Thẩm Mộc đã xem như chuyện cười mười mấy năm nay.

Chuyện cười này bắt nguồn từ một đứa con gái.

Khi đó vẫn đang học cấp ba, trong lớp có một nữ sinh, là học sinh giỏi ở huyện khác được đặc biệt tuyển vào trường, tính tình thẳng thắn phóng khoáng, không kiêu căng, cũng không điệu bộ, đầu óc mồm miệng đều nhanh, giáo viên sắp cô ấy ngồi cùng bàn với Đại Lư, chính là hi vọng cô ấy có thể giúp đỡ đôi chút cho học sinh chậm tiến bộ như Đại Lư.

Cô nàng rất tốt bụng, lập tức đồng ý.

Trong đám con trai bọn họ, thành tích của Đại Lư và Tôn Minh Dương rất kém, sau khoảng thời gian chơi bời, mỗi khi công bố kết quả thi cử đưa về nhà cho ba mẹ ký tên thì Đại Lư và Tôn Minh Dương cũng hận thấu Lâm Lục Kiều và Thẩm Mộc.

Cả ngày hai người này đều đi theo họ chơi bời lêu lổng, vậy mà lúc có danh sách thi điểm số của hai người họ đều ổn cả.

Khi đó Đại Lư và Tôn Minh Dương bắt đầu nổi hứng trên chóc con gái, cũng không còn nữ sinh nào dám ngồi cùng cậu ta.

Lá gan của cô nàng kia cũng lớn, ngày thường cũng hi hi ha ha nói đùa với Đại Lư, vậy mà không dọa được cô nàng chút nào, còn thường xuyên khiến cho Đại Lư mặt đỏ ngượng ngùng, bởi vì như vậy nên Đại Lư xem cô nàng như người cùng phe.

Cô nàng này có một tật xấu, thích tranh cãi với Lâm Lục Kiều, Lâm Lục Kiều nói gì cô nàng đều không đồng ý, dù cho chuyện thế nào cũng xen vào, tốt nhất là có thể chọc tức anh, theo tính tình Lâm Lục Kiều không so đo tâm trạng với con gái nên không quan tâm đến cô nàng, nhưng sau đó mọi người đều có thể nhìn ra, cô nàng này có ý với Lâm Lục Kiều.

Nhưng mà lại cãi bướng có chết cũng không thừa nhận.

Dù Đại Lư có thử cô nàng thế nào, cô cũng không thừa nhận, còn quăng một câu thích cậu ta còn không bằng thích một con chó.

Vừa nghe giọng điệu này, Đại Lư đã biết ngay.

Thích muốn chết rồi đấy.

Nhưng đâu có cách gì, đầu óc tên Lâm Lục Kiều kia không thông suốt, nếu thật sự bày tỏ, chỉ sợ là ngay cả bạn bè cũng không thể làm, chỉ bằng cô nàng duy trì quan hệ hiện tại, thỉnh thoảng đầu võ mồm một chút.

Bản thân cô nàng kia cũng từng nghĩ qua, nếu như thật sự yêu đương chung đụng với Lâm Lục Kiều, cô vẫn cảm thấy hơi lạ lẫm, không quá thích ứng, cô cảm thấy mình có hơi hèn mọn, cô vẫn thích đáng về cả lộ phát phơ, gần gũi kiểu ngạo của cậu ta.

Điểm lại quá khứ thì có lẽ Nam Sơ chính là người đầu tiên anh va chạm, đến tỏ tình trực tiếp như thế, cô nhóc tỏ tình xong thì hôn ngay.

Thật sự không hề kiểu cách điệu bộ.

So với những cô gái khác, cô giống như đã thông suốt hết mọi thứ, giống nhau, quyết tâm giành được anh.

Tại sao phải quyết tâm giành được?

Thông thường chỉ có một loại tình huống.

—— Không suy tính đến hậu quả.

Không hỏi quá khứ, không dò xét con đường phía trước, không nghĩ đến tương lai, bất chấp hậu quả, uống rượu độc giải khát.

Ngược lại phù hợp với tính cách của cô.

.....

Lâm Lục Kiều tránh đầu mình ra khỏi vòng tay của cô, sau đó bước lên hai bậc thang, kéo cô nhóc vào phòng làm việc, trở tay đóng cửa lại, kéo Nam Sơ vào, hai tay nắm vai cô, để mặt cô quay vào vách tường, buông lỏng tay, vừa cởi nút áo đi vào bên trong, vừa không quay đầu lại nói với cô: "Đứng yên cho tôi, đừng động."

Mặt Nam Sơ quay vào vách tường, giọng điệu chế nhạo: "Úp mặt vào tường sám hối? Cái giá của việc hôn anh sao?"

Lâm Lục Kiều cởi áo, không mặc gì cả, bắp thịt căng thẳng, đường cong lưu loát, anh nhanh chóng mặc bộ quần áo sạch sẽ vào, quay đầu lại nhìn cô cảnh cáo, "Nói nhảm nữa sẽ phạt em chạy đó."

Vốn tưởng rằng sẽ yên lại như vậy.

Kết quả, cô nhóc kia hỏi: "Mấy vòng?"

Tiếng nói bắn ra từ trên tường.

Anh vừa cúi đầu cài nút áo, khịt mũi cười lạnh, không quay đầu lại, thờ ơ nói: "Thế nào cũng phải ba mươi vòng."

Yên lặng rồi.

Lâm Lục Kiều thay quần áo xong, tiện tay cầm bình nước khoáng trên bàn, vốc nước ra lòng bàn tay, rửa mặt. Trên mặt toàn là bụi, nước vốc lên dơ bẩn trong nháy mắt, anh lại vốc lên liên tiếp hai ba lần rồi mới vuốt khuôn mặt sạch sẽ, rút cuốc gương mặt tuần tú cũng rõ nét.

Anh lờm bên kia một cái, Nam Sơ yên lặng "úp mặt vào tường sám hối", giật giật khoe miệng, đóng bình nước đặt trở lại, rút khăn giấy lau mặt, vo thành cục ném chuẩn xác vào thùng rác, sau đó bỏ tay vào túi đi qua chỗ Nam Sơ.

Nói chung là sau khi nghe tiếng bước chân, Nam Sơ kết luận anh đã khá hơn rồi, xoay qua, quả nhiên anh đã thay bộ thường phục sạch sẽ, mặt mày sáng ra rồi, lấy lại dáng vẻ quen mắt trước đó.

Đôi mắt đào hoa, hấp dẫn người khác nhưng không có cảm xúc.

Nam Sơ khẽ nâng đầu, nhìn anh: "Anh không cần phải vội trả lời em, em không vội, trước hết với EQ của anh, chắc là sẽ hơi khó khăn để hiểu được."

Lâm Lục Kiều đứng sau lưng cô, hai tay bỏ trong túi quần, thái độ trước sau như một.

Nam Sơ tiến lên một bước, tay chui qua cánh tay của anh, áp sát ngực, lại ôm anh lần nữa.

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, mặc cho cô ôm, không đẩy ra cũng không ôm lại, bàn tay trong túi siết chặt thành quả đấm, ánh mắt dần dần trầm lại, cuối cùng không nhúc nhích.

Cô nhóc vuốt ve lưng của anh giống như đồ dành, "Nếu như sau này có cơ hội dẫn em vào đám cháy, em sẽ bảo vệ anh."

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn người trong lòng, cảm thấy lời này có hơi buồn cười, mũi hừ ra một tiếng, "Là ai bảo vệ ai?"

Nam Sơ vui trong lòng anh, kiên trì nói: "Em bảo vệ anh."

Anh cười, cười một lúc, rũ mắt nhìn người đang vui vào ngực mình chiếm tiện nghi chiếm đến nghiện, bắt đầu đuỗi người, "Em có thể đi được rồi."

Nam Sơ nắm tay thật chặt, "Ôm thêm một chút nữa."

Cảnh cáo nhẹ nhàng lại không nghe, tình tình sẽ không tốt như vậy, trực tiếp lôi cô ra khỏi ngực, nắm vai cô nhấn lên cửa, người anh hơi cúi xuống, nhìn vào mắt cô nói: "Đi theo tôi thật sự không có tiền đồ gì cả, thứ nhất tôi không có tiền, thứ hai tôi có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nếu em muốn tùy tiện chơi đùa, tôi cũng không phải là ứng cử viên tốt, tôi không sẵn sàng, không có thời gian, không rảnh rỗi ở bên cạnh em, cho nên tôi khuyên em hãy suy nghĩ lại cho kỹ."

Anh cảm thấy anh đã nói đầy đủ rõ ràng, chắc là cô nhóc đã nghe rõ.

Hơn nữa sau khi chương trình ghi hình kết thúc, hai người có thể không có cơ hội nào chạm mặt nhau nữa rồi.

Nam Sơ: "Rất tốt, em có tiên, không cần tiên của anh, ngày nào đó anh phải hy sinh vì nhiệm vụ, em sẽ đặt bó hoa trước mộ phần của anh, tuyệt đối không rơi một giọt nước mắt nào vì anh, bình thường em hay bay khắp nơi trong nước, có thể anh muốn gặp em còn khó hơn là em muốn gặp anh nữa, cho nên, em cũng khuyên anh, hãy suy nghĩ lại cho kỹ, không có ai thích hợp với anh hơn em đâu."

Lâm Lục Kiều khom lưng nắm vai cô, liếm khước miệng, tinh thần hăng hái của cô nhóc gây khó dễ khiến người ta không còn cách nào.

Mạnh mẽ với cô nàng, quyết định không quan tâm đến cô nữa, đứng thẳng, kéo cửa ra, đẩy người đi ra ngoài, "Tôi từ chối, trở về đi."

Cửa bị đóng lại.

Hành lang vắng vẻ trống không, thật dài và tiêu điều lạnh lẽo, ngay cả một bóng đèn cũng không có, liếc mắt nhìn qua khiến cho người ta sợ hãi.

Nam Sơ không đi, nằm úp sấp ở ngưỡng cửa nghe ngóng một lát.

Bên trong rất lâu không có động tĩnh.

Năm phút sau, Lâm Lục Kiều mở cửa đi ra, ngay cả quần cũng thay rồi, trong tay cầm theo cái nón, thấy Nam Sơ còn đứng ở cửa, hơi sững sốt, mới đóng cửa lại, "Không phải bảo em đi rồi sao?"

Không biết từ đâu Nam Sơ lấy ra một viên kẹo, bỏ vào trong miệng, nhai nhai: "Em nghĩ là anh trốn ở trong đó khóc rồi, không muốn để cho em nghe thấy."

Khước miệng Lâm Lục Kiều giật giật, đội nón vào, không để ý đến cô nữa.

Nói thật, từ trước đến giờ anh không phải là người dễ lộ cảm xúc ra ngoài, từ nhỏ đến lớn, anh cũng chỉ khóc một lần, trở về từ trận động đất ở huyện Bình Lâm lần đó, không tính là khóc, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cuối cùng anh vẫn cố kìm nén lại.

Mấy năm nay, liên tục có đội viên hy sinh, nên lời muốn nói, mọi người đã viết xong ngay từ lúc vào đội, và điều mình có thể làm là cứu trợ quốc gia đúng lúc.

Thương xuân bi thu, khóc sụt mướt đều không phải là chuyện đàn ông nên làm.

Nam Sơ thấy anh trở nên ngay ngắn chỉnh tề, hỏi: "Tôi khuya còn phải đi ra ngoài sao?"

Hai người đi xuống dưới lầu khu giáo dục chính trị, Lâm Lục Kiều nói: "Tôi đến chi đội một chuyến, em mau trở về ngủ đi."

"Khuya rồi mà chi đội còn có người à?"

Lâm Lục Kiều đẩy cô về phía ký túc xá, "Ừ, phải báo cáo nhiệm vụ với lãnh đạo."

"Nữ lãnh đạo?"

Lâm Lục Kiều đưa tay vỗ trán cô, "Đầu dưa thích ăn đòn?"

Nam Sơ bị đau, "Nói đùa mà, vát vát rồi, anh đi đi, lái xe hả?"

Lâm Lục Kiều liếc cô: "Nói nhảm."

"Vậy anh cẩn thận một chút, anh là lái xe lúc mệt mỏi, ở bên kia ba ngày không có nghỉ ngơi rồi đúng không? Hay là em lái xe đưa anh đi ha?"

Lâm Lục Kiều dường như hiểu rõ nhìn cô: "Có phải em ở trong đây ngọt ngát buồn chán rồi không?"

"Em lo lắng cho anh."

Ánh mắt thấu đáo.

Anh đã biết rõ: "Lo lắng cái rắm."

"....."

"Lặng nhắng dây dưa không đi lên thì chạy vòng cho tôi."

"....."

Nam Sơ cân nhắc một chút rồi làm bộ sợ xoay người đi.

Lâm Lục Kiều nhìn theo bóng lưng của cô một hồi mới cất bước rồi đi, đi chưa được hai bước thì gặp lính tuần tra.

.....

Người này hạnh phúc với anh, "Đội trưởng Lâm!"

Lâm Lục Kiều gật đầu một cái, ho một tiếng, chỉ hướng ngược lại với Nam Sơ, "Kiểm tra bên kia chưa?"

Lính tuần tra thấy khó hiểu, sao đột nhiên đội trưởng lại quan tâm tới chuyện tuần tra.

"Vẫn chưa."

"Qua đó nhìn xem chút đi."

"..... Dạ!"

.....

Nam Sơ trở lại ký túc xá thì nghe nói, người chiến sĩ hy sinh còn rất trẻ tuổi, mới hai mươi ba tuổi, đến Đặc Cảnh được một năm, vì bảo đảm cung cấp đủ ô-xy nên mang bình dưỡng khí cho người bị nạn, kết quả hóa chất thứ cấp bị cháy nổ tạo thành xung kích bắn vào trong lửa (*), chết ngay tại chỗ.

(*) Câu này mình làm chưa rõ vì không hiểu đó là chất gì cháy.

L1uc Thiệu Nhất Cửu kể lại không nhịn được lại khóc lần nữa.

Nghiêm Đại và Từ Á cũng trầm mặc, chỉ nghe thấy tiểu đội trưởng Thiệu đề nên không khóc thành tiếng, cả phòng yên lặng, Từ Á khẽ an ủi cậu ta, rốt cuộc cũng là đàn ông, cảm thấy ở đây khóc trước mặt mấy cô gái như vậy thật sự rất mất mặt, lau nước mắt nước mũi, Nam Sơ thuận thế đưa khăn giấy cho cậu ta, "Lau đi."

Thiệu Nhất Cửu nói cảm ơn, vắn vắn lỗ mũi nói: "Được rồi, các cô đi ngủ sớm một chút đi, mấy ngày nữa làm lễ truy điệu, lãnh đạo của chi đội cũng sang đây, các cô cũng phải tham gia, nội dung huấn luyện cố gắng ghi nhớ, quá lười biếng rồi, lãnh đạo thấy được sẽ khó chịu."

Ba người gật đầu.

Người chết không thể sống lại, người sống cố gắng phấn đấu để người chết được yên nghỉ.

Thế nên cuộc sống và huấn luyện cũng nên tiếp tục.

Nhưng rõ ràng không khí trong đội ngột ngạt hơn rất nhiều, tất cả mọi người không nói gì, trong lòng có ý nghĩ cũng đều kìm nén lại, không khí của cả trung đội hơi trầm lắng.

Hôm nay, trong đội làm lễ truy điệu cho người liệt sĩ kia, an táng ở nghĩa trang liệt sĩ.

Sáng sớm nhóm Nam Sơ đã thức dậy theo tiếng còi báo thức, dường như mấy ngày nay đã hơi quen với sự quản lý và sắp xếp trong đội, rửa mặt xong sớm một chút rồi chờ ở bãi tập, lãnh đạo chi đội đến đây không ít.

Thiệu Nhất Cửu dẫn nhóm người được huấn luyện, ngoài cổng có mấy chiếc xe lái vào, trong nháy mắt Thiệu Nhất Cửu như cần phải thuốc lắc, giọng nói vang gấp mấy lần lúc này.

Chín giờ ở lễ đường làm lễ truy điệu.

Lâm Lục Kiều mặc quân trang trắng thớm đứng trên đài đọc bài truy điệu, nhóm lính hướng về phía di thể hành lễ lần sau cùng, mười giờ, di thể được an táng ở nghĩa trang liệt sĩ.

Một ngày này trôi qua, cả trung đội cũng bao phủ một tầng sương mù, cũng không dám tùy tiện nói chuyện.

Nam Sơ ăn cơm trưa xong ra khỏi nhà ăn, nhìn thấy Lâm Lục Kiều đứng ở bên phải trường đình hút thuốc lá, đứng bên cạnh là một cô gái mặc quân trang, là người bước xuống từ ghế lái phụ của lãnh đạo sáng nay, mặt mày thanh tú, sau tai có cái đuôi ngựa ngắn ngủn, giống như cái đuôi con thỏ cái.

Lâm Mân dựa vào tường, nhìn Lâm Lục Kiều: "Anh thấy sao?"

Lâm Lục Kiều liếc nàng một cái, "Hôm nay chú Mạnh không tìm anh cần nhân, em không thoải mái đứng không?"

Lâm Mân vênh môi, "Thôi đi, được tiện nghi còn ra vẻ, bây giờ lãnh đạo toàn nhìn chăm chăm vào anh đó, lần trước đi họp, chú Mạnh cũng đã nói lời miệt, nói cái gì mà chờ Lục Kiều tới đây, trong đội này của tôi sẽ lại có thêm một dũng tướng, từ nhỏ chú Mạnh đã nhìn anh lớn lên, chắc chắn bây giờ chú ấy rất muốn kéo anh vào đội chú ấy đó, nếu anh dám rẽ ra khỏi điểm mấu chốt này, anh đã thấy thủ đoạn của chú Mạnh rồi đó, chú ấy có thể giết chết anh."

Lâm Lục Kiều lấy thuốc lá xuống, nhếch khóe miệng lắc đầu.

Lâm Mân nói tiếp: "Anh chưa thấy con trai của chú Mạnh đâu, Mạnh Thần đó, hiện tại làm cái gì mà thi đấu thể thao điện tử, chú Mạnh ghét bỏ con trai chú ấy, khao khát coi anh như con ruột đấy."

"Anh thấy là em muốn làm con dâu chú ấy thì có?"

Sắc mặt Lâm Mân ngượng ngùng, "Nói bậy gì đây!"

Lâm Lục Kiều đã nói toạc móng heo, cười mở to mắt, giật mình nhìn thấy một bóng dáng đứng cách đó không xa, rất nhanh thu hồi tầm mắt, nhanh chóng nói với Lâm Mân: "Anh không thèm nghe em nói nữa, một đồng chuyện đây này, chờ nhóm chú Mạnh ăn xong, anh sắp xếp người đưa mọi người trở về."

Nói xong, ra khỏi trường đình, đi về phía bên này.

Nam Sơ đứng tại chỗ, sau lưng bị người khác vỗ một cái, vừa quay đầu lại, Luru Hạ Hàn nhìn cô cười: "Em đứng ngăn người ở đây làm gì thế?"

Nam Sơ liếc nhìn Lâm Lục Kiều theo bản năng, người nọ bỏ tay vào túi, cứ thẳng tắp như vậy đi ngang qua bên người cô, không thèm liếc mắt một cái.

Nam Sơ: "Không có gì, đi thôi."

Hai người đi theo sau Lâm Lục Kiều, Luru Hạ Hàn nói chuyện phiếm với cô: "Sắp tới chúng ta sẽ có hợp tác phim điện ảnh."

Ánh mắt Nam Sơ nhìn chằm chằm bóng lưng của Lâm Lục Kiều, nghe Luru Hạ Hàn nói câu được câu không, "Phim điện ảnh gì?"

"Hình như tên là 'Vi Công', vẫn chưa thấy, trước khi vào đội có nghe người đại diện đề cập tới, hai ta có thật nhiều đối thủ, trở về em có thể xem thử, tôi diễn nam ba."

Nam Sơ lơ đãng đáp lời: "À."

Luru Hạ Hàn nói: "Kỹ thuật diễn xuất của em không tệ, chính là không có kinh nghiệm gì, phát huy thêm là ổn rồi, sau này chỉ giáo nhiều hơn ha."

Nam Sơ: "Được."

Luru Hạ Hàn còn nói: "Đúng rồi, anh add em trên wechat rồi, tên là Luru Hạ Hàn, lần sau lấy được điện thoại thì em chấp nhận đi, sau này có thể liên lạc nhiều hơn."

Nam Sơ: "Sao anh biết tôi có wechat?"

Luru Hạ Hàn nói: "Là nhóm chương trình cho đó, anh add mọi người, sau này dễ liên lạc."

Luru Hạ Hàn quả thật lớn tuổi hơn, xử lý mọi chuyện khá toàn diện, anh phải thừa nhận mình có chút cảm tình với Nam Sơ, cho nên quan tâm cô hơn một chút, lại không muốn khiến cô cảm thấy phiền phức, vậy thì dùng tất cả mọi người che giấu sự thật này, có đôi khi biết rõ là như thế này, bạn thật sự không thể từ chối anh ta, ngược lại sẽ có vẻ là bản thân mình tính toán chỉ li, nhỏ mọn nữa chứ.

Nói thật, anh ta là một người đàn ông có năng lượng khá tích cực, luôn mang theo nụ cười dịu dàng, ít khi tức giận, so sánh với đội trưởng Lâm cũng hai chín tuổi, tính khí kia thì thôi rồi.

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều quẹo vào khu giáo dục chính trị, đề nén bước chân, cuối cùng không có đi theo.

.....

Qua ba ngày, cuối cùng không khí cũng chuyển biến tốt hơn, cuối cùng mọi người cũng vượt qua được cảm giác ầu sầu.

Hôm nay, Lâm Lục Kiều mới họp ở chi đội trở về, không kịp giờ cơm, dì làm bếp chưa cơm cho anh, dọn ra, thấy một mình anh, không thể không nghĩ tới chuyện lần trước, "Cô diễn viên tới đây ăn cơm với con lần trước, cô bé rất tốt."

Lâm Lục Kiều và com, nhìn sang: "Ai ạ?"

"Cái hôm con xông ra ngoài khi có vụ nổ lớn đó, chính là cô bé cùng ăn cơm với con, sau khi con đi, con bé lập tức ăn hết cơm còn dư trong chén, không để thừa lại hạt nào."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

"Cô bé đúng là rất quật cường, rõ ràng ăn không vô mà còn cố nhét đồ vào miệng. Tôi nghe nói làm mình tinh cũng rất khó, không được ăn cơm, cô ấy gầy như vậy nhất định là bị đói."

Ngày đó Nam Sơ quả thật khiến bà di kinh ngạc một phen, vốn tưởng là một cô bé rất kén chọn, vậy mà tiện tay ăn sạch cơm thừa của người khác. Nghĩ như vậy, dừng một chút, liếc Lâm Lạc Kiều nhắc nhở: "Bình thường đừng quá hung dữ với người ta, nhìn dọa người lắm."

Lâm Lạc Kiều cúi đầu, nhanh chóng và hai thìa cơm, thờ ơ nói: "Cô nhóc này to gan đấy."

"To gan thì vẫn là một cô bé, con thật sự coi người ta như mấy thằng nhóc trong đội của con hả? Người ta phải đi ăn nhờ, con chừa chút thể diện cho nó đi, đừng quá hung dữ."

Bà di: Sao khuôn mặt của thằng nhóc con không có biểu cảm hiểu đạo lý gì thế.

Lâm Lạc Kiều đặt bát xuống, nói vài câu trêu chọc: "Con đây vừa mới bị dạy dỗ từ chỗ Mạnh Xử, di lại bắt đầu dạy dỗ tiếp sao?"

Di hiểu rất rõ về Lâm Lạc Kiều, trong lòng nó nghĩ cái gì, coi như thật sự đau lòng cho cô bé kia thì ngoài miệng nhất định sẽ không nói. Cho nên, chỉ bảo qua chuyện này là được rồi, thằng nhóc này có ngộ tính cao lắm.

Di lặng yên không một tiếng động bụng mâm thức ăn đi, để lại mình Lâm Lạc Kiều ngồi ăn cơm.

Lần này cũng mất khẩu vị, Lâm Lạc Kiều nhanh chóng ăn xong, tới cửa đình nhỏ hút một điều thuốc. Trong đầu sáng tỏ như đèn đường, tất cả đều là giọng nói và dáng vẻ của cô gái đó, còn cả lần đầu tiên thấy cô với hai bím tóc nhỏ sát bên tai.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, cũng không phải trong đám cháy, cũng không phải ở bệnh viện, hoặc có thể nói là sớm hơn.

Chắc là lúc anh học lớp mười, khi đó Lâm Thanh Viễn vẫn là bí thư, anh và đám nhóc Đại Lưu rảnh rỗi liền tụ tập ở ngoài đầu ngõ hút thuốc lá, trêu chọc thầy tướng số mù. Đột nhiên có một ngày, Đại Lưu áp úng nói muốn cho anh biết một chuyện, vòng vo cả buổi lại chẳng chịu nói gì. Dưới sự dụ dỗ, uy hiếp của anh, Đại Lưu mới nói chuyện mình thấy ngày đó cho anh biết.

"Hôm đó mình và Hứa Uẩn đi học bỏ túi, rồi trông thấy xe của ba cậu ở bên ngoài cửa một khách sạn. Mình nói đó là cha cậu, Hứa Uẩn liền bảo không tin, mình liền đánh cược với cô ấy, canh giữ ở ngoài cửa nhất định sẽ trông thấy ba cậu đi ra, ---;;ll,,,e,,,quy,,,don,,,,,----nhưng không chắc là cậu cũng ở bên trong đó. Ngày đó, không biết Hứa Uẩn tính toán cái gì, thật sự đứng chờ ở ngoài cửa với mình, kết quả nhìn thấy ba cậu và một người phụ nữ cùng đi ra."

Nói đến chỗ này, tay cầm điều thuốc của Lâm Lạc Kiều hơi khựng lại, sắc mặt hơi lạnh.

Đại Lưu khiếp đảm liếc anh một cái, không biết có nên nói tiếp hay không, Lâm Lạc Kiều liếc cậu ta một cái, ánh mắt trầm xuống.

"Nói tiếp."

Đại Lưu liền nói như vô chủ đích, đập một cước, nói một câu, áp úng nói hết toàn bộ.

"Người nữ kia, tôi đã thấy qua, là một nữ minh tinh, đeo kính râm, tôi không nhìn rõ nhưng lại cảm thấy quen mắt, trước kia có thấy trên TV, không nhớ ra tên. Tôi liền nghe đôi câu, hình như bọn họ thường xuyên gặp nhau ở khách sạn đó."

Nói là thường xuyên cũng không hẳn, sau đó một thời gian dài, bốn người cảm thấy ở đó cũng không thấy gì. Cho đến khi gần kết thúc nửa năm học của lớp mười thì sương lạnh buông xuống, Lâm Lạc Kiều thấy xe của Lâm Thanh Viễn lẩn trên tuyết, dừng ở cửa quán rượu.

Chẳng được bao lâu, Nam Nguyệt Như liền mang theo một đứa bé tới, cô bé con bảy, tám tuổi, thất hai bím tóc nhỏ. Khuôn mặt cô bé tròn tròn mập mập vô cùng đáng yêu, mở to đôi mắt tròn xoe trong trẻo, con ngươi đen đảo quanh.

Ngày thơ, hồn nhiên lại vừa cẩn thận, tỉ mỉ.

Bốn người ngồi xổm ở cửa ra vào, quan sát cả nửa ngày, đại khái qua hai mươi phút, Nam Nguyệt Như dẫn đầu mang theo cô bé xuống, sau lưng chính là Lâm Thanh Viễn. Sau đó Nam Nguyệt Như bảo cô bé tự mình đi về, bản thân thì ngồi lên xe Lâm Thanh Viễn rồi đi.

Cô bé không đi, mà đứng tại chỗ nhìn xe chở mẹ mình rời đi, khó khăn xoay người. Quay người lại, Nam Sơ bé nhỏ xui xẻo bị bốn chàng trai bắt trối lại.

Đại Lưu đề nghị: "Tôi trối cô bé qua đây hỏi một chút, không phải là rõ ràng sao?"

"Xuống tay với một cô bé tám tuổi, các cậu cũng quá vô lương tâm đấy nhỉ?"

Cảm thấy bất bình chính là Tôn Minh Dương, xoay lại, trối người mang tới cũng là cậu ta. Cả quá trình, Lâm Lạc Kiều chỉ dựa vào tường hút thuốc lá, không nói một từ.

Đại Lưu lấy khăn bịt mắt từ trong túi xách ra, bịt mắt cô bé, trói đôi tay đẩy người ta tới góc tường.

"Cô bé, em đừng sợ, các anh không làm gì đâu, chỉ muốn hỏi em vài vấn đề thôi."

Nam Sơ bị bịt mắt ngồi dưới đất, đôi tay trói ở phía sau, vẻ mặt lại rất bình tĩnh, đáp: "Hỏi đi."

Mặc dù như thế, nhưng dù sao vẫn là một đứa trẻ, tuy trong giọng nói có vẻ run rẩy nhưng mấy cậu chàng kia lại chẳng nghe ra, cô bé cũng cố gắng không để lộ sự sợ hãi.

Sau đó Đại Lưu kéo kéo Lâm Lạc Kiều ở bên cạnh, giọng: "Hỏi đi."

Mấy chàng trai bắt nạt một cô bé như vậy là sao đây, lúc ấy Lâm Lạc Kiều thật vô si, cộng thêm vẻ mặt thờ ơ của cô bé này, anh phiền não đầy mặt đẩy Đại Lưu ra.

"Có cái gì hay mà hỏi, đi đây."

Xoay người muốn đi, bị Đại Lưu ngăn lại: "Thật sự không hỏi à? Qua thôn này là không có nhà trọ đâu, không làm được thì đây chính là em gái cậu."

Điểm này, ngay cả Thẩm Mục cũng biết.

"Không đến mức đó, mình điều tra rồi, bảy, tám năm trước, hai người bọn họ còn chưa quen biết."

Đại Lưu còn muốn nói điều gì. Lâm Lạc Kiều lười quan tâm đến cậu ta, đi thẳng tới kéo cô bé lên, cõng dây trói, khom lưng đề lên bả vai cô bé,---
..ll,ê...quy,,,donnnnn---nhỏ giọng nói bên tai cô bé: "Hiện tại, đi về phía trước, không được quay đầu lại, nếu không anh cũng không dám đảm bảo bạn bè anh sẽ làm gì em đâu, hiểu chưa?"

Lâm Lạc Kiều khoác tay lên vai cô, nói xong còn vỗ nhè nhẹ.

Ngày đó hình như còn đổ tuyết, ngõ nhỏ chật hẹp, tuyết đọng dày cộm, Nam Sơ bước một bước phát ra tiếng tách tách, liễu mạng gập đầu, như gà mổ thóc.

Lâm Lạc Kiều cúi đầu cười cười, hỏi: ".....Biết sợ à?"

Nam Sơ lắc đầu, đáp: "Các người không xấu, tôi biết rất rõ."

Lâm Lạc Kiều cười đến nỗi mặt sắp rút gân, đáp: "Đó là vì em chưa từng thấy lúc anh xấu xa." Nói xong liền tháo khăn bịt mắt cho cô, đẩy cô đi.

Lâm Lạc Kiều dứt tay vào túi quần, đứng ở trong tuyết nhìn theo bóng lưng cô. Cô gái nhỏ đúng là không hề quay đầu lại, đi thẳng theo ánh mặt trời ra khỏi ngõ nhỏ. Thật ra trên đường cũng có vài lần dừng lại, nhưng bị Lâm Lạc Kiều quát lớn đi tiếp.

Sau đó là lúc cô mười sáu tuổi, anh vừa mới tốt nghiệp trường quân đội. Anh cứu cô, cô gái nhỏ ở bệnh viện cầu xin anh, những năm này cũng lục tục nghe được vài chuyện về Nam Nguyệt Như, còn có con gái của bà ấy nữa. Anh biết là Nam Nguyệt Như không hề quan tâm đến Nam Sơ, vừa ra khỏi đám cháy, trong đội đã có người liên lạc với Nam Nguyệt Như, lúc ấy đang ở nước Mỹ, là trợ lý nhận. Khi đó ngập ngừng hai ba giây, mới nói cho bọn họ biết, chờ tháng sau Nam Nguyệt Như sẽ trở về nước để xử lý.

Đồng đội cúp điện thoại còn nói thêm một câu: "Con gái nhập viện rồi cũng không hỏi một câu, nào có người mẹ như vậy....."

Lúc ấy Lâm Lạc Kiều đứng ở bên cạnh, trầm tư hút thuốc.

Nam Sơ có thể trưởng thành thế này đúng là phải dựa vào nghị lực của bản thân, tính tình của cô gái ấy thành ra như vậy cũng không kỳ quái. Bình thường, đối với chuyện gì cũng lạnh lùng, nhưng hết lần này tới lần khác lại bắt bí người ở một vài chi tiết nhỏ.

Những thứ này vừa hạ xuống, quả thật rất xuyên trái tim, có chút ê ẩm căng cứng.

.....

Buổi chiều huấn luyện, Nam Sơ cũng hiếm khi không tranh cãi với anh, yêu cầu làm bất kể cái gì cũng tích cực phối hợp, mặc dù chưa đạt tiêu chuẩn, động tác nhún như con chi chi không có lực. Mấy lần anh vượn tay chỉnh lại động tác cho cô, cô gái nhỏ cũng không giống như trước, nhân cơ hội chiếm chút lợi, mà còn duy trì khoảng cách đúng mực với anh, cố gắng không chạm vào thân thể anh.

Lâm Lạc Kiều có chút buồn bực. Bình thường, rõ ràng rất thích đụng vào thân thể anh mà. Ví dụ như....

Buổi chiều, lúc đang hướng dẫn cách mặc, cởi đồng phục phòng cháy thì một hồi lâu Nam Sơ vẫn không cài được dây lưng của mình. Lâm Lạc Kiều thấy suốt cả buổi cô vẫn chưa cài được, cho đến khi Lưu Hạ Hân vỗ vỗ Nam Sơ, tay ôm lấy eo cô, nói: "Tôi xem giúp cô một chút."

Nam Sơ cúi đầu, đưa dây lưng cho anh ta.

"Ồ."

Lúc này Lâm Lục Kiều mới đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nam Sơ cũng chẳng thèm nâng mí mắt, đáp: "Không cài được."

Lâm Lục Kiều đẩy Lưu Hạ Hàn ra, nhận lấy dây lưng trong tay anh ta, -- ừ...e...quy,,,do,,,,,cúi đầu vòng qua eo cô, nhưng miệng lại nói với Lưu Hạ Hàn: "Cậu thất của cậu, đợi lát nữa tôi kiểm tra, năm mươi giây mà không thắt được thì đi ra ngoài chạy năm vòng."

Lưu Hạ Hàn đáp: "Năm mươi giây là tôi đã thắt xong rồi."

Lâm Lục Kiều lại nói: "Vậy thì bốn mươi giây."

"....."

Ừ, Lưu Hạ Hàn cảm thấy sao hôm nay sĩ quan huấn luyện lại đặc biệt nghiêm khắc vậy? Ai bảo người ta là sĩ quan huấn luyện cơ chứ, không cam lòng vẫn phải xoay người đi đây.

Lâm Lục Kiều hơi khom người, tay từ phía sau Nam Sơ vòng ra trước.

"Giơ tay lên."

Nam Sơ ngoan ngoãn giơ tay lên.

Lâm Lục Kiều không ngờ cô lại thành thật như thế, phải dựa theo bình thường, thừa dịp camera không quay được liền kẹp thật chặt, hoặc là ánh mắt đùa giỡn một chút. Ngoan ngoãn như vậy, Lâm Lục Kiều thật sự có chút không kịp thích ứng.

Anh cảm thấy kỳ quái, liếc mắt nhìn cô một cái. Nam Sơ đang tay, vẻ mặt thần nhiên.

Lâm Lục Kiều dứt đuôi đai lưng vào trong ổ khóa, chợt nhấc lên, trang phục phòng cháy rộng thùng thình lập tức bị xiết lại, eo thon lộ ra, chưa đầy một nắm tay.

Mẹ nó, gầy như vậy! Lâm Lục Kiều có hơi không nổi xuống tay, sợ tay mình sức lớn làm gãy eo người ta.

Nếu đặt ở thời xưa, Nam Sơ nhất định là "Thân hình như rắn nước, anh chắc chắn chưa từng thấy qua."

Lâm Lục Kiều cảm giác não mình có thể mọng ra giọng nói và vẻ mặt của cô, kết quả, Nam Sơ thấy anh bất động, rất bình tĩnh hỏi một câu: "Sao thế?"

Lâm Lục Kiều cảm giác đầu óc mình chắc là có vấn đề, lắc đầu một cái, nhanh chóng giúp cô thắt chặt rồi, buông lỏng tay. Lách cách, dây lưng lại lỏng ra. Nam Sơ mang về mặt vô ngữ nhìn anh.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều dò sang Từ Á và Nghiêm Đại ở bên cạnh, hỏi: "Sao hai cô kia lại cài được?"

Nam Sơ tròn trắng mắt, đáp: "Làm sao em biết được?"

Lâm Lục Kiều chìa tay ra, nói: "Đưa thắt lưng cho anh, chắc là cài chưa đúng rồi."

Nam Sơ ngoan ngoãn đưa cho anh. Lâm Lục Kiều liếc cô một cái, sao hôm nay lại nghe lời như vậy?

Nam Sơ lại bày ra ánh mắt ngây ngô "Làm sao thế".

"....."

Thiệu Nhất Cửu cầm công cụ tôi đưa cho Lâm Lục Kiều, rồi nói: "Trưa hôm đó không phải cô bị cảm nắng vì dây đai sao? --- ừ,,,re,,,,,d...ô----- Tôi đoán ba nữ sinh các cô chần gần giống nhau, tôi liền lấy số đo của Nghiêm Đại để làm cho cô, chỉ là không ngờ cô lại gầy như thế."

Lâm Lục Kiều ngồi xổm xuống, sửa dây đai. Nam Sơ nói: "Không có việc gì."

Thiệu Nhất Cửu: "Nghe nói trước kia cô là người mẫu, khó trách vóc người lại đẹp như vậy, chắc là rất khổ cực nhĩ. Tôi nghe nhân viên công tác nói, các cô ăn cơm đều chỉ no ba phần thôi."

Nam Sơ: "Nói vậy, không thấy tin tức trên mạng sao? Next Top Model đều được ăn đùi gà đấy."

Thiệu Nhất Cửu gãi gãi sau gáy, cũng không xác định Nam Sơ nói thật hay nói dối, ngược lại còn hy vọng cô không bị bỏ đói là được, thật thà chất phác cười cười, khen: "Thật là lợi hại."

"Ngốc, anh còn tin là thật."

Thiệu Nhất Cửu cười ha ha, nói: "Cô nói cái gì, tôi đều tin."

Nghe vậy, Lâm Lục Kiều sửa xong dây đai, bèn đứng lên, đưa cho Nam Sơ, nói: "Lần này được rồi." Nói xong, quay đầu liếc Thiệu Nhất Cửu, hỏi: "Sao còn ở đây?"

Mặt Thiệu Nhất Cửu cứng đờ, vội chạy đi.

Nam Sơ thất dây xong, giữ chặt, hướng về phía Lâm Lục Kiều cười một tiếng, hỏi: "Cảm ơn, vừa rồi có phải anh nghĩ là em có ý hay không?"

Lâm Lục Kiều hỏi lại: "Có ý cái gì?"

"Có ý không thất dây lưng, hấp dẫn sự chú ý của anh." Thừa dịp không ai chú ý, Nam Sơ nhỏ giọng nói tiếp: "Về sau em không trêu chọc anh nữa, thật đấy."

"Ừ, em có thể nghĩ thông suốt là được."

Chính Lâm Lục Kiều cũng không cảm thấy được giọng điệu của mình cứng nhắc, gượng ép, còn lộ ra hơi dấm.

Cách buổi huấn luyện, nghỉ ngơi năm phút đồng hồ.

Lâm Lục Kiều bảo Thiệu Nhất Cửu xuống canteen ôm một thùng nước uống đến, ở dưới gốc cây chia cho một người một chai. Ngày đó nóng bức, mỗi người đều mặc bộ đồng phục phòng cháy to đùng như bánh bao hấp, mồ hôi ào ào chảy ra.

Ngược lại, tâm tình của mấy diễn viên cũng không tệ lắm, ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm. Nam Sơ ngồi bên cạnh Lưu Hạ Hàn, lẳng lặng uống nước, thỉnh thoảng còn đôi đáp đôi câu.

Những người khác thì khá tốt.....

Song bầu không khí giữa Nghiêm Đại và Nam Sơ lại hơi tế nhị, Nam Sơ nói gì, Nghiêm Đại đều muốn chen vào đôi câu. Nam Sơ nói xong lời cuối cùng, định im lặng, đại khái là bệnh cũ của cô gái này lại tái phát, muốn cố ý tranh cãi với cô.

.....

Sau đó Nam Sơ mới biết, toàn bộ tâm tình của Nghiêm Đại đều đến từ chiếc thất lưng của buổi sáng. Cô ta cảm thấy Nam Sơ kiểu cách, cố ý khoe khoang eo thon, đến nỗi, về sau cứ tranh cao thấp với Nam Sơ ở khắp nơi.

Nam Sơ chính là người như vậy, không tìm không phôi, anh ghét tôi thì cứ ghét, dù sao tôi cũng đâu thích anh.---ll...e...uy...donnn-----Cô càng không phải là quả hồng mềm, sẽ không vì người ta chán ghét mà chủ động cầu hòa. Cô đương nhiên có một thế giới nhỏ của mình, bản thân có thể tìm việc làm, nhưng sẽ không vì vậy mà cố ý né tránh người khiến mọi người đều lúng túng.

Nghiêm Đại thì hơi ngược lại, cô ta sẽ cố ý tránh né, ra vẻ mình đặc biệt ghét Nam Sơ. Cô ta sẽ không che giấu cảm xúc, bản tính cô công chúa nhỏ, cảm thấy mình ghét ai thì tất cả mọi người cũng phải ghét người đó. Cho nên cô ta lôi kéo Từ Á, muốn Từ Á theo mình ghét Nam Sơ.

Từ Á khá thông minh, từ trước đến giờ cô vẫn hiểu rõ tính toán giữa các nữ sinh, cô sẽ không đặc biệt đứng về phía nào. 'Đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy', kỹ năng này là cần thiết trong giới giải trí hỗn loạn. Hơn nữa, so sánh với bản tính bụng dạ hẹp hòi của Nghiêm Đại, nói thật cô vẫn thích cá tính của Nam Sơ hơn.

Nữ sinh còn có một bản lĩnh, bất kể mối quan hệ có ác liệt đến đâu, nhưng ở trước mặt đồng đẳng nam sinh vẫn có thể thân nhiên tạo cảnh thái bình.

Buổi tối tắt đèn, phòng ngủ nữ sinh yên lặng, rửa mặt đi ngủ. Phòng ngủ nam sinh lại vô cùng náo nhiệt, vẫn còn đang tán phét, nói chuyện phiếm, so với bên kia hoàn toàn là hai cảnh khác biệt.

Lâm Lục Kiều kết thúc buổi rèn luyện ban đêm, lúc đi vào thấy Thiệu Nhất Cửu kéo một thành viên trong đội phòng cháy nhiệt tình buôn chuyện.

Anh vừa tiến vào, lập tức yên lặng, đội viên giải tán, bị anh kéo lại, tháo mũ xuống. Anh kéo một cái ghế dựa ra ngồi xuống, gác chân, đảo mắt, hỏi: "Tán gẫu cái gì thế?"

Cả đám đều trở mắt nhìn nhau, không dám nói lời nào.

Thật ra thì cũng chẳng có gì, vốn là tán gẫu, nói chuyện phiếm mà thôi, nói cho Đội trưởng cũng không sao. Chính là lần này quá nghiêm túc, không ai dẫn đầu, mọi người nhất thời không dám mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Thiệu Nhất Cửu nổi lên tinh thần trưởng lớp, nói: "Thật ra cũng chẳng có gì, mọi người nhầm chán quá, mà vừa nãy Tiểu Cửu có nói một vài tin đồn.---ll,,,,,e,,,uuu.doonnnn--- Trước kia Nghiêm Đại và Nam Sơ là tình địch, sau đó mọi người liên thảo luận đa chiều, Nghiêm Đại và Nam Sơ, ai là người xinh đẹp, không có ác ý, chỉ thảo luận đơn thuần thôi."

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế, rảnh rang nhìn cậu ta, hỏi: "À, thảo luận có kết quả rồi sao?"

Tiểu Cửu dẫn đầu giơ tay, đáp: "Tôi chọn Nam Sơ!"

Có người phản đối: "Tôi chọn Nghiêm Đại, cô ấy cười lên rất đẹp mắt."

"Nhất định là Nam Sơ! Chân dài eo nhỏ! Người mẫu đó!"

"Từ Á! Cô gái nhỏ đáng yêu! Lương thiện dịu dàng!"

"....."

Cuối cùng Thiệu Nhất Cửu yếu ớt giờ tay, nói: "Tôi cũng bầu cho Nam Sơ."

Không hề lo lắng, Nam Sơ dùng số phiếu cao để giành chiến thắng. Chính Nam Sơ cũng không biết, trong một buổi tối vô danh, được người đội vòng hoa.

Lâm Lục Kiều sờ mũi một cái. Kỳ quái, sao lại có cảm giác đánh thắng trận thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: coki

Cách gọi người đội vòng hoa này Nghiêm Đại biết được một cách vô tình.

Ngày đó sau khi kết thúc buổi tập ban đêm, camera và các nhân viên chương trình đều đã đi hết, chỉ còn lại vài nhân viên và diễn viên, Thiệu Nhất Cửu và mọi người hát quân ca, Lâm Lục Kiều cũng không để ý, chỉ ngồi yên tĩnh ở trên bậc thang nhìn mọi người hào hứng gào rống.

Hát bài 《 Hoa xanh trong quân 》.

Tiểu Cửu giờ một ngón tay lên, chỉ về phía Nam Sơ: “Ba cô gái hát một bài đi, đội hoa.....”

Có lẽ là do đêm đó bỏ phiếu quá kì lạ nên Thiệu Nhất Cửu mới thốt lên hai chữ đội hoa theo bản năng, sau đó phát hiện có chút không ổn nên lập tức thay đổi lời xưng hô, nói: "Nam Sơ, cô trước đi."

Hai cô gái còn lại rất nhạy cảm, trong nháy mắt đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Từ Á nhanh nhẹn nhanh miệng, lập tức nhảy dựng lên xách lỗ tai Tiểu Cửu giống như phát hiện vùng đất mới: "Mấy anh bí mật bỏ phiếu?! Hả? Chị Nam Sơ là người đội vòng hoa! Vậy bọn tôi thì sao!"

Tiểu Cửu lập tức mù mờ, cũng không biết cách lấy lòng nên gấp gáp muốn giải thích thì phát hiện càng giải thích càng rối hơn: "Thật sự không phải..... Ba người đều là tiên nữ..... Đẹp....."

"Ừ, cả ba đều là tiên nữ." Từ Á ra vẻ không chấp nhận, cố ý trêu đùa anh ta: "Nhưng Nam Sơ xinh đẹp nhất đúng không?"

Tiểu Cửu gật đầu theo bản năng.

"....."

Mọi người lác đầu bắt đầu dĩ, thẳng nhóc này đúng là ngay thẳng.

Tiểu Cửu cũng đã lập tức nhận ra nên cuống quýt xua tay, giải thích với Từ Á: "Không không..... Không phải..... Là vậy, cô cũng xinh đẹp, Nghiêm Đại cũng xinh đẹp, cả ba đều đẹp cả!"

Từ Á cười ha ha, thấy anh ta bối rối thật sự thì phui tay trở về chỗ ngồi, giả bộ trêu nói: "Được rồi, tôi trêu anh thôi."

Đúng là có chút không vui nhưng Từ Á không thật sự để ở trong lòng vì cô cũng cho rằng Nam Sơ rất xinh đẹp.

Nhưng khác với cô, có lẽ Nghiêm Đại khá so đo với cách xưng hô này.

Tiểu Cửu thở một hơi dài nhẹ nhõm sau đó quay đầu lại nhìn Nghiêm Đại, anh đang định nói thì thấy người phía sau mặt không biểu cảm đứng lên, sau đó không nói câu nào đã trực tiếp bỏ đi còn mọi người thì nhìn theo bóng lưng mảnh mai của Nghiêm Đại mà không nói gì.

.....

Thật ra chuyện này nhắc đến cũng khá thú vị, mọi người vốn cho rằng người khó chung sống nhất là Nam Sơ, kết quả Nghiêm Đại mới là người khó chung sống nhất, chỉ cần không có ống kính máy quay thì cô ta lập tức bày ra dáng vẻ thờ ơ không thèm để ý, cao quý vô cùng.

Ngược lại Nam Sơ vừa gặp thì cảm thấy lạnh lùng xa cách nhưng thật sự lại rất hiền hoà, lúc huấn luyện chịu khổ cũng không thấy cô than thở mệt mỏi, không hề kiêu cách.

Sau khi Nghiêm Đại rời đi, mọi người đều trầm xuống, có chút trách cứ liếc nhìn Tiểu Cửu, vốn lần bình chọn này là bí mật nhưng thẳng thót này lại lấy ra đùa, không biết cân nhắc, quan trọng hơn nữa là chuyện này đã bị lộ ra, không dễ giải quyết cộng thêm tính tình Nghiêm Đại.

Không có ca hát hăng hái, các nam sinh cũng có chút hậm hực rời đi.

Trên đường trở về kí túc xá, Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn cùng đi ở phía sau, hai người trò chuyện câu được câu không, Lưu Hạ Hàn nói đùa với Nam Sơ: "Nghiêm Đại sẽ không tức giận thật sự chứ?"

Lưu Hạ Hàn cũng coi như nhảy cảm nên đã phát giác giữa Nam Sơ và Nghiêm Đại có chút không đúng.

Nam Sơ không có trả lời anh ta mà hỏi ngược lại một câu: "Có thuốc lá không?"

Lưu Hạ Hàn sững sờ sau đó nói: "Trong kí túc xá của tôi có, chỉ có điều sao cô lại hút thuốc lá ——"

"Nếu không anh cho tôi cầm một lát?"

Lưu Hạ Hàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, vậy cô đợi ở chỗ này một lát, tôi...tôi đi lấy." Nói xong Lưu Hạ Hàn ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên lầu.

Mấy ngày nay Nghiêm Đại vẫn luôn nhằm vào Nam Sơ, cô không phải người ngu nên có thể cảm thấy nhưng cô thấy mấy chiêu trò của cô ta đều rất ngây thơ nên không để ở trong lòng —— ngoài trừ tối hôm qua lúc trở về, cô phát hiện nửa hộp kẹo cai thuốc của mình đã không còn, cô không nói chuyện này với ai nhưng dùng đầu óc suy nghĩ một chút cũng có thể biết là ai làm, giống như Từ Á nói, Nghiêm Đại chính là một "Tiểu công chúa", mọi người không đặt sự chú ý lên một mình cô ta thì cô ta sẽ khó chịu nên mới muốn tìm một chút cảm giác tồn tại, giờ đây một câu người đội vòng hoa của Tiểu Cửu lại đắc tội cô ta.

Đoán chừng khoản nợ này sẽ được ghi trên đầu cô.

Đang suy nghĩ miên man thì trên cầu thang phía trước có một người đang đi xuống, thân hình người đó rất cao lớn, cổ áo đồng phục được nói lỏng, anh ta bước bước lớn, bước một lần hai ba bậc thang để xuống dưới, lúc ánh mắt vừa mới rời khỏi người Nam Sơ thì sau lưng có người kêu anh ta: "Đội trưởng Lâm."

Lâm Lục Kiều quay đầu lại, lúc này Nghiêm Đại đang chạy xuống cầu thang sau đó đi tới trước mặt Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều liếc nhìn Nam Sơ một cái rồi mới quay đầu lại hỏi Nghiêm Đại: "Có chuyện gì không?"

Nghiêm Đại cúi đầu, nói: "Lúc nào có thời gian vậy? Tôi muốn nói chuyện với anh một chút."

Ha!

Nam Sơ dựng thẳng lỗ tai lên.

Lâm Lục Kiều vừa định trả lời thì lại có một người đi xuống cầu thang, anh ta giờ gói thuốc lá và bật lửa trong tay lên tiếp đó lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Lâm."

Sau đó anh ta liếc nhìn Nghiêm Đại rồi đi về phía Nam Sơ: "Đi, tôi biết một nơi có thể hút."

Lâm Lục Kiều nhìn bóng lưng hai người, híp híp mắt sau đó hồi hồn nhìn Nghiêm Đại, đút tay vào trong túi: "Cô định nói cái gì? Nói luôn ở chỗ này đi."

.....

Không biết Lưu Hạ Hàn đã tìm đâu ra một chỗ bí ẩn như vậy.

Ngay cả Nam Sơ cũng cảm thấy nơi này rất yên tĩnh, là một sườn núi nhỏ phía sau nơi huấn luyện, có một đồng đất nhô lên, phía trước là rừng cây, phía sau khoảng bốn trăm mét là những chướng ngại vật của nơi huấn luyện, trước sau đều có núi vây quanh, trăng sáng treo ở chân trời giống như móc câu.

Lưu Hạ Hàn dựa vào một thân cây, xé gói thuốc sau đó đưa một điếu cho Nam Sơ, cô nhận lấy, nói cảm ơn rồi thành thạo dùng bật lửa nghiêng đầu đốt thuốc sau đó dựa vào cây khô hút thuốc, ánh trăng bao trùm lên nửa sườn mặt lạnh nhạt của cô, nhìn thoáng qua có vẻ cực kì thần nhiên.

Lưu Hạ Hàn kẹp điếu thuốc đưa lên miệng, liếc cô một cái sau đó hơi trêu đùa: "Nhìn cô vô lại như vậy, fan của cô có biết không?"

Nam Sơ nhếch môi cười một cái, gương mặt có chút sắc bén, không có ý nhưng lại hấp dẫn ngoài ý muốn: "Fan ở đâu ra."

Lưu Hạ Hàn phì cười, nói: "Vài chục vạn theo dõi trên Microblogging, cũng không ít."

Nam Sơ cười: "Anh không thấy những người đó đều đang mắng tôi hay sao?"

"Người đại diện của tôi nói, bị vui đập đến cùng rồi sẽ có lúc thăng hoa, tính tình của cô rất tốt, nổi tiếng là chuyện sớm hay muộn thôi."

Nam Sơ vẫn cười, mặt mày mang theo xa cách: "Vậy thì xin nhận lời tốt lành của anh."

Sau khi hút xong thuốc, hai người trở về thì dưới lầu đã không còn bóng người, Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn tạm biệt sau đó trở về túc xá, lúc này Từ Á đang nằm ở trên giường đắp mặt nạ, thấy Nam Sơ trở lại thì nói: "Chị về rồi."

Nam Sơ ừ một tiếng, nhìn qua thấy giường ngủ của Nghiêm Đại trống không thì lạnh nhạt hỏi một câu: "Cô ta đâu rồi?"

Từ Á lấy mặt nạ xuống, xoay người nằm lý ở trên giường hỏi ngược lại: "Có một chuyện rất hay, chị có muốn nghe hay không?"

"Chuyện gì hay?"

"Nghiêm Đại muốn rút lui, đang nói chuyện với tổ chương trình đấy."

"Cô ta bị bệnh gì sao?"

Nam Sơ vừa nói vừa kéo một cái ghế ngồi xuống.

Từ Á phân tích với Nam Sơ: "Không phải gần đây cô ta có một vai diễn sao, hơn nửa ngày nào cũng quay phim đến khuya, em vừa mới nghe nói đất diễn của cô ta bị người mới giành mất, cộng thêm hiện tại huấn luyện gian khổ, trên người, trên tay đều là vết thương, cảm xúc vốn đã không ổn định, vừa nãy Tiểu Cửu lại nói câu kia, đoán chừng là cô ta đã bị kích thích. Nghiêm Đại cũng không có gì, chỉ là có chút yếu ớt. Tốt nhất là hiện giờ đừng kích thích cô ta, cô ta chịu không nổi kích thích đâu, mới vừa rồi đội trưởng Lâm chờ chị rất lâu, chắc là định nói chuyện đó."

Đâu chỉ là có chút, dứt khoát mua miếng đậu hũ đập đầu chết cho rồi.

Nam Sơ không có gì nói gì, chỉ im lặng cời giày.

"Nam Sơ, đội trưởng Lâm chờ cô ở dưới lầu."

Thiệu Nhất Cửu đứng ở cửa ra vào kêu to.

Từ Á lăn lộn ở trên giường, nói: "Em biết ngay mà, chị mau đi đi, đừng để đội trưởng Lâm đợi lâu."

Từ lúc gia nhập đội cho đến nay, đây là lần đầu tiên Lâm Lục Kiều chủ động tìm cô, vậy mà lại là vì Nghiêm Đại.

Tâm tình thật con mẹ nó phức tạp.

Nam Sơ chậm rãi mang giày, đứng ở trước gương sửa lại quần áo và mũ cho ngay ngắn rồi mới đi xuống lầu.

Lâm Lục Kiều đứng ở cạnh bồn hoa, hai tay nhét vào túi quần, khi nghe thấy trên cầu thang có tiếng bước chân thì anh lập tức xoay người, ánh mắt nhìn chăm chăm Nam Sơ. Cô gái này rất gây, trên người là áo ngực trắng ngần tay và quần rộng thùng thình nên lúc gió thổi qua cứ đung đưa đung đưa.

Lúc cô đi tới cũng học theo dáng vẻ của anh, dứt hai tay vào túi quần, không chút để ý, hỏi: "Đội trưởng Lâm, tìm tôi có việc gì vậy?"

Tên lưu manh nhỏ.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn nàng: "Trong bộ đội dạy em làm vậy khi gặp cấp trên sao?"

Nam Sơ thu hồi nụ cười, lấy tay ra khỏi túi, đứng thẳng, chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo!"

"Đi theo anh."

Sau khi nói câu này, Lâm Lục Kiều không để ý đến Nam Sơ nữa mà xoay người rồi đi, Nam Sơ đi theo sau lưng của anh, hai mắt đen lúng liếng nhìn anh chăm chăm.

Sau khi vào tòa nhà dạy học.

Nam Sơ đang muốn chạy thì đã bị phát hiện, tiếp đó cổ áo bị xách lên, cứng rắn kéo cô vào, Nam Sơ giãy giụa nói: "Làm gì có ai như anh, tại sao anh lại động tay động chân với cấp dưới."

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô, cười lạnh: "Động tay động chân?"

Lâm Lục Kiều vừa nói, tay lại vừa dùng sức xách cô lên, kéo lên một tầng lầu.

"Lâm Lục Kiều!"

"Ừ."

"Lâm Lục Kiều!"

"Ừ."

Trái lại anh rất kiên nhẫn.

Cửa phòng làm việc vừa mới mở ra thì trên cầu thang đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó có ánh đèn pin chiếu lên trên tường, Nam Sơ còn chưa kịp phản ứng thì cổ tay đã bị nắm chặt sau đó kéo đi vào, cô dựa người vào cánh cửa, trước mặt là một bức tường thịt, là lồng ngực kiên cố của người đàn ông. Một tay Lâm Lục Kiều chống lên cánh cửa, một tay hơi vén rèm cửa sổ, chờ lính tuần tra đi rồi mới thả rèm cửa sổ xuống sau đó cúi đầu nhìn cô gái xấu xa trong lồng ngực.

Nam Sơ thở hổn hển: “Anh vào phòng làm việc của mình, việc gì phải lén lút lút lút?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô: “Không phải là còn có em nữa sao?”

Nam Sơ xoay người liếc anh một cái: “Vậy hiện tại em đi ra ngoài.”

Lâm Lục Kiều tóm cô trở lại, ấn lên trên cánh cửa, hai tay đặt ở hai bên, cúi đầu nhìn cô, trong con ngươi đen nhánh phản xạ khuôn mặt hơi ửng đỏ của cô, giọng anh hơi khàn, nói: “Đừng quậy nữa.”

Nam Sơ ngẩng đầu nhìn anh: “Anh xem, hai ta lén lút lút lút như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng hai chúng đang vụng trộm đấy.”

Lâm Lục Kiều đánh một cái lên ót cô, nói: “Nghĩ hay đấy ——”

"....."

Trong đêm tối, đối diện với bức tường là cửa sổ đang mở nên có gió thổi vào, ánh trăng mờ lung, Nam Sơ ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, một lát sau cô bỗng nhiên vươn tay sờ những sợi tóc trên trán anh: “Ai —— đội trưởng, em phát hiện anh có tóc mỹ nhân* này.”

(*Cái này là nhúm tóc nhọn nhọn ở giữa trán.)

Giọng nói của cô gái nhỏ rất vui vẻ.

Lâm Lục Kiều còn đang nhướn mày, kết quả câu sau nghe nói. ...

Nam Sơ vuốt túm tóc mỹ nhân của anh, thờ dài nói: “Nghe nói đàn ông có tóc mỹ nhân đều tiết sớm*.”

(Có ai hiểu ý này không?:3)

Lông mày Lâm Lục Kiều dựng đứng như ngọn núi, nói: “Nói hươu nói vượn.”

Lâm Lục Kiều đánh vào tay Nam Sơ, cũng không có giảm lực nên để lại một dấu tay màu đỏ trên bàn tay trắng nõn.

"Trên sách nói vậy, em lại chưa từng thử, làm sao biết được?"

Lâm Lục Kiều hừ lạnh một tiếng: "Ồ, còn uất ức hả? Muốn thử à?"

"Không muốn."

Nam Sơ cúi đầu.

Lâm Lục Kiều ôm ngực nhìn cô, vẻ mặt thản nhiên: “Anh có một người bạn là giáo sư Tâm Lý Học.”

Nam Sơ nghi ngờ nhìn anh, tại sao lại đột nhiên nói đến chuyện này?

Lâm Lục Kiều nhếch môi: “Cậu ta nói nếu người ta đang nói dối thì con mắt sẽ nhìn xuống góc dưới bên trái nên vừa rồi em đang nói dối.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Cậu ấy bảo khi người ta đang nói dối thì ánh mắt sẽ nhìn xuống góc trái phía dưới nên vừa rồi em đang nói dối.”

Đối với Nam Sơ, bị người ta nhìn thấu cũng không việc gì phải căng thẳng, trước mặt Lâm Lục Kiều, cô chưa từng che giấu mà cũng lười che giấu.

Khóe miệng cô khẽ giật: "Anh tìm em không phải vì chuyện của Nghiêm Đại chứ?"

Phản xạ của Lâm Lục Kiều phát ra tiếng hừ nhẹ: “Vừa rồi đi đâu vậy?”

Nam Sơ: “Rừng cây nhỏ, hút thuốc.”

Lâm Lục Kiều tròn mắt nhìn thẳng vào cô, ánh mắt trầm xuống mấy phần.

Một hồi lâu sau, anh khẽ gạt đầu, tay đặt lên thắt lưng, liếm liếm môi dưới rồi nói: "Em không biết rằng trong thời gian tắt đèn không được chạy lung tung à?"

Nam Sơ cúi đầu xem đồng hồ: “Ban này chưa tắt đèn mà.”

Lâm Lục Kiều nheo mắt hất cằm, lui về sau một bước, môi trên môi dưới chạm vào nhau. Anh quay đầu rồi lại bày ra vẻ chính trực, đồng thời nói: "Qua đây, đứng thẳng lên."

Nam Sơ nghe lời đứng thẳng.

“Squat* mười cái.” Anh nói.

*Nguyên văn là Thâm Tồn -> Squat: Squat là một bài tập thể dục để tăng cường cơ bắp, đặc biệt là cơ đùi. Các cơ khác của cơ thể như cơ mông, lưng và thân và bắp chuối được tác động nhất là khi sử dụng thêm trọng lượng (tạ). Trái ngược với quan điểm phổ biến, nếu được thực hiện đúng cách nó sẽ không làm hỏng khớp đầu gối, mà sẽ giúp ổn định khớp đầu gối bằng cách củng cố các cơ chung quanh. Nếu kết hợp tạ, Squat là bài tập phức hợp rất tốt cho mọi mục tiêu: tăng cơ, giảm mỡ, tăng sức mạnh v..v.

Mời các bạn xem video bên dưới để hiểu rõ hơn nha ^^.

Bắt ngờ không kịp đề phòng.

“...”

Nam Sơ hết ý kiến mà nhìn anh, đôi mắt tròn tròn.

Đầu anh có bệnh à? Đêm hôm khuya khoắt gọi cô tới đây chỉ vì muốn phạt cô Squat ư?

Nam Sơ không nhúc nhích, cố chấp nhìn chằm chằm vào anh: "Em phạm phải cái gì sao?"

Lâm Lục Kiều nhũn mày không vui: “Hai mươi cái.”

“.....”

Có thể mắng mấy lời thô tục không? Không, vậy thì thể hiện một loạt cảm xúc thôi.

“Kỷ luật nghiêm minh, còn cần anh dạy em bốn chữ này à?”

Nam Sơ vẫn không rõ mình đã đắc tội anh ở chỗ nào, cô miễn cưỡng đưa tay ra rồi lập tức hạ cả người xuống để Squat.

Đúng là làm Trung Đội trưởng cần phải ghê gớm nhỉ.

“Một.” Anh đếm.

Trợn trắng mắt, trợn trắng mắt.

“Hai.”

“Ba.”

“Bốn.”

“Năm.”

“Sáu.”

“...”

Nam Sơ bắt đầu thở hổn hển, hai tay từ từ rũ xuống. Được người ta kéo dậy một phen, cô ngược mắt trông qua, Lâm Lục Kiều đang nhướn mày nhìn cô: "Chưa ăn cơm ư?"

Cô liếc nhìn anh, ánh mắt rất bình tĩnh, quyết không chịu cầu xin tha thứ. Nam Sơ thích ứng cực nhanh, mỗi lần ngồi xổm xuống, cô đều âm thầm mắng anh một câu, càng về sau càng mắng ra tiếng, ngay cả cô cũng không nhận ra.

“Mười một.”

“Đồ bệnh thần kinh.”

Mặt mày anh chợt có cảm xúc, khẽ nhếch miệng lên như đang cười: “Mười hai.”

“Đồ cuồng ngược đãi.”

Anh không để bụng một chút nào, lại còn đếm chậm rì rì: "Mười ba."

“Đồ khốn.”

Anh không đếm nữa, dứt khoát dựa vào tường, đốt điều thuốc rồi cười khê: "Đúng đấy, mắng tiếp đi, làm tiếp luôn đi, làm đến khi anh bảo ngừng mới thôi."

Nam Sơ lập tức bắt tay vào làm (Squat), cực kỳ bướng bỉnh, ánh mắt hàm chứa sự bức bối nhưng vẻ lạnh lùng vẫn nhiều hơn. Cô bình thản nhìn anh, đứng lên ngồi xuống từng đợt một, thở hổn hển, khuôn mặt ửng đỏ cả lên nhưng vẫn không chịu cầu xin tha thứ.

Không biết cô đã làm liên tục mấy lần, đúng lúc cô cho rằng mình sắp ngất đi, rốt cuộc đối phương cũng cất tiếng nói: "Ngừng."

Nam Sơ vừa dựa ra sau, nửa thân mình đã muốn dán vào cửa, cô khom người, chống tay lên đầu gối, thở hổn hển và cúi đầu hỏi anh: "Em có thể đi rồi chứ?"

“Anh có nói em được đi không?”

Nam Sơ tức giận đến mức không chịu được: "Còn chuyện gì nữa?"

Lâm Lục Kiều nhướn mày, đi lấy gạt tàn rồi bước qua đây, đặt ở bên cạnh, cúi đầu, từ từ chạm điều thuốc vào mép gạt tàn để phui bớt tro, hỏi với vẻ không chút để ý: "Em và Nghiêm Đại, tại sao hai người lại thành ra thế này?"

Hỏi xong, anh bỏ điều thuốc vào trong miệng, liếc nhìn cô một cái.

Sắc mặt Nam Sơ bỗng thay đổi, quả nhiên là vì chuyện này. Về mặt cô u ám không rõ nên chẳng lên tiếng.

Tuy rằng ngay từ đầu đã nghe Dương Chấn Cương tám chuyện về hai cô gái này, xem ảnh chụp của anh chàng kia, Dương Chấn Cương bảo ngoại hình của cậu chàng xinh đẹp lại còn rất soái, Lâm Lục Kiều nhìn mà chẳng thấy có gì thú vị. Anh nói ngay với Dương Chấn Cương rằng nếu hai người đó dám gây sự, anh sẽ xin phép lãnh đạo đuổi họ ra khỏi đội.

Nghiêm Đại thì anh không màng.

Về phần cô nhóc này, không thể để cô đi như vậy được, vốn dĩ thanh danh đã không tốt lại bị người ta đuổi về nhà, đã xấu còn xấu hơn.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, ít nhất cũng phải nhắc trước một chút.

Lâm Lục Kiều nhìn cô, giọng điệu bỗng trở nên nghiêm túc hơn và đầu ra đây: "Hai người bọn em đã trải qua những gì trong quá khứ, từng có tiết mục gì, anh không quan tâm, nhưng ở trong đội anh, nếu ai dám gây sự thì mợ nó cút xéo hết cho anh!"

Ngày thường cô nhóc này trông cũng không ngốc như vậy, chẳng biết có hiểu được ý của anh hay không.

Trước đó Nam Sơ từng nghe Dương Chấn Cương nhắc tới, gần đây Lâm Lục Kiều đang được xét duyệt, sắp nâng cấp hàm, hình như cô cũng đã hiểu nỗi lo của anh: "Anh yên tâm, em sẽ không gây phiền toái cho anh đâu, nếu có chuyện em sẽ tự mình xin rời khỏi đội."

“...”

Lâm Lục Kiều ngậm điều thuốc trên môi, không nhúc nhích. Một lát sau, anh lấy điều thuốc trên môi xuống, dùng ngón trỏ chỉ vào trán Nam Sơ: "Rốt cuộc em có hiểu rõ ý của anh không?"

Nam Sơ thông suốt gật gật đầu, mở to cặp mắt trong veo, cực kỳ vô tội: "Rõ rõ, gây chuyện thì cút đi ấy mà."

Ý của anh là không được gây chuyện đó.

Lâm Lục Kiều hải lòng vuốt tóc cô: "Đúng vậy, được rồi, đi đi."

Nam Sơ xoay người kéo then cửa, cánh tay cô bỗng ngừng lại, sau một hồi lâu mới hỏi: "Nghiêm Đại thật sự muốn rời khỏi ư? Anh duyệt rồi à?"

Lâm Lục Kiều dựa người vào tường, bật cười: "Em xem nơi đây là chỗ nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Cô ta mở lời với anh, anh bảo tổ tiết mục đi khai thông, thật ra cô ta muốn rời khỏi cũng không ảnh hưởng gì tới em, em lo việc huấn luyện của mình cho tốt, trước đó đã trì hoãn rồi, kế tiếp phải gia tăng cường độ huấn luyện, có khả năng sẽ sắp xếp cho bọn em vào trong đám cháy một lần."

Nam Sơ "à" một tiếng, quay đầu lại hỏi: "Còn đường nào cai thuốc không?"

Lâm Lục Kiều nói: "Không, anh nhờ Tiểu Cửu mang theo, ngày mai em qua đây lấy."

"Được, em đưa tiền cho anh." Nam Sơ nói.

Lâm Lục Kiều ngậm điều thuốc, nở nụ cười tự giễu: "Không cần, ngược lại anh vẫn còn chút tiền mà."

Nói xong cũng chẳng thèm để ý tới cô, anh không kiên nhẫn xua xua tay, đuổi cô ra ngoài cửa.

.....

Ngày hôm sau Tiểu Cửu trực tiếp đưa kẹo cai thuốc cho Nam Sơ. Khi ấy cô đang xỏ giày, Tiểu Cửu bước vào đưa đồ và nói: "Đội trưởng Lâm bảo tôi mang tới đây."

"Bao nhiêu tiền vậy, tôi đưa anh."

Tiểu Cửu đáp: "Không cần đâu, cái này không đắt."

Nam Sơ xỏ xong đôi ủng quân đội, cố sức đập mạnh xuống đất và nói: "Mấy anh kiếm tiền cũng không dễ dàng đâu."

"Thật sự không cần." Tiểu Cửu nói xong liền đi ra ngoài, ra đến cửa bỗng dừng bước, ngẫm nghĩ gì đó rồi quay lại, giả vờ tức giận với cô: "Cô làm vậy cũng quá khinh thường chúng tôi rồi đấy!"

Nam Sơ mất cả buổi cũng không thể lấy lại tinh thần, chẳng hề biết mình sai ở đâu, không phải việc trả tiền là hành động thiên kinh địa nghĩa (lẽ bắt đi bắt dịch/đạo lý hiển nhiên) sao?

Ở phương diện này, cô chẳng hề có một chút biến chuyển. Nam Sơ không biết bày tỏ, nói lời an ủi người khác, từ nhỏ cô chưa từng cảm nhận được tình thương, do đó cũng không biết nên thương người khác như thế nào. Cô không thiếu tiền, về cách để đối xử tốt với một người, thứ duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là tiền.

Mà trước đó cô từng ở lại nhà Lâm Lục Kiều hơn một tháng, ném cả vụn đồng tiền cho anh để tỏ lòng biết ơn, nhưng đến giờ lại không nghĩ tới khi ấy mình đã đắc tội với người ta.

Từ Á thấy toàn bộ quá trình, cất giọng nửa đùa nửa thật: "Chị và Đội trưởng hòa hợp như thế từ bao giờ vậy, anh ấy còn bảo Tiểu Cửu Nhi mang đồ đến cho chị nữa?"

Nam Sơ vứt số kẹo cai thuốc lên trên bàn, nói như kiểu không có gì: "Tiện tay mà thôi."

Nghiêm Đại rửa mặt xong mới bụng chầu rửa mặt bước vào, ánh mắt lướt qua số kẹo cai thuốc trên bàn của Nam Sơ rồi lộ ra cái nhìn độc ác, cô ta không lên tiếng, trở về vị trí của mình.

"Đội trưởng Lâm chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng đấy (muộn tao), chắc chắn --" Từ Á thu dọn phòng ốc cho xong rồi dựa vào mép bàn, nhìn sang Nghiêm Đại: "Tối hôm qua cô tìm Đội trưởng trò chuyện sao rồi?"

Nghiêm Đại đang soi gương tô son: "Là thế này, bảo tôi suy xét cho kỹ, suy cho cùng thiếu đội viên nữ, về sau khó mà phân công."

Từ Á ý vị thâm trường (hứng thú) liếc cô ta một cái, cười khanh khách: "Không phải đâu, hẳn là Đội trưởng không nỡ để cô đi ấy mà?"

Nghiêm Đại bật cười một tiếng: "Có lẽ vậy."

Từ Á: “Còn giả vờ nữa à? Tối hôm qua Đội trưởng có lôi kéo tay cô, bảo cô đừng đi không?”

Nghiêm Đại: “Sao cô không dứt khoát hỏi luôn là tối hôm qua giữa hai chúng tôi có xảy ra chuyện gì không?”

Từ Á kích động ôm mặt: “Có sao có sao?”

Nghiêm Đại: “Đây là quân đội, là nơi để cô có thể làm xằng làm bậy à?”

Từ Á thờ dãi tiếc nuối: “Cũng phải.” Ngay sau đó, cô chuyển ánh mắt sang nhìn Nam Sơ đang gấp chăn thành một khối gọn gàng, góc cạnh rõ ràng, đặc biệt đúng chuẩn một “khối đầu hũ”. Từ Á hoài nghi: “Nam Sơ, mấy ngày trước em phát hiện chăn của chị được gấp rất đúng chuẩn, quả thực giống y như chăn của Tiểu Cửu Nhi bọn họ.”

Nghiêm Đại ngừng động tác trên tay, liếc mắt nhìn qua, âm thầm cười lạnh.

Nam Sơ: “Em quá khen.”

Từ Á tiếp tục nói: “Thật đó, chị làm quá đúng chuẩn, nếu như không biết, tất cả mọi người còn cho rằng trước kia chị từng ở trong quân đội.”

Nghiêm Đại xoa xoa mặt, hất đồ hết đồ dùng: “Đi thôi.”

Từ Á bữu môi, le lưỡi với Nam Sơ rồi vội theo sau.

.....

Hôm nay huấn luyện với cường độ rất lớn, buổi sáng huấn luyện chạy lên/chạy xuống lầu, buổi chiều tập chạy trăm mét có chướng ngại vật.

Hôm nay huấn luyện viên không phải là Lâm Lục Kiều mà đổi thành một người hoàn toàn mới - huấn luyện viên đầu đình mặt chữ điền, mắt nhỏ da đen, khuôn mặt lộ vẻ hung ác, giọng nói thô kệch hùng hậu: “Hôm nay Đội trưởng Lâm của các bạn đi sát hạch chi đội nên tôi sẽ hướng dẫn thay. Tôi họ Trương, gọi tôi là huấn luyện viên Trương được rồi.”

Từ Á khẽ nói bên tai Nam Sơ: “Bỗng nhiên phát hiện không thấy mặt của Đội trưởng Lâm, ngay cả huấn luyện cũng không được nhiệt tình.”

Câu nói ấy bị Nghiêm Đại nghe thấy, cô ta hừ lạnh liếc nhìn Từ Á: “Chẳng phải cô nói Đội trưởng Lâm không giống kiểu người cô thích sao?”

“Tôi thích khuôn mặt chứ không thích nghề nghiệp của anh ấy.” Từ Á le lưỡi: “Làm bạn gái anh ấy, cả ngày phải ở nhà lo lắng đề phòng thì có gì lý thú chứ, nhưng chắc chắn tôi muốn ngủ với anh ấy hơn là làm bạn gái.”

Nói xong, Từ Á nhìn Nghiêm Đại bằng ánh mắt mập mờ, sắc mặt đối phương bỗng ứng đỏ đến mức phải điều chỉnh cảm xúc, khẽ nói: “Nhìn tôi làm gì?”

Từ Á hiểu rõ: “Chắc chắn cô là người đầu tiên.”

“Được rồi đừng nói chuyện nữa.” Nghiêm Đại vội vàng liếc cô một cái.

Suốt cả quá trình, Nam Sơ đều huấn luyện nghiêm túc, không tiếp lời bọn họ, buổi sáng chạy lên/chạy xuống lầu cô làm rất tốt, ngay cả huấn luyện viên cũng phải liên tục khen ngợi rằng một cô gái nhỏ như cô mà lại rất bình tĩnh, rất đúng cảm. Nghiêm Đại nghiêng đầu nhìn qua, lạnh lùng mỉa mai: “Đột nhiên huấn luyện nghiêm túc như vậy, ra về cục cưng ngoan ngoãn để làm gì? Không phải ngày thường cô thích đi tìm Đội trưởng Lâm lắm sao?”

Nam Sơ không để ý tới cô ta, đứng thẳng vào trong hàng ngũ: “Bỗng nhiên muốn sống nghiêm túc một lần, không được à?”

Câu nói ấy không lọt tai Nghiêm Đại, giống như một người nhảy lầu tự sát, nhảy giữa chừng đột nhiên nhìn lên trời rồi hô to mình hối hận lắm, buồn cười thế đấy.

Cô ta cười lạnh: “Không phải trước giờ cô chưa từng để bụng người khác nhìn mình ra sao ư? Tôi nhớ Thẩm Quang Tông đưa cho cô toàn mấy hình tượng yêu đương buông thả, phóng khoáng không bị gò bó, sao thế, hình tượng sụp đổ rồi à?” --> Ý nói xây dựng hình tượng buông thả.

Cô ta vẫn luôn cho rằng Nam Sơ giả vờ không để bụng, cả đời người tranh tới tranh lui còn không phải là tranh giành tên tuổi hay sao, một người con gái không để ý tới thanh danh của mình như vậy chỉ có thể là hành xử khác người hoặc cố tình giả vờ/ra vẻ.

Nam Sơ nhìn đối phương bước qua, vành nón che hơn nửa mặt cô, khiến Nghiêm Đại không nhìn ra vẻ mặt của cô vào giờ phút này, cô cất giọng lạnh nhạt: “Mỗi người đều có cách sống cho riêng mình, tôi suy sụp, tôi sa đọa là chuyện của tôi, cô cứ sống trong cái bóng của tôi như thế mà không mệt à?”

Một lời trúng đích.

Câu nói của Nam Sơ khiến Nghiêm Đại biến sắc mặt, cô ta không muốn thừa nhận bản thân mình ghen ghét Nam Sơ, nhưng rồi lại ở trong tối lắng lắng bắt chước phong cách mặc đồ và tính tình của cô, làm cô ta phát hiện Nam Sơ rất thân thiện với mọi thứ, tính cách phóng khoáng không bị gò bó ấy, cô ta học không tới.

Nghiêm Đại phát hiện Nam Sơ hút thuốc, cô ta cũng học lấy, cho dù ghê tởm mùi Nicotin, nhưng mỗi lần thấy Nam Sơ ngậm điếu thuốc, mặt mày quyến rũ, đáng người hồ mị từ (hồ ly mê hoặc chủ) quả thật đầy sức cảm dỗ, cô ta lại không nhịn được mà học theo.

Nghiêm Đại từng trông thấy bức ảnh chụp Nam Sơ hút thuốc trong di động của Nhiễm Đông Dương.

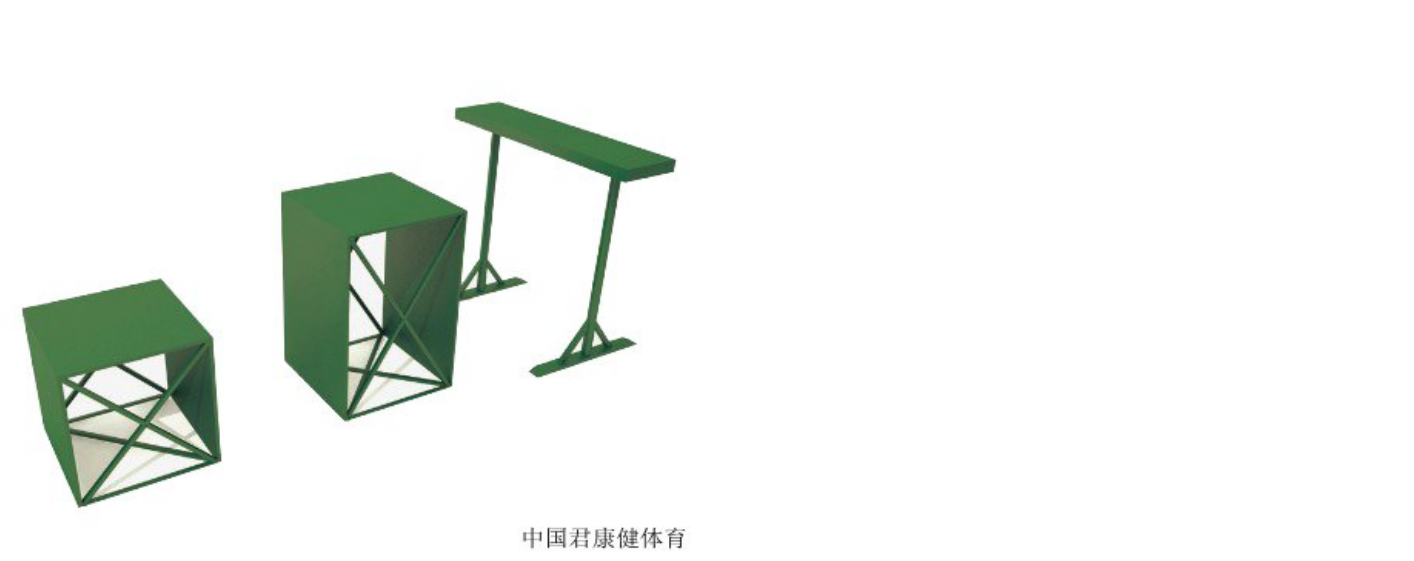
Nam Sơ mặc váy đen ngắn hơn bắp đùi, dựa người vào quầy bar, đôi chân ngọc thon dài thẳng tắp, một tay chống lên mặt bàn, tóc dài đen nhánh xõa xuống sau lưng, tỏa ra một chút ánh sáng, trên ngón tay thon dài của cô kẹp một điếu thuốc, đầu lọc liên tục cháy sáng tạo ra làn khói xanh vương vẩn bay lên.

Mặt mày bình đạm nhưng lại kèm theo nét quyến rũ.

Nghiêm Đại nghĩ đến một cụm từ: Hồ Mị Sinh Yên. (quyến rũ khói bay)

Bị người ta giẫm đau chân, nổi oán giận càng được tích tụ sâu sắc, cho đến khi chạy vượt chướng ngại 400 mét vào buổi chiều đã hết sức căng thẳng.

Ba nữ sinh xuất phát cùng một lúc, vượt qua cọc, chiến hào, tường thấp, cầu nhảy cao, thanh ngang, cầu độc mộc (loại cầu được làm từ một thanh gỗ duy nhất bắc ngang qua), tường cao, lưới cọc thấp, tổng cộng có tám hạng mục. Từ Á có thể lực khỏe nhất trong ba người, một khi xuất phát là bỏ hai người còn lại ở phía sau, từ đầu đến cuối Nam Sơ và Nghiêm Đại vẫn theo nhau sát sít, trước mặt là con đường sinh lầy buộc họ phải đi ngang qua, đằng sau là nhóm chiến sĩ ra sức kêu gào.

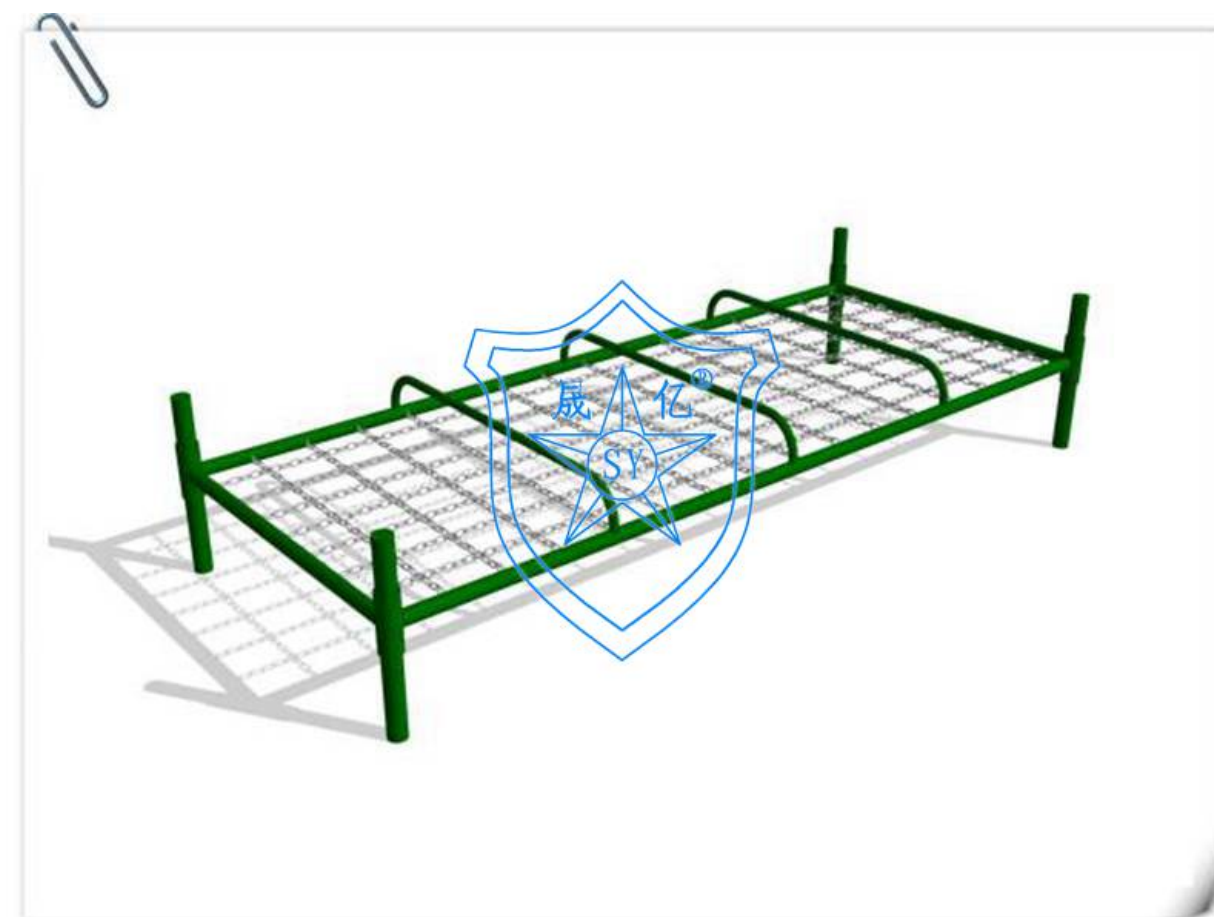
Cầu nhảy cao

Thanh ngang

Cầu Độc Mộc

Lưới cọc thấp

Đến cầu độc mộc, Nghiêm Đại ở phía sau đã đuổi kịp và vượt qua, Nam Sơ không phòng bị trước nên bất ngờ bị người ta đẩy lùi khỏi cầu, ngã mạnh vào vũng sinh, mặt dính đầy đất.

Nam Sơ bình tĩnh đứng dậy, phúi phúi bụi đất trên người, tiếp tục trèo lên cầu độc mộc.

Đến khi vượt tường cao, cô lại bị người ta dùng chân đạp thẳng một phát xuống dưới, xương sống chạm đất, đau đến mức há miệng nhe răng, Nghiêm Đại cười tươi như hoa, nằm bò nơi đầu tường và thân thiện hỏi cô: "Không sao chứ? Tôi kéo cô lên nhé?"

Nam Sơ đứng dậy phui tay, không để ý lắm: "Cô tự mà bò đi."

Nghiêm Đại cắn răng nhin.

Khi qua chiến hào (hầm trú ẩn), hai người một trước một sau, dưới hầm là vũng sinh, trên hầm là một loạt xà đơn, hai người luân phiên dùng tay bám xà để đi qua.

Đi được nửa đoạn đường, Nghiêm Đại không còn sức lực. Trước khi rơi xuống hầm, cô ta dùng chân cấp lấy eo Nam Sơ, buộc cô phải ngã vào vũng sinh với mình, nhóm chiến sĩ ở phía sau thấy vậy liền sốt ruột: "Chuyện gì xảy ra vậy?! Tại sao Nam Sơ lại bị ngã xuống dọc đường?"

Nước dưới đáy hầm vừa lạnh vừa bẩn, thậm chí tận đáy lòng. Nam Sơ chống tay đứng dậy, còn chưa đứng vững đã nhào thẳng qua chỗ Nghiêm Đại, xách cổ áo đối phương lên rồi đẩy mạnh vào cô ta vào vách đá dưới hầm.

Nghiêm Đại bị choáng váng, trở tay đẩy Nam Sơ khiến cô lao đảo về phía sau một bước, nước sinh bắn bắn tung tóe khắp nơi, làm ống quần của cả hai ướt nhẹp.

"Đánh nhau một trận đi! Tới nào!"

Nam Sơ vừa quay đầu lại đã thấy camera ở phía sau chĩa thẳng vào mình, đầu cô vang lên tiếng ong ong, tất cả đều là lời cảnh báo tới qua của Lâm Lục Kiều: "Muốn gây chuyện thì mợ nó cút xéo cho anh."

Cô xoa xoa huyết Thái Dương, cảm thấy đầu mình đau buốt: "Cút ngay."

Nghiêm Đại ghen một hồi.

Sức lực cô ta mạnh như thế này, phải nói là từ ba năm trước, thậm chí rất lâu trước đó, khi ấy nổ ra scandal của Nam Sơ và Nhiệm Đông Dương, trong lòng Nghiêm Đại đau đến mức siết chặt, nhưng lại cảm thấy nếu như mình đã bước vào giới giải trí thì phải thích ứng với quy tắc ngầm bên trong, đó đều là những việc mà nghệ sĩ như bọn họ cần phải chú ý.

Vì thế, cho dù lúc ấy truyền thông xào tin này với lửa nóng cỡ nào, cô ta cũng coi như không nghe không thấy, càng lắm thì mua thủy quân đi công kích Weibo Nam Sơ, coi như xả giận thay mình chứ cũng không để bụng, mãi cho đến một ngày, khi nhìn thấy bức ảnh của Nam Sơ trong di động Nhiệm Đông Dương, cô ta mới biết đồ khôn đó (NĐĐ) thật sự động lòng.

Nghiêm Đại cảm đi động chất vấn Nhiệm Đông Dương, đồ khôn đó cũng thẳng thắn thành khẩn, trực tiếp thừa nhận mình có ý với Nam Sơ, thậm chí còn yêu cầu đạo diễn bổ sung thêm một loạt cảnh hôn, kết quả lại bị Nam Sơ bác bỏ.

Kể từ lúc đó, giọng điệu ấy đã khiến Nghiêm Đại ghen đến tận bây giờ.

Từ đầu chí cuối, cô ta đều cho rằng Nam Sơ chính là tiểu tam.

Nghiêm Đại giống như con trâu hung bạo, căng người ra một phen rồi bỏ thẳng vào Nam Sơ, nhanh chẳng khác nào hổ đói vồ mồi, sử dụng tay chân cùng lúc để ấn cô xuống vũng sinh, tiện tay nắm một mớ đất đá quệt vào mặt cô. Nam Sơ đá cô ta xuống, hoàn toàn nổi trận lôi đình, xoay người lại đè cô ta xuống dưới thân mình, tay bóp cổ, đè chặt cô ta xuống đất. Cô ghen ngào đến mức đỏ hoe cả mắt: "Mợ nó điên à!"

Ánh nhìn hung ác lộ ra trong mắt Nghiêm Đại, cô ta giờ bàn tay dính đầy nước sinh tát vào mặt Nam Sơ, Nam Sơ bị tát đến mức nghiêng hẳn một bên mặt, lộ rõ sự tàn nhẫn.

"Lúc cô tranh giành với tôi, không ngờ được tôi sẽ điên chứ gì!"

Nam Sơ đá một phát cho cô ta văng ra, Nghiêm Đại vẫn còn giương nanh múa vuốt muốn nhào tới nhưng đã bị nhóm chiến sĩ ở đằng sau liên tục kéo lại.

Quần áo của hai người lòi thoi rách rưới, hầu như trên mặt lẫn trên người đều dính đầy đất sinh, đáng vẻ cực kỳ khó chịu, giống như hai con thú nhỏ phát điên, tóc rụng là tả hai bên tai.

Nghiêm Đại hung tợn quay đầu nhìn về phía người đang chụp hình: "Chụp cái rắm, không được chụp, không được chiếu đoạn này!"

Vừa dứt lời, huấn luyện viên Trương đã chấp tay sau lưng và bước tới, lạnh giọng quát lớn: "Tự mình có gan làm mà không dám cho người ta xem à? Hai người các cô lên đây cho tôi!"

Khi huấn luyện viên Trương cất tiếng, dường như mỗi một cơ bắp đều run lên, mặt đen tới mức muốn ăn thịt người.

Thiệu Nhất Cửu sợ tới mức run lấy bầy, thậm chí phen này xong rồi!

.....

Lâm Lục Kiều kiểm tra xong mới ra khỏi trường thi, lại bị Mạnh Quốc Hoàng gọi tới văn phòng, giờ tay chỉ thẳng vào ghế dựa trước mặt anh: "Gần đây

trong đội sao rồi?"

Lâm Lục Kiều ngồi xuống, chỉnh lại mũ và nói: "Rất tốt."

Mạnh Quốc Hoàng gật đầu, lật xem tài liệu: "Ừ, cậu bảo Chỉ đạo Dương có thể bắt đầu chuẩn bị công việc giao nhận kế tiếp được rồi."

Lâm Lục Kiều cười thành tiếng: "Ngài chắc chắn tôi có thể thi đậu sao?"

Mạnh Quốc Hoàng nhìn vào mắt anh, thấy anh cợt nhả, ông với tay lấy gạt tàn thuốc ở ngay bên cạnh, giả bộ như muốn đập chết anh: "Thi không đậu thì tôi giết chết cậu!"

Lâm Lục Kiều vẫn cười như trước, không lên tiếng.

Mạnh Quốc Hoàng xua xua tay: "Được rồi, rút về Trung đội của cậu đi."

Lâm Lục Kiều đội mũ lên, hành lễ rồi xoay người rời khỏi.

Hoàng hôn buông xuống, khi xe chạy tới Trung đội thì trời đã sẫm tối, quá thời gian huấn luyện. Xe vừa ngừng lại, Lâm Lục Kiều đã rút chìa khóa ngay vào túi. Ra khỏi bãi đỗ, anh chỉ thấy một người chạy từ xa tới, dáng vẻ xiêu xiêu vẹo vẹo trông rất giống Thiệu Nhất Cửu. Anh lại tập trung nhìn, quả nhiên là Thiệu Nhất Cửu, cậu ấy có vẻ sốt ruột; ở chung đã mấy năm, anh chưa từng thấy bạn mình gấp đến mức như vậy: "Đội trưởng!"

Lâm Lục Kiều dừng lại, trên tay còn lắc lắc chìa khóa xe: "Cháy à?"

Trên mặt đôi phượng đầy mồ hôi.

Thiệu Nhất Cửu thờ hỏn hển, neho mắt nói: "Không phải."

"Vậy cậu chạy đi đâu mà cuống cuống hoảng hốt thế?"

Thiệu Nhất Cửu vừa thấy anh lái xe tới đã vội phóng từ ký túc xá xuống, chạy cực kỳ mãnh liệt, thờ hỏn hển một hồi rồi bước tới: "Nam Sơ và Nghiêm Đại đánh nhau, bị huấn luyện viên Trương phạt, bây giờ hai người họ vẫn còn ở -- sân thể dục..."

Lời còn chưa dứt, Thiệu Nhất Cửu chạy không còn bóng dáng ngay trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Editor: Thoa Xù

Đã là hoàng hôn, bầu trời chiếu ra nhiều vệt, tia sáng chong chèo, đám mây bao quanh giống như ngọn lửa đang cháy, ánh lửa thiêu đốt hai bóng dáng nhỏ gầy trên bãi tập.

Lâm Lục Kiều ngậm điều thuốc đứng trên bậc thang, ánh mắt đặt trên hai người đang chạy đi chạy lại, một trước một sau, cả người hai người đều là nước bần, trên mặt còn nhiều hơn, nước bần dính đầy cả mặt, đen sẫm sệt sệt, có chỗ khô đóng cục bắt đầu rơi xuống.

Thiệu Nhất Cửu từ phía sau chạy tới, chống đầu gối, ghé vào tai anh thờ hỏn hển.

Lâm Lục Kiều lấy thuốc lá xuống, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bãi tập, không mặn không nhạt hỏi: "Đã chạy bao lâu rồi."

Thiệu Nhất Cửu lau mồ hôi, híp mắt, nói: "Huấn luyện viên Trương phạt họ chạy mang vật nặng năm ngàn mét."

"Ai ra tay trước." Anh lặng yên một lát, hỏi.

Chương ngại vật chiến hào hồ bần cách bọn họ rất xa, nhóm binh lính nam đều nhìn không rõ, cho đến khi hai người đánh nhau, bên kia mới có người la to lên chạy tới, lúc xuống hồ, hai người đã vật nhau thành một cục, mà lúc đó người cách hồ bần gần nhất chính là Tiểu Cửu.

Thiệu Nhất Cửu hơi không xác định nói: "Thằng nhóc Tiểu Cửu nói, lúc hai người vượt qua chiến hào, Nghiêm Đại chống đỡ không nổi kéo Nam Sơ xuống theo, sau khi Nam Sơ bị kéo xuống lập tức nhào qua Nghiêm Đại..... Nhưng mà cái này cũng không quan trọng, anh cũng biết huấn luyện viên Trương rồi đó, ghét nhất chuyện binh lính đánh nhau, không phạt đến họ tâm phục khẩu phục chắc là sẽ không bỏ qua, em lo qua thời gian dài, hai cô nương này không chịu nổi, vốn chính là chương trình ghi hình, nếu gây ra điều gì cũng không tiện ăn nói với bên sản xuất đó."

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc, "Người của chương trình đâu rồi?"

Thiệu Nhất Cửu bĩu bĩu môi, "Không biết, vừa xảy ra chuyện thì lập tức quay phim, cũng không biết khuyên can gì, vừa nói chuyện với đạo diễn rồi, đạo diễn còn nói làm sai thì phải phạt, hình như không hề sót ruột."

"Cậu trông chừng hai cô ấy một lát đi." Nói xong, Lâm Lục Kiều thu hồi tầm mắt, xoay người lên bậc thang, chạy hai bước, Thiệu Nhất Cửu la to về phía bóng lưng anh, "Anh đi đâu thế?"

.....

Lâm Lục Kiều đi đến văn phòng chỉ đạo viên.

Huấn luyện viên Trương đang cùng với chỉ đạo Dương vạch kế hoạch cho buổi huấn luyện ngày hôm sau, quay đầu nhìn thấy bóng người cao to ở cửa, ông hí mắt nhìn lên, xác định người tới, nhẹ răng cười, ngoắc ngoắc tay với người ngoài cửa, bảo anh đi tới.

Trương Vi Dương gần bốn mươi tuổi, năm xưa nhập ngũ, từng là lính dưới quyền Lâm Thanh Viễn, sau đó chuyển sang huấn luyện chiến đấu ở các chiến trường, là người nghiêm túc, lúc lông mày dựng lên dạy dỗ người ta thì đầy mắt bén ngọt có thể hù chết người, lúc Lâm Lục Kiều mới nhập ngũ bị ông dày vò không ít, nhưng chính là kiểu nhiệt huyết làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Dương Chấn Cương vừa lướt mắt nhìn anh, dùng ánh mắt ra hiệu với anh.

Lâm Lục Kiều đi tới, trên mặt treo nụ cười hiếm thấy, "Chú Trương."

Trương Vi Dương cảnh giác bất thường, nhiều năm thế này, lại nghe cậu ta gọi mình một cách lấy lòng như vậy, cũng là người tinh thông, có tới có ngăn cản, lạnh nhạt nói: "Thì xong trở lại rồi?"

Lâm Lục Kiều đứng ở giữa hai người, cúi đầu liếc nhìn thời khóa biểu, cười yếu ớt: "Mới vừa thi xong."

"Thì cử thể nào?"

"Cứ như vậy thôi."

Trương Vi Dương biết tật xấu của người này, từ nhỏ đã như vậy, cả lơ phất phơ, không tranh hạng nhất, cứ duy trì tầm hạng ba, hỏi cậu ta vì sao không cố gắng một chút thi đứng nhất, cậu ta có thể nói chêm chọc cười ông, tranh hạng nhất gì chứ, con phải cho người ta cơ hội. Tuy nói như vậy, nhưng chưa từng thấy cậu ta hủy bỏ cuộc thi phát huy nào.

"Được rồi, câu hỏi này của chú hỏi vô ích rồi, cháu mà thi không đậu, chú chặt đầu xuống cho cháu làm ghế ngồi." Trương Vi Dương cười nói.

Ai ngờ, Lâm Lục Kiều một mực nghiêm trang nói: "Đầu thì cháu không cần đâu, cháu đây chỉ xin nhờ chú một chuyện thôi."

Trương Vi Dương cảm thấy mới mẻ, nói với chỉ đạo Dương: "Ồ, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên tôi nghe tên nhóc này mở miệng cầu xin người khác đó. Nói nghe thử xem."

Chỉ đạo Dương gật đầu liên tục, nhìn nét mặt Lâm Lục Kiều, trực giác trong lòng không ổn, chỉ sợ tên nhóc này lại nói ra lời đại nghịch bất đạo gì đó.

Lâm Lục Kiều cũng không vòng vo, thẳng thừng nói: "Chuyện hôm nay, chú coi như không nhìn thấy, cũng đừng báo cáo vào sổ huấn luyện, trở về cũng đừng báo cáo với lãnh đạo."

Trương Vi Dương sững sờ, không ngờ là chuyện này, trong lòng không hiểu lại reo lên hỏi chuông báo động, "Cặp mắt sáng của chú đã nhìn thấy rõ ràng rãnh mạch, sao chú phải giả bộ không nhìn thấy? Hóa ra là hai cô nhóc đó xin cháu đến làm thuyết khách hả?"

Nói xong, cảm thấy không đúng, "Không đúng, Lục Kiều, trong mắt chú, cháu cũng không phải là người thế này, trong đội này nếu ai dám đánh nhau cháu xử phạt có thể còn ác hơn chứ nữa!"

Nói xong, lại cảm thấy không đúng, ánh mắt bắt đầu trở nên ý vị sâu xa: "Cháu sẽ không nhìn trúng cô nhóc nào rồi hả? Chú nói cho cháu biết, cái này không thể được đâu, người nào cũng không phải ứng cử viên phù hợp, cháu cũng đừng có sai phạm vớ vẩn."

"Chú đã nói như thế, vậy cũng không có gì để nói, không phải cháu đây vừa mới trở lại chỉ đội sao, chú cứ đánh vào báo cáo, ngày mai chắc chắn bên chú Mạnh lại tìm cháu, và lại cũng không phải là chuyện lớn, coi như chú giúp cháu giảm bớt ngừng buổi huấn luyện này lại được không?"

Trương Vi Dương vẫn luôn cảm thấy không đúng, nhíu mày nói: "Cháu là sợ người ta bị huấn luyện khổ sở? Sao chú thấy khó tin thế này?"

Lâm Lục Kiều dựa vào bàn, ôm lấy tay, ánh mắt sâu thẳm: "Chú hãy nói có được hay không?"

"Thật sự không phải vừa ý cô nào rồi hả?" Trương Vi Dương thử dò xét hỏi.

Lâm Lục Kiều sững sờ, ánh mắt thẳng tắp, vô cùng thẳng thắn vô tư, "Thật sự không phải."

Trương Vi Dương đặt tay lên vai anh, "Vậy được rồi, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cái người này mở miệng nhờ vả người khác, chủ còn có thể không giúp sao? Nhưng mà chủ cũng nhắc nhở cháu, cháu cũng đừng làm cho chủ thất vọng."

Vừa dứt lời, Thiệu Nhất Cửu từ cửa chạy vào, đỏ mặt tía tai chạy đến: "Đội trưởng Lâm, có người té xỉu."

Lâm Lục Kiều đứng lên, vội hỏi, "Người nào."

"Cả hai đều bất tỉnh rồi."

Về mặt Lâm Lục Kiều căng thẳng, Trương Vi Dương định nói bảo người đưa đến quân y xem thử, người bên cạnh đã cất bước đi tới cửa rồi.

Trương Vi Dương nhìn thấy cảnh này, chỉ vào bóng lưng đã rời đi của anh, hỏi chỉ đạo Dương: "Đây là phản ứng bình thường à?"

Chỉ đạo Dương suy nghĩ một chút, nói: "Bình thường, ban đầu lúc Mạnh Xử hợp nói rồi, phải bảo đảm tất cả mọi người an toàn, có người té xỉu, gấp gáp là bình thường, trong lòng tôi đây cũng gấp gáp này, tôi cũng phải đi xem một chút, anh ngồi đây nha, đợi lát nữa bảo Lục Kiều tìm người đưa anh về chỉ đội!"

Trương Vi Dương khoát tay, "Tôi cũng đi xem thử, xong rồi tiện đường về luôn."

.....

Phòng quân y.

Lúc Lâm Lục Kiều đến, phòng quân y chỉ có Nghiêm Đại, bác sĩ Thiệu đang cầm ống nghe để kiểm tra, thấy có người đi vào, đáng vẻ vội vàng lo lắng, "Dì Thiệu, Nam Sơ đâu?"

Quân y Thiệu: "Đã tỉnh, trở về túc xá rồi."

Vừa dứt lời, phía sau chỉ đạo Dương và Trương Vi Dương lục tục đi vào, Lâm Lục Kiều quăng chìa khóa cho Thiệu Nhất Cửu, "Nhất Cửu, cậu đưa huấn luyện viên Trương trở về đại đội, anh ra ngoài một lát." Nói xong, liền đi ra ngoài, vừa đi vừa cởi nút áo khoác, Dương Chấn Cương đuổi theo, "Lục Kiều, cậu đi đâu đó?"

Lâm Lục Kiều liếc nhìn anh ta một cái, không ngừng bước chân: "Tôi đi an ủi người bị thương, sao thế?"

Dương Chấn Cương đuổi theo: "Đáng vẻ này của cậu giống như là muốn đi tìm Nam Sơ đánh nhau vậy."

Lâm Lục Kiều vỗ vỗ vai anh ta, trấn an nói: "Yên tâm, tôi không đánh phụ nữ."

"Cậu biết tôi có ý gì."

Lâm Lục Kiều dừng lại, hơi ngẩng đầu, lại cúi xuống, lười biếng nói: "Sao vậy?"

"Hôm đó tôi thấy Nam Sơ vào phòng làm việc của cậu."

Lâm Lục Kiều cởi hết nút áo, lộ ra áo ngực trang tay ngắn bên trong, tay chống hông, ánh mắt lạnh tránh, lơ đãng nói: "Tôi bảo cô ấy đến."

"Đó là chỗ nào, cậu lại để cho người ta tùy tiện vào! Đầu óc cậu đâu rồi hả?" Dương Chấn Cương đè ép giọng nói.

Lâm Lục Kiều dời ánh mắt, hai người lại nhìn thẳng vào mắt nhau, Dương Chấn Cương thấp hơn một chút, anh nhìn xuống, một hồi lâu, anh lại xoay tầm mắt, liếm khe môi cười một cái, "Thật sự không có làm gì, anh cứ yên tâm, đừng nghĩ sai lệch."

"Sao lại bảo tôi đừng nghĩ sai lệch, cậu có giỏi thì đừng làm cái chuyện khiến người ta nghĩ sai lệch đi?!" Dương Chấn Cương tức giận.

"Vậy tôi nói gì anh cũng không tin, anh bảo tôi phải làm thế nào?"

Dương Chấn Cương chính là muốn cảnh tỉnh anh, thấy thái độ này của anh cũng không thích hợp để nói chuyện, "Thôi, coi như tôi suy nghĩ nhiều."

"Không còn gì nữa à? Tôi đi đây."

Nghĩ đến giao tình nhiều năm của hai người, Dương Chấn Cương quả thật muốn đáp cho anh một đáp, cuối cùng vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới, không nhen lửa, "Đi đi đi đi."

.....

Lúc Nam Sơ lên đến cầu thang ký túc xá, bị người ta kéo lại, vừa quay đầu lại đã thấy nét mặt tái nhợt của anh, theo bản năng vùng ra một chút, nhưng bị anh túm thật chặt, không cách nào nhúc nhích, Lâm Lục Kiều lui về phía sau, kéo người trên cầu thang xuống, "Theo anh qua đây."

Nam Sơ nhảy hai bước xuống bậc thang, định rút tay lại, trên cổ tay trắng nõn giống như bị người ta quấn một vòng sắt, chẳng xê dịch được chút nào:

"Anh đừng túm em, muốn dạy dỗ thì dạy ở đây đi."

Lâm Lục Kiều liếc cô, "Còn chề chưa đủ mắt mặt à?"

"Em mắt mặt, cho nên anh đừng chạm vào em, anh làm ơn hãy tránh xa em đi, như vậy anh không cần phải cùng mắt mặt với em."

Lâm Lục Kiều cười lạnh một tiếng, gần như quát lên: "Con mẹ nó em đã khiến ông đây mắt mặt rồi!"

Lần này ngoan rồi.

Tòa nhà giáo dục chính trị ở kế bên, Lâm Lục Kiều kéo cô đi vào, lên lầu bốn, Lâm Lục Kiều đẩy cô vào, đóng cửa lại, nhấc cô lên ván cửa, hai cánh tay vẩy lại, trên cao nhìn xuống cô.

Nam Sơ xoay đầu, không nhìn anh.

Anh ngăn chặn tầm mắt cô, cố tình muốn cô nhìn vào anh.

Nam Sơ lập tức tránh đi, không chịu nhìn anh dù chỉ một cái liếc mắt.

Anh tiến em lui, mấy hiệp.

Anh khịt mũi cười lạnh, "Sợ à? Không phải đánh nhau với người khác còn rất lợi hại sao? Tối hôm qua anh đã nói gì, quên à? Anh vừa đi thì lập tức gây chuyện rồi, làm cho anh ngọt ngào đúng không? Há?"

Lửa giận trong lòng Lâm Lục Kiều bốc ngùn ngụt, không phải nói thích anh sao? Vậy còn đánh nhau vì người đàn ông khác, tính toán chuyện gì?

Đùa bỡn anh à?

Hay là chơi anh?

Lúc ở cửa phòng quân y, nín nhịn một bụng lời thô tục muốn bắn ra ngoài, thật sự lúc thấy dáng vẻ nhếch nhác này của cô lại không nói được gì, nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ thản nhiên đáng chết này của cô trong lòng anh lại dâng lên ngọn lửa không tên, lời nói ra miệng cũng vô cùng châm chọc.

"Thật xin lỗi."

Trong phòng vắng vẻ trống không, chột vang lên giọng nói rõ ràng của cô.

Cô nhóc cúi đầu, tóc rơi bên tai, nhẹ nhàng phát phơ, thốt ra lời như vậy.

Nét cười trên mặt Lâm Lục Kiều cứng lại, giống như đang đâm tay vào bông vải, có lực nhưng không có chỗ sử dụng. Cái quái gì đây, phạm sai lầm, đáng thương tội nghiệp nói lời xin lỗi, vậy mà anh mắng không nổi nữa, chuyện này mà đặt vào trước kia, từng giây từng phút mắng cho bạn khóc không ra hơi luôn.

Trong lòng anh vừa tức vừa buồn cười, đặt tay lên đầu Nam Sơ, định sửa sang lại đầu tóc của cô, đối mặt với mình, kết quả cô nhóc bướng bỉnh, xoay đầu, cũng không chịu nhìn anh một lần.

Mất hết kiên nhẫn, dứt khoát nắm cằm của cô, hung hăng xoay qua, "Xảy ra chuyện gì? Xin lỗi mà không nhìn người ta thì có thiếu thành ý quá không?"

Kết quả, Nam Sơ vừa xoay mặt lại, nước bùn nửa bên má trái đã được lau, có bốn dấu tay hồng hồng in lên, khoe miệng có vết rách, rỉ máu.

Cuối cùng anh cũng hiểu rồi, đây là nguyên nhân không dám nhìn anh.

Trong lòng giống như bị người ta hung hăng nhéo một cái.

Mắt trầm xuống, ngay cả anh cũng không biết, giọng nói lại mềm mỏng, "Nghiêm Đại đánh à?"

Nam Sơ đẩy tay anh ra, "Em cũng đánh lại cô ta rồi, em có thể tự xin rút khỏi đơn vị, sẽ không gây thêm phiền toái cho anh."

Lâm Lục Kiều tức giận cười, buông lỏng tay, bỏ tay vào túi, "Anh có nói cho phép em đi sao?"

Nam Sơ trầm nghĩ: Vậy anh hung dữ cái rắm

Nam Sơ hít một hơi, cất giọng: "Đội trưởng Lâm."

Gọi anh một cách nghiêm trang như vậy, ngược lại Lâm Lục Kiều thu nụ cười, "Ừ."

Nam Sơ nói: "Tối hôm qua anh nói với em, em đều nhớ cả."

Sắc mặt Lâm Lục Kiều thay đổi dần.

"Em đã nhìn cô ta, nhường cô ta, nhưng cuối cùng em vẫn không nhìn được, tính tình của em trước đây không phải như vậy, em không phải người dễ dàng tha thứ, bị người ta mắng, bị người ta khi dễ, em không quan tâm thật sự không quan tâm, nhưng em không chịu đựng vô điều kiện, ai muốn cười lên đầu em thì cứ tới đây, em nhất định sẽ trả thù. Hơn nữa còn muốn cho đôi phương đời này không dám bắt nạt em nữa, năm đó, Nhiễm Đông Dương ức hiếp em, em nhìn ba năm, tháng trước, ở studio, em đập đầu anh ta. Còn có lúc em còn rất nhỏ, bảy tuổi, bị mấy học sinh nam bắt cóc....."

Nói tới đây, ý cười của Lâm Lục Kiều cứng trên khóe miệng.

Sao chuyện này lại nghe hơi quen tai.

Quả nhiên, Nam Sơ nói: "Bốn học sinh nam, kéo em lúc ấy chỉ mới bảy tuổi vào trong hẻm nhỏ, bịt mắt, trói tay lại."

Lâm Lục Kiều nhìn cô, khóe miệng co rút, "Không có.... làm cái gì..... chứ, em mới bảy tuổi mà."

"Không làm gì cả, nhưng bị dọa sợ. Lúc đó em đã nghĩ, sau này phải tìm được mấy tên này, em muốn băm họ thành thịt vụn." Lúc nói lời này, giọng của cô rất lạnh nhạt, "Nói thật, em là người rất u ám, ở trước mặt anh muốn làm ra dáng vẻ ánh mặt trời đáng yêu thật sự rất mệt mỏi, giống như trong khoảng thời gian này cũng đã mang đến cho anh không ít phiền toái, vừa rồi lúc huấn luyện viên Trương phạt tội em chạy mang vật nặng em vẫn luôn nghĩ, lúc em thích anh, là năm mười sáu tuổi đó, anh cứu em ra khỏi đám cháy, cho em cảm giác an toàn mà trước giờ em chưa từng có, và thu nhận giúp đỡ em, còn dạy em gấp khối đậu hủ, có lúc em cố ý gấp bậy, anh lập tức trừng em, em gấp tốt rồi, anh liền cười bỏ qua, sống hai mươi mấy năm, đêm đó thật sự là đêm em thoải mái nhất, sau đó lại thấy bạn gái anh, sợ làm anh bị chậm trễ, vì vậy liền vội vội vàng vàng rời đi."

Lâm Lục Kiều bật thốt lên theo bản năng, "Đó không phải là bạn gái anh!"

"Sao lại không phải, cũng đã tới nhà tìm anh rồi."

Lâm Lục Kiều quay đầu, "Dù sao cũng không phải."

Nam Sơ khoát khoát tay, "Không quan trọng, ngày hôm qua nhóc Tiểu Cửu nói em xem thường các anh, em thật sự không có, bởi vậy, em chợt nhớ đến lúc rời đi đã đưa cho anh mười ngàn, có phải anh cảm thấy rất tức giận hay không? Lời Tiểu Cửu nói quả thật khiến em tỉnh ngộ, đàn ông các anh đều rất đề ý đến tự tôn, vậy mà em còn liên tiếp phá vỡ nó, nhưng anh biết đó, em chẳng có gì cả, em chỉ có tiền, em tự cho là cách đối xử tốt với một người chính là trả tiền."

Lâm Lục Kiều chợt nhớ tới mấy tháng trước, viện trưởng nói cho anh biết cậu nhóc tên Bảo Thụ được Nam Sơ tài trợ ăn học và chữa bệnh.

Cô nàng này thật sự không biết bày tỏ.

Nghĩ như vậy, anh hơi cong khóe môi.

"Vừa rồi lúc huấn luyện viên Trương bảo tội em bước lên, trong lòng em hơi sợ, em sợ gây phiền toái cho anh, sợ anh không thăng cấp được. Đội trưởng, sau này em sẽ cố gắng hết sức không gây phiền phức cho anh, cũng cố gắng không quấy rầy anh nữa. Không đúng, không phải cố gắng, mà là chắc chắn."

"....."

Lâm Lục Kiều nghe xong, trong lòng lại buồn bực và ghen lại!

Trò đùa quý gì thế này.

Mãi cho đến khi Nam Sơ đẩy cửa đi ra ngoài, anh mới giật mình cảm thấy dường như cô nhóc này thật sự đau lòng rồi sao?

Sau này không bao giờ quấy rầy anh nữa?

Anh kéo cửa ra vừa định đuổi theo, Dương Chấn Cương đang đứng đứng trước cửa, nhìn chăm chăm anh như bóng ma: "Tôi vừa thấy Nam Sơ rời đi."

Lâm Lục Kiều tròn mắt, xoay người đi vào trong, chống hông đứng trước bàn làm việc, gật đầu nói: "Đúng, cô ấy vừa mới ở đây."

Dương Chấn Cương đi vào, đóng cửa lại, cắn răng: "Cậu đó, đầu óc lại rối rắm!"

Lâm Lục Kiều đưa lưng về phía anh ta, giơ tay lên ý bảo anh ta đừng nói nữa, đầu đau như nứt ra: "Chuyện này tôi không nói rõ ràng với anh, tôi cũng không biết bản thân mình nghĩ như thế nào!"

Dương Chấn Cương vỗ vào gáy anh một cái, "Cậu có ý gì với cô ấy cũng không thể được!"

Lâm Lục Kiều im lặng, "Tôi chưa cưới, cô ấy chưa gả, cho dù có ý gì thì có gì không bình thường?"

Dương Chấn Cương nóng nảy, "Cậu đó, thật đúng là có ý gì rồi hả?!"

Lâm Lục Kiều đỡ trán, "Tôi chỉ đưa ra ví dụ."

"Mạnh Xử giới thiệu cho cậu mấy người, có người nào không được đâu, cậu cần gì phải coi trọng cô nhóc này."

"Thôi đi, tôi nói tôi vừa ý cô ấy lúc nào chứ."

"Khi một người đàn ông bắt đầu đau lòng một người phụ nữ, không phải thích thì là cái gì?" Dương Chấn Cương hừ lạnh một tiếng: "Tiểu tử thúì, còn nói xạo, người ta bị thương, cậu sốt ruột như vậy, còn không phải là coi trọng, được, cậu không vừa mắt, cậu chứng minh cho tôi xem, cậu nhìn cô ấy không vừa mắt, về sau tôi để cô ấy chạy nhiều hơn mấy người Nghiêm Đại mấy vòng, điểm tâm ăn ít hơn một chút, huấn luyện nhiều hơn một chút."

"Tại sao!"

"Nhìn xem, cậu còn che chở cô ấy đấy!"

"Không cãi với anh nữa, anh tránh ra chút tôi phải đi ra ngoài một chuyến."

Dương Chấn Cương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Cậu muốn làm con thiêu thân, cũng chờ qua thời gian này đi rồi nói!"

Vừa dứt lời, người đã tới cửa, Lâm Lục Kiều vẫy vẫy tay, cũng không quay đầu lại.

.....

Lâm Lục Kiều tìm được camera của Nam Sơ, trò chuyện đôi câu, đưa người ta một điều thuốc, đối phương cũng khách khí, đứng cạnh anh trên một cái rế cây hút thuốc.

"Cậu cho tôi xem bản thu hình hôm nay một chút, buổi chiều."

Anh chàng camera a một tiếng, lập tức hỏi lại, "Sao lại muốn xem cái này?"

Lâm Lục Kiều cầm điều thuốc, không chút để ý nói: "Còn không phải là viết báo cáo sao, tôi phải tìm hiểu quá trình cho rõ."

Camera cười nói: "Mấy anh cũng quá cực khổ. Ủ, đây này."

Lâm Lục Kiều đưa tay nhận lấy, ngậm điều thuốc trong miệng, nhìn vào màn hình.

Màn hình rất nhỏ, nhưng dù sao cũng có thể nhìn rõ chuyện đã xảy ra.

Anh nhanh chóng tìm được lúc hai người tiếp xúc nhau.

Lần thứ nhất, là cầu độc mộc.

Lâm Lục Kiều nhấn tạm dừng, phóng to ra, phìu tàn thuốc, híp mắt, ánh mắt đặt vào bàn tay sau lưng Nam Sơ.

Lần thứ hai, là chướng ngại vật tường cao.

Nam Sơ bị người kia đập vào ngực, cả người tụt xuống, trực tiếp ngã vào hố bùn.

Lần thứ ba, là chiến hào hố bùn.

Nam Sơ bị người kia dùng chân câu xuống.

Lâm Lục Kiều tắt thuốc lá, đóng máy quay lại, trả lại cho anh chàng quay phim, vỗ vỗ anh chàng đang ngồi xổm trên đất nói: "Cám ơn."

Anh ta ngẩng đầu cười, "Không có gì, đội trưởng Lâm có muốn lấy một bản không?"

"Không cần."

Giọng của anh đã không còn sự chế nhạo ban nãy, đều là sự lạnh lẽo, anh chàng camera nghe được cả người run lên.

.....

Lúc trở về, anh luôn nghĩ đến câu nói của Dương Chấn Cương, nếu như đau lòng thì chính là đã thích cô ấy rồi.

Vậy thì thích thôi.

Đi được một nửa thì đứng lúc nhìn thấy Nam Sơ mặc áo màu xanh quân đội đi ra ngoài, Lâm Lục Kiều chạy lên, kéo cô, tay mới vừa chạm vào, lập cảm giác không đúng, tóc ướt sũng, ngực áo vừa thay cũng ướt một mảng lớn.

"Sao lại ướt như vậy?"

Nam Sơ: "Anh mặc kệ em."

Lâm Lục Kiều: "Em qua đây."

"Em không đến phòng làm việc của anh đâu."

Lâm Lục Kiều cười xấu xa, "Ai nói muốn dẫn em đến phòng làm việc của anh chứ."

Nam Sơ sững sờ, không kịp phản ứng, đã bị anh lôi kéo lên lầu.

Một tay Lâm Lục Kiều mở cửa ra, một tay đẩy cô đi vào.

Lúc này Nam Sơ mới phản ứng được.

Chỗ này con mẹ nó là ký túc xá của anh mà!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Phòng của Lâm Lục Kiều lớn hơn phòng bọn họ, nhưng thiếu nhiều đồ dùng, một người ở, nhìn qua có hơi rộng, một giường đơn, một bàn gỗ, phía sau cửa là tủ quần áo và chậu rửa mặt.

Tổng thể rất sạch sẽ, đồ dùng được sắp xếp gọn gàng, chăn được xếp thành một khối hình vuông, có góc cạnh, đây là lần đầu tiên Nam Sơ thấy chăn của anh trong quân đội, mỗi một thứ đều phẳng phất như được dùng dao gọt, Lâm Lục Kiều kéo cô qua, từ phía sau giường lấy ra một cái ghế xếp dài, mở ra để nằm ngang, vỗ vỗ: "Ngồi."

Nam Sơ đứng không nhúc nhích.

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, chống lại tầm mắt của cô, hất hất cằm, ý nói cô ngồi xuống, tuy rằng không nói chuyện, nhưng trong mắt viết hết sức rõ ràng - - đừng để anh nói lần thứ hai.

Nam Sơ ngồi xuống.

Lâm Lục Kiều lấy một cái ghế dựa gỗ đặt đối diện cô ngồi xuống, dáng ngồi cao lớn, chân mở rộng, khoanh tay, ánh mắt thâm sâu.

Thật lâu sau, anh hơi nhếch môi, "Anh xin lỗi."

Nam Sơ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, Lâm Lục Kiều hai tay chống đầu gối, thân thể hơi hơi nghiêng tới trước, ánh mắt thâm trầm.

"... Vì sao?" Nam Sơ hỏi.

Lâm Lục Kiều người này, từ nhỏ cứ như vậy, bình thường cả lơ phất phơ, nếu có chuyện gì, quả cảm lại âm ngoan, từ trước đến nay chưa từng làm chuyện này với ai, dù cho đồ mặt tía tai với người đó, nhưng lại ý thức được bản thân làm sai, sẽ nhận sai, làm sai thì làm sai, nên gánh trách nhiệm thì anh sẽ không trốn, đây là ở trên công việc, ở trong quân đội.

Về mặt tình cảm anh không hiểu, năm hai mươi tư tuổi, gặp gỡ cô gái này, quả thật anh bị trêu chọc một chút, nhưng ngẫm lại lúc đó cô gái này chỉ mới mười sáu, bản thân nếu có thể động loại tâm tư gì thật đúng là không bằng cảm thú.

Nhưng không thể không thừa nhận, đêm đó, anh quả thật đã cứng lên.

Dáng vẻ cô gái nhỏ mềm mại nhỏ nhắn nằm trong chăn của anh, anh vừa đặt mộng ngồi xuống, thấy được không thích hợp, vừa ngẩng đầu đã chống lại một đôi mắt trong suốt mềm mại, trong mê mộng mang theo ánh nước, hơn nữa khi đó đúng là thời kỳ anh huyết khí sôi trào.

Cô gái nhỏ giọng nói mềm mại: "Anh ngồi lên chân tôi rồi."

Thanh âm yên chuyển êm tai, lại mang theo chút khiếp sợ, một chút cũng không biết đánh trúng dây thần kinh kia của anh.

Anh gom hết thấy ngọn nguồn đều quy kết cho việc bản thân độc thân đã lâu.

Năm đó là vì có chút áy náy với Nam Sơ nên mới giữ cô lại, dẫn cô về nhà, để nhà cho cô ở.

Ở hai ngày, đã bị cô nhóc thối này trêu chọc, trong lòng không quá thích, hơn nữa cô nhóc thối này mới mười sáu tuổi, bản thân động loại ý niệm đó, quả thực không bằng cảm thú, nghĩ lại có phải giống lời Đại Lư nói, chính là cần một người bạn gái?

Vì thế sau đêm đó, cùng bọn Đại Lư đi chơi, ngẫu nhiên cũng sẽ đưa mắt phóng lên người những cô gái có dáng người xinh đẹp, nên khi đó Thẩm Mục nói anh đổi tính rồi.

Có tính đàn ông. Giai đoạn đầu đều là đến từ mấy bộ phim hành động đó, Lâm Lục Kiều xem không nhiều lắm, chỉ ngẫu nhiên cần giải quyết nhu cầu sinh lý mới có thể tìm ra xem, đơn giản đều là ngực lớn, trẻ đẹp, chân dài... Đợi chút, xem nhiều hơn cũng như vậy thôi.

Cô gái kiểu này là kiểu mà Đại Lư thích.

Ngực lớn, eo nhỏ, dáng người quả thật rất đẹp, mặt bình thường, đến giờ anh cũng nhớ không rõ lắm gương mặt hình dáng đó, nếu đi trên đường, người đó không gọi anh thật đúng là anh nhận không ra, anh không giỏi nhớ mặt người khác.

Cô gái đó tính tình hơi hấp tấp, chỉ mới gặp mặt một lần, lần thứ hai đã tìm Đại Lư xin địa chỉ, đến nhà anh tìm anh, đụng phải cô nhóc này, kết quả cô nhóc này còn rất hiểu chuyện giúp anh nói dối lấy lý do em họ mà tìm lý do thoái thác, lúc đó anh thật sự là vừa tức vừa buồn cười.

Lần thứ ba gặp, anh mới hoàn thành nhiệm vụ, hai người com nước xong đưa cô gái đó về nhà, ở trên xe, cô gái đó nháy mắt với anh ám chỉ có thể lên ngồi một chút. Lúc đó Lâm Lục Kiều chậm rãi gác tay lên cửa sổ hút thuốc, càng gấp anh càng không vội, ngồi trên ghế chậm rãi gạt tàn thuốc.

Nhưng cô gái này cũng là một cao thủ, đưa người qua, ghé vào tai anh thổi hơi, một bên thổi hơi một bên thuần thục vói vào vạt áo T-shirt của anh, chỉ dùng ở bề ngoài mời anh: "Đi lên làm không?"

Trên mặt anh treo một ý cười cà lơ phất phơ, một bàn tay đặt ở ngoài cửa kính xe vẩy tàn thuốc, tay kia thì kéo tay cô gái ra: "Làm cái gì?"

Giọng anh vốn dễ nghe, mang chút tính lãnh cảm cấm dục.

Cô gái bị anh nói một câu như vậy, đặt tay lên ngực anh, "Anh thật sự rất hư đó."

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế ngồi, nghe lời này, lườm cô gái một cái, quay đầu lại, cười hừ một tiếng, vút điếu thuốc, tháo dây an toàn ra xuống xe vòng qua đầu xe bên kia mở cửa xe, kéo cô gái xuống xe, "Về nhà đi."

Cô gái sùng sốt, "Anh không lên sao?"

"Tạm thời không có hứng thú."

Anh dựa vào cửa xe, bỏ tay vào túi, trên gương mặt, là vẻ lưu manh cương nghị, nghĩ đến mà không chiếm được làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Lâm Lục Kiều đập chân ga đi mất, để lại một luồng khói xe, cô gái mang theo tức giận đứng dậm chân.

Mẹ nó! Tên lính cứu hỏa thối!

Khi đó anh vừa mới rời đội không lâu, tính cách bất thường, qua một thời gian mài dũa, tính cách thế nhưng đã thu liễm lại, nhưng gương mặt vẫn còn vẻ tà khí, đặc biệt khi nói chuyện với người khác lại có chút vô sỉ, vẫn còn vẻ ngạo mạn và kiêu ngạo của tuổi trẻ.

...

Hiện tại dáng vẻ nghiêm trang lôi kéo người như vậy, ngồi đối diện, nói xin lỗi, ngược lại vẫn là lần đầu.

Anh cười cười, thay đổi tư thế, hai tay khoanh trước ngực, tựa người về phía sau, tốc độ lời nói chậm dần, "Khi mười tám anh đã vào quân, tính tình mọi người bên cạnh đều hung bạo, huấn luyện viên, chỉ đạo viên, bao gồm cha anh, thậm chí bao gồm cả Lâm Khai, thằng nhóc đó so với anh thì tốt hơn, bởi vì không tiếp xúc với hoàn cảnh này, bọn anh đều là dãi nắng dầm mưa, trong công việc xử lý chậm một chút thì một giây tiếp theo sẽ làm một gia đình biến mất, thời điểm tuổi trẻ nói đạo lý cũng không dựa vào miệng, ở trong đám cháy cũng vậy, mẹ nó lửa đã cháy đến nơi, còn nói đạo lý với họ gì nữa chứ, điều này khẳng định là không được. Thế nhưng đâu lại đấy, anh đã kiểm điểm lại, kiểm điểm thì kiểm điểm, nhưng anh vẫn không thay đổi được."

"..."

Trên mặt Nam Sơ không lộ vẻ gì: Anh kiểm điểm với ai ở đây chứ.

Anh gãi đầu nói, "Nhưng chuyện vừa rồi, anh xin lỗi, anh không nên hét lên với em, không nên nói làm em mất mặt."

Nam Sơ gật đầu: "Ừm, em tha thứ cho anh."

"..."

Cái này là tha thứ rồi hả? Anh có chút trở tay không kịp.

Anh thử dò xét, "Thật sự tha thứ?"

Nam Sơ bình tĩnh: "Thật."

Nói rất thân nhiên, biểu cảm trên mặt cũng không có gì khác thường, đúng là tha thứ rồi hả? Sao cảm thấy hơi thiếu gì đó, cảm thấy như có chút xa cách, làm Lâm Lục Kiều có chút phiền chán.

Anh khom người nhìn chăm chăm cô thật lâu, muốn nhìn ra một chút khác thường trong đó, cô cũng chỉ là bình tĩnh đứng lên, nói với anh: "Đội trưởng, nếu anh chỉ nói chuyện này thì, em đã tha thứ anh, hơn nữa em cũng không để trong lòng, chỉ đạo Dương từng nói với em về chuyện của anh, hiện tại quả thật là thời kì mấu chốt của anh, không nên gây thêm phiền phức cho anh, vậy thôi chào anh."

Nói xong, cung kính khom người.

Lâm Lục Kiều ngoáy ngoáy lỗ tai, "Đội đã!"

Nam Sơ không dừng lại, kéo cửa, phía sau nhiều thêm một bàn tay, ván cửa bị người chặt chẽ đề lại.

Lâm Lục Kiều chặn cô ở sau cánh cửa.

Cánh cửa đã thành một phòng nền, rất nhiều lần khi hai người nói chuyện đều xảy ra tại cánh cửa.

"Chỉ đạo Dương đã nói gì với em rồi?"

Anh chống ván cửa, cúi đầu nhìn cô.

Ngay lúc vừa rồi xuống lầu, Dương Chấn Cường đã ngăn Nam Sơ lại, nói một chút chuyện, đương nhiên là rất không dễ nghe, Nam Sơ lúc đó cũng chỉ là cười cười, trong đội này mỗi người đều xem Lâm Lục Kiều như con cái mà đối đãi, cũng hiểu được Dương Chấn Cường là vì muốn tốt cho Lâm Lục Kiều.

Đầu ngón tay Nam Sơ chống lên ngực anh, sau đó gõ gõ, "Này, anh lui về sau một chút, dựa vào gần như vậy, em khó thở."

"... Em phải đi ra ngoài, bằng không bị người nhìn thấy thì không tốt lắm."

Thay đổi rồi, cô gái này thay đổi rồi.

Trước kia đều nghĩ cách muốn chiếm tiện nghi ăn đậu hủ của anh, lần này muốn phui sạch quan hệ với anh, Lâm Lục Kiều mẹ nó thật là có chút không quen rồi!

"Em đây là vội muốn phui sạch quan hệ với ai?! Há?" Anh không vui nhú mày, xách cô lên, ấn lên ghế gỗ "Ngồi đây cho anh. Nhìn thấy thì nhìn thấy, đây là phòng anh, không ai dám nói một chữ."

Được được được, đây là địa bàn của anh, anh là trại chủ.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều đánh giá một vòng trên người cô, tóc cô ướt sũng, dính lên ngực thấm ướt một mảnh, quần phục mỏng manh, ôm lấy cơ thể làm lộ y bên trong như ẩn như hiện, anh vội vàng nhìn thoáng qua, mờ to mắt, khụ khụ, nói: "Vừa mới đánh nhau với Nghiêm Đại nữa rồi hả?"

"Không đánh nhau." Thất lung Nam sơ thẳng tắp, ngực dị thường kiên định.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều lướt qua, đưa tay vò tóc cô, xoay người mở ngăn tủ, nói: "Sao lại ẩm ướt như vậy?"

"Vừa mới giặt quần áo, kết quả vội nước bắn mạnh ra, đang muốn đi tìm chỉ đạo viên, thì anh đã kéo em đi rồi."

Khi xoay người lại, trong lòng bàn tay có thêm một bình thuốc nhỏ màu lá cọ, từ trong ngăn tủ lấy bông băng ra, thấm ướt, xoay người đến trước mặt cô: "Đừng lộn xộn, thoa thuốc cho em."

Thuốc có tác dụng mạnh, Nam Sơ ôm mũi né tránh, "Cái này là gì vậy?"

Lâm Lục Kiều trực tiếp ôm lấy cổ cô, kéo cô lại, "Trón cái gì, đây là thuốc mỡ lúc trước anh đi hỗ trợ ở huyện ngoài được bạn cho, trị vết thương đặc biệt nhanh, mặt em không dùng gì, sau này chẳng may bị vàng vọt, em còn có thể lẫn lộn trong giới giải trí hả?"

Vừa thoa lên có chút mát lạnh, thanh âm Nam Sơ trách móc, Lâm Lục Kiều khó được lúc nhẹ nhàng, "Kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ xong."

Hai người lúc này sát gần nhau, hơi thở quấn giao, mặt anh gần trong gang tấc, mỗi lỗ chân lông trên mặt đều nhìn rõ rãnh mạch, Nam Sơ phát hiện làn da của anh kỳ thực rất đẹp, không tính là trắng, hơi ngăm, gương mặt nghiêm nghị, mi phong hếch lên không thể che hết lệ khí kiêu ngạo.

Quả thật rất hấp dẫn người khác.

Tầm mắt dừng ở trên môi anh, làn môi mỏng, rất đẹp.

Kiểu tiếp xúc gần gũi lại dụ hoặc này.

Nam Sơ kết luận là anh cố ý.

Cảm xúc thấp, chắc là đều là giả, nhất cử nhất động, giờ tay nhắc chân, rõ ràng đều thật câu người.

Hôn một chút chắc sẽ không phạm pháp nhỉ?

Nam Sơ nghĩ như vậy, trên thực tế cô đã ôm lấy cổ Lâm Lục Kiều, cắn xuống môi của anh.

...

Lâm Lục Kiều nắm bình thuốc nhỏ, vươn tay, nháy mắt tròng lớn mắt, phản xạ có điều kiện đẩy cô ra, kết quả bị Nam Sơ ôm chặt lấy cổ, đôi môi mềm mại dán lên môi anh, còn vươn đầu lưỡi liếm vành môi anh, liếm láp xay nghiền các kỹ xảo đều thực hiện.

Nam Sơ mút môi của anh, lại phát hiện anh chậm rãi nhếch miệng, một giây sau, người đã bị nhắc lên, chống đỡ lên tường.

Hai tay Nam Sơ ôm lấy cổ của anh, cả người bị anh đặt lên tường, Lâm Lục Kiều một tay đặt sau gáy cô, lấy mu bàn tay giúp cô chống lên mặt tường, tay kia thì ôm lấy sau lưng cô, cười xấu xa nói: "Cổ anh bị đau."

Nam Sơ đột nhiên bùng tỉnh, tay chống đỡ trên ngực anh muốn đẩy ra.

Bị anh bắt chéo hai tay ra sau lưng đến sau thắt lưng, ngực càng ưỡn cao, hai người áp vào nhau chặt chẽ, dưới lớp quần áo mỏng manh truyền đến đều là hơi thở nóng rực và cơ bắp rắn chắc của anh, lời nói vang bên tai cô: "Trốn cái gì? Vừa làm gì với anh, đã quên rồi sao? Lần trước anh đã nói rồi, em lại trêu chọc anh nữa thử xem?"

"..."

Lâm Lục Kiều nói xong, cúi đầu nhìn cô, cô gái trong lòng anh, giương mắt nhìn anh, lông mi cong dài đều phát run, trong hai mắt đều ngập nước, long lanh ánh nước, ánh mắt anh dần sâu, chậm rãi cúi đầu, hơi thở đến gần, nóng hầm hập.

Nam Sơ ngửa mặt, chậm rãi nhắm mắt lại.

Dư luận, thế tục đều bị bọn họ ngăn cách bên ngoài cánh cửa.

Cách vách chính là ký túc xá của mấy người Thiệu Nhất Cửu, đều có thể nghe thấy có người đang đi lại tới tới lui lui, cảm chậu rửa mặt cùng nghe tiếng nói chuyện không quá rõ.

Kiểu kích thích tình cảm từng ngày này, như ngọn lửa nhỏ nảy sinh nơi đáy lòng hai người, càng ngày ngọn lửa nhỏ càng cháy càng mãnh liệt.

Lâm Lục Kiều cười nhẹ, lập tức hơi nghiêng đầu, cắn môi cô, hơi cắn nhẹ liếm láp, dần dần dùng sức, mút khoe môi cô, đầu lưỡi hung hăng cạy mở, tiến quân thần tốc, vài giây, Nam Sơ đã thở hỗn hển, choáng váng thiếu chút đứng không nổi, Lâm Lục Kiều chặn ngang ôm lấy, hơi buông lỏng ra, cười xấu xa nói: "Thế lực của em thế này, xem ra anh còn phải luyện từ từ."

Nam Sơ đánh anh: "Cút."

Lâm Lục Kiều cúi đầu lại một cái hôn sâu, trần trọc than nhẹ, Nam Sơ thở hỗn hển, anh dòi trần địa, nhẹ mỗ lên khoe môi và tai cô, ở bên tai cô nói nhỏ: "Kêu nhỏ một chút, hiệu quả cách âm không tốt lắm, anh cũng không thể cam đoan lúc này có người đang nghe lén hay không đâu."

Nam Sơ nhắc chân, muốn đá vào đũng quần của anh, bị anh nhanh nhẹn tránh thoát, dựng thẳng lông mày giáo huấn: "Chỗ này mà em cũng dám đá?"

Nam Sơ hừ nhẹ quay đầu.

Lâm Lục Kiều nhìn cô một chút, phát hiện rất thú vị, mặt cô gái nhỏ đỏ đỏ, "Anh phát hiện, bình thường em giờ trò lưu manh với anh, bây giờ làm thật thì sợ rồi hả?" Nói xong, cúi người, sát vào bên tai cô cười có chút xấu xa nói nhỏ: "Bị trượt bánh xe rồi sao người từng trải?"

Mẹ nó, anh mới là người từng trải đó.

Công bằng mà nói, cả Lâm Lục Kiều và Nam Sơ cũng không tính là người từng trải, về chuyện tình cảm. Cả hai đều không có kinh nghiệm.

Lâm Lục Kiều thuộc loại chậm nóng, một khi đã nóng với bạn, cái gì cũng có thể phát ra ngoài, nếu không quen, ngồi nơi đó, cũng lạnh không được.

Còn Nam Sơ, đứng nơi đó, cả người đều lộ ra vẻ lạnh lùng, bạn vĩnh viễn đều đoán không được trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Hai người này xem như là kỳ phùng địch thủ, thực lực ngang nhau.

Gặp phải chuyện này, ai cũng chịu thua.

Nam Sơ đẩy anh ra, "Em đi đây."

Lâm Lục Kiều giữ chặt cô, kéo cô về lại trên tường, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô, "Em có ý gì? Muốn đùa giỡn anh?"

"Không phải, đây là trong quân, phải nghiêm túc, chuyện của hai ta, chờ quay xong chương trình rồi nói."

Dương Chân Cường nói đúng, lúc này quả thật không nên gây phiền toái cho anh.

Lâm Lục Kiều: "Chỉ đạo Dương đã nói gì với em rồi sao?"

Nam Sơ cười, khóe mắt nheo lại, rất quyến rũ, vỗ vỗ mặt anh, nói: "Anh đừng rồi rắm chuyện này, chương trình còn vài ngày thì quay xong rồi, anh nhịn thêm chút nữa, mấy ngày nay đừng tìm em, chương trình quay xong, em sẽ tìm anh."

Nói xong đẩy anh ra rồi đi ra ngoài.

Lâm Lục Kiều đứng tại chỗ.

Cái gì chứ, sai anh lại có cảm giác mình bị người ta chơi rồi bỏ.

...

Buổi chiều huấn luyện, hai người gặp lại, đã rất thân nhiên, Nam Sơ dường như không có việc gì, ánh mắt Lâm Lục Kiều chỉ nhàn nhạt dừng trên người cô một chút, rất nhanh đã lướt qua.

Buổi chiều phải đến rừng cây nhỏ, tập trườn người qua lưới cọc thấp, bao gồm lội qua hồ nước đều khó khăn hơn so với hôm qua, còn có leo dây lưới cao, và các kỹ năng chạy nhanh chuyên nghiệp cũng chờ huấn luyện.

Lâm Lục Kiều đứng trước tấm lưới cọc thấp, rảnh rang dựa vào một thân cây.

Nam Sơ khiêng súng bắn nước đi tới, người đàn ông đứng cạnh cây khóe miệng chứa cười nhìn cô, anh tắt tai nghe, nói nhỏ: "Cho phép em lười biếng một chút."

Nam Sơ chuyển mắt liếc anh một cái, ánh mắt trừng anh, tỏ ý - anh đứng đắn một chút cho em.

Lâm Lục Kiều cười nhẹ định bỏ tai nghe ra, chợt nghe anh nói với Nghiêm Đại đang đi đằng sau: "Nhanh lên, thất bại phạt chạy mười vòng!"

Nghiêm Đại một thân mồ hôi, cả người mệt mỏi, thật sự gánh không nổi, khóc tang: "Này không được rồi, đội trưởng Lâm, tôi muốn nghỉ một chút."

Lâm Lục Kiều giương tay chỉ phía trước: "Cô xem có ai dừng lại không? Gánh không nổi thì chạy mười vòng, chạy xong về gánh tiếp, tự chọn."

Nghiêm Đại dầm chân: "Tôi là con gái!!"

Lâm Lục Kiều lườm cô ta một cái, mặt không biểu cảm cúi đầu, nhìn đồng hồ tính giờ, lạnh nhạt một tiếng: "Ừm, là người yếu cũng không được."

Nghiêm Đại: "..."

Nghiêm Đại phát hiện những người đàn ông tham gia quân ngũ đều độc ác, cắn răng một cái, chỉ có thể xoay người lại khiêng súng bắn nước.

Huấn luyện kết thúc, Từ Á hỏi cô, "Chị còn thích đội trưởng Lâm không?"

Nghiêm Đại rít lên: "Chị cảm thấy gần đây anh ta cố ý nhắm vào chị, em không cảm thấy sao?"

Từ Á bùng tỉnh: "Hình như là ôi chao, ôi, ôi."

Nghiêm Đại cân nhắc hỏi, "Em nói xem dưới tình huống nào thì một người đàn ông sẽ nhắm vào một cô gái để thu hút sự chú ý?"

Từ Á kinh ngạc: "Chẳng lẽ đội trưởng thích chị? Cho nên cố ý nhắm vào chị để được chị chú ý? Như vậy sao?"

Nghiêm Đại hừ lạnh một tiếng, "Không phải đàn ông đều thích diễn mấy trò này sao, lạt mềm buộc chặt."

"Đội trưởng cũng không phải học sinh tiểu học."

Nam Sơ ở trong lòng bổ sung: Thật đúng là, quả thực ngây thơ mà.

...

Ngày thứ hai, là huấn luyện phòng cháy chuyên nghiệp.

Đang lúc huấn luyện được một nửa, Dương Chấn Cường tới tìm lâm lục kiều, hai người dựa vào dưới tàng cây nói chuyện, Lâm Lục Kiều nhìn bóng người bám trên dây thừng phía trên, "Như thế nào?"

Dương Chấn Cường nói: "Vừa rồi đạo diễn tìm tôi thương lượng, còn có bốn năm ngày huấn luyện, hi vọng cậu có thể tăng mạnh cường độ một chút."

Lâm Lục Kiều ngửa đầu nhìn trời, "Đã biết, không phải lúc trước nói rồi sao."

Dương Chấn Cường còn nói: "Ý bọn họ là, vài ngày huấn luyện như vậy quay được cũng không có kịch tính gì, ngoại trừ lần trước Nam Sơ và Nghiêm Đại đánh nhau, bình thường đều không có xung đột gì, đạo diễn hi vọng mọi người có thể tăng thêm chút kịch tính!"

Lâm Lục Kiều quay đầu liếc nhìn anh một cái, không chút để ý: "Bệnh thần kinh, cũng không phải quay phim hành động, sao tôi có thể gia tăng kịch tính?"

"Ý bọn họ chính là cho bọn họ gia tăng chút thử thách, để bọn họ một mình tiến vào đám cháy một chút, tạo một ít cảnh nguy hiểm, có thể để người xem thấy lo lắng mà đề phòng."

Lâm Lục Kiều cảm thấy buồn cười: "Một mình? Ba người Nam Sơ đến súng bắn nước cũng gánh không nổi, cho các cô ấy vào chịu chết à?"

Dương Chấn Cường: "Tạo chút hiệu ứng gì đó, tổ chương trình cũng vì một chút hiệu quả, hơn nữa ba người cô ấy ở chỗ này cũng rất thoải mái, tôi nghe nói trạm thứ ba là tiết mục thám hiểm rừng sâu, cái này mới khủng bố, chúng ta đến lúc đó làm tốt công tác phòng hộ, nhanh chóng quay cho xong chương trình, đến sau đó chúng ta mới lên trình diễn công việc của mình, năm nay đều là kiểu làm như vậy."

Lâm Lục Kiều sững sốt, "Cái gì thám hiểm rừng sâu?"

"Không biết, tôi cũng chỉ nghe nhân viên công tác nói vậy, sẽ để mấy người diễn viên này vào rừng, ai thoát ra trước chính là quán quân."

"Có nguy hiểm không?"

"Tôi không biết, theo kịch bản, sẽ không chết người được, chỉ chịu chút đau khổ thôi, bằng không sao chương trình này lại mời mấy nghệ sĩ tuyến mưới tám chứ, nếu thoải mái đã sớm mời mấy người minh tinh tuyến trên rồi. Tôi với cậu nói chuyện chính, đạo diễn muốn cậu suy nghĩ về chuyện đó một chút, cậu chuẩn bị tốt một chút, làm xong thì chúng ta được bớt việc, nghe không?"

Lâm Lục Kiều dựa vào tàng cây, nhũn mảy, không trả lời.

...

Vào ban đêm, Lâm Lục Kiều nhận được điện thoại của chi đội, đi một chuyến suốt đêm đến chi đội.

Người vừa mới đi vào, một phần báo cáo huấn luyện bị ném lên mặt, giọng Mạnh Quốc Hoảng như tiếng chuông lớn, "Cậu thật sự là càng ngày càng giỏi quá rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Editor: Thoa Xù

Chi đội gọi điện thoại tới là Dương Chấn Cường nhận, giọng nói không như trước, cuối cùng anh nghe ra có chút dự cảm, xem chừng là tên nhóc này lại gây ra chuyện gì rồi, không xác định được thì gay go.

Vì vậy hắn không nhìn được tìm người nghe ngóng, mới biết là hai ngày trước chuyện nghệ sĩ đánh nhau ở trong đội bị lãnh đạo biết, người nọ còn nói: "Cũng không biết Mạnh Xử nghe được những chuyện này ở đâu, dù sao trở về cũng xem báo cáo huấn luyện của đội trưởng Lâm, bên trong không viết gì, lưu lốt viết mấy câu vô nghĩa, cũng không nóng nảy đúng không? Lúc này, đoán chừng đang ném gậy tàn trong phòng bên cạnh đấy!"

Dương Chấn Cường nóng nảy, "Ai da, ngược lại anh giúp đỡ khuyên nhủ đôi chút đi!"

Người nọ cười khanh khách, nói: "Đóng cửa rồi, tôi đâu có dám đi vào, hơn nữa không phải anh không biết tính khí của hai người này, người này xoay người kia, hay là ở bên đó anh lo cầu phúc cho đội trưởng Lâm đi."

"Cầu phúc mà có tác dụng thì tôi đã sớm con mẹ nó xuất gia rồi." Dương Chấn Cương nôn nóng sốt ruột, mặt đỏ tía tai quát lên.

"Anh rộng lòng với tôi làm gì chứ, chuyện này cũng không phải là tôi đâm chọt với Mạnh Xử."

Dương Chấn Cương ý thức lại, vội vàng giải thích, "Đây không phải do nóng nảy sao? Nhưng mà, chuyện như vậy làm sao Mạnh Xử biết được?"

Bên kia điện thoại cười một tiếng, kéo dài giọng, có chút ý vị sâu xa: "Chỉ đạo Dương, hay là nói thể này với anh đi, anh đó, lắng tai nghe nè, Mạnh Xử có một cậu con trai."

"Biết rồi, Mạnh Thần, thằng nhóc kia thích chơi game."

Bên kia gật đầu: "Đúng rồi, là thằng nhóc thích game đó, thời gian trước lại bảo với Mạnh Xử là muốn kết hôn, tìm một cô nàng ở bên ngoài, Mạnh Xử không đồng ý, trong nhà lại ầm ĩ, mấy ngày trước liền trở mặt, cắt đứt quan hệ cha con với Mạnh Xử, anh cũng biết đó, Mạnh Xử nhìn đội trưởng Lâm lớn lên, bên kia con ruột không được, hiện tại ông ấy liền hận không thể tóm đội trưởng Lâm về làm con ruột mà yêu thương, anh cũng biết thủ đoạn làm việc của Mạnh Xử rồi đó, thời kỳ then chốt này, ở đây đều kiểm tra đánh giá đấy, hể các anh ở bên đó có chút biến động nào, hai tai Mạnh Xử đều nghe được hết đấy."

Đúng vậy, chính là tìm người theo dõi chứ sao.

Dương Chấn Cương đỡ trán, trở nên đau đầu, cũng biết thằng nhóc này sẽ không để mình bót lo.

"Chuyện này, đội trưởng Lâm có phật, còn làm liên lụy tới huấn luyện viên Trương vô tội, tôi chỉ hỏi anh một câu, rốt cuộc đội trưởng Lâm muốn bảo vệ ai trong hai cô nàng đó vậy?"

Dương Chấn Cương giật mình, "Thằng nhóc Lục Kiều hiểu mấy chuyện này mà, tuyệt đối không phải là bảo vệ ai đâu, anh yên tâm."

"Không phải thì tốt, nếu không bị Mạnh Xử biết, chuyện này không xong đâu."

Cúp điện thoại, trầm mặc một buổi.

.....

Lâm Lục Kiều đi vào mới biết, còn có một người đứng trước bàn gỗ gu, trong phòng đốt trầm hương, huấn luyện viên Trương quay đầu lại nháy mắt với anh, Mạnh Quốc Hoàng đảo mắt qua, người trước lại không dám lên tiếng, hậm hực quay đầu.

Lâm Lục Kiều khom lưng nhặt báo cáo huấn luyện rơi trên đất, cười bỏ qua, chậm rãi đi tới, để báo cáo trên bàn, giật nhẹ khóe miệng: "Sao vậy?"

Về mặt lưỡi biếng này, Mạnh Quốc Hoàng nhìn cũng có phần nén giận, nhũn mảy, gần như vượt quá mức nghiêm trọng nói: "Cháu khỏi phải ở đây giả vờ không biết với chứ!"

Thật ra thì vừa vào cửa, huấn luyện viên Trương cộng thêm bản huấn luyện báo cáo, trong lòng Lâm Lục Kiều đã hiểu đại khái.

Anh ngưng cười, điều chỉnh nét mặt, không nói, định bụng chịu đựng lời giáo huấn. Từ nhỏ đến lớn, Mạnh Quốc Hoàng yêu thương dạy bảo anh còn hơn ba ruột, kỳ vọng vào anh cũng rất lớn, có lúc bực dọc còn cãi lại vài câu với Lâm Thanh Viễn, nhưng trước mặt Mạnh Quốc Hoàng, anh cũng chỉ chịu đựng lời dạy bảo thôi.

Mạnh Quốc Hoàng giận đến lông mày cũng méo lệch.

"Sao cháu lại thế này? Loại chuyện như vậy lại có thể không báo cáo, cháu giấu giếm cho ai đây? Lúc bắt đầu chú đã nói với cháu cái gì? Nếu không tuân theo quân kỷ không phục quân giáo thì lập tức đuổi ra khỏi đơn vị! Đầu óc cháu chứa toàn là hồ đản sao? Lúc này mà cháu phạm lỗi ngớ ngẩn gì đấy hả?"

Lâm Lục Kiều đứng nghiêm, dáng vẻ nghiêm cẩn chịu đựng giáo huấn, về mặt nhặt nhẹ.

Mạnh Quốc Hoàng chính là ghét cái dáng vẻ thờ ơ không biểu hiện gì, giận dễ sợ, chọt vỗ bàn một cái, dáng vẻ hung tước ngày thường xuất hiện: "Già đây cũng đã đi qua cái tuổi này của cháu, về điểm này trong lòng cháu, tâm địa gian xảo của chú tình tường hơn, thật mẹ nó muốn động lòng thì cời bộ quân trang này đưa cho già! Đừng con mẹ nó để người ta bắt được nhược điểm trước máy quay phim!"

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Lục Kiều nhất thời trầm xuống.

"Tòa nhà giáo dục chính trị là chỗ mà cô nhóc kia nên vào sao? Lúc cháu và cô ta lồi lõm kéo kéo trước phòng làm việc thì người khác mù hết à?" Mạnh Quốc Hoàng dựa lưng vào ghế hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói: "Cháu đó còn tái phạm nữa, chú lập tức khiến cô nhóc kia thu dọn đồ đạc cút đi!"

Lâm Lục Kiều chột cười: "Không ngờ chỗ của con còn có không ít tai mắt?"

Mạnh Quốc Hoàng chụp cái gạt tàn định đập tới, bị huấn luyện viên Trương giữ lại, dằn con giận, vút lên bàn, bực bội quát: "Thời gian chú ở đây dài hơn cháu! Trong này có ai mà chưa từng có giao tình với chú chứ?"

Lâm Lục Kiều tự giễu cười cười, gật đầu, "Hiểu rõ rồi." Anh liếm khước miệng, hít một hơi nói: "Chuyện này là cháu không xử lý tốt, còn làm liên lụy tới huấn luyện viên Trương, cháu đồng ý nhận phạt."

Cuối cùng huấn luyện viên Trương không nhịn được, liếc nhìn Lâm Lục Kiều, thờ dài nói: "Thật ra thì chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, không nên chỉ đổ thừa một mình Lục Kiều, tôi cùng chịu phạt với nó."

"Đừng, chuyện này không liên quan đến huấn luyện viên Trương, là do cháu bảo chú ấy đừng viết vào báo cáo."

Mạnh Quốc Hoàng hừ lạnh một tiếng, ông nhìn Lâm Lục Kiều lớn lên, tính tình người này đã sớm bị ông nhìn thấu, thằng nhóc này không có gì khác, chính là làm sai chưa bao giờ đùn đẩy trách nhiệm, có trách nhiệm, tốt hơn thằng con trai khốn nạn của ông nhiều, thằng con khốn nạn kia sợ nhất chính là gánh trách nhiệm, làm việc gì sai bần chân bôi dầu của nó chạy trốn nhanh hơn ai khác.

Chỗ nào có thể xử phạt, muốn xử phạt chuyện này, Mạnh Quốc Hoàng cũng sẽ không giống trống khua chiêng, hơn nửa đêm lại gọi người trong đội đến.

.....

Lúc Lâm Lục Kiều trở về đội, đã là ban đêm, sao dày đặc như thoi đưa, Dương Chấn Cương nhìn thấy đèn xe ở ngoài sân, lập tức lao xuống từ tòa nhà giáo dục chính trị, huấn luyện viên Trương cũng cùng trở về, Dương Chấn Cương bước vội tới trước mặt hai người, "Sao rồi? Không có phạt cậu chứ?"

Lâm Lục Kiều đi ở đằng trước, nhét chìa khóa xe vào trong túi, quay đầu lại nói với hai người kia một câu: "Tôi đi lên thay quần áo khác, hai người đến bãi tập chờ tôi."

Trương Vi Dương vung tay với anh, "Đi đi."

Dương Chấn Cương không hiểu, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lâm Lục Kiều, nôn nóng sốt ruột hỏi: "Buổi tối khuya thay quần áo làm gì?"

Trương Vi Dương liếc anh ta, "Đi thôi, đến bãi tập thôi."

Dương Chấn Cương theo sau, hai người song song, Trương Vi Dương trầm mặc chốc lát, đột nhiên hỏi một câu: "Lục Kiều thật sự thích cô nhóc kia?"

"Sao có thể chứ! Chắc chắn không thể!"

Trương Vi Dương cười ha ha, "Với tôi mà còn vênh vao cơ trí gì đấy?"

Chuyện này Dương Chấn Cương cũng thật sự không rõ, nhưng nhìn quan hệ của hai người có hơi mập mờ ngược lại là thật, anh ta đâu dám nói ra ngoài, trong lòng cũng tự suy nghĩ, mới đầu hỏi thằng nhóc kia thì nó còn không thừa nhận, thật đúng là khó nói mà, nhưng suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được, cũng sắp ba mươi rồi, cũng chưa từng nghiêm chỉnh quen bạn gái, nhìn thấy cô gái xinh xắn, động chút tâm tư thì cũng bình thường.

"Mạnh Xử biết chuyện này?"

Trương Vi Dương đốt điếu thuốc, "Biết, nổi giận đùng đùng, bình thường cậu cũng phải nhìn ngó một chút, thằng nhóc này có thể phạm sai lầm."

Trong lòng Dương Chấn Cương hồi hộp, đại sự không ổn rồi!

"Mạnh Xử nói thế nào?"

Trương Vi Dương hít một hơi thuốc lá, "Còn có thể nói thế nào, giáo huấn một trận, giáo huấn xong bảo cậu ta trở về chạy vòng bãi tập đó."

Dương Chấn Cương không tin: "Dễ thương lượng như vậy sao?"

"Chạy mạng vật nặng mười km, thêm năm trăm cái hít đất, cậu cảm thấy cái này dễ thương lượng hả? Cậu nói dễ thương lượng, hay là cậu ở đây xem đi? Cho dù thể lực của Lục Kiều có mạnh đi nữa, cậu xem xem bây giờ là mấy giờ rồi, làm xong mấy thứ này thế nào cũng phải nửa đêm, một lão già như tôi mà bắt tôi chịu cái tội này, tôi trên ai gheo ai chứ!"

.....

Lúc Lâm Lục Kiều lên lầu, Nam sơ vừa lúc rửa mặt xong từ phòng vệ sinh ra ngoài.

Ký túc xá nữ ở lầu hai, ký túc xá của anh ở lầu ba, lúc quẹo qua cầu thang, đúng lúc cô đang bung chậu nước rửa mặt, đi dọc hành lang, tóc dài đen mượt quần thành một búi lỏng lẻo vắt sau tai, bên tai là hai đóm tóc rơi rơi, không trang điểm, mặt rửa sạch sẽ, còn dính mấy hạt nước, mi thanh mục tú.

Lâm Lục Kiều chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, rồi thu hồi ánh mắt, bước chân không dừng lại, trực tiếp quay người đi lên lầu.

Về mặt lạnh nhạt và người đàn ông buổi trưa hung hăng chống cô lên tường hôn hít, dường như là hai người.

Nếu không phải xúc giác nhạy cảm, Nam Sơ gần như nghi ngờ có phải buổi trưa mình đã mơ một giấc mộng xuân rồi không.

"Lâm Lục Kiều."

Nam Sơ gọi anh lại.

Bước chân của người phía trước không ngừng lại, ngược lại bước lên bậc thang còn nhanh hơn, bóng dáng gầy gò biến mất ở góc rẽ cầu thang.

Đây là hôn xong bỏ chạy à?

Chuyện này là cô thiệt thòi, dù gì thì buổi trưa cũng đã tiến triển rồi mà.

.....

Bãi tập.

Lâm Lục Kiều mặc áo lót màu xanh quân đội và quần lính, da dẻ đường nét rõ ràng, anh khởi động xương khớp tại chỗ, xoay người kéo giãn gân cốt, trong bãi tập không có ánh đèn, chỉ dựa vào ánh trăng yếu ớt, tôn lên dáng người mượt mà của anh.

Trương Vi Dương bắt đầu: "Hít đất trước thôi."

Lâm Lục Kiều gật đầu, cúi người xuống, chống hai tay lên, cơ bắp trên hai cánh tay gò lên, mũi chân chống đỡ, thân thể căng lên. Cúi xuống, chống lên, động tác hết sức tiêu chuẩn, lên xuống lưu loát lại nhẹ nhõm.

Trương Vi Dương ho một tiếng, nhắc nhở anh: "Làm đại khái nào, chú còn chạy về nhà dụ dỗ con trai nữa đấy."

Lâm Lục Kiều chống đất, cười nhẹ: "Chú không sợ ngày mai có người tố cáo với Mạnh Xử hả?"

Trương Vi Dương Mặc trong chốc lát, "Cậu cứ trung thực mà làm đi."

.....

Năm phút sau,

Trương Vi Dương hỏi: "Hối hận không?"

"Không."

Người đàn ông trên mặt đất dần dần đổ đầy mồ hôi, lăn xuống theo bên má, giới hạn bình thường là bốn trăm cái, tiếp tục nữa phải cố gắng hết sức, Mạnh Quốc Hoàng thật sự hiểu rõ thể lực của anh, phạt cái gì cũng đều là mức cao nhất của anh cộng thêm mười phần trăm, kiểu khổ sở nhất này, rõ ràng không tiếp tục kiên trì được rồi, nhưng lại một cái chống đẩy nữa qua rồi.

"Thật sự động lòng rồi?"

Hồi lâu sau, người đàn ông khẽ ừ một tiếng, từng hạt mồ hôi theo cằm rơi xuống đất.

Trương Vi Dương thở dài một tiếng, "Cô nhóc kia thích cháu sao?"

Anh không trả lời, cắn răng, tiếp tục chống đẩy.

Trương Vi Dương lại than thở, ý vị sâu xa nói: "Lục Kiều, lúc chú còn trẻ cũng giống như cháu vậy, cũng từng kích động, thế nhưng chỉ là kích động mà thôi, thường thường đến cuối cùng, cháu sẽ phát hiện, chính thức đến với nhau, không phải là vì yêu, mà vì là thích hợp."

Lâm Lục Kiều làm xong cái cuối cùng, chống người đứng lên, nhìn về phía Trương Vi Dương, ánh trăng mờ ảo yếu ớt, mơ hồ chiếu lên bóng dáng anh, nhìn không rõ lắm, anh hơi nheo mắt, trên mặt toàn là mồ hôi, trên tay toàn là bùn, anh phui phui tay, dường như đùa giỡn nói:

"Thôi đừng chém gió nữa, chú nói chú và thím không yêu nhau? Thím và người đàn ông khác nói hơn một câu, cháu thấy chú cũng nóng lòng muốn quăng cái ghế lên đó."

Trương Vi Dương cười nhạt nói: "Tình cảm cũng có thể bồi dưỡng, ngay từ đầu chú và cô ấy kết hôn quả thật không có tình cảm, nhưng ở cùng nhiều năm như vậy, từ chỗ không có tình cảm cũng có thể phát sinh tình cảm, hiểu không? Cho nên không có gì là không đi qua được, không có người này, bước tiếp, gặp gỡ, đến cuối cùng, cũng sẽ biến thành yêu, đây chính là hiện thực."

Ánh mắt Trương Vi Dương càng ngày càng sâu xa, còn nói: "Hiện thực là như vậy, còn không phải là số ít, cháu tin không?"

Dĩ nhiên, đây chính là "Hiện thực", cũng không chiếm số ít.

Mặt khác hiện thực bi thảm không ngừng phơi bày tình hình tàn khốc của xã hội này.

"Hiện thực" cắt con mẹ nó đi.

"Hiện thực" thật con mẹ nó đáng thương, chẳng qua các người không chịu thừa nhận các người thay lòng mà thôi, có cần thiết phải cõng cái "Hiện thực" này không?

.....

Vài ngày sau đó huấn luyện, Nam Sơ và Lâm Lục Kiều chạm mặt cũng không nói chuyện, thường xuyên gặp nhau, thường xuyên bị né tránh, mấy lần, tầm mắt Nam Sơ đuổi theo gương mặt anh, cũng bị anh ung dung thản nhiên lướt qua.

Lúc ăn cơm, hai người cùng đưa tay lấy muỗng, hai tay vừa chạm vào, tầm mắt giao nhau, hai người tự tách ra, Lâm Lục Kiều dứt khoát nhanh chóng và xong hai miếng cơm cuối cùng, rời khỏi bàn ăn đi đến đỉnh nhỏ hút thuốc, sau đó Dương Chấn Cương cũng ra theo, ghé vào tai anh nói: "Kết quả bên kia có nhanh thôi, cậu kiên nhẫn một chút, đừng tự gây chuyện nghe không?"

Lâm Lục Kiều hút thuốc, không nhận được nhủ mày, "Lão Dương."

Dương Chấn Cương sững sờ.

Miệng Lâm Lục Kiều ngậm thuốc, quay đầu nhìn anh ta, giọng điệu giễu cợt: "Anh nha bị Mạnh Xử mua chuộc rồi hả?"

Dương Chấn Cương tức giận, đưa tay đẩy đầu anh, "Thúi lắm, anh là loại người như vậy sao?! Lão Dương cũng không phản bội chiến hữu!"

Lâm Lục Kiều cười tự giễu, xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy Nam Sơ đi ra từ cửa nhà ăn đang nhìn xung quanh, thu nụ cười, đứng lên, vỗ vỗ vai Dương Chấn Cương, "Tôi đi đây, anh ngưng đi."

Nói xong tắt thuốc, bỏ tay vào túi rồi đi.

Dương Chấn Cương quay đầu, nhìn thấy Nam Sơ trực tiếp đi về phía ngược lại, hoàn toàn không nhìn phía bên này một cái.

Dương Chấn Cương cười nhạt lắc đầu.

Tự mình đa tình cái gì chứ?

Cô nhóc người ta hoàn toàn không nghĩ muốn tìm cậu, sau này thẳng nhóc cậu thật sự phải ném mùi đau khổ rồi.

.....

Buổi tối hôm đó, Dương Chấn Cương mang đến một tin tức cho Lâm Lục Kiều.

Lúc đó, Lâm Lục Kiều đang dựa ngửa vào ghế, suy nghĩ làm thế nào tránh thoát những "ánh mắt" kia để đi tìm Nam Sơ.

Dương Chấn Cương đập cửa, ngay cả mí mắt anh cũng lười mở, "Vào đi."

Dương Chấn Cương nói: "Lục Kiều."

"Nói." Giọng Lâm Lục Kiều lười biếng.

"Bên kia phái một người tới đây."

"Phái tới làm gì?"

Dương Chấn Cương chậm chạp đẩy cửa, mới nói: "Ban tuyên truyền giám sát phòng cháy, vừa đúng mượn chương trình này tuyên truyền luôn, làm phim tuyên truyền phòng cháy cuối năm."

Vừa dứt lời, hành lang truyền đến một tràng tiếng bước chân lộp cộp, giày cao gót, bước chân khe khẽ, có thể nghe được là một người phụ nữ.

"Lục Kiều, đây là....."

Nhưng mà chẳng kịp chờ Dương Chấn Cương giới thiệu, cô gái kia đã mở miệng trước, trên mặt là nụ cười xinh đẹp, giọng nói uyển chuyển êm tai, "Lâm Lục Kiều, tôi là Hứa Uẩn."

Hứa Uẩn.

.....

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Editor: Thoa Xù

Từ sau khi tốt nghiệp trung học, cũng đã lâu rồi hai người không gặp nhau.

Trong trí nhớ Lâm Lục Kiều thì Hứa Uẩn kia để một mái tóc ngắn đen nhánh, da màu lúa mì, không mập cũng không gầy, lúc cười lộ lên còn có thể nhìn thấy răng hàm của cô nàng, cùng với người tóc dài trước mặt này, mặt trái xoan, so với nữ sinh cao cao gầy gầy có hơi không khớp lắm.

Hứa Uẩn cười cười, đưa tay với anh trước, "Thế nào? Không nhận ra mình rồi hả?"

Lâm Lục Kiều gãi gãi lông mày, đưa tay nắm lấy tay cô ta, rút về: "Không có, gặp bạn học cũ ở đây, có hơi lờ mờ." Sau đó, ánh mắt rơi trên quần hàm của cô nàng, nhíu mày, hơi trêu chọc nói: "Ồ, xem ra hoạt động cũng không tệ nha."

Dương Chấn Cương sợ anh càng nói càng không yên tâm, xen vào nói: "Đây là tham mưu trưởng ban giám sát phòng cháy, cậu đừng trêu chọc như vậy."

Hứa Uẩn cười cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Lục Kiều, vô tình nói: "Không sao, bọn em bạn học cũ, lão Dương, ký túc xá của em ở đâu?"

Dương Chấn Cương đang định nói, Lâm Lục Kiều nhìn sang, "Ký túc xá gì?"

Hứa Uẩn: "Mình phải ở đây huấn luyện đến khi chương trình kết thúc, cậu không sắp xếp ký túc xá cho mình, vậy cậu bảo mình ở đâu hả?" Nói xong, lại còn hơi trêu đùa nói: "Dù sao hai chúng ta cũng quen biết nhau như vậy, hay là mình ở chỗ cậu luôn ha?"

Lâm Lục Kiều nhíu mày: "Đừng có nói lung tung, cũng đã qua bao nhiêu năm, cậu đó sao vẫn không da không mặt vậy chứ?" Sau đó lại nhìn về phía lão Dương, "Cô ấy muốn ở lại đây, sao trước đó không có ai báo cáo với tôi vậy? Sao tôi lại không biết chuyện này? Sao Mạnh Xử lại thế này? Hàng ngày đều muốn đặt người ở chỗ chúng ta, cũng sắp trở thành đại bản doanh của ông ấy rồi!"

Từ hồi trung học cô đã biết, anh chàng Lâm Lục Kiều này nói chuyện không bao giờ dịu dàng, vô cùng thẳng thắn, cũng không sợ đắc tội với người khác, tính tình này, khiến cho cô vừa yêu vừa hận nhiều năm như vậy, mặc dù sau đó có qua lại với vài chàng trai, tính cách ít nhiều đều có chút bóng dáng của Lâm Lục Kiều, cô không biết bản thân mình có sự cố chấp đối với người đàn ông này thế nào, rõ ràng có đôi khi anh ấy nói chuyện kiểu rất thích ăn đòn, nhưng hết lần này đến lần khác cô cứ thương đáng về cả lo phát phơ lều lỉnh đó của anh.

Nhưng cô luôn sẵn sàng gây khó dễ cho anh, Hứa Uẩn không nể mặt, "Cậu còn không vui lòng à, nghĩ hay lắm, cậu muốn tôi cũng không muốn đâu nhá! Lão Dương, ký túc xá của em ở đâu."

Lâm Lục Kiều bỏ tay vào trong túi, hừ vui vẻ một tiếng, "Cái tính khí thôi này của cậu làm sao mà lăn lộn lên được tham mưu trưởng thế?"

Về mặt Hứa Uẩn thay đổi, đưa lưng về phía anh, trả lời lại một cách mỉa mai: "Cái tính khí thôi của cậu đó, khó trách vẫn còn là một trung đội trưởng."

Dương Chấn Cương nhìn vô cùng vui vẻ, bị Lâm Lục Kiều phát hiện, lướt mắt qua, "Anh vui vẻ hào hứng cái gì chứ, dẫn người đi, tôi đến chỉ đội một chuyện."

Dương Chấn Cương nghe xong, mặt biến sắc, "Không phải cậu lại đi trêu chọc Mạnh Xử phát hỏa nữa chứ? Quên sạch năm trăm cái hít đất nhanh vậy sao?"

Lâm Lục Kiều lạnh lùng liếc nhìn anh, ánh mắt sắc bén như dao, dao chọc thủng tim, "Có phải anh đã sớm biết chuyện này rồi không?"

Dương Chấn Cương đứng lúc liếc nhìn, ý tứ rõ ràng.

Lâm Lục Kiều cười lạnh: "Anh nói như thế nào? Tuyệt đối không phản bội chiến hữu?! Bây giờ tôi chỉ còn thiếu bị anh đưa lên thớt của Mạnh Xử để cho người ta chém thôi!"

"Chuyện mà Mạnh Xử muốn làm, tôi có thể ngăn cản sao? Lục Kiều, cậu đó đã liên lụy người vô tội, lão Dương thật sự không có làm chuyện có lỗi với cậu."

Nói đến đây, Lâm Lục Kiều đã xoay người cầm mũ đội lên đi ra ngoài.

Dương Chấn Cương ở phía sau không ngừng than thở.

Hứa Uẩn nghe được hơi sùng sốt, một lúc lâu không lấy lại tinh thần, đến khi lão Dương nói với cô: "Đi thôi, cố vấn Hứa, anh dẫn em đến ký túc xá."

Hứa Uẩn nhìn tấm lưng kia, tâm tư trầm xuống, quả thật, gặp được anh, trong lòng phần khởi kích động, vui sướng.

Cô còn nhớ rõ khi học trung học, nhóm của Lâm Lục Kiều và Đại Lưu nói chuyện làm việc hơi phô trương hơn các bạn nam trong lớp, cũng không phải là kiêu kiêu ngạo làm người ta chán ghét, sự phô trương của bọn họ là bẩm sinh, tướng mạo đẹp, giữa hai lông mày là sự du côn tà khí, lúc cười lộ lên khóe miệng không đúng đắn cũng khiến người ta nghĩ đến --

Tình yêu.

Được người như vậy yêu, sẽ là mùi vị gì?

Cô đã từng tưởng tượng, bên cạnh cô cũng có không ít nữ sinh tưởng tượng như vậy, cô biết, làm sao mà biết được chứ --

Đó là trường trung học tốt nhất tỉnh, có thể đầu vào đều là người có thành tích tốt, hoặc là có chút của cải, hoặc là hoặc là học sinh giỏi nhất nhì từ huyện khác được đặc biệt tuyển vào, tất cả mọi người đều có sự kiêu ngạo riêng. Nữ sinh thì càng quá mức hơn.

Hứa Uẩn cũng có, cô kiêu ngạo đến nỗi chưa từng lộ ra chút tâm tư này cho ai, nhưng cuối cùng lại bị Đại Lưu trêu chọc, nhưng cô cũng ngậm chặt miệng không chịu thừa nhận, có lần bị Đại Lưu ép hỏi gấp, cô mở miệng mắng: "Ai thích cậu ta, thích cậu ta còn không bằng thích một con chó, hai người lưu manh, mình ghét cậu ta."

Có lẽ về mặt của cô lúc đó thật sự có hơi nóng nảy, Đại Lưu ngượng ngùng, sau đó cũng không dám nhắc lại.

Lúc ấy rất nhiều nữ sinh cũng rơi vào cái vòng lẩn quẩn như vậy.

Thích anh ấy, tự nhiên sẽ không thừa nhận, nữ sinh có chút gan dạ dám thừa nhận ngược lại thành đối tượng công kích của một số người, sau đó cuối cùng cũng không có ai dám thừa nhận.

Mà mạch nước ngầm phía sau những việc đó đã bắt đầu khởi động, bản thân Lâm Lục Kiều lại không biết chút gì hết, thỉnh thoảng có thể có thêm mấy bức thư màu hồng ở dưới bàn cũng bị Đại Lưu cướp đi mở ra xem, Lâm Lục Kiều chỉ dựa vào ghế, cúi đầu cười cười không nói.

Anh chỉ sẽ chỉ thảo luận với Đại Lưu về súng, tấn công, quân hàm....Chút tâm tư nhỏ bé đó của nữ sinh đương nhiên anh không biết, có đôi khi là thật sự không biết, nhưng có lúc là Lâm Lục Kiều giả bộ ngu, cô có thể nhìn ra. Anh giống như cuốn từ điển bách khoa, đặc biệt là về thiết bị quân sự, sau giờ học nam sinh trong lớp cũng đặc biệt thích vây quanh anh nói về những cơ giáp chuẩn bị chiến đấu kia, hề hỏi thì anh đáp, cũng sẽ không có ý khoe khoang, ở chung đặc biệt thoải mái, trong lớp không ít nam sinh xem anh như nam thần, chỉ có một người, Hứa Uẩn nhớ, là bạn cùng bàn với cô trước kia, không quan tâm quân sự, cả ngày chỉ biết đi học, tan học thì giải bài tập, mới mười mấy tuổi mà đầu tóc cũng đã hoa râm.

Thỉnh thoảng cả đám nam sinh sẽ vây quanh Lâm Lục Kiều ở phía cuối phòng học để thảo luận chuyện về trường quân đội.

Bạn cùng bàn của cô hừ lạnh một tiếng, "Không có tiền đồ, làm lính là không có tiền đồ nhất."

Hứa Uẩn tò mò hỏi lớn lên cậu ta muốn làm gì, kết quả người này cười lạnh nói muốn làm nhà nghiên cứu khoa, Hứa Uẩn cảm thấy về kiên quyết của cậu ta, quả thật có thể, bạn cùng bàn rất cố gắng học tập, qua mỗi kỳ thi đều giữ vững ngôi đầu bảng, còn Lâm Lục Kiều thì không giống vậy, anh ấy cảm giác học tập chính là chơi đùa, không quan tâm đến thành tích thứ hạng, thi xong trở về nhà ngủ cho ngon.

Sau này mới nghe Đại Lưu nói, "Ông già cậu ấy lập quy củ cho cậu ấy, hạng nhất hạng nhì không quan trọng, thi lọt vào top ba không bị đánh. Cậu ta đó, không có ý chí chiến đấu gì cả, có thể bảo vệ tánh mạng là được rồi, sau này cậu ta muốn thi vào trường quân đội, điểm số nhiều hơn cũng không chỗ dùng. Có chút thời gian còn không bằng về nhà đánh hai ván cờ với ông cụ."

Nghe xong lời kia, Hứa Uẩn đột nhiên cảm thấy bạn cùng bàn của cô có hơi đáng thương.

Cậu ta liều mạng muốn bảo vệ vị trí đầu bảng, học đến tóc hoa râm, người ta hoàn toàn không thèm; cậu ta vẫn luôn xem Lâm Lục Kiều là đối thủ, mà người ta vốn không coi trọng cậu ta.

Hứa Uẩn nhìn ra, đàn ông như vậy, đời này khó gặp người thứ hai, ít nhất, cô không gặp được, cho nên nhớ mãi không quên.

.....

Xe Lâm Lục Kiều vừa lái vào chi đội, có người cản lại, anh quay cửa kính xe xuống, ngẩng đầu lướt mắt một vòng, Lâm Mân đứng ở ngoài cửa sổ, vỗ mui xe của anh, "Tới đây, anh, xuống nói chuyện chút đi."

Lâm Lục Kiều không để ý, "Anh đi tìm Mạnh Xử, em chờ chút."

Lâm Mân kéo cửa sổ xe anh nói, "Đừng đi, Mạnh Xử đang họp, anh xuống đi, em với anh nói chuyện chút."

Lâm Lục Kiều mở dây an toàn, đẩy cửa xe ra đi xuống, đóng lại, dựa vào cửa xe, cúi nhìn Lâm Mân, liếc mắt sang chỗ khác, nói: "Làm gì?"

Lâm Mân cười thần bí, "Đợt trước em cùng ba đến nhà anh, vừa lúc Mạnh Xử cũng ở đó, anh đoán xe em nghe ba anh và Mạnh Xử nói gì?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu châm thuốc, "Thừa nước đục thả câu thì đừng nói."

Lâm Mân méo miệng, cũng biết người này không dễ dụ, "Ba anh nói tìm cho anh một cô nàng, là một tham mưu trưởng, mới vừa lên chức đợt trước, ba anh thật sự thích cô nàng kia, bảo Mạnh Xử qua mấy ngày nữa để cho người ta vào trong đội của anh đó, anh đó có phải gần đây lại gây ra chuyện gì rồi không, khiến cho ba anh vội vàng tìm người quân anh?"

Về mặt Lâm Lục Kiều không ngoài ý muốn, người lại cao, râu mắt rảnh rang lướt nhìn cô, "Chính là chuyện này à?"

Lâm Mân: "Anh biết rồi?"

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc lá, thu hồi ánh mắt, lắc đầu, "Em đó báo đáp ân tình báo đến đâu rồi, với tốc độ này của em à, nghiệp vụ xuất sắc gian nan triển khai à?"

"Người đã đến trong đội rồi hả?"

Anh ngậm thuốc, rầm rì một tiếng, không nói lời nào.

Lâm Mân cảm thán, "Chắc chắn, thủ đoạn này của Mạnh Xử quả nhiên danh bất hư truyền, mạnh mẽ vang dội ha, bội phục bội phục."

Lâm Lục Kiều cười nhạo một tiếng, tắt thuốc lá, ném vào thùng rác bên cạnh, vỗ vỗ vai cô nói, "Anh cũng tặng em một tin, Mạnh Thần sắp kết hôn rồi."

Lần này đến phiên Lâm Mân suy sụp, "Kết hôn, sao em không biết? Kết hôn với ai? Cô ta ở đâu? Mạnh Xử đồng ý không?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô cười, "Không phải là không thích người ta sao? Hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Lâm Mân: "Anh có nói hay không?"

Anh miễn cưỡng: "Nói rồi anh có lợi gì?"

"Em nghe ba em nói rồi, anh và một nữ diễn viên có dính dáng không rõ ràng, nếu anh thật sự muốn chống lại ba anh, tốt nhất anh đừng đắc tội với em, nếu không lần sau ba anh đánh anh, em sẽ không nhận được giảm thêm hai chân lên đó."

"Anh sẽ sợ à?" Anh nhún mày, mặt mày phách lối.

Lâm Mân thua trận, "Được lắm, cùng lắm em giúp anh nhìn ngó ba anh một chút được không?!"

Lâm Lục Kiều xoay người mở cửa xe, "Quyết định như vậy, chuyện này là Đại Lưu nói với anh, miệng của cậu ta có thể có mấy phần chân thật, em tự quyết định đi, cô nàng kia là sinh viên đại học truyền thông, mới vừa tốt nghiệp không lâu, Mạnh Thần vừa tốt nghiệp thì đã lôi kéo người ta đi lĩnh chứng rồi, bị ba cậu ta biết được giam giữ một trận, trận đó mới đoạn tuyệt quan hệ cha con, tự em suy nghĩ đi."

Nói xong lái xe đi, Lâm Mân đứng tại chỗ không ngừng nghiêng răng.

.....

Cuộc họp ở lầu năm đã tan, một đám người lục tục bước ra khỏi phòng, Mạnh Quốc Hoàng đi ở phía trước, liếc mắt liền thấy bóng dáng cao lớn kia ở cửa phòng làm việc của mình, trong lòng hừ lạnh một hồi.

Lâm Lục Kiều ôm cánh tay đứng dựa vào tường, bước ra đều là mấy lão lãnh đạo, nhiều đều biết Lâm Lục Kiều, hiếm khi gặp gỡ, cũng vỗ cánh tay anh khen ngợi vài câu, "Thằng nhóc cậu lần này thi cử không tệ nha."

Lâm Lục Kiều đứng được ngay ngắn, cung kính chào theo nghi thức quân đội.

Mạnh Quốc Hoàng gọi người vào, cời nón lính đặt trên bàn, quay người hỏi: "Kết quả có rồi, cháu đứng nhất."

Cánh tay đang đóng cửa của Lâm Lục Kiều hơi dừng lại, từ từ đóng lại, "Chú Mạnh."

Anh gọi vô cùng chân thành, khác với nề nếp quy củ trước đây, Mạnh Quốc Hoàng nghe được, đây chính là kiểu đánh vào thân tình rồi, giống như khi còn bé có chuyện cầu xin ông vậy.

Mạnh Quốc Hoàng: "Có việc mau nói."

Lâm Lục Kiều đi tới trước bàn, "Lúc còn nhỏ cháu cảm thấy chú đặc biệt thấu tình đạt lý, cho nên có những lời cháu không muốn nói với ba, cháu liền thích nói với chú, cảm thấy chú có thể hiểu được, xem ra bây giờ, dường như chú và ba cháu là người cùng chiến tuyến?"

Mạnh Quốc Hoàng chau mày, ăn nói có ý tứ, hai mắt nhìn chăm chăm vào ông, ánh mắt sắc bén hơn mũi tên.

Lâm Lục Kiều giật nhẹ khóe miệng, "Lúc cháu còn nhỏ vẫn xem chú như hình mẫu trưởng thành của cháu sau này, thật sự, khi đó cháu đặc biệt thích chú, cảm thấy chú dãi nắng dầm mưa, người khác đều chạy ra khỏi đám cháy, còn chú dẫn theo những chàng trai chạy vào đám cháy, còn có một lần, nhà của Đại Lưu bị bén hơi ga, chú ôm bình ga chạy ra ngoài cửa, cháu vẫn nhớ rõ ràng, chú mặc bộ đồ phòng cháy chữa cháy màu vàng, giống như ký hiệu cảnh báo, chột lóe chột tắt. Cháu mặc bộ quần áo này, phần lớn đều là công của chú, ba cháu cũng nói, công trạng của cháu có một nửa là của chú"

Mạnh. Chủ điều cháu vào đại đội, huy động nhiều người như vậy, thư ký Trương, lão đội trưởng, cháu ỏn thỏa rồi, nghiêm túc đọc sách, kiểm tra thi cử; bây giờ còn phải tìm vợ giúp cháu nữa, Hứa Uẩn là bạn thời trung học của cháu, người này đã vô cùng chán ghét cháu ngay từ thời trung học, cảm thấy cháu rất thô thiển, bọn cháu thật sự không thích hợp, cháu nói thật, đừng quay đầu làm chậm trễ con gái người ta."

Mạnh Quốc Hoàng cẩn thận suy nghĩ một chút, đây có lẽ là đoạn nói chuyện dài nhất của Lâm Lục Kiều với ông trong bao nhiêu năm qua.

"Làm sao cháu biết con gái người ta chán ghét cháu? Cháu suy nghĩ nhiều, người ta thật sự thích cháu, chú đã hỏi ý của nó rồi, rất là sẵn lòng."

Lâm Lục Kiều nóng nảy, "Chú đang buồn người đấy à, cô ấy sẵn lòng nhưng cháu thì không muốn."

Mạnh Quốc Hoàng nổi giận, vỗ bàn một cái, giọng như sóng lớn: "Cháu ở đây nói một loạt lời vô dụng với chú, chuyện này cũng không phải là ý của một mình chú, ba cháu cũng có ý này, nếu cháu thật sự không phục, về nhà tìm ba cháu nói đi, đừng ở đây chơi chiêu bài tình cảm, thật sự không thích Hứa Uẩn, cũng được, chuyện này cứ để đó, bây giờ cháu giải quyết cho thỏa đáng chuyện thẳng chứ đi, nếu không thỏa, cháu tự gánh chịu đi!"

Ý tứ trong lời nói này của Mạnh Quốc Hoàng rất rõ ràng, có ý kiến thì về nhà tìm ba của anh đi.

.....

Trong ký túc xá, Từ Á vừa vào phòng thì lập tức tám chuyện với hai người kia, "Có một nữ cổ vấn vừa được điều đến đội, tên là Hứa Uẩn, nghe nói còn là bạn thời trung học của đội trưởng Lâm đấy."

Nghiêm Đại trang điểm xong, sẵn sàng để ghi hình, "Có đẹp không?"

Từ Á: "Tạm được, không thể nào so sánh được với minh tinh, coi như là xinh đẹp trong đám người qua đường đi, rất kiêu ngạo, nói chuyện với cô ta cũng không để ý đến mình."

Nghiêm Đại hừ hừ, "Người ta là cổ vấn, cô còn mong đợi người ta liếm mặt ký tên à?"

Từ Á cũng không phải ý này, "Không phải, vừa rồi ở ngoài cửa tôi nghe Tiểu Cửu và chỉ đạo Dương nói chuyện, ý trong lời nói là, cô nàng này được điều tới đây, nghe nói là muốn tác hợp cho đội trưởng Lâm đấy. Cô ngấm lại xem, một trung đội trưởng có xứng với tham mưu trưởng không? Thân phận của đội trưởng Lâm chắc chắn không đơn giản."

Nam Sơ chậm rãi đứng lên, nhai kẹo đi ra ngoài, Từ Á ở phía sau la lên, "Chị đi đâu đó?"

Nam Sơ cũng không quay đầu lại, giọng nói lười biếng, "Đi nhà cậu ha."

.....

Nam Sơ đứng trước bồn rửa tay, mở vòi nước, Hứa Uẩn đang cúi đầu rửa mặt, buộc tóc đuôi ngựa, lúc lau mặt ngẩng đầu nhìn gương, ánh mắt của hai người chạm vào nhau, Hứa Uẩn cười với cô, "Nam Sơ à, tôi biết cô."

Nam Sơ cảm thấy kinh ngạc, cười lại: "Tham mưu trưởng Hứa."

Hứa Uẩn: "Cô rất đẹp."

Kiểu khen ngợi này xuất phát từ nội tâm, hoặc là có thể nói, Nam Sơ đúng là cô gái xinh đẹp nhất mà Hứa Uẩn gặp được từ trước đến nay, bao gồm cả diện mạo và đáng người.

Nam Sơ cúi đầu, từ từ rửa tay, "Cám ơn."

Rửa tay xong, cô tắt vòi nước, đi ra ngoài, bên ngoài nhà vệ sinh chính là góc hành lang, Lâm Lục Kiều ôm cánh tay đứng dựa vào tường, hình như đang chờ người, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, lại đều tự dời đi.

Nam Sơ cong cong khóe miệng, giọng nói truyền đến từ phía sau, "Cậu đã đến rồi?"

Lâm Lục Kiều ừ một tiếng, tầm mắt lướt qua phía sau Nam Sơ, Hứa Uẩn bung chậu nước rửa mặt đứng ở đằng kia, vẻ mặt của anh càng không kiên nhẫn, "Tìm tôi làm gì?"

Hứa Uẩn nói: "Cậu chờ mình một chút, mình về phòng thay quần áo khác rồi ra." Nói xong, liền chạy về ký túc xá của mình.

Nam Sơ nhìn anh chăm chăm một lát, thân nhiên lướt tầm mắt sang chỗ khác, mặt không biến sắc lướt qua anh, đi về ký túc xá.

Đi qua bên cạnh anh thì nghe anh ho khan một cái.

Nam Sơ không để ý.

Anh lại ho hai tiếng rõ ràng, lời kéo cô, "Em chờ một chút."

Nam Sơ quay đầu lại nhìn anh, Lâm Lục Kiều buông lỏng tay, dựa vào tường, nhìn cô, vừa định nói chuyện, một người bung chậu rửa từ phía sau bước đến, là Lưu Hạ Hàn, lên tiếng chào hỏi Nam Sơ, lại gọi đội trưởng Lâm, bước hai bước, dường như sức nhớ ra gì đó, xoay người trở lại trước mặt Nam Sơ, "Anh mới vừa nghe chỉ đạo Dương nói, ngày mai sẽ huấn luyện trèo thang gác vào tòa nhà (*) đó, hai người một tổ, em tìm được người chưa? Hay là hai chúng ta một tổ đi."

(*) Raw là 钩梯攀楼 □ câu thê tám lâu: đại khái là kiểu trèo thang mà cái thang này đặt dựa vào tòa nhà.

Anh mắt Lâm Lục Kiều chột sâu, đôi mắt nhìn chăm chăm Nam sơ.

Nam Sơ suy nghĩ một chút, "Ngày mai rồi tính."

Lưu Hạ Hàn gật đầu, quay đầu nói với Lâm Lục Kiều: "Được, đội trưởng Lâm, anh cũng đi ngủ sớm một chút."

Lâm Lục Kiều nhìn anh ta, khịt mũi cười lạnh, "Anh cũng vậy."

Lưu Hạ Hàn rời đi.

Trên hành lang lại còn lại hai người, Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, "Có chuyện gì không? Không có gì thì em vào đây."

Mắt Lâm Lục Kiều xéch lên: "Cái người này là thái độ gì đây, có phải hôn một chút mới thành thật lại không?"

Nam Sơ liếc anh, "Cút."

Người này thật sự là da mặt dày mà.

Lâm Lục Kiều lướt mắt nhìn bốn phía, xác định không có ai, mới giật nhẹ khóe miệng, đe dọa nói: "Ngày mai không cho chung tổ với anh ta, nghe không?"

"Người trông được à?"

"Trưa mai cơm nước xong anh ra sau núi chờ em, em dám không tới thử xem?"

"Em không đi, anh với tham mưu trưởng Hứa của anh đi đi, còn lâu em mới đi."

Nam Sơ không nhịn được trêu chọc anh.

Lâm Lục Kiều tròn mắt, "Em nhắc cô ấy làm gì chứ?"

"Không nói nữa, em vào đây."

Lâm Lục Kiều kéo cô, hạ thấp giọng: "Trưa mai ăn xong sớm một chút rồi đến nha, đừng để người khác thấy, nghe không?"

Nam Sơ tròn mắt, hắt anh ra: "Em có nói muốn đi sao?"

Mẹ nó, cô nhóc này.

.....

Hứa Uẩn thay đồ đi ra, Lâm Lục Kiều dựa vào tường, ngược đầu, nghe tiếng bước chân, cúi đầu nói: "Gọi tôi tới đây làm gì?"

Hứa Uẩn sửa cổ áo lại một chút, lấy hết dũng khí, "Lâm Lục Kiều, hai chúng ta thử một chút thôi."

Người đàn ông dựa tường sừng sờ, giống như nghe chuyện cười, có hơi không thể tin, "Cô nói cái gì?"

Sau lưng còn có mấy binh lính tới lui rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi, nhao nhao dừng bước lại.

Hứa Uẩn cũng không quan tâm, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, nói: "Em hiểu rõ anh đang độc thân, mấy năm nay đều vậy, từ trung học em chỉ thích anh, khi đó lòng tự trọng quá cao, khi đó cứ mãi nói ngược, rõ ràng trong lòng rất thích, nhưng mà ngoài mặt lại làm bộ như ghét bỏ, sau đó lại biết anh thi trường quân đội, nhiều lần muốn hỏi Đại Lưu hỏi về anh, nhưng cũng không đủ can đảm. Nhưng em cảm thấy, bây giờ chúng ta gặp nhau là một duyên phận, em không thể trốn tránh nữa, em thật sự thích anh, em muốn đi cùng anh."

Lâm Lục Kiều rũ mắt nhìn cô, "Cô cảm thấy đây là duyên phận?"

Hứa Uẩn cúi đầu nói: "Có lẽ cũng có yếu tố con người, nhưng cũng là một phần duyên phận, không phải sao?"

Không đợi Lâm Lục Kiều nói gì, đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, nhóm lính phòng cháy vung vẩy chậu rửa mặt bàn chải đánh răng khăn lông trong tay,

cao giọng hô hào, giống như là Hứa Uẩn mời viện trợ ở bên ngoài, sóng sau cao hơn sóng trước.

"Ở chung một chỗ!"

"Ở chung một chỗ!"

"Đồng ý với cô ấy đi!"

"Đồng ý với cô ấy đi!"

.....

Náo loạn như vậy, toàn bộ trung đội đều ra xem náo nhiệt.

Ngay cả sát vách cũng nghe được động tĩnh, ba cô gái cũng khoác áo bước ra ngoài, Nam Sơ đứng cuối cùng, trong miệng nhai kẹo, ánh mắt thản nhiên rơi trên người hai người.

Từ Á xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, gia nhập hỗn chiến: "Đồng ý với cô ấy đi! Đồng ý đi!"

Lâm Lục Kiều nhìn về phía Nam Sơ, trong ánh mắt đều là bất đắc dĩ.

Làn sóng ngày càng dữ dội, Lâm Lục Kiều bỏ tay vào túi, không thể nhịn được nữa, phát ra một tiếng rống dữ tợn, "Con mẹ nó cút hết cho tôi."

Tiếng reo hò chợt ngừng lại.

"Ba giây, không đi xuống lầu chạy quanh sân."

"Một."

Mới vừa đếm một, ồn ào một chút, vừa rồi người còn kín hết hành lang, trong nháy mắt đã trống rỗng, ngay cả cộng lông cũng không thấy.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn Hứa Uẩn, nói: "Tôi từ chối."

Hứa Uẩn chợt ngẩng đầu lên, đáy mắt chứa đầy ánh nước, "Anh đừng vội từ chối, em biết có thể bây giờ anh vẫn chưa thích em, nhưng Mạnh Xử cũng hi vọng.....cho hai chúng ta chút thời gian ở cạnh nhau....."

Lâm Lục Kiều hoàn toàn mất hết kiên nhẫn: "Mạnh Xử đồng ý với cô cái gì cô đi tìm ông ấy đi, tôi có người trong lòng rồi, hiểu chưa?"

Lời này, thật ra còn khiến người ta kinh ngạc hơn ba từ "tôi từ chối", người trong lòng Lâm Lục Kiều, nên là đáng về gì? Cô gái được anh yêu, nên là đáng về gì?

Loại ghen tỵ đó đang nảy sinh điên cuồng.

Nhưng niềm kiêu hãnh duy nhất khiến cô ta không thể không bình tĩnh lại, Hứa Uẩn nhanh chóng lau khô mắt, "Anh coi như hôm nay em thả rắm đi." Nói xong, xoay người rời đi.

.....

Sáng sớm huấn luyện leo thang, vẻ mặt Lâm Lục Kiều rất thối, mọi người cho rằng vì chuyện của Hứa Uẩn ngày hôm qua, bị mọi người trêu chọc nên tâm tình không thoải mái, cho nên suốt buổi sáng đều nghiêm mặt.

Lúc ăn cơm trưa, Lâm Lục Kiều nhanh chóng ăn cơm, liếc nhìn Nam Sơ, lập tức đi ra ngoài.

Anh tính đi tính lại, cảm thấy lúc này là lúc an toàn nhất, chắc là "con mắt" vẫn còn đang ăn cơm, chỉ cần Nam Sơ nghe theo anh, ăn nhanh lên một chút.

Lâm Lục Kiều dựa vào thân cây hút xong hai điếu thuốc mới thấy Nam Sơ đi tới, anh tắt thuốc đi, đi đến kéo người tới đây, kéo tới sau rừng cây nhỏ, "Sao lại trễ như vậy?"

Hai người giống như đôi tình nhân nhỏ, trốn phía sau cây.

Nam Sơ hừ hừ, "Em trốn người ta rồi mới tới được."

Lâm Lục Kiều xoa nhẹ đem nán tóc cô, "Anh cũng không đâu có tức giận, em tức giận gì chứ? Hôm qua anh nói thế nào? Buổi sáng em cố ý chọc giận anh đúng không?"

Nam Sơ dựa vào thân cây, ngước đầu, nhìn vào mắt anh: "Muốn nghe giải thích hả?"

"Nói đi." Về mặt này của Lâm Lục Kiều ngược lại cũng không phải là về mặt thật sự muốn nghe giải thích gì.

"Chỉ đạo Dương nói phải chăm sóc mấy cô gái, bảo nam nữ hợp lại, Từ Á thích Mục Trạch, em mà muốn giành Mục Trạch với cô ấy, người ta chắc chắn hận chết em, em đắc tội với Nghiêm Đại rồi nên không thể gây thêm chuyện nữa, nếu không ngày tháng sau này sẽ không dễ chịu gì, vừa nhìn đã biết Trịnh Bình có tình cảm với Nghiêm Đại, em có gấp gấp người ta cũng không nhất định chịu cùng đội với em, về phần Lưu Hạ Hàn --"

Tay Lâm Lục Kiều chống trên thân cây, không đợi cô nói xong, cúi đầu cắn môi cô, dùng sức mút lấy, đầu lưỡi cạy môi cô ra, nhanh chóng xâm nhập, từng chút một, người này hôn cũng giống như bản thân anh vậy, rất bá đạo, không chừa lại chút cơ hội để thở nữa, tiến vào không chừa đường lui, hôn một lát, Nam Sơ không còn hơi sức, anh liên tục chiến đấu ở các chiến trường khác môi, mạnh mẽ cắn từng chút.

"Tên nhóc kia thích em."

Nam Sơ ôm cổ anh, nắm thật chặt, dán chặt vào anh, ngửa mặt ra, răng môi quăn quít, liều chết triển miên, vào khoảnh khắc này, hai người chưa từng trải qua đỉnh cao của tình yêu, nụ hôn này trở nên vô cùng vui sướng.

Nếu thích, vậy thì thích thôi, chưa từng nghĩ đến tương lai, ngay lúc này cũng chỉ muốn vùi cô vào trong xương cốt của mình.

Đây chính là Lâm Lục Kiều.

Hơi thở chính nghĩa, sạch sẽ lưu loát, cứng rắn kiên cố như sắt thép, nhưng bản thân anh có một tình cảm dịu dàng và tình yêu chân thành nhất trên thế giới.

Một khi đã yêu, sẽ liều chết không ngừng.

"Còn em thì thích anh nha." Cô nàng bị hôn đến thở hổn hển, ghé sát vào tai anh khẽ nói.

"Ông đây nhin em lâu quá rồi." Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor: Thoa Xù

Giữa trưa hè, từng cơn sóng nhiệt cuộn cuộn, sau lưng là cảnh sắc tươi đẹp, hắt bóng xuống, những đốm sáng ảm áp loang lổ, đằng sau gốc cây là hai con người đang quấn quýt triển miên.

Lâm Lục Kiều ấn Nam Sơ vào thân cây, cúi đầu hôn cô, môi lưỡi dây dưa, Nam Sơ khẽ than mấy tiếng trầm thấp, hé miệng, đẩy anh ra, "Thở không kịp nữa rồi này....."

Lâm Lục Kiều khẽ cười bên tai cô, nhẹ nhàng thở: "Thế lực của em..... Hôn em một cái thì đã không thở nổi rồi à, trước đó còn điều vô dương oai là muốn tìm cái chết hử?"

Nam Sơ vùi vào vai anh, néo một cái ngay cơ ngực anh, đầu Lâm Lục Kiều vùi vào cổ cô, rên lên một tiếng, cắn tai cô: "Nhẹ chút không được à?"

Nam Sơ rục rịch trong ngực anh, khẽ nói: "Thế lực của tham mưu Hứa được đó, hay là anh tìm cô ấy đi?"

Lâm Lục Kiều cười xấu xa nói mấy câu bên tai cô.

Nam Sơ nghe xong, mặt không đỏ tim không đập, không biến sắc, cười cười với anh, tay đã chụp lấy thắt lưng của quân đội bên hông anh.

Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc mắt nhìn, ngược lại hết sức thản nhiên, đuôi mắt nhếch lên cười, "Em có buông ra không đây, -- đây chính là khóa quân đội đó, lần trước đó là do em đâm cút chó thôi --"

Theo sau là một tiếng "lạch cạch", thắt lưng bị nói lỏng, quần lính lỏng lẻo, dây lưng bung ra, giắt trước bụng, giống như con rắn đang thè lưỡi, đang điều vô dương oai với anh đấy.

Lâm Lục Kiều cúi đầu xem xét: mẹ nó.

Nam Sơ vỗ vỗ tay, dựa vào thân cây, đôi mắt đen nhánh xoay chuyển, "Em tập thật lâu rồi đấy, khóa cài quân đội thật đúng là không tốt chút nào --"

Cô nhóc chết tiệt.

Vừa định lòi cô ra huấn luyện một trận, phía sau truyền đến một tràng tiếng bước chân, Lâm Lục Kiều lờm một cái, kéo Nam Sơ qua, xốc lên ném vào sau lưng cây, còn anh thì xoay người nhảy vào, trực tiếp đè thân hình rắn chắc lên người Nam Sơ.

Cô nàng bị anh đè phía dưới không nhúc nhích, nháy mắt mấy cái, lặng lẽ nói: "Là ai?"

Anh thờ dài một tiếng, ngón tay đạo đắp trước mặt Nam Sơ, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ trắng nõn của cô.

Nam Sơ nằm trên cỏ, sau lưng anh là ánh mặt trời, ánh sáng vàng hắt vào, chiếu lên bóng dáng người đàn ông hiếm khi dịu dàng đang ở trên người mình, lần này, thật là xuyên tim.

Nam Sơ ôm cổ anh, ngẩng mặt tiến lên, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng cắn liếm, hai mắt nhắm lại, rất là hưởng thụ, Lâm Lục Kiều vừa lắng nghe tiếng bước chân bên tai, vừa hôn cô, bàn tay cũng bắt đầu không thành thật, luồn vào từ dưới vạt áo cô.....

Nam Sơ cố nén không phát ra tiếng.

Dần dần, hơi thở của hai người từ từ nặng nề.....

Hơi nhin không được, than nhẹ ra tiếng, Lâm Lục Kiều dừng lại, chống đất, cười xấu xa với cô, hơn nữa còn là kiểu cười mang ý xấu xa hư hỏng.

Nam Sơ dùng chân đẩy hàng của anh, Lâm Lục Kiều trực tiếp đè cô lại, lập tức hôn lên môi cô, hai người náo loạn trong rừng cây, giọng nói ở bên ngoài vẫn chưa chịu ngừng.

"Không bị người ta nhìn thấy chứ?"

"Tất cả mọi người ngủ rồi, Nam Sơ không có ở ký túc xá, không biết đi đâu rồi?"

Là Từ Á và Mục Trạch.

Mục Trạch kéo cô nàng, "Đi, anh biết một chỗ, không có ai."

Từ Á thẹn thùng đi theo sau.

Nhưng mà chính là gò đất phía sau rừng cây nhỏ, bên cạnh có bụi cây che lại.

Trong chốc lát, chỉ nghe thấy mấy tiếng râm rì, hơi thở trầm đục và gấp gáp.....

Nam Sơ nhìn lại Lâm Lục Kiều, đôi mắt thật sâu nhìn anh, hình như thân dưới có cái gì đó chọc vào cô, theo bản năng rút người một cái, Lâm Lục Kiều đè cô lại, khẽ nói: "Anh không động vào em, đừng sợ."

"Anh cứng rồi."

Người đàn ông nằm trên người cô, trầm giọng ừ một tiếng, "Em chậm rãi lại cho anh, đừng động."

Nam Sơ ngửa đầu nhìn anh, trái cổ đàn ông nhô ra, lặn lên lặn xuống, trong nháy mắt không hề suy nghĩ, nhắm mắt ngửa đầu ngậm lấy điểm nhô ra đó, mút khẽ, dùng đầu lưỡi quẹt nhẹ nhẹ.

Cảm xúc mềm mại chạm vào, Lâm Lục Kiều giống như bị người ta dùng lông ngỗng nhẹ nhàng quét một cái, lòng ngứa ngáy khó nhịn. Trong nháy mắt, đầu óc âm âm nô tung, đôi tay giữ chặt bả vai Nam Sơ nhấn trở lại trên đất, hạ thấp giọng rống: "Em nha đừng tự tìm chết."

Nam Sơ nằm trên cỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, ánh mắt đảo vòng, hết sức bình tĩnh nói: "Làm đi."

Lâm Lục Kiều người này lại thô, con mẹ nó anh có cảm thú cũng không thể ôm con người ta làm ở chỗ này, người này sao lại thế chứ?

"Làm cái rắm!"

Cô nhóc long lanh: "Ồ đây đi, làm đi, em muốn."

Lâm Lục Kiều phun ra hai chữ: "Kim nén!"

"....."

Phía bên kia đã chuẩn bị rời đi, Lâm Lục Kiều thở ra một hơi, đứng lên, kéo người đi ra.

Nam Sơ phui phui rom rạ trên người, "Mười phút là xong chuyện."

Lâm Lục Kiều nhếch khóe miệng lắc đầu, "Không tệ, với cơ thể thằng nhóc đó đừng yêu cầu quá cao."

Nam Sơ ý vị sâu xa liếc anh nói, "Anh thì sao?"

Lâm Lục Kiều cười xấu xa, một tay ôm lấy eo của cô, một tay nắm cằm của cô, đẩy đẩy lên, ý tứ cảnh cáo: "Làm cho em khóc ròng, có tin hay không?"

Nam Sơ hừ một tiếng, cực kỳ khinh thường, cố ý khích anh: "Anh đừng có sớm xả ống đó, anh là một người đẹp rất bắt mắt." Nói xong, đẩy anh ra, đi ra khỏi rừng cây.

Xinh đẹp nhất = Ra sớm? (*) thật ra mình nghĩ chỗ này Nam Sơ chơi chữ gì thì phải.

Lâm Lục Kiều chống nạnh đứng tại chỗ, cắn cắn môi dưới, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cúi đầu, khịt mũi cười lạnh.

Chờ đó.

.....

Chương trình quay đang tiến vào giai đoạn cuối, toàn bộ huấn luyện trước mắt cũng là vì một trận tranh tài cuối cùng.

Hạng mục tranh tài được chỉ thị xuống, Lâm Lục Kiều nhận được tài liệu, hai chân bắt chéo đặt trên bàn, đang dựa vào ghế nghiên cứu, Hứa Uẩn vừa khéo đi vào, Lâm Lục Kiều lơ đãng ngẩng đầu quét mắt một vòng, có hơi lúng túng, gãi gãi lông mày, lấy chân xuống, chỉ vào cái ghế trước bàn, "Ngồi đi."

Hứa Uẩn ngồi xuống không nói tiếng nào.

Lâm Lục Kiều chỉ vào tài liệu, "Đây là cô nghĩ ra à?"

Hứa Uẩn gật đầu, hình như cũng không muốn nói chuyện với anh chút nào.

Người này không có cách nào kết nối mà, Lâm Lục Kiều bị tổn thương đầu óc, "Tốt xấu gì cũng nói một tiếng đi."

Hứa Uẩn: "Đúng, do tôi viết."

Lâm Lục Kiều: "Cô sửa đổi lại một chút, cái này không được, tôi không đồng ý."

Hứa Uẩn hừ lạnh, cảm thấy buồn cười, "Vì sao anh không đồng ý vậy, bên trên đều đồng ý, anh bảo tôi đổi thì lập tức đổi sao? Kiểm chuyện!"

Lâm Lục Kiều nghiêm nghị, "Thảo luận cho ra thảo luận, tôi không mang theo cảm xúc, nếu cô thật sự không ưa tôi, hãy nói với lãnh đạo đi, xin chuyển chuyện về, chứ cứ đâm chọc như vậy có làm việc được hay không?"

Mặc dù vẫn luôn hiểu, tên Lâm Lục Kiều này cứ như vậy, có gì nói đó, Hứa Uẩn ít nhiều gì cũng cảm thấy có hơi uất ức, dù sao thì mình cũng xem như là vào đội vì anh, vậy mà người này còn không cảm kích, từ chối lời tỏ tình của cô trước mặt mọi người không nói đi, còn không vừa mắt công việc của cô, lần này, mắt bắt đầu ánh nước rồi, lại gương mặt, hai mắt lưng tròng, "Không phải là tôi không ưa anh, là anh không ưa tôi đó, nhìn tôi không vừa mắt như vậy, vậy được, tôi xin chuyển về, chuyện còn lại tự anh đi nói với Mạnh Xử đi."

"Hứa Uẩn, có phải cô hiểu lầm cái gì rồi không?"

Hứa Uẩn bĩu môi, "Không có hiểu lầm, không phải chính là anh nhìn tôi không vừa mắt, liên quan đến tài liệu của tôi thì đều bói móc? Tôi thích anh thì sai sao? Anh cần phải đuổi người ra khỏi đội mới được sao?"

Lâm Lục Kiều ôm cánh tay, dựa người ra sau, nhún nhún nói: "Hai chuyện này có liên quan hả? Đơn giản là tôi không hài lòng với tài liệu của cô thôi, cuộc thi này là cô thiết lập nguyên tắc hả? Để cho ba cô gái mô phỏng hiện trường vụ cháy? Cô cảm thấy điều này có thể sao? Ngay cả súng nước họ cũng không gánh được."

Hứa Uẩn: "Đây không phải là ý của tôi, đây là ý của nhóm chương trình, người ta nhất định muốn quay như vậy, tôi đâu có cách gì? Tôi đã tính toán hệ số an toàn lớn nhất, có thể có vấn đề gì chứ. Mạnh Xử cũng đồng ý, nếu anh thật sự có ý gì, anh tìm Mạnh Xử nói đi. A đúng rồi, Mạnh Xử bảo tôi chuyển lời cho anh, nếu anh không đồng ý phương án A, chúng ta lập tức sử dụng phương án B."

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế, "Phương án B là cái gì?"

Hứa Uẩn nói: "Đám cháy thật sự."

Lâm Lục Kiều vùng tay: "Nói đùa à?!"

Hứa Uẩn: "Vậy thì phương án A không thương lượng nữa, rốt cuộc là anh đang lo lắng cái gì? Mô phỏng hiện trường vụ cháy mà thôi, sẽ có nguy hiểm gì chứ."

Tuy nói như vậy, nhưng mà đây là mô phỏng một đám cháy, không phải đám cháy bình thường, đám cháy có những thùng dầu có thể nổ tung bất cứ lúc nào, tuy nói là mô phỏng, nhưng nổ tung và lửa thì đều là thật, duy nhất một điểm không giống, bên trong có những hình nộm giả người bị thương, mỗi người bọn họ cần cứu ba hình nộm giả người bị thương ra thì lần huấn luyện này mới được tính là thành công.

Đêm trước cuộc thi, mấy nghệ sĩ đều được nhận lại điện thoại của mình, nhận được điện thoại của người đại diện.

Thống nhất qui cách, "Nhất định phải thành công, thất bại cũng đừng trở về, làm cho tốt, có thể dựa vào cái này làm bước ngoặt trở mình, có lẽ sẽ có chỗ tiến thân."

Chỉ có Thẩm Quang Tông nói với Nam Sơ, "Chú ý an toàn, thực sự không thể thi buông bỏ, sau này còn có rất nhiều cơ hội, dù sao cũng đừng cậy mạnh."

Trước khi tắt máy, Tây Cố la lên bên đầu kia điện thoại, "Cho em nói hai câu! Cho em nói hai câu!"

Thẩm Quang Tông không cho, lú lú nháo nháo, Nam Sơ mới nâng trán, "Đề cô nhóc nói với em vài câu đi."

Thẩm Quang Tông quăng điện thoại cho Tây Cố.

Tây Cố nhận lấy điện thoại, tâm tình kích động: "Nam Sơ Nam Sơ!"

Nam Sơ đứng ngoài hành lang gọi điện thoại, dựa vào tường, đêm khuya, ngoại trừ sao dày đặc, không có ai, cô cầm điện thoại nói nhỏ: "Nhớ chị hả?"

Tây Cố hơi đỏ mặt, quả thật, cũng đã qua hơn nửa tháng không gặp, ban đầu nói là nửa tháng có thể quay xong, vậy mà lại kéo dài hơn mấy ngày, giọng cô nhóc vừa nhẹ nhàng vừa non nớt: "Chị nhanh về đi! Mặc dù lúc chị ở đây anh Tông ngày ngày đều ghét bỏ chị, nhưng lúc chị vắng mặt, ngày nào anh ấy cũng nhắc tới chị, chị ở bên đó có ổn không? Có khổ cực hay không? Có bị thương không? Em nghe nói chị và Nghiêm Đại đánh nhau hả? Chị không có bị ức hiếp phải không? Em nói chị này nếu cô ta muốn đánh thì chị cứ hung hăng đánh trả đi, không phải sợ, Hàn tổng có thể giúp chị chèn chết cô ta!"

Nam Sơ cười, giọng nói dịu dàng hiếm thấy, "Xem ra em thật sự nhớ chị ha, chị về nhanh thôi, đừng nóng vội. Được rồi, không nói với em nữa, bên này chị phải tắt đèn. Ngủ ngon nha."

Cúp điện thoại, vừa quay đầu lại.

Một bóng người cao to dựa vào tường ánh mắt liếc nhìn cô, âm trầm hỏi: "Nói điện thoại với ai vậy?"

Nam Sơ nhìn xuống, kéo người vào trong nhà vệ sinh, "Anh đi đâu á?"

Lâm Lục Kiều chống cánh tay vào tường râm rì, "Mấy hôm nay ổn không?"

"Rất ổn." Nam Sơ nhìn anh cười nhạt, chợt nhớ lại một chuyện, về mặt lộ ra vẻ xa cách hờ hững. "À, hôm đó em nhìn thấy anh ngồi ăn cơm với tham mưu Hứa nha."

Lâm Lục Kiều giật mình: "Đừng có vu oan nhá!"

Nam Sơ nhú mồm, về mặt xa cách hơn, "Em vu oan?"

Lâm Lục Kiều dựa vào tường, buông cánh tay xuống, gãi gãi lông mày nói, có hơi lúng túng, nói: "Anh ngồi vào chỗ đó trước, sau đó người ta lại tới ngồi, rốt cuộc anh không thể bùng cái khay chuyên đi chỗ khác, không thấy là chỉ hai phút sau anh đã ăn cơm xong rồi hả?"

Mấy ngày nay ngoại trừ huấn luyện thì vẫn là huấn luyện, lúc chạm mặt hai người vờ như không nhìn thấy, cũng chưa nói được câu riêng tư nào.

Hai người đều là có khả năng giả vờ.

Anh chàng Lâm Lục Kiều này đúng là như vậy, là người thành thật nghiêm túc làm chuyện gì rồi thì làm đến say mê, trước giờ con người anh chính là như vậy, mặc vào một bộ quân phục, thắt dây lưng, lập tức lộ rõ vẻ cấm dục, ai mà tưởng tượng được tình trạng thức dậy riêng tư của anh ra làm sao.

Nam Sơ thích nhất chính là dáng vẻ thành thật nghiêm túc lúc huấn luyện của anh, đàn ông chính trực vùng lên lên sẽ dễ dàng kích thích sự kiêu căng trong cốt tủy phụ nữ.

Thỉnh thoảng lúc nghỉ ngơi, một đám người ngồi quanh dưới gốc cây, cô nhóc sẽ lén lén lút lút thừa dịp lúc không có ai chú ý để nhéo tay anh, ngón tay đàn ông xù xì thô ráp và có chút hơi nóng, ánh mắt cảnh cáo, -- đừng gây chuyện.

Nam Sơ đạt được mục đích, hài lòng nhú mồm. Không có ai chú ý, chút tình thú nhỏ bé của họ.

Lâm Lục Kiều liếc cô, lặng lẽ cười cười, mở nắp bình nước, ngửa đầu rót vào, tiếp tục quay đầu nói chuyện với bọn Tiểu Cửu. Chuyện nhập ngũ của bọn họ, chuyện chiến đấu phòng bị, nói tới trời nam đất bắc, thế giới đàn ông đầy nhiệt huyết, Nam Sơ phát hiện Lâm Lục Kiều hiểu biết rất nhiều, đường như chỉ hướng của anh không chỉ ở trước mắt, hình như anh đã đi qua rất nhiều nơi, hiểu rõ rất nhiều phong thổ, ngay cả người được gắn nhãn rắn rỏi trong làng giải trí - Lưu Hạ Hàn cũng nói, "Đội trưởng Lâm, anh thật sự là người đàn ông chính trực tâm huyết nhất mà tôi từng biết."

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười không nói.

Tâm huyết đó không phải là ra vẻ, là từ trong xương, đàn ông ông tâm huyết chính trực chân chính không phải thể hiện ở việc có bao nhiêu thiện chiến

đứng mảnh, có bao nhiêu mảnh liệt chiến đấu chống lại cái ác.

Anh có sự sáng khoái ân cừu của anh, có sự thấu tình đạt lý lẽ độ trí tuệ của anh, có cái nhìn đại cục của anh, làm việc căng chùng vừa phải, cũng có phẩm chất khí khái của riêng anh. Anh hiểu triết học, biết quân sự, hiểu lý luận, biết khoa học, cũng tôn trọng cõi đời này tồn tại bất cứ sự vật gì, mà những thứ này, đều là tản mát ra từ trong nội tâm anh, bẩm sinh đã như vậy.

Trong lòng anh có sự hư hỏng, hư hỏng ngang bướng, nhưng vừa phải; nội tâm lại có tình yêu to lớn, tình yêu này là sự thấu tình đạt lý, đối với người nhà, đối với người yêu, đối với anh em; trong lòng có trách nhiệm, đó là đối với quốc gia, đối với xã hội, đối với người dân.

Lâm Lục Kiều chính là như vậy.

Nam Sơ cảm thấy, cuộc đời này cô cũng không gặp được người thứ hai, chỉ người này, cô có thể yêu anh cho đến chết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nam Sơ ôm anh, khoan hồng độ lượng nói: "Ừm, em biết."

Lâm Lục Kiều gãi gãi mày, bỗng chốc đã bị cô gái nhỏ ôm đến rối loạn tâm tư, thiếu chút quên mất chuyện chính, điều chỉnh tâm tình, đẩy cô ra, "Nói chuyện nghiêm túc với em."

Nam Sơ cười, "Vậy trước đó anh không nói chuyện nghiêm túc sao?"

Anh ngoắc miệng cười xấu xa, cúi đầu摸摸 lên môi cô, mới miễn cưỡng dựa người vào tường, "Như vậy mới là không phải chuyện nghiêm túc."

Hai người đã lâu không ở chung một chỗ, ban đêm nguyệt hắc phong cao, còn trong không gian nhỏ hẹp thế này, người có tình muốn làm chút gì đó, Nam Sơ đưa tay ôm cô anh, chủ động nhón chân dán lên, môi còn chưa kịp chạm vào, đã bị Lâm Lục Kiều đưa tay ngăn lại, "Đừng, anh có chút không kiềm chế được."

"Được tiện nghi còn khoe mẽ?" Nam Sơ lùi ra, hừ lạnh.

Lâm Lục Kiều không cười, nắm hai vai cô, xoay người, đối diện với cô, trịnh trọng nói: "Lời tiếp sau đây, tốt nhất nhớ kỹ, nghe không?"

Nam Sơ gật đầu, "Nói đi."

Lâm Lục Kiều: "Ngày mai các em vào đám cháy, mỗi người sẽ có một bộ đàm, khóa đầu đã dạy cách dùng cho các em rồi, còn nhớ không?"

Nam Sơ lắc đầu, "Quên rồi."

"..."

Lâm Lục Kiều quả thực muốn cầm lấy cây lau nhà bên cạnh đánh lên đầu cô.

"Khi lên lớp thì em làm gì hả?"

Nam Sơ đứng lý hợp tình: "Ngắm anh."

"..."

Kỳ quái rồi.

Lâm Lục Kiều dùng sức nheo mắt cô, "Ngày mai sẽ dạy lại một lần, ánh mắt đừng phóng lên người đàn ông, nghe không?"

Nam Sơ vội vàng gật đầu, nhin không được lại nổi lên suy nghĩ muốn hôn một cái, bị Lâm Lục Kiều kéo về lại, nhướn mày giáo huấn: "Nói với em, nghe cho kỹ, đừng động tay động chân."

Thấy anh nghiêm túc nhìn mình, rốt cục Nam Sơ cũng thành thật lại.

"Ngày mai phát bộ đàm cho em, em nhớ số cho rõ, 119. 234 đây là kênh cộng đồng, mọi người đều có thể nghe thấy, 119. 521 đây là kênh riêng, đến

lúc đó em trực tiếp nhấn đến kênh hai, chỉ có hai chúng ta có thể nghe được, em gặp phải vấn đề gì có thể lên kênh hai gọi anh, nghe không?"

Nam Sơ hơi ngừng một chút, cười xán lạn: "521, anh có ý gì hả?"

Lâm Lục Kiều gãi gãi mày, "Không có ý gì hết, chỉ tùy tiện chọn thôi."

"Cắt, đừng giả vờ."

"Nhớ chưa?"

"Biết - - đến đây, hôn một cái nào." Nam Sơ nhón chân, dán lên.

Lâm Lục Kiều đẩy ra, xách cô lên, "Chuyện này rất nghiêm túc, đám cháy không phải chuyện đùa, dù là mô phỏng cũng rất nguy hiểm, sóng xung kích của vụ nổ xăng dầu rất mạnh, bình thường anh đã dạy các em tranh thủ thời gian thể nào rồi, một khi lỡ mất thời cơ tốt nhất, em phải thoát ra, bằng không ở lại bên trong chính là vật hi sinh, hiểu không?"

Tuy rằng biết chỉ là quay hình chương trình, nhưng xăng dầu không có mắt, bọn họ lại đều là người mới, không chừng có thể làm ra đến họa thiêu thân.

"Anh lo lắng cho em, sợ em chết hả?" Mắt cô phát sáng.

Lâm Lục Kiều: "Bớt đùa giỡn lại đi."

Nam Sơ bỗng nhiên đưa tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, đầu cọ sát trước ngực anh, "Sau này, anh cũng phải chú ý an toàn, đừng để bản thân gặp nguy hiểm."

Thật lâu sau, trên đỉnh đầu vang lên một tiếng lười nhác, "Ừm."

Lâm Lục Kiều dựa vào tường, đưa tay ôm lấy cô, hai bóng lưng triền miên.

Đêm này, tựa hồ có vẻ đặc biệt dài.

...

Không ngờ, cư nhiên trận đấu lần này chỗ lãnh đạo đều xuống dưới quan sát, Lâm Lục Kiều vừa dẫn người ra tập thể dục buổi sáng xong, đã thấy từ ngoài cửa có hai chiếc xe quân dụng lái vào, Mạnh Quốc Hoàng và vài lãnh đạo khác cùng nhau bước xuống, chỉ đạo Dương sốt ruột hoảng hốt chạy tới, "Nhanh lên, Mạnh Xử xuống đến nơi rồi."

Lâm Lục Kiều đi qua chào theo quân lễ, nói với Mạnh Quốc Hoàng: "Sao chú lại đến đây?"

Ngoài xe quân dụng quân trang một hàng thẳng tắp, so với bình thường mở đại hội còn lớn hơn, Mạnh Quốc Hoàng hừ nhẹ một tiếng: "Tôi đến còn phải báo cáo với cậu sao?"

Lâm Lục Kiều ngưng ngừng, miệng lão gia tử càng ngày càng lợi hại rồi.

Chỉ đạo Dương dẫn vài vị đi vào bên trong, Hứa Uẩn chẳng biết từ lúc nào đã đi tới, đứng cạnh Mạnh Quốc Hoàng, để lại một mình Lâm Lục Kiều ở phía sau, chỉ còn ba đến năm người ở đây, từng người một, đứng đối diện với anh.

Thôi quên đi.

Giờ cơm trưa, Mạnh Quốc Hoàng nói với Lâm Lục Kiều, "Buổi chiều các nhà tài trợ của chương trình sẽ đến quan sát, cậu cho người theo bảo vệ họ."

Lâm Lục Kiều ngậm tăm tựa vào ghế, "Không ngờ nơi này lại biến thành nơi tham quan rồi sao?"

Mạnh Quốc Hoàng trừng mắt nhìn anh, "Kỳ cuối này, đưa người ta đến quan sát, làm nhanh cho bọn họ kết thúc sớm, mấy ngày nay, trong đầu ta buồn đến phát ngán."

Lâm Lục Kiều, "Chú mà còn sợ gì sao?"

Mạnh Quốc Hoàng đặt đĩa xuống, bắt chéo tay trước mặt nói: "Còn không phải do cậu sao?"

Lâm Lục Kiều không nói gì mà nhún vai, bên cạnh là các tân binh đang ăn cơm, ánh mắt Mạnh Quốc Hoàng liếc qua, tầm mắt dừng trên người Nam Sơ quét mắt một vòng, nâng cằm, ánh mắt ý nói, - - là cô gái này?

Lâm Lục Kiều ngậm cây tăm, nhấp lên nhấp xuống, không lên tiếng.

Mạnh Quốc Hoàng hừ lạnh, "Tiền đồ! Từ nhỏ ta đã cảm thấy đứa nhỏ cậu ánh mắt không giống với người khác, vẫn rất nông cạn! Trốn không thoát thói hư tật xấu của đàn ông! Cậu thấy hai người các cậu đáng tin sao? Cậu cả ngày dài nắng dầm mưa, cô nhóc đó có thể chịu được? Trong cái đầu này của cậu nghĩ gì vậy?"

Lâm Lục Kiều lấy cây tăm xướng: "Chú cứ mắng chửi đi, cố gắng mắng thêm vài câu, có thể mắng tỉnh được con sao?"

Mạnh Quốc Hoàng tức giận đến thiếu chút là ném chén đi, "Cậu bị cho uống thuốc đến mê muội rồi?"

Không nói đến có hay không, nếu như thực là như vậy, cô nhóc kia là từ khi nào đã cho anh uống rồi?

...

Buổi chiều, trước lúc huấn luyện, lãnh đạo ngồi một hàng, Nam Sơ thế nào cũng không nghĩ tới có thể trong đội phòng cháy nhìn thấy vị Tướng thiếu kia.

Tướng Cách một thân tây trang trắng thớm đứng dưới gốc cây, bên cạnh còn có hai người cầm dù che, hiển nhiên là một thiếu gia nhà giàu mà, ánh mắt nhìn chăm chú Nam Sơ.

Nghiêm Đại nhìn Nam Sơ một cái, châm chọc khiêu khích nói: "Kim chủ của cô đến kìa."

Tin tức hơn nửa tháng trước còn rành rành trước mắt, diễn viên tuyến 18 và Tướng nhị thiếu đêm khuya đưa xe bị bắt vào cục cảnh sát, trong báo lá cải còn nói, ám chỉ cô quyến rũ Tướng Cách, nói Tướng Cách chính là kim chủ sau lưng cô. Nam Sơ giật nhẹ khóe miệng, lườm Nghiêm Đại một cái: "Lo tốt cho chính mình đi."

Lâm Lục Kiều đang kiểm tra từng cái trang bị.

Đi đến trước mặt Nam Sơ, xách đai lưng của cô, lại kiểm tra móc khóa, cúi đầu, dùng kẻ răng nói: "Ánh mắt đừng nhìn lung tung, nhớ kỹ lời anh nói."

Nam Sơ nghiêm túc cúi chào anh, cô gái nhỏ mặt mày xinh đẹp.

Lâm Lục Kiều bị cô chọc cười, méo mó khóe miệng, "Đức hạnh."

Dưới bóng cây Tướng Cách nhìn chăm chăm Nam Sơ không chớp mắt, trợ lý bên cạnh nhắc nhở: "Ông chủ nhỏ, nếu không chúng ta lùi lại? Chẳng may nếu nổ chúng anh, cũng không phải chuyện đùa."

Trên mặt Tướng Cách treo một nụ cười, "Cậu đi nói với tổ chương trình đưa một cái bộ đàm."

Trợ lý hơi chần chờ, "Ách, ngài muốn thứ kia làm gì?"

Tướng Cách trừng mắt nhìn anh ta, "Nói nhiều vậy? Muốn tìm người khâu miệng cậu lại không?"

Trợ lý biết tính tình ông chủ nhỏ này, yêu thích tranh đoạt, thích đối nghịch với người khác, nhiều chuyện thái quá chỉ cần anh ta nói ra nhất định sẽ làm được, cúi người, lĩnh mệnh mà đi.

...

Mô phỏng huấn luyện chính thức bắt đầu, sáu nghệ sĩ ăn mặc chỉnh tề, phía sau lưng đeo bình dưỡng khí (oxygen, kí hiệu O), đi ra đứng ở khu đất trống trải phía trước, Dương Chấn Cường đọc thể lệ trận đấu một lần.

"Tôi chia tổ cho mọi người, ba người một tổ, mỗi tổ phải cứu chín người nộm ra ngoài, bên trong tổng cộng có mười tám người nộm, sức nặng của người nộm sẽ có khác biệt, phân bố ở nhiều khu vực, tổng diện tích đám cháy 350 bình*, từng điểm, đều có thùng xăng có khả năng cháy nổ, mọi người phải quyết đoán, một điểm cuối cùng, chú ý an toàn, đừng ra vẻ thể hiện, không kiên trì nổi thì dùng bộ đàm kêu cứu báo vị trí, chúng tôi đã chuẩn bị đội cứu trợ sẽ tùy thời xông vào cứu mọi người. Phía dưới, là danh sách phân tổ, Từ Á, Mục Trạch, Trịnh Bình làm một tổ, Nghiêm Đại, Nam Sơ, Lưu Hạ Hàn tổ hai."

*Bình: một đơn vị đo lường (Vùng đất bằng phẳng) dùng ở Nhật, Trung, Hàn,... 1 bình = 3,3579 mét vuông

Đọc danh sách xong, Nam Sơ theo bản năng nhìn nhìn Lâm Lục Kiều, người phía sau cầm bộ đàm, khuôn mặt lạnh nhạt, không có cảm xúc gì.

Cô xách bình dưỡng khí sau lưng lên, đi theo đại đội vào bên trong, cũng không quay đầu nhìn lại một cái, bóng dáng nhỏ gầy cứ như vậy biến mất sau tòa nhà.

Hiện trường hỏa hoạn ở tầng năm, là hiện trường mô phỏng bình thường bọn họ dùng diễn tập, mặt tường cửa thang lầu tất cả đều là tro tàn đen thui, mặt đất đổ cột đá ống tuýp lộn xộn, chờ khi họ lên đến lầu 4, bộ đàm treo trên vai phát ra tiếng vang.

"Tôi là Tướng Cách, có nghe được không?"

Mấy người dừng lại, Lưu Hạ Hàn lấy bộ đàm trên vai xuống, đáp lại: "Có thể nghe được, Tướng tổng."

Tướng Cách: "Đề Nam Sơ nói chuyện."

Lưu Hạ Hàn nhìn nhìn Nam Sơ, Nam Sơ không quan tâm, Lưu Hạ Hàn đưa bộ đàm qua.

Tường Cách đợi non nửa một lúc, nghe thấy bên trong vang một tiếng lười nhác, "Làm gì."

Cô nàng này thực mẹ nó đúng là yêu tinh mà.

Tường Cách nháy mắt tinh thần phấn chấn, hướng về phía bộ đàm: "Cô cố gắng chiến thắng đi, thắng tôi đưa cô - -"

Tất cả mọi người đều dán lỗ tai nghe câu sau.

Kết quả giọng Tường Cách bị người khác chen lên, thay vào đó là một đạo thanh âm thanh lãnh, hờn giận: "Ồ bên trong chơi sao?! Ai mẹ nó cho mấy người dừng lại hả!"

Lâm Lục Kiều rống xong cho người lấy đi bộ đàm trong tay Tường Cách, Tường Cách nhìn theo anh cân nhắc nửa ngày, hỏi trợ lý bên cạnh, "Người này là ai?"

Trợ lý nói: "Là Trung Đội Trưởng ở đây."

Tường Cách không thể tin, "Một tên Trung Đội Trưởng mà có gan trời vậy sao?"

Trợ lý giống như bách khoa toàn thư, hỏi cái gì, anh ta đều biết, nói: "Đúng vậy, nghe nói tính cách của anh ta là như vậy, anh ta có người anh em, hẳn là anh có biết, tên là Thẩm Mục, nghe nói người bạn Thẩm Tông này của anh ta không dễ chọc, từ nhỏ rất được nuông chiều trong đại viện, mấy ông cụ đều rất thương anh ta, người ngồi chính giữa là giám đốc sở cảnh sát, còn có chỗ huấn luyện, đều coi anh ta như con cái trong nhà."

Tường Cách như có hơi đắm chiều, bỗng nhiên nhớ tới đêm đưa xe đó, trong cục cảnh sát, Nam Sơ giống như là ở cùng người này?

...

Ngon lửa bên trong không lớn lắm, nhưng hơi nóng bốc lên rất cao, khói dày đặc, không thấy rõ đường, có chút khó đi.

Lưu Hạ Hàn phát hiện một người nộm cạnh một thùng xăng, số ký của người nộm quả thật bằng với người thật, ít nhất cũng tám mươi cân, Lưu Hạ Hàn khiêng người trên vai, kéo qua Nam Sơ, "Cô theo sát tôi, đừng tụt lại phía sau. Chúng ta đưa người này ra ngoài trước, cùng tới cửa, đợi lát nữa cùng nhau kéo ra ngoài."

Kéo dài tới người nộm thứ sáu, thể lực Lưu Hạ Hàn đã chống đỡ hết nổi, mồ hôi và khói bụi làm ngột ngạt, anh lấy cánh tay lau sơ qua, quay đầu nhìn Nam Sơ, cô gái nhỏ mang mặt nạ dưỡng khí, cái cằm lộ ra ngoài cũng bị đen sẫm lại do bụi bám, nhìn không được nở nụ cười. Thời gian đã qua hơn một nửa, gần tới thời gian thùng xăng nổ, người nộm thứ bảy ở phía sau thùng xăng, bị lửa đốt gần cháy, trên tường tất cả đều là vết tích do lửa phá nát, nhiệt kế trên mặt nạ dưỡng khí hiển thị đã đạt tới hơn tám mươi độ, đám cháy dĩ nhiên thành cái phòng tắm hơi, Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn thủ thế, - - này, tôi đi.

Cô bước tới gần thùng xăng.

Giọng Lâm Lục Kiều vang lên ở kênh hai, "Được bao nhiêu rồi?"

"Sáu người." Nam Sơ từng bước một tới gần, dưới chân ngẫu nhiên đạp phải vài thanh sắt, vang lên kéo kẹt, tim theo đó cũng run lên, cô muốn nói chuyện với Lâm Lục Kiều để giảm sự khẩn trương lại: "Kênh hai chỉ có hai chúng ta có thể nghe được sao?"

Đầu bên kia khẽ ừ.

Thùng xăng đã ngay trước mắt, phía sau là màn khói dày đặc, ngọn lửa đỏ rực đang cháy hừng hực, phía sau cây cột trụ lộ ra một người nộm không có tay.

"Bình thường trong đám cháy có nhiệt độ bao nhiêu?"

"Mấy chục độ đến mấy trăm độ, tới gần mỗi lửa thì tương đối cao. Em chú ý trên đầu một chút."

Vừa dứt lời, một cây xà ngang rơi xuống trước mặt Nam Sơ, cắt thành hai đoạn, khói bụi nổi lên bốn phía, Nam Sơ lắp bắp kinh hãi, quay người nằm sấp, hít một ngụm khói bụi, phục hồi lại tinh thần, trong tai truyền đến tiếng cười của người nào đó: "Em phải cẩn thận một chút."

"Có phải anh đang xem lại màn hình camera rất nhiều đúng không?" Nam Sơ đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người.

Lâm Lục Kiều nhìn chằm chằm màn hình, mặt không đỏ tim không đập, chậm rãi nói: "Anh sẽ đếm"

Nam Sơ đi đến phía sau thùng xăng, khói đặc sặc mũi, ho nhẹ một tiếng, xoa xoa cái mũi, cô kéo dài giọng, "A - -"

Lâm Lục Kiều xoay người nhìn chằm chằm màn hình, không có cảm xúc gì, nhìn người trong màn hình đang cố hết sức kéo người nộm ra khiêng lên vai, người nộm vốn nặng, cô nhóc này đại khái không ngờ sẽ nặng như vậy, trực tiếp bị đè nằm sấp trên đất, gãy dựa đứng lên, trong tai nghe còn nghe cô 'PHI' một tiếng lên án một câu, người này cũng phải nặng hơn một trăm hai mươi cân đó.

Thanh âm sao lại cảm thấy đáng yêu đến lạ, ngón trỏ của Lâm Lục Kiều chà xát chớp mũi, cúi đầu cười mà không nói.

Một trận im lặng, Nam Sơ cố ý nói: "Vừa rồi Lưu Hạ Hàn đỡ tay em đó."

"Ừ, đợi lát nữa anh sẽ chặt tay anh ta." Thanh âm có chút tàn mạn, không chút để ý, lại mang một phần nghiêm túc.

Cô gái nhỏ cười khanh khách trên kênh hai.

"Đội trưởng Lâm, có phải anh đặc biệt rất thích em không?" Một lúc sau, Nam Sơ thì thầm.

Lâm Lục Kiều lười biếng cười, không lên tiếng, phía sau bị người vỗ vỗ, anh quay lại nhìn, là Hứa Uẩn, thu lại nụ cười: "Có việc gì?"

Hứa Uẩn nhàn nhạt liếc anh, sau đó nói: "Mạnh Xứ gọi anh qua."

Lâm Lục Kiều thuận thế nhìn qua, tầm mắt của Mạnh Quốc Hoàng đang nhìn chăm chú anh.

Anh đeo bộ đàm lên vai, đi qua, chào nghiêm, "Chuyện gì?"

Mạnh Quốc Hoàng liếc nhìn anh một cái, ánh mắt chia chia bộ đàm trên vai anh: "Đưa bộ đàm đây."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bảo vệ

Editor: coki

Tay Lâm Lục Kiều vừa mới đi cầm bộ đàm trên vai thì sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng nổ rất lớn, anh quay đầu lại thì thấy lầu năm nổ tung, một ngọn lửa lớn bốc lên, khói đen dày đặc giống như một tấm màn màu đen trên sân khấu, ánh lửa đỏ rực chiếu sáng cả bầu trời.

Anh lập tức lấy bộ đàm xuống, hét lớn với đầu bên kia: "Tổ 1, tổ 2, báo cáo vị trí!"

"Vị trí tổ 1 ở, đồng khu tam vực, tọa độ, 031, 045."

"Tổ 2!"

Trong bộ đàm chỉ có tiếng xẹt xẹt, cả tổ 2 đều im lặng, không có một người nào nói chuyện.

Từ Á: "Hình như tổ 2 ở chỗ kho dầu bị nổ tung."

Trong lòng Lâm Lục Kiều chấn động, giọng nói nặng nề: "Chuẩn bị chiến đấu!"

"Vâng!" Vài chiến sĩ chuẩn bị chiến đấu mang bình dưỡng khí, lập tức đứng nghiêm, thẳng lưng chờ đợi mệnh lệnh.

Đạo diễn ngăn bọn họ lại: "Bọn họ cần cầu cứu thì bọn họ sẽ hô lên, như vậy không phải đang ép buộc bọn họ chấm dứt cuộc tranh tài sao?"

Lâm Lục Kiều hoàn toàn không thèm để ý đến đạo diễn, anh ngừng đầu, nhìn thẳng về mấy chiến sĩ đang chuẩn bị chiến đấu: "Đi vào tìm người mang ra ngoài!"

Ở chung với nhau nhiều ngày nên đạo diễn vô cùng hiểu rõ tính tình của Lâm Lục Kiều vì vậy hoàn toàn hết cách với anh, chỉ có thể nôn nóng sốt ruột nói: "Đội trưởng Lâm! Chúng ta đang ghi chương trình đây!"

Vóc dáng đạo diễn đã mập lại lùn, lúc nóng nảy tóc mái trên trán bay bay, quả thật là một ông chú mập mạp buồn cười.

Rốt cuộc Lâm Lục Kiều cũng nhìn đạo diễn, nói một cách ngạo mạn: "Ông không chịu thì cứ kiện đi!"

Đạo diễn tức giận đến nả thờ, ông ta nổi trận lôi đình, muốn cãi nhau với anh nhưng lại bị anh cắt đứt một cách thô bạo.

"Nếu như bọn họ bị vụ nổ làm cho hôn mê không thể cầu cứu được thì làm thế nào? Ông không biết sau khi nổ sẽ xảy ra hỏa hoạn sao? Nếu bọn họ là hôn mê ở bên trong thì sẽ bị chết cháy, ông có biết không?! Ông không hiểu gì thì đừng nói nữa?!"

"Nếu nghiêm trọng như anh nói thì nhất định bọn họ sẽ kêu cứu!" Đạo diễn không chịu yếu thế.

Lâm Lục Kiều chống nạnh, vẻ mặt không kiên nhẫn, anh thật sự không muốn thảo luận với cái tên ngu ngốc trước mặt về vấn đề này nữa.

Anh quay đầu nhìn sang thì thấy đã có hai người xuống.

Hai người mang kính bảo hộ, quần phục xốc xếch, trên người toàn là tro bụi, bình dưỡng khí mang lỏng lẻo sau lưng, vẻ mặt hết hoảng, nhìn đáng vẻ hai người thì lính phòng cháy chữa cháy đều biết đã gặp phải sóng xung kích.

"Cút ngay!"

Lâm Lục Kiều giắt bộ đàm lên vai, không khách khí đẩy đạo diễn mập lùn trước mặt ra, nhìn thế nào ông ta cũng phải gần trăm kí nhưng lại dễ dàng bị anh đẩy qua một bên. Đạo diễn có chút tức giận, còn muốn đuổi theo lý luận nhưng Lâm Lục Kiều đã đoạt lấy một bình dưỡng khí cùng một túi dụng cụ sau đó dẫn theo mấy chiến sĩ xông vào bên trong.

.....

Bên trong khói đen dày đặc, hai khu vực đều đỏ rực sắc lửa, bảy thùng dầu đổ tràn mặt đất, tình thế rất không lạc quan.

Lâm Lục Kiều chỉ tay ra lệnh: "Hai người các cậu qua bên kia tìm, nếu gặp người tổ một thì lập tức mang ra ngoài, đợi lát nữa bảo người của chúng ta vào dọn dẹp hiện trường."

Sau khi nói xong anh lập tức xoay người đi đến vị trí tổ hai, sau đó lấy bộ đàm trên vai xuống, điều chỉnh tần số hai: "Nam Sơ?"

Bên kia chỉ vang lên vài tiếng xẹt xẹt, may nhờ anh đã trải qua nhiều trận, kinh nghiệm phong phú nên thuận lợi tìm được miệng thông gió, lại căn cứ chày vào hướng nhiệt độ của đám cháy để tìm được vị trí của vụ nổ, anh cầm bộ đàm gọi tên Nam Sơ mấy lần nhưng vẫn không hề được đáp lại như cũ.

Lâm Lục Kiều luống cuống cào tóc, anh nghĩ lát nữa tìm được phải dạy dỗ cô nhóc này một trận thật tốt mới được, đến bộ đàm mà cũng làm mất được! Kết quả vừa mới bước thêm một bước đã dẫm phải một cái cục hình vuông màu đen, anh lập tức cúi đầu xem xét, mặc dù cách một lớp khói dày đặc nhưng vẫn có thể xác định được đây là bộ đàm của Nam Sơ, trên màn hình còn lóe lên ánh sáng của đường cong tần số hai.

Anh ngồi xuống cầm bộ đàm lên, ánh mắt nhìn về phía một bóng lưng gầy nhỏ đang cuộn tròn ở chân tường bên trái, ánh mắt mừng rỡ, cũng quên suy nghĩ muốn dạy dỗ cô..., chỉ hai ba bước Lâm Lục Kiều đã bước tới kéo người ra sau đó ôm tới sát tường khu vực hai, nơi không có khói, gấp gấp hỏi hai tiếng: "Nam Sơ?!"

Trông trái nơi chôn đều là anh ngẩn ngời dôn dập hỏi âm

Ý thức Nam Sơ đang mơ hồ, mê man thì nghe có người ở gọi mình, đầu chôn ở trên đầu gối, làm thế nào cũng không ngẩng lên được.

Lâm Lục Kiều ngồi xuống, nâng mặt của Nam Sơ lên, tháo kính bảo hộ bám đầy bụi xuống, da thịt lộ ra bên ngoài cũng đen thui lù, khuôn mặt nhỏ nhắn ngã trái ngã phải trong bàn tay anh, lòng anh như bị ai néo một cái, Lâm Lục Kiều lập tức gỡ mặt nạ trên mặt mình xuống, úp lên mặt cô: "Thờ ỉ, Nam Sơ."

Ý thức của cô giờ rất mơ hồ, còn chưa hít vào đã ho ra.

Lâm Lục Kiều nóng nảy, dứt khoát ngồi bệt xuống dưới đất, ôm cô vào trong ngực, nâng gáy cô lên, vừa véo người cô vừa dỗ dành: "Mở mắt ra nào."

Nam Sơ cố gắng mở mắt ra sau đó lại khép lại.

Lâm Lục Kiều để cô nằm trên mặt đất, cởi quần áo phòng cháy ra sau đó vén áo ngắn bên trong lên.

Áo ngực màu đen bao bọc cặp nhũ trắng như tuyết tạo thành một cái rãnh rất sâu ở giữa, thật sự..... không nhỏ, anh đã quên —— cô không còn là cô gái nhỏ năm xưa nữa rồi.

Lâm Lục Kiều thoáng thất thần, anh quỳ trên mặt đất, tay đặt lên ngực cô, ấn mấy lần, sáu đó bịt mũi cô, cúi người ngậm lấy môi cô hô hấp nhân tạo, đến khi vẻ mặt cô thả lỏng, tự thở được thì anh mới chụp mặt nạ lên, Nam Sơ hít sâu hai cái, ý thức dần dần trở lại.

Thứ đầu tiên Nam Sơ nhìn nhìn thấy chính là gương mặt tuấn tú mang theo một ít hết hoảng của Lâm Lục Kiều thì có chút không thể tin được, huống chi anh không mặc trang phục phòng cháy chữa cháy, chỉ mang theo bình dưỡng khí đã xông vào, Nam Sơ lập tức hiểu ra cô đã khiến mọi người lo lắng, lúc này cô cảm thấy trong lòng trưởng trưởng ề ề, có loại hạnh phúc khi được người khác yêu thương, cô không nhịn được trực tiếp nhào vào trong ngực anh, ôm cổ của anh: "Đội trưởng."

Lâm Lục Kiều thả lỏng, thở dài một hơi, thuận thế để cô nhào vào trong lòng mình, bàn tay đỡ gáy cô: "Bị xung kích sóng nổ tung?"

Nam Sơ nằm ở trên vai anh, hít hít mũi, nửa đùa nói: "Ừ, em vừa đẩy người khác ra, kết quả là bị nổ tung, không c tỉnh đúng thời gian, nghiệp vụ không thành thạo."

"Đồng đội của em đâu?"

"Chạy rồi."

"Em bị ngất còn bọn họ thì chạy?" Lâm Lục Kiều cười lạnh: "Không phải thằng nhóc kia thích em sao? Anh ta đối xử với người mình thích như vậy à?"

Nam Sơ không để ý lắm: "Chạy là chạy chứ sao."

"Không khó chịu sao?"

"À, không."

"Tại sao?"

Nam Sơ ngẩng đầu lên khỏi vai anh, ôm lấy mặt anh, nhìn thẳng vào khuôn mặt bầm đầy bụi nhưng ánh mắt vẫn đen láy như cũ: "Không phải là anh đã tới sao?"

Lâm Lục Kiều nheo nheo cái má đầy bụi của cô: "Có phải em cố ý giả chết chờ anh đi vào hay không?"

Nam Sơ cười duyên, muốn nhào qua hôn anh thì đột nhiên bộ đàm trên mặt đất vang lên: "Lục Kiều!"

Lâm Lục Kiều cúi đầu lườm một cái, sau đó cầm lên, một tay chặn môi cô lại, giọng nói bình thản: "Hả?"

Bên kia bộ đàm là Mạnh Quốc Hằng: "Đã tìm được người chưa?"

"Tìm được rồi."

"Vậy mau ngoài!"

Anh nhìn Nam Sơ, chậm rãi nói: "Ừ, hết."

Lâm Lục Kiều xoay người ôm Nam Sơ lên, nói với cô: "Anh phải đi ra ngoài rồi, anh dẫn em đi tìm dì Thiệu, em cố gắng chịu đựng một lát."

Nam Sơ cực kì thích nghe Lâm Lục Kiều ở trước mặt cô nói về dì Thiệu và Dương Chấn Cương như thế, cảm giác không có khoảng cách giống như những người đó cũng là trường bối của nàng, cực kì thân thiết.

Cô vui ở trong ngực anh, ngoan ngoãn gật đầu.

Nam Sơ rất gầy, lúc ôm gần như không cảm thấy nặng, Lâm Lục Kiều ước lượng thử, nói: "Tại sao em lại gầy như vậy?"

Nam Sơ nằm ở trong ngực anh, tìm một tư thế thoải mái: "Gầy tốt hơn, lúc chụp sẽ đẹp, bình thường lúc chụp em đều có vẻ mập hơn."

Nói đến chụp hình, Lâm Lục Kiều lập tức nhớ lại lần trước cô nhóc này đã gửi cho anh một tấm hình mặc đồ tắm ướt át đầy dụ dỗ.

"Em hay chụp những thứ đó à?"

"Thứ gì?"

"Đừng giả bộ ngu, lần trước em gửi anh cái gì em quên rồi hả?"

Nam Sơ bừng tỉnh hiểu ra: "Anh đang nói đến ảnh mặc đồ tắm?"

Lâm Lục Kiều lăm bằm.

"Tấm gửi cho anh đã rất kín đáo rồi, em còn có những tấm mức độ cao hơn, anh có muốn xem hay không?"

Anh nói mà không có biểu cảm gì: "Không xem."

"Thật đáng tiếc." Cô nhóc nào đó lộ ra vẻ đáng tiếc.

Lâm Lục Kiều cười một tiếng, cúi đầu nói bên tai cô: "Cảnh cáo em một lần cuối cùng, đừng gây chuyện nữa."

.....

Lâm Lục Kiều ôm cô đi đến phòng y tế, lúc này ở hiện trường chỉ còn lại vài chiến sĩ đang xử lí đám cháy và tổ chương trình đang dọn dẹp đạo cụ, chân trước anh vừa mới để Nam Sơ xuống, chân sau Dương Chấn đã tiến vào: "Lục Kiều, cậu ra rồi."

Lâm Lục Kiều xoa xoa tóc Nam Sơ, nói với dì Thiệu: "Đi xem thử, cô nhóc này bị sóng xung kích đánh trúng, không biết đầu óc có bị gì hay không."

Dì Thiệu vung tay lên: "Đi không khám được nội thương, chuyển qua bệnh viện khu ba đi."

Lâm Lục Kiều gật đầu: “Được, di cởi quần áo cô ấy kiểm tra vết thương ngoài một chút, đợi lát nữa tôi sẽ cho người đưa đi bệnh viện khu ba kiểm tra.”

Di Thiệu ngoắc ngoắc tay với Nam Sơ: “Cô gái, cởi quần áo.”

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, tay đã cởi nút áo quân phục xuống: “Đội trưởng Lâm, em muốn cởi quần áo.”

Tay Lâm Lục Kiều đề ở trên đầu nàng, cúi người, cười xấu xa nói hai chữ khiến Nam Sơ cứng người, đến khi phản ứng lại thì người đã đi tới cửa rồi.

Lâm Lục Kiều dựa vào tường châm điều thuốc, hỏi Dương Chấn Cương đang đứng trên hành lang: “Thế nào rồi?”

Về mặt Dương Chấn Cương rất nghiêm túc: “Mạnh Xử bảo cậu xử lý cho xong chuyện nơi này rồi đi đến chi đội một chuyến.”

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc lá, khoe miệng cong cong: “Biết rồi.”

“Mạnh Xử với cậu là cha con, có chuyện gì bình tĩnh nói, đừng có tức giận, nghe không?”

“Lão Dương, làm người không mich lòng người khác như vậy có mệt không?” Lâm Lục Kiều là người trời có súp xuống cũng không có gì đáng lo, ngược lại Dương Chấn Cương mới là người lo trước lo sau: “Được rồi, tôi biết rồi, đợi lát nữa bên này rút lui xong, tôi sẽ qua.”

Vừa dứt lời, ở chỗ khúc quanh sáng chói có một bóng người đi vào, Lâm Lục Kiều hí hóp mắt nhìn, —— là Tường Cách, đi theo phía sau là hai phụ tá.

Lâm Lục Kiều ngăn người lại, nói: “Định làm gì?”

Tường Cách cười một tiếng cực kì giống công tử khiêm nhường, cũng không biết bên trong vẻ ngoài ôn hòa này cất giấu đã tâm như thế nào: “Đội trưởng Lâm, sao tôi lại thấy anh nói chuyện khó khăn như vậy? Tôi tới thăm bạn gái tôi, sao vậy? Có vấn đề gì không?”

Lâm Lục Kiều làm một động tác hài hước, nếu gặp phải người không đứng đắn, anh lại càng không đứng đắn hơn, chỉ thấy anh nhú mi, khó xử nhìn Dương Chấn Cương: “Lão Dương, tôi không có nghe nói di Thiệu có bạn trai mà? Thăng nhóc này ở đâu ra vậy?”

Khoe miệng Dương Chấn Cương giật giật: “Nói bậy bạ gì đó, kể từ khi ly hôn di Thiệu của cậu cũng đã độc thân bao lâu rồi.”

Lâm Lục Kiều nhìn về phía Tường Cách, hếch mày, về mặt vô lại: “A, nghe chưa?”

Tường Cách ho khan một cái, nghiêm nghị: “Tôi tìm Nam Sơ.”

“Không tiện.”

Tường Cách cảm thấy anh lính trước mắt tại sao lại vô lại như vậy khiến anh ta gần như không giữ được vẻ lịch sự, phong độ nữa: “Tôi tìm cô ấy mắc mớ gì đến anh? Không có thấy báo chí viết hai chúng tôi là người yêu à! Người yêu!”

“Báo chí còn viết anh lưu manh nhiều hơn, nếu vậy không phải tôi nên bắt anh lại à?”

Hôm nay Tường Cách coi như gặp phải kì phùng địch thủ, từ nhỏ đến lớn không có người nào dám nói chuyện với anh ta như vậy, anh ta vừa muốn nói lại thì cửa phòng quân y đã mở ra, quân y Thiệu đứng ở cửa, nói với Tường Cách: “Cậu là Tường Cách đúng không?”

Tường Cách gật đầu.

“Nam Sơ bảo cậu vào trong nói chuyện.”

Lâm Lục Kiều đứng ở cửa, dùng đầu lưỡi liếm răng, về mặt đen tối khó dò.

.....

Tường Cách đi vào kéo ghế ngồi đối diện với Nam Sơ sau đó huyết sáo.

Nam Sơ không kiên nhẫn, nhú nhú mày: “Có lời cứ nói, có rắm cứ thả.”

Tường Cách chắc chắn hai tiếng, về mặt thôn thức: “Em càng ngày càng chướng mắt anh, như vậy lại càng kích thích anh muốn chinh phục em.”

Nam Sơ cười với anh ta, mặc dù trên mặt đều là bụi than nhưng hai mắt sáng rực, đáng vẻ xinh đẹp, Tường Cách đẩy cái ghế về phía trước: “Không bằng theo anh? Bảo đảm sau này em sẽ bước lên thảm đỏ!”

“Cút.”

Lời ít mà ý nhiều, một chữ tỏ rõ lập trường.

Tường Cách cũng không tức giận, ngược lại cười cười dựa vào cái ghế: “Em tin hay không? Nếu anh muốn chỉ cần nói Hàn Bắc Nghiêu đưa em đến giường anh, chỉ mất vài phút mà thôi.”

"Ừ, tôi cũng sẽ dùng chừng đó phút trời anh lại sau đó về mấy trăm con rùa đen lên người anh rồi đăng lên Ins, có thể nào ông Tường lại nhốt anh nửa năm không?"

Cô gái này rất lạnh lợi, Tường Cách nhìn chăm chăm cô một lát sau đó đi đường vòng: "Được rồi, không đùa giỡn với em nữa, giao thẳng nhóc lần trước ra đây, ân oán hai ta xóa bỏ."

Nam Sơ: "Tôi không biết."

"Không biết? Hả? Nếu em không biết anh là cháu em."

"Anh tìm anh ta làm gì?"

Tường Cách là kiểu người gì, là người có thù oán phải trả, lần trước thằng nhóc kia và Nam Sơ chinh anh ta thậm như vậy, làm sao anh có thể dễ dàng bỏ qua cho được. Đối với Nam Sơ, trước mắt anh vẫn còn ôm suy nghĩ như cũ, mặc dù cô gái này rất sắc bén nhưng anh vẫn muốn ngủ với cô.

Bầu vật như vậy, không ngủ thật đáng tiếc.

Anh đứng lên, đá văng cái ghế: "Không nói thì thôi, anh tới thuận tiện thông báo một chút, em không cần phải tham gia tập ba nữa."

"Có bệnh à?"

"Đợi lát nữa trở về người đại diện của em sẽ thông báo em bởi vì anh đã tính bước tiếp theo giúp em, mấy ngày nữa đi thử vai, nếu đạo diễn chọn trúng em hẳn phần diễn sẽ không ít, là một bộ phim lớn, về sau nổi tiếng đừng quên anh đã tìm giúp em, anh đã phải bỏ ra mặt mũi rất lớn đấy." Tường Cách vỗ vỗ khuôn mặt đáng đánh đòn của mình.

.....

Lúc Lâm Lạc Kiều dọn dẹp xong hiện trường trở về túc xá thì đụng phải Nghiêm Đại đang xách hành lý xuống, anh cũng không nhìn mà trực tiếp lướt cô ta, coi như cô ta không tồn tại.

Nghiêm Đại dừng một chút, gọi anh lại theo bản năng: "Đội trưởng Lâm."

Lâm Lạc Kiều tiếp tục đi.

Nghiêm Đại ném hành lý xuống đất, vòng trở lại đến trước mặt anh, cản anh lại, lúc này Lâm Lạc Kiều mới dừng bước, đút tay vào trong túi, không nói tiếng nào nhìn nàng.

Nghiêm Đại nói: "Có phải anh rất xem thường em hay không?"

Lâm Lạc Kiều không lên tiếng, cúi đầu không cảm xúc quan sát cô gái trước mắt.

Thật ra thì Nghiêm Đại là một cô gái rất cứng cỏi, cũng rất biết mục tiêu của mình là cái gì, từ trước đến giờ đều như vậy, mặc dù biết mình có cảm tình với Lâm Lạc Kiều nhưng mục tiêu của cô ta không chỉ như thế, cô ta cũng sẽ không đi theo đuổi, chuyện không có kết quả chuyện Nghiêm Đại sẽ không đi lãng phí thời gian.

Nhưng Lâm Lạc Kiều không để ý đến Nghiêm Đại khiến cô ta rất khó chịu.

Loại cảm giác bị xem thường này đã kích tự ái của Nghiêm Đại một cách nghiêm trọng, cô ta thà bị Lâm Lạc Kiều mắng cô ta, chỉ trích cô ta, —— cô là đồ phản bội đồng đội.

Nhưng anh không có, loại lạnh nhạt coi thường này khiến trong lòng Nghiêm Đại như có trăm móng vuốt đang cào cấu lại mờ mịt không biết nên như thế nào, chỉ muốn ngăn anh lại theo bản năng, giải thích với anh thật ra cô ta không có xấu xa như vậy.

"Em và Nam Sơ từng có quan hệ, mặc dù em thường hay gây chuyện với Nam Sơ nhưng lúc vụ nổ xảy ra em cũng rất sợ, em cũng từng nghĩ có nên quay trở lại tìm Nam Sơ hay không nhưng thời điểm em thấy Lưu Hạ Hàn cũng chạy ra ngoài em lại không dám nữa, em muốn đi ra ngoài tìm các anh để các anh vào cứu Nam Sơ, mặc dù em không thích Nam Sơ nhưng cũng sẽ không cố ý bỏ mặc cô ấy trong đó."

"Ừ." Lâm Lạc Kiều gật đầu, hoàn toàn không để ý Nghiêm Đại đang nói gì.

Nghiêm Đại cũng không biết nên nói cái gì, cô ta hối hận mình không nên ngăn Lâm Lạc Kiều lại, cô ta cần phải cao ngạo rồi đi, như vậy mới phù hợp với dự tính của cô ta nhưng lại sợ không giải thích thì cả đời sẽ để lại ấn tượng phản bội đồng đội cho anh nên tóm lại là không cam lòng.

Cho dù nói cái gì cũng đành chịu vì Nghiêm Đại làm như thế nào, Lâm Lạc Kiều cũng hoàn toàn không quan tâm.

.....

Lúc Nam Sơ ra khỏi phòng quân y thì sẽ về kí túc xá thu dọn đồ đạc, Thẩm Quang Tông đã cho xe tới, đang chờ ở dưới lầu.

Cô đã đóng gói hết hành lý, điện thoại đặt bên mép giường cũng đã vang lên nhiều lần, Nghiêm Đại và Từ Á đã được người đại diện đón đi, cô là người cuối cùng, mặc dù ở đây không tới một tháng nhưng thường ngày huấn luyện đều là đao thật súng thật, không có một chút lười biếng làm đáng nên khó tránh khỏi có chút cảm xúc.

Từ Á và Nghiêm Đại cũng thế, lúc rời đi đều chào tạm biệt với các chiến sĩ giống như một binh sĩ giải ngũ thật sự.

Điện thoại lại vang lên, Nam Sơ lại ngắt sau đó yên lặng ngồi ở trên giường.

Lúc này có một bóng người đi vào cửa, cô mừng rỡ ngẩng đầu thì nhìn thấy một khuôn mặt ngăm đen, gầy gò, đôi mắt ti hí khiến cô không khỏi mất mát: "Tiểu đội trưởng Thiệu."

Thiệu Nhất Cửu thần kinh thô, không có nghe ra hàm ý trong lời nói, anh ta vỗ vỗ cánh cửa: "Tất cả mọi người đều ở sát vách, có muốn đi qua nói vài câu không?"

Trong ba người Nam Sơ là người nói ít nhất, trước khi cô đến, cũng có người tìm kiếm cách thông tin trên mạng, lúc đầu tất cả mọi người đều không thích tính tình lạnh lùng của Nam Sơ, sau ở lâu mới phát hiện thật ra thì tính tình Nam Sơ rất hiền hòa, lúc huấn luyện lại rất quật cường, không chịu thua, điểm này rất giống đội trưởng, thỉnh thoảng lại giống như một cô gái nhỏ nhưng phần lớn thời gian cô đều tỏ vẻ lạnh lùng khiến người khác yêu thương, giống như là đó là lá chắn cho sự cô độc và tịch mịch của mình mà thôi.

Nam Sơ gật đầu, đi theo tiểu đội trưởng Thiệu tới phòng bên cạnh, cách chiến sĩ nam đều ngồi hoặc đứng trong phòng, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, thật ra thì trong đám người kia có người còn nhỏ hơn kia, Tiểu Cửu mới mười tám, thỉnh thoảng sẽ đuổi theo phía sau cô kêu chị Nam Sơ, lúc cười lên để lộ hai cái răng nanh.....

Cô không giỏi nói chuyện, cũng không quá tình cảm, sẽ không giống Từ Á và Nghiêm Đại biết nói những lời xã giao vui vẻ, từ nhỏ đã không ai đã dạy cô làm như thế nào biểu đạt sự cảm ơn, thứ cô có thể nghĩ tới chỉ là cúi người chào một cái, cảm ơn bọn họ mỗi ngày đem đầu huấn luyện để bảo vệ quốc gia, bảo vệ nhân dân.

Đó là một cái cúi người đủ 90 độ tiêu chuẩn.

Cảnh tượng đang náo nhiệt lập tức im lặng, tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, Tiểu Cửu là một người cảm tính, anh thích Nam Sơ nhất, cảm thấy cô gái này vừa xinh đẹp lại mang theo tiên khí nên lần này bị chọc khóc, hốc mắt hồng hồng, anh dẫn đầu trả lễ cho Nam Sơ.

Là quân lễ tiêu chuẩn.

Điều đó khiến tất cả binh sĩ đều đứng nghiêm, đồng loạt chào cô theo nghi thức quân đội.

Nam Sơ bật cười, có cảm giác giống như tráng sĩ chặt tay.

Tiểu đội trưởng Thiệu vỗ vỗ vai của cô: "Con gái nên cười nhiều, cô cười rất đẹp."

Nam Sơ cũng chào một cái: "Ừ!"

Sau khi chào tạm biệt với các chiến sĩ, Nam Sơ lại trở về phòng ngủ chờ một lát.

Điện thoại di động lại vang lên lần nữa.

Cô liếc nhìn sau đó gọi Thiệu Nhất Cửu lại: "Đội trưởng các anh đi đâu vậy?"

Thiệu Nhất Cửu tò mò hỏi: "Cô đang đợi đội trưởng à?"

"Ừ, muốn nói tạm biệt với anh ấy."

"Đội trưởng bị Mạnh Xử gọi đi rất gấp, đoán chừng một lát cũng không về được."

Nam Sơ nghe vậy xách túi đứng lên, nhìn tiểu đội trưởng Thiệu, cười cười: "Biết rồi, tôi đi đây!"

Thật sự đi rồi!

Cũng không quay đầu lại, rất phóng khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bảo vệ

Nam Sơ xách theo hành lý xuống lầu, Thẩm Quang Tông đứng đợi ở bên cạnh xe, thấy cô xuống, xông lên kéo hành lý của cô, nhét vào cốp sau, túm người lên xe, hỏi: "Nhấn nhó làm gì thế?"

Nam Sơ không quan tâm, nhìn quanh một vòng, hỏi: "Tây Cốc đâu?"

Thẩm Quang Tông ngồi lên ghế lái, đóng cửa, cúi đầu gọi điện thoại, cũng không quay đầu lại nói: "Cô nhóc kia, gần đây không biết ăn lộn thuốc gì, nháo âm ỹ, đợi một lát."

Bên này điện thoại đã thông, Thẩm Quang Tông lập tức đổi sắc mặt, a dua nịnh hót: "Dạ dạ dạ, bên này đã lên lịch, thay tôi cảm ơn đạo diễn Hạ nhé!"

Cúp điện thoại, quay đầu lại, mặt không biểu cảm nói với Nam Sơ, biến sắc mặt nhanh chóng làm người ta nín thở: "Chiều mai quay thử xong, Hàn tổng nói huấn luyện vất vả nên cho cô nghỉ một ngày, chiều mai tôi kêu xe tới đón cô. Còn có, tôi đã cho kéo xe của cô về nhà xe rồi, chìa khóa để trong rổ chỗ cửa vào. Cậu hai Tường nói rồi, anh ta sẽ không so đo với cô về chuyện đó."

Nam Sơ cười lạnh, đáp: "Tôi không đi."

Thẩm Quang Tông giống như nghe được chuyện cười, hừ mũi, nói: "Cô không đi? Cô có biết là bộ phim của ai không? Cô không đi? Hạ Chính Bình! Đạo diễn Hạ! Đầu óc cô bị cửa kẹp hả? Bao nhiêu nữ diễn viên chen đến vỗ đầu chỉ muốn đóng phim của ông ta, mặc dù không phải là nữ chủ thì cũng là nữ phụ thứ ba, phần diễn cũng nặng, nhân vật gặp may, có thể bớt đi cho cô bao nhiêu đường vòng hả!"

Hiện tại thù lao đóng phim tăng vọt, quá nhiều người trong giới kiếm được tiền nhanh, đã không quan tâm đến chất lượng phim, kỹ thuật diễn của diễn viên và kịch bản cùng xuống dốc, giới điện ảnh đúng là đang tụt dốc. Nhưng vẫn có một vài người cũ vì điện ảnh mà hiến thân, không quên lòng nhiệt huyết ban đầu, Hạ Chính Bình là một người trong số đó.

Hạ Chính Bình, tuổi gần 50, nhà nghệ thuật lão làng, trưởng thành từ trong phố nhỏ, ngõ nhỏ, có đầy nhiệt huyết của một người phương bắc.

Phim ông làm đều có chứa một luồng hơi thở nồng đậm của cuộc sống trong phố nhỏ, ngõ bé, tất cả nhân vật chính đều là con cháu của những gia đình có gốc rễ, xuất thân cách mạng, đại nghĩa, hào khí.---ll,,e,,quy,,,don,,,,---Mỗi lần ký giả phỏng vấn hỏi ông là vì sao chỉ thích làm về đề tài phố phường, ông luôn vui tươi hơn hớn, giải thích: "Tôi chính là dân tỉnh thị, không làm được những thứ cao sang kia. Tường thành, gốc rễ có rất nhiều chuyện xưa không nói hết được, bác gái hát hí kịch và đại gia có tiền, chàng trai trẻ thuê nhà và nữ chủ nhà vẫn còn sức hút, nữ ca sĩ Thiên Nhai và thủ lĩnh giặc có bé nhỏ....Tôi đã từng chụp những thứ ấy, dĩ nhiên cũng đều gặp qua."

Thật ra thì lúc tuổi còn trẻ, Hạ Chính Bình cũng đã làm phim về tình yêu quê hương, đất nước, núi sông hùng vĩ. Tuổi càng cao, càng trung thành với thể loại phim yên bình, mang chút hơi thở nhân văn. Xét bên trong chính là một ông già có chút hiệp cốt, đạo nghĩa nhưng lại thích pha trò.

Mà tác phẩm lần này là về cuộc đời của Hạ Chính Bình, ông sớm đã thông báo là làm xong phim này sẽ lui về ở ẩn, không làm phim nữa. Có người phiền muộn, có người tiếc hận, dù sao người nghiêm túc làm nghệ thuật là rất hiếm, hôm nay lại thêm một lão làng tuyên bố rút lui, có thể thấy được tiền đồ của phim ảnh là đáng lo ngại. Vì vậy, mọi người đã dồn tất cả sự chú ý, độ tập trung vào lần tuyên vai này.

Tóm lại về đạo diễn Hạ, tất cả già trẻ đều muốn chen chân vào, đây cũng là một bộ phim về trấn núi giống hàng năm.

Nhưng bây giờ, trong đầu Nam Sơ chỉ nghĩ đến nụ cười kiêu ngạo của Tường Cách ở chỗ quán y, sử dụng tài nguyên của anh ta, Nam Sơ thật sự có điểm không vừa ý.

Thẩm Quang Tông hoàn toàn không để ý đến cô, dừng xe ở dưới lầu nhà cô, xách theo hành lý đuổi người, trước khi đi còn bỏ lại một câu: "Cũng không phải mỗi người đều có cơ hội này, mặc kệ trong lòng cậu hai Tường tính toán cái gì, nhưng đây đối với cô mà nói, đúng là một cơ hội tốt. Hàn tổng cũng là ý này, dù sao cô cũng do tôi dạy dỗ, tôi có thể đẩy cô vào hố lừa sao? Hơn nữa, gần đây cậu hai Tường đang bận về nhà tranh tài sản, vốn không rảnh đôi phó với cô. Anh ta cũng đã nói qua với Hàn tổng, chuyện trước kia không đáng truy cứu, tôi thấy thẳng nhóc đó là thật sự thích cô, cô đừng quá lo lắng.---ll,,e,,quy.....don,,,,---Phim này không phải nói diễn là có thể để cho cô diễn, anh ta chỉ bán chút thể diện để tranh thủ cho cô một cơ hội quay phim thử, cụ thể còn phải chờ đạo diễn Hạ có nhìn trúng cô hay không. Muốn được nhìn trúng là do bản lĩnh của cô, không trúng thì cũng đừng nản chí, dù sao còn trẻ, tiếp đó vẫn còn có cơ hội. Kịch bản ở trên bàn cô, về nhớ xem kỹ, nhân vật này rất thích hợp với cô, những chuyện khác, đều không cần cô lo. Nếu chúng tôi đã chọn cô, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm đến cùng với cô, coi như tôi không che chở được cho cô còn có Hàn tổng. Coi như Hàn tổng cũng không che chở được cho cô, đất nước ta còn có luật pháp mà, lúc rảnh rồi thì xem một chút kiến thức về pháp luật, cả ngày cảm kinh thư, thật sự xảy ra chuyện thì trông cậy vào thần tiên cứu cô sao?"

Lời đã nói đến mức này, từ chối nữa thì đúng là làm kiêu.

.....

Ở bên này, Lâm Lục Kiêu đứng ở trước cửa phòng làm việc của Sở trưởng Sở Cảnh Vụ, đứng sừng sững một buổi chiều.

Mạnh Quốc Hoàng không cho anh vào cũng không cho phép rời đi.

Lâm Hồng đi tới đây, dựa vào tường, chế giễu: "Anh trai, anh lại gây họa à?"

Lâm Lục Kiều lờm cô một cái, không để ý tới cô.

Lâm Hồng lại hỏi: "Thế nào? Anh này ba ngày hai bữa lại bị Mạnh Xử phạt đứng."

Lâm Lục Kiều lẩm bẩm một tiếng: "Tránh xa một chút, tránh khỏi bị dính sự xui xẻo của anh trai."

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc mở ra, hiện ra một bóng người, Lâm Hồng cũng quen biết, vui mừng kêu: "Tham mưu Hứa, anh tôi lại phạm lỗi gì rồi hả?"

"Cô hỏi anh mình đi, sao tôi biết được!" Hứa Uẩn nhìn Lâm Lục Kiều, tức giận nói: "Mạnh Xử kêu cậu ta vào."

Lâm Lục Kiều trực tiếp quẹo vào.

Hai bộ đàm bị ném ở trên bàn. Mạnh Quốc Hoàng đỏ bừng mặt, gân xanh nổi lên, giọng nói nặng như đổ chì: "Đón kênh?!"

Lâm Lục Kiều đứng bất động. Một chiếc gạt tàn từ bên kia bay qua, anh không hề tránh, gạt tàn đập thẳng vào khóe mắt anh.

Ngoài cửa, hai người Lâm Hồng và Hứa Uẩn đang úp sát lên cửa, nghe lén.

Nghe bên trong vang lên tiếng loảng xoảng, Lâm Hồng có chút nóng nảy, nói: "Mạnh Xử đã không ra tay đánh anh trai tôi lâu rồi, hiện tại anh tôi đã làm ra chuyện thương thiên hại lý gì chứ?"

Hứa Uẩn ép sát cửa, không lên tiếng.

Lâm Hồng hỏi: "Tham mưu Hứa, có phải anh đã biết chút gì hay không?"

Hứa Uẩn hỏi ngược lại: "Mấy năm nay anh cô có hẹn hò với bạn gái không?"

"Không có." Lâm Hồng hơi giật mình, vội hỏi: "Sao anh hỏi cái này, có ý kiến gì với anh tôi sao?"

Hứa Uẩn cười nhạt, đáp: "Không được sao?"

"Được, được, được, chỉ là gần đây hình như anh tôi có thích một cô gái." Lâm Hồng nói thầm.

Nói thật, nhiều năm như vậy, Lâm Lục Kiều đã làm không ít chuyện vô si, mặc dù trước kia ông cũng đã cầm gạt tàn đập qua, nhưng không đập lên mặt. Đây là lần đầu tiên Mạnh Quốc Hoàng tức giận như vậy. Vì sao ông tức giận à?? Giận là vì thằng nhóc này chỉ lẳng lặng, chẳng nói gì, cố tình làm mọi chuyện ở sau lưng ông.

"Thật sự thích cô bé kia như vậy à, được, cậu về nhà nói với cha cậu, cậu muốn lấy người ta về nhà! Đi đi!" Giọng Mạnh Quốc Hoàng vang như chuông đồng, đập bàn quát.

Lâm Lục Kiều nhú mày, nhìn hồi lâu vẫn không há mồm.

Mạnh Quốc Hoàng nói: "Ồ trên mạng, cô nhóc đó bị người ta mắng thành cái dạng gì, cậu đi tìm nó, chẳng phải là tự tìm tội à?! Loại phụ nữ đó thích hợp với cậu sao? Có thể lấy về nhà làm vợ sao? Có hiểu không?---ll...e,quy,,,dôn,,,,Người ta là diễn viên, bây giờ còn chưa tạo hóa, ngộ nhờ ngày nào đó phát nổ, ngày lễ, ngày tết trên TV đều là hình ảnh vợ cậu ôm hôn người đàn ông khác, vậy cậu còn thể diện sao? Hay cậu cho là giành sự vẻ vang cho cha cậu? Còn chưa nói đến về sau kết hôn, sinh con, cậu là một lính cứu hỏa, cô ta là một diễn viên, vậy đứa bé để ai trông? Tìm bảo mẫu à? Với chút tiền lương của cậu thì tìm được sao? Để cho cô ta lộ ra à? Cậu nuốt trôi cục tức đó sao? Đừng có mà không tin, tôi nói những chuyện này đều rất thực tế! Hay là cậu trông mong cô ta có thể vì cậu mà rút khỏi làng già trí nạm vàng đó?"

Sau đó giọng trầm xuống: "Cậu muốn chơi bời, tôi không ngăn cản, nhưng nếu cậu muốn cưới về làm vợ thì tôi đã nói lời cảnh cáo ở đây rồi. Cậu về nhà tự suy nghĩ đi, thật sự muốn kết hôn thì tôi với cha cậu đều không cản. Cha cậu nói rồi, sau khi cậu trưởng thành thì sẽ không quản chuyện của cậu nữa, chuyện cưới vợ này, ông ấy cũng lười quản. Chúng tôi trải tốt đường bằng cho thì không đi, cậu cứ muốn leo núi. Được, cậu đi đi, ai ngăn cản thì là cháu cậu! Bị thua thiệt thì cũng nuốt xuống cho ông đây!"

An tĩnh một hồi, ánh sáng bao quanh lấy người đàn ông cao lớn mà trầm tĩnh ở trước bàn làm việc.

Cuối cùng Mạnh Quốc Hoàng hơi thờ dãi, tổng kết: "Nơi hư vinh ấy, có bao nhiêu nữ diễn viên vì một vai diễn mà dây dưa không rõ với nhà sản xuất, đạo diễn, cuối cùng còn đánh mất mình chứ?"

Lâm Lục Kiều trở về đội đã là mười một giờ đêm.

Bình sĩ đã ngủ say, anh rửa mặt xong, từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Dương Chấn vừa đứng tựa cửa. Lâm Lục Kiều liếc anh ta một cái, cúi đầu vốc nước hắt lên mặt, hỏi: "Còn chưa ngủ à?"

Dương Chấn hỏi: "Mạnh Xử dạy dỗ cậu hả?"

Anh xoa xoa mặt, lơ đãng, nửa đùa nói: "Sao, lo lắng cho tôi à?" Nói xong, cười tự giễu một tiếng, ngừng vốc nước, nhìn sang.

"Hay là cậu cũng muốn rèn sắt khi còn nóng, dạy dỗ thêm hả?"

"Bọn họ đi rồi."

Lâm Lục Kiều sững sờ, nhàn nhạt 'ừ' một tiếng, một lần nữa mở vòi hoa sen.

"Cô bé đợi ở đây rất lâu, muốn chờ cậu trở lại."

Anh cúi người, hai tay chống ở trên bồn rửa tay, cúi đầu, không lên tiếng.

"Lúc cô nhóc đi, còn cúi mình chào đám tiểu Cửu Nhi, còn đến thăm mộ đứa bé gặp chuyện không may lần trước, bảo người ta tặng bó hoa cúc, chào một cái, nói lời chào từ biệt người khác. À, còn đến thăm di Thiệu, biết di Thiệu thích uống trà, không biết lấy từ đâu ra một túi trà, hồng trà Kỳ Môn, đất kinh người." Dương Chấn cũng không biết tại sao mình lại nói những điều này, nhưng khi thấy bóng lưng có chút mất mát của Nam Sơ khi lên xe, liền không nhịn được nói cho Lâm Lục Kiều nghe.

"Thật ra thì cô nhóc rất hiểu chuyện, huấn luyện cũng chịu khổ, bình thường chẳng nói gì, nhưng đều nhớ kỹ những bí mật. Buổi chiều gấp ở cửa ra vào, cô nhóc vẫy tay với tôi, vui mừng nói: chỉ đạo Dương, tôi đi đây.--...,lle,,equey,,,d,on,,,,,---A, đúng rồi, cô ấy tặng tôi một tấm danh thiếp, là số điện thoại của một lão trung y khám chân. Cô nhóc này, ở đâu nhìn ra chân tôi bị tật, liền tặng cho tôi cái này."

Hồi trẻ, chân của Dương Chấn bị thương, vừa đến ngày ẩm hay trời mưa sẽ đau nhức, bệnh này đã theo mấy năm rồi.

Lâm Lục Kiều cúi đầu chống tay trên bồn rửa, đầu cúi thấp hơn, lắc đầu, không hiểu sao lồng ngực hơi nóng.

"Lục Kiều, tôi đứng về phía cậu, thật sự." Dương Chấn lại nói: "Tôi thật sự thích cô bé đó."

Lâm Lục Kiều ngẩng đầu lên, nở nụ cười hơi vô lại, cúi người, nói bên vành tai anh ta: "Đừng có dùng từ thích, tôi nghe sẽ khó chịu." Nói xong, vỗ vỗ vai anh ta, đi thẳng ra ngoài.

Dương Chấn cười ra tiếng, nhìn bóng lưng anh, thẳng rãnh này!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Editor: Thoa Xù

Hôm nay Nam Sơ đi thử vai, vì lý do lịch trình, buổi thử vai chậm lại vài ngày.

Hai ngày trước lật xem kịch bản, phong cách nhân văn thành thị của đạo diễn Hạ vẫn trước sau như một, là câu chuyện xưa điển hình trong thành nội, kể về thời đại hào nhoáng, văn hóa tụt hậu, ví dụ như nhân vật nữ ba này, Liễu Oánh Oánh, người phụ nữ sùng xám, có một cửa hàng nhỏ chứa đầy một mét vuông ở sâu trong ngõ nhỏ, có tay nghề, thủ công tinh chế, có không ít quý phu nhân giàu có thích đến tìm cô may sùng xám, đây là một trong những nét văn hóa.

Liễu Oánh Oánh cũng là một người phụ nữ tràn đầy đạo nghĩa hào hiệp, ba mươi tuổi đầu, diện mạo vô cùng thanh tú, dáng người nhấp nhô. Không ít đàn ông tơ tưởng đến vẻ mặt xinh đẹp của cô, nhưng cô vẫn luôn ở đây chờ một người, một người không trở lại, coi như là một nhân vật đại nghĩa lụy tình.

Lúc đầu khi xem kịch bản này, Thẩm Quang Tông đã nói nhân vật này thích hợp với Nam Sơ, cảnh trong kịch bản miêu tả đáng vẽ, trong đầu anh có thể lập tức bật ra đáng vẽ Nam Sơ mặc sùng xám, người phụ nữ xinh đẹp, không phải trong kịch bản chính là đáng vẽ này sao. Đừng có thấy người như Tường Cách thô tục hồ đồ, trước đó lúc ăn cơm với Hạ Chính Bình, nghe ông ta nói sẽ quay kịch bản này, nhủu mày nhăn mặt, "Có một vai diễn không tìm được người."

Tường Cách lăm mồm hỏi đôi câu, "Quan trọng không? Không quan trọng thì đẹp chứ sao."

Hạ Chính Bình người này thích để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu không chọn được người thích hợp, ông ta thà bỏ đi kịch bản này, "Muốn tìm một người mặc sùng xám đẹp có thể thể hiện được sự hàm súc, phải xinh đẹp, nhưng lại không thể quá quyến rũ, con người lạnh nhạt, không nhiễm hồng trần. Bây giờ tìm được mấy người không phải quá lãng phí thì chính là đáng người phẳng phiu, chịu không được."

Tường Cách vừa nghe, cười ha ha: "Một nữ ba thôi mà, ông yêu cầu cao như vậy sao?"

Hạ Chính Bình: "Thật ra thì không có gì mà nữ chính nữ ba, phần đất diễn cũng xấp xỉ nhau, về đẹp của nhân vật, phải xem người xem thích nhân vật nào, người xem thích Liễu Oánh Oánh, thì bộ phim này Liễu Oánh Oánh chính là nữ chính, cậu phải để cử người ổn một chút, cũng giúp tôi để ý để ý đi."

Trong đầu Tưởng Cách bỗng chốc lóe sáng, anh ta cũng không biết tại sao trong đầu lại đột nhiên bật ra dáng vẻ của nha đầu kia, nghĩ tới cô nàng mặc sườn xám hẳn là cũng không tệ lắm, vì vậy nói: "Tôi đây thật sự có một người, nhưng mà đang tiếng của cô gái này không tốt lắm, ông muốn mời cô ấy thì phải suy xét cân nhắc kỹ một chút."

Hai mắt Hạ Chính Bình tỏa sáng, "Tôi chỉ chú ý đến kỹ thuật diễn xuất, nếu có thể diễn tốt nhân vật này, tôi mặc kệ cô ấy có tai tiếng gì."

Chuyện này cứ hình thành như vậy.

Mặc sườn xám là một trong những điều kiện thử vai.

Trước khi ra cửa, Thẩm Quang Tông xách một bộ sườn xám vào cho cô, bảo cô thay.

Mặc bộ sườn xám màu xanh trên người, nút gài trên xương quai xanh, cổ áo ôm chặt cái cổ nhỏ nhắn trắng nõn của cô, cái cổ tinh tế, trước ngực nở nang, tà xẻ cao, đôi chân trắng tấp thon dài, xương cốt cân xứng.

Chỗ đường xẻ của làn váy sườn xám theo một đường màu xanh tinh tế, tôn lên nước da trắng nõn của cô.

Hoa văn thêu trên sườn xám là một con bướm bướm vỗ cánh, nhẹ nhàng muốn ngã, cả người toát lên mùi vị thanh nhã uyển chuyển dịu dàng, mặt mày trang nhã, đuôi mắt cong, xinh đẹp mà lại rạng rỡ.

Ngay cả Thẩm Quang Tông cũng căng cả mắt, đảo vòng quanh cô, "Em chính là Liễu Oánh Oánh, Liễu Oánh Oánh!"

Nam Sơ liếc mắt.

Trầm Quang Tông sờ cằm, "Em tập trung diễn xuất nhiều hơn, nhân vật này tuyệt đối là của em"

Không nói đến nhân vật này là của Nam Sơ, khi cô đi vào phòng quay thử vai, tất cả nhân viên tạo hình đang mệt mỏi rồi đột nhiên hai mắt đều tỏa sáng, cô gái ngọt ngào này, có linh khí, vui mừng nhìn về phía Hạ Chính Bình.

Hạ Chính Bình và Tưởng Cách ngồi cạnh nhau ở phía sau, ngược lại Hạ Chính Bình có hơi kinh ngạc nhìn xéo Tưởng Cách, người sau hơi nhú mày, "Cũng được ha?"

Hạ Chính Bình suy nghĩ một chút, "Được là được, nhưng mà tuổi có hơi non nớt....."

Dứt lời, ông mò lấy cây dù giấy ở bên cạnh, ném qua, "Phản một đoạn ba, cô hãy thử xem"

Nam Sơ xòe dù ra, bước dừng trước tấm màn đen.

Một cây dù giấy vẽ màu vàng, trước tấm màn đen là một phụ nữ mặc một thân trang phục phụ nữ Mãn Thanh, búi tóc nhỏ nhỏ, bên tai có tóc rơi, ánh đèn trắng nhạt xẹt qua từng tấc da thịt của cô, dáng người thướt tha, bản lĩnh uyển chuyển, thanh cao thoát tục, sườn xám màu xanh ôm lấy dáng người cân đối trắng nõn của cô, dưới chân là giày cao gót màu đen tôn lên nước da trắng sáng ở mu bàn chân, gân trên mu bàn chân nhô lên, một đôi chân xinh đẹp tinh tế.

Giờ tay nhắc chân, tinh tế động lòng người, tràn đầy ý nhị.

.....

Nhân vật được xác định, Hạ Chính Bình nhẹ nhõm nổi lòng, vỗ tay với Tưởng cách, "Thằng nhóc cậu có con mắt tinh tường nha."

Tưởng Cách sửa lại cổ áo một chút, ánh mắt liếc nhìn ra bên ngoài, "Được, hay là ăn bữa cơm đi, tôi mời khách."

Hạ Chính Bình: "Gọi cả cô nhóc kia, buổi tối cùng ăn cơm."

"Được rồi."

Cục diện này nhìn qua là Hạ Chính Bình tạo thành, thực ra là do Tưởng Cách, Nam Sơ còn chưa ra khỏi tòa nhà, đã bị trợ lý của Tưởng Cách gọi đến, "Nam tiểu thư, đạo diễn Hạ nói buổi tối cùng ăn cơm."

Đạo diễn Hạ cũng đã lên tiếng rồi, vì vậy cứ như thế bị giữ lại.

Cơm tối đặt ở khách sạn năm sao phía đối diện – nhà của Tưởng Cách.

Không có nhiều người, chỉ có mấy người đạo diễn sản xuất và mấy nhà đầu tư, bao gồm Tưởng Cách.

Xe vừa chạy vào đã nhìn thấy một biểu ngữ treo phía trước khách sạn, -- Hội thảo an toàn xây dựng công trình phòng cháy chữa cháy.

Lại liếc mắt nhìn qua, bãi đậu xe đã đầy, Nam Sơ ngồi trong xe, liếc mắt đã thấy bảng số xe của mấy chiếc quân dụng màu đen, tâm tình chợt có chút vui vẻ.

Cô nhảy xuống xe, bước vào theo sau đám đàn ông.

Vừa bước vào cửa khách sạn quản lý đã chào đón, cúi người nói với Tường Cách, "Ông chủ nhỏ."

Tường Cách chợt nhíu mày, hơi hắt cằm: "Có người họp trong đó hả?"

Quản lý ân cần nói: "Hội thảo, mấy lãnh đạo của cục phòng cháy và mấy chuyên gia xây dựng, chỉ còn lại hai gian phòng, tôi sắp xếp cho cậu kể bên bọn họ, Mạnh Xử cũng ở đây, nếu có thể, đợi lát nữa cậu có thể tới chào hỏi."

Tường Cách hơi gật đầu, "Biết rồi."

Khách sạn này chỉ có ba phòng bao cao cấp, một phòng độc lập, hai phòng kia là chung với nhau, bình thường phải đặt trước khá lâu, trừ khi là chính Tường Cách mời người dùng cơm, nếu hôm đó không có người thì sẽ dùng, bình thường không dùng.

Hai phòng bao chỉ cách một cánh cửa, nhóm Nam Sơ mới vừa ngồi xuống, đã nghe thấy một hồi lộp cộp tiếng bước chân ở cửa cầu thang, một đám người họp xong, từ trên lầu đi xuống.

Còn có một tràng tiếng nói vang lên.

"Từ nhỏ chú đã thấy tên tiểu tử cậu có tiền đồ rồi, thế nào, qua năm chắc là ba mươi rồi ha, còn chưa chọn trúng cô nàng nào sao?" Người nọ dút lời, xung quanh rộ lên một trận cười, lại nói: "Ai da, chú nhớ tham mưu Hứa của chúng ta cũng đang độc thân phải không? Thế nào? Lục Kiều, cháu có ý gì thì cứ nói, mấy chú bác đều ở đây cả, đừng ngại gì hết."

Nam Sơ chợt nghe một giọng nói lạnh lạnh, đặc biệt lười biếng, "Đừng, chú cũng đừng có ép con, Đại Lư độc thân cũng tốt chán mà, hay là chú không thuyết phục được Đại Lư nên quay sang dụ dỗ con chứ gì? Đừng vậy chứ, lại làm trề nãi tham mưu Hứa nữa."

Người nọ cười ha ha, "Thằng nhóc Đại Lư kia là do không tìm được, chú không tin tiểu tử con đây lại không tìm được, chỉ với đáng về đó của con, biết bao nhiêu cô nàng chờ đợi đấy, chú nói nghiêm túc với con này, nhanh tìm một người cho xong, đừng để cho ba con sốt ruột."

Dút lời, cửa phòng thoáng qua mấy bóng người.

Nam Sơ liếc mắt lập tức nhìn thấy bóng người cao lớn đó, một thân đồng phục quân đội màu xanh lục, đội nón quân đội, đôi tay bỏ trong túi quần, sống lưng thẳng, cứ ngay thẳng lướt qua trước mặt cô như vậy, sau đó vòng vào cửa trước phòng bao.

Tính kỹ lại thì kể từ khi ra khỏi đội, hai người đã không liên lạc bốn năm ngày rồi.

Nam Sơ chưa gọi điện thoại cho anh, Lâm Lục Kiều cũng không gọi điện thoại tìm cô, giống như ngầm phân cao thấp, xem ai không chịu đựng được trước.

Tường Cách kéo ghế chen vào bên cạnh Nam Sơ, nghiêng đầu cười với cô, nhướn nhướn mày, "Bé con."

Đáng vẻ muốn ăn đòn, Nam Sơ muốn cầm đôi đũa vào trong mắt anh ta, Thẩm Quang Tông ở bên cạnh nhiệt tình nháy mắt với cô, nhịn được, cô chỉ chớp chớp mắt, giọng điệu lạnh nhạt: "Ông chủ Tường."

"Em cái cô nàng này cũng không biết cảm ơn." Tường Cách chặc một tiếng, "Dù gì thì nhân vật này cũng là do anh tranh thủ giúp em đấy."

Nam Sơ nhìn anh ta một hồi lâu, hơi gật đầu, sáng khoáy cảm chai bìa lên, rót đầy, nâng chén với anh ta, "Mời anh."

Sau đó uống cạn sạch.

Mọi người vỗ tay, khí khái!

Ngay cả Hạ Chính Bình cũng nhìn không chớp mắt, xem ra đây là người mà Tường nhị thiếu yêu thích.

.....

Không khí bên này ngay ngắn chỉnh tề hơn rất nhiều, tới đây đều là ba lãnh đạo trong cục, năng lực cạ chèn, đề tài lại vậy lượn đến trên người hai hậu bối.

"Lục Kiều, cuộc thi lần trước như thế nào rồi?"

Mạnh Quốc Hoàng hừ một tiếng, "Tạm được, hạng nhất toàn cục."

Giọng điệu tự hào giống như đây là con của mình.

"Khá lắm! Lần này qua được rồi, vòng phỏng vấn chắc chắn không thành vấn đề."

Mạnh Quốc Hoàng liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều ở bên cạnh, "Chỉ cần thẳng thóc này đừng có cà lờ cà phất là được."

"Yên tâm, từ nhỏ Lục Kiều đã đáng tin, đáng tin hơn Đại Lưu nhà tôi, nói muốn vào trường quân đội thì lập tức vào trường quân đội, không giống Đại Lưu nhà tôi, bây giờ còn đang giãy giụa thi nhân viên công vụ đấy."

Dứt lời, quay đầu nhìn lại đương sự, một dáng vẻ không quan tâm đến, giống như trọng tâm đề tài thảo luận không có liên quan chút nào tới anh.

Hứa Uẩn ở bên cạnh âm thầm nắm chặt nắm tay đặt trên đầu gối.

Từ trước đến giờ người này cứ như vậy, dáng vẻ không quan tâm tới cái gì cả, làm cho người ta hận đến nghiến răng.

Trưởng ban Lưu kéo câu chuyện chuyển sang trên người Hứa Uẩn. Không thể lạnh nhạt với đồng chí nữ của chúng ta, tiểu hứa có bạn trai chưa?"

Hứa Uẩn hoàn hồn, cắn cắn môi, "Tạm thời vẫn chưa nghĩ đến."

Trưởng ban Lưu cười khanh khách, "Bây giờ mấy người trẻ các cháu thật sự không gấp gáp. Thế nào, cảm thấy thẳng thóc này được không?" Nói xong vỗ vỗ vai Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều khề cau mày.

Hứa Uẩn liếc anh một cái, câu nói có hàm ý khác: "Rất tốt, nhưng đội trưởng Lâm không vừa mắt cháu, tầm nhìn của anh ấy cao lắm."

Mạnh Quốc Hoàng vừa nghe, thờ cũng không ra hơi, "Hừ! Đó là do mắt của nó mù rồi!"

Lâm Lục Kiều vốn không có tâm trạng, lời này vừa rơi xuống, ngay cả góc mặt cũng lộ ra vẻ lạnh lùng.

Không khí căng thẳng trong phút chốc.

Ngoài cửa có một người tiến vào, chỉ đạo viên gọi đồ ăn xong trở lại, đi tới khẽ nói bên tai Mạnh Quốc Hoàng.

Ông gật đầu một cái.

Chỉ đạo viên đi đến kéo cánh cửa ngăn giữa hai phòng bao ra.

Tràng cười ồ ồ ở phòng bên lập tức xông vào, ánh sáng hòa vào, phía đối diện người cũng ngồi đầy một bàn.

Chợt nghe Mạnh Quốc Hoàng nâng chén với bên kia, "Ông chủ Tường."

Lâm Lục Kiều lơ đãng nhìn sang, khóe mắt giật giật.

Tường Cách ngồi trên ghế, một tay nhàn nhã khoác lên lưng ghế của Nam Sơ, ánh mắt đầy ý cười nhìn cô nàng ở bên cạnh.

Mà cái cô nàng chết tiệt kia.

Cô đang một thân sùm xám màu xanh, ngồi trên ghế chân bắt chéo, kéo hờ đến đùi, một mảnh màu xanh rủ xuống ghế, giống như vải mảnh, một mảnh màu xanh đập trên đùi, lộ ra da thịt một bên chân, trắng tuyết trơn mềm, xương cốt cân xứng.

Đi lên một chút nữa, một phong cảnh không thể nói.

Tường Cách cúi đầu nói câu gì đó bên tai Nam Sơ, cô nàng nhìn bên này một cái, ánh mắt dừng trên mặt Lâm Lục Kiều một chút, rất nhanh rời đi, mặt bình thản: "Tôi không đi."

Sắc mặt Lâm Lục Kiều rõ ràng đã hơi khó coi, còn lâu cô mới đi tìm mắng.

Tường Cách ngượng ngùng, tự mình đứng lên, bưng ly rượu qua, chào hỏi mấy câu.

.....

Nam Sơ đi vệ sinh xong bước ra ngoài, rửa tay xong, mới vừa đóng cửa lại, bị người ta ôm chầm sau lưng, trực tiếp kéo mạnh vào nhà vệ sinh.

Nam Sơ bị đè lên cánh cửa.

Chỉ nghe sau lưng kêu kịch một tiếng, tiếng khóa cửa, trong lòng dâng lên một trận kích thích không thể diễn tả được.

Trong nhà vệ sinh đèn mờ ảo, ánh sáng vàng, không gian chật hẹp, bên tai là hơi thở đàn ông trầm thấp khê khàng.

Nam Sơ giương mắt.

Người đàn ông chống tay lên cửa, đang cúi đầu quan sát cô, mặt mày anh tươi cười nhưng lại ẩn chứa chút giận hờn, khóe môi nhếch lên một đường cong kiêu không thể làm gì.

Cái góc độ này.

Rất thích hợp để hôn môi, đúng vậy.

Cô đang ngửa mặt, đôi tay tự động tự phát ôm lấy cổ anh, ngón tay luồn vào mái tóc đen của anh, nhẹ nhàng vuốt ve: "Đội..."

Trong nháy mắt đôi môi bị người phủ kín.

Lâm Lục Kiều chợt cúi đầu cắn xuống môi cô, không để hở chút nào, đặc biệt mạnh mẽ.

Nam Sơ bị đau, nức nở nghẹn ngào đánh anh, bị anh dùng sức mạnh hơn ngăn lại, xâm nhập sâu hơn, đầu lưỡi trực tiếp cạy môi cô, tiến quân thần tốc, Nam Sơ thở không ra hơi, bị anh hôn hai cái thì cơ thể lập tức mềm nhũn, tay chặt chẽ ôm lấy cổ của anh, không để cho mình rơi xuống.

Đây là một nụ hôn mãnh liệt, ý thức hỗn độn, cô còn đang suy nghĩ, người này thích mình dữ rồi, hôn dữ dội như vậy.

Lâm Lục Kiều hôn đủ rồi, hôn xuống cổ cô, nhẹ nhàng cọ bên tai cô, hơi nóng bốc lên.

"Nhớ anh không?"

Nam Sơ hôn anh, "Không nhớ --"

Lâm Lục Kiều dừng lại, đứng thẳng, thoáng cái đã kéo dài khoảng cách, cười xấu xa cúi đầu nhìn cô, "Cho em một cơ hội nữa, nhớ anh không?"

Nam Sơ nháy mắt mấy cái, để tay xuống: "Nhớ."

Lâm Lục Kiều gạt đầu, bỏ tay vào trong túi, chợt nhíu mày: "Vậy sao cũng không gọi điện thoại?"

"Em đang chờ anh gọi cho em."

Cô nhóc nói xong lại uất ức rồi.

Bốn năm ngày không có liên lạc, vừa gặp mặt lại là cảnh tượng lúc này, Lâm Lục Kiều muốn lột bỏ trái tim cô, nhưng nghe thấy lời này lại thờ dài một hơi, cũng sắp ba mươi tuổi rồi, sao lại bị kích động giống như mấy thằng nhóc trẻ, sao bản thân mình rơi vào tình yêu thì dường như sự kiên nhẫn cũng muốn bùng nổ luôn rồi.

Anh đưa tay xoa xoa đầu Nam Sơ, thờ dài: "Qua mấy ngày nữa anh sẽ đi tìm em, ở nhà chờ anh, ngoan một chút."

"Anh sắp được nghỉ phép sao?"

"Nghỉ ba ngày, em suy nghĩ đi, anh sẽ dắt em đi chơi."

"Đi đâu chơi?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô cười, "Dẫn em đi xem kéo quốc kỳ?"

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến một tràng ầm ầm.

"Cửa này khóa rồi."

Là Hứa Uẩn.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Cửa này khóa rồi, phiền cô tìm người mở cửa một chút."

Giọng Hứa Uẩn không nhanh không chậm, hai người ở bên trong nghe ra có chút là cố ý.

Hai người bên trong nín thở.

Chợt nghe người phục vụ nói: "Tham mưu Hứa, để tôi đi tìm người xem sao, dưới lầu có toilet trống, tôi dẫn cô qua đó."

Hứa Uẩn đợi một lát, vẫy tay, "Không cần."

Lúc đi cô lại quay đầu quét mắt qua.

Nam Sơ khôi phục thần chí, đẩy người đàn ông trước mắt ra, Lâm Lục Kiều cúi đầu nở nụ cười, chế trụ cổ tay cô: "Giận gì chứ?"

"Ghen." Thế mà lại thừa nhận.

Lâm Lục Kiều đan tay nắm giữ hai cổ tay cô, cười cười mỗ mỗ môi cô, "Trời đất chứng giám, đến một sợi lông anh cũng không cho cô ta chạm vào."

Nam Sơ nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, chân thành như thế, hình dáng vững vàng, sáng sủa, lại mang theo một tia cười xấu xa, cô bỗng nhiên nhớ tới năm mười sáu ấy, khi mới quen anh, mặt anh lạnh nhạt, kiệt ngạo, khi đó nồng đậm hơi thở thiếu niên, đáng người cũng không rắn chắc như hiện tại.

Năm tháng mài dũa anh thành sắt thép, hấp dẫn thời nam châm là cô.

Nam Sơ vươn người, nghiêm mặt nhào lên, cắn mạnh lên môi anh, giọng nói hung ác cảnh cáo: "Ai cũng không cho chạm vào, kẻ nào chạm vào em chém kẻ đó."

Mắt Lâm Lục Kiều càng đen, chứa đựng đôi môi cô đang cắn xuống, bên trong có ánh sáng, phảng phất như muốn hút cô vào.

Trong lúc răng môi quần giao, thì nghe thấy anh trầm giọng thêm cất giọng ý cười nói: "Ngàn vạn lần đừng thủ hạ lưu tình."

Lại là một hồi dây dưa, hai người sửa sang xong đi ra ngoài, vừa khéo gặp người phục vụ mang theo người đến mở khóa, một mặt lờ mờ.

"Đội trưởng Lâm, cánh cửa này?"

Lâm Lục Kiều ừm một tiếng, "Tôi mở ra, sao thế?"

Nam Sơ phối hợp nhìn anh một cái, nói: "Tôi vừa bị khóa bên trong, là đội trưởng Lâm mở giúp tôi."

Người phục vụ gật đầu, "Đội trưởng Lâm thật lợi hại."

Lâm Lục Kiều cho tay vào túi, khiêm tốn nói: "Khách sáo rồi."

Nam Sơ vẫy tay, mày khê nhếch, khoe miệng khê nhếch: "Chú phòng cháy, gấp lại sau!"

Cô gái nhỏ nói xong nhấc giày cao gót đi ra ngoài, vạt áo sườn xám nhoáng lên một cái, ngẫu nhiên có thể thấy được đôi chân trắng mịn cân xứng, Lâm Lục Kiều nhìn bóng lưng cô, cúi đầu cười hừ một tiếng, cô nhóc chết tiệt.

Một người nhăn mày một người cười, làm em gái phục vụ mặt hồng tím đập.

Thẳng đến khi Lâm Lục Kiều trở lại phòng bao, hai cô gái còn vây quanh cửa toilet đàm luận,

"Rất đẹp trai."

"Không biết vì sao, tuy tôi không còn trẻ nữa, không hiểu sao cảm thấy muốn rụng trứng với kiểu đàn ông man thế này, cô nhìn xem, cơ bắp, mặt đẹp trai, cười lên cũng rất đẹp trai, phòng cháy hẳn là điểm gì cũng tốt, thể lực tốt, buổi sáng nếu có thể còn giúp cô làm điểm tâm nữa, còn cả cơ bụng..."

Cô gái bụm mặt, mặt đỏ tai hồng, hình ảnh này, chỉ cần nghĩ thôi đã muốn nổ tung rồi.

...

Ăn xong bữa cơm, Nam Sơ nghỉ ngơi một thời gian, ngoại trừ nghỉ ngơi dưỡng sức, việc còn lại là ở nhà đọc kịch bản chờ bộ phim của Hạ Chính Bình bấm máy.

Trong lúc đó, Tường Cách hẹn cô vài lần.

Các kiểu theo đuổi đều dừng.

Nam Sơ một ánh mắt cũng chưa cho hắn, tính khí của Tường nhị thiếu lại nổi lên, bản thân tính thế nào cũng đã giúp cô, cô nhóc kia không biết cảm ơn, còn lại không muốn gặp mình như vậy? Hắn có chút tức giận, cũng hết cách, cô gái người ta không để ý hắn.

Dù hấn lái siêu xe ngàn vạn tệ đến studio chỗ cô, Nam Sơ cũng không hề phản ứng, xoay người leo lên chiếc xe máy chực vạn của cô.

Đu lãnh diễm, hấn thích.

Không giống với vẻ lẳng lơ diễm dứa lòe loẹt bên ngoài, thể này lại càng quyến rũ hơn.

Một khi đàn ông bị kích thích sẽ khơi lên ham muốn chinh phục, sẽ rất khó để tiêu tan, chờ yên tĩnh một thời gian, chờ rảnh rỗi, lại nghĩ đến người phụ nữ này, lòng tràn đầy lưu luyến, phiền muộn không thôi, tâm ngứa ngáy khó nhịn.

Trên phương diện tình cảm, Tường Cách có rất nhiều kinh nghiệm và thủ đoạn.

Nhưng hấn không thích nhất là bắt buộc người khác, loại chuyện này, lưỡng tình tương duyệt, phụ nữ khi làm tình mới thú vị.

Nếu không sẽ giống như cá chết vậy, khi làm tình sẽ không mạnh mẽ.

Ban đầu ham muốn với Nam Sơ, đến từ một đêm kinh diễm kia trong quán bar ở Milan, nhưng khi thấy cô mặc sườn xám, trong lòng Tường Cách có thêm tính toán - - nhất định phải làm cô một lần khi mặc sườn xám.

Từ trước đến nay duyệt nữ vô số, cốt tướng, da thịt, Nam Sơ đều là thượng thừa, cũng không biết phía dưới có chín khúc hành lang gấp khúc làm cho người ta □□ không.

Càng nghĩ như vậy, càng gọi lên dục niệm trong lòng Tường Cách, hận giờ phút này không thể kéo người đến làm, nhưng từ nhỏ, lão gia tử đã nói, nóng vội sẽ không ăn được đậu hủ nóng, đa số phụ nữ sẽ không thoát khỏi cám dỗ của hàng hiệu xe sang, nhưng trải qua việc lần trước, Tường cách hiểu được một điểm, Nam Sơ không giống với những người kia - - cô có tiền.

Vì thế, những cách cũ sẽ không có hiệu quả, Tường Cách để ý, từ nhỏ cô đã không có cha, mẹ lại không nuôi, vài năm nay luôn bị cộng đồng mạng chửi bới, hấn là sẽ thiếu cảm giác an toàn.

Tường Cách gặp khó khăn rồi.

Trong từ điển của hấn căn bản cũng không có bốn chữ cảm giác an toàn này.

Trợ lý bách khoa bên cạnh thấy hấn nhíu mày khổ sở như thế, đề xuất mưu kế cho hấn.

"Nếu không, tôi tìm người hăm dọa cô ấy, trong thời khắc mấu chốt anh lao ra anh hùng cứu mỹ, nói không chừng cô ấy bỗng nhiên cảm động lấy thân báo đáp."

Ý kiến hay.

...

Tường Cách sau năm ngày tặng hoa liên tục, làm cho các báo lá cải đưa tin, dư luận xôn xao, bỗng nhiên biến thân biệt tích.

Làm Tây Cổ kinh ngạc, "Cái tên đại thiếu gia thích làm cuộc sống người khác loạn thất bát tao đó, sao lại tự nhiên biến mất."

Giọng điệu này hơi oán giận khác với vẻ cảm động.

Nam Sơ vẫy tay với cô, kéo người người đến trước mặt, miệng ngậm điều thuốc, giương cằm lên chia chia sofa đối diện: "Ngồi."

Tây Cổ đỏ mặt, "Sao thế?"

Nam Sơ chột nhứ mày, "Nói chuyện của em với Hàn Bắc Nghiêu."

Tây Cổ sùng sốt, hai tai đều đỏ, sao đột nhiên hỏi chuyện này, "Không không... Không... có gì."

Nam Sơ: "Không có chuyện gì sao em lại cá lăm rồi hả? nhanh lên? Hàn Bắc Nghiêu có cái gì đáng giá làm em khẩn trương?"

Bản thân Tây Cổ cũng rất kỳ quái, từ nhỏ cũng chưa từng có tật xấu này, chỉ cần vừa chạm vào chuyện đại thiếu gia này sẽ cá lăm, ở trước mặt anh cũng sẽ nói không rõ ràng, còn chọc người ta cười nhạo.

Nam Sơ sờ vành tai cô, thấp giọng hỏi: "Thích rồi hả?"

Tây Cổ sốt ruột, "Mới... Không có."

Nam Sơ ý vị thâm trường nhìn cô, không nói chuyện, ánh mắt này, nhàn nhạt, phảng phất như muốn nhìn thấu cô.

Tây Cổ bại trận, ghen một hơi, mới nhỏ giọng nói: "Được rồi, em nói với chị, nhưng chị phải giữ bí mật cho em"

Việc này, các cô gái kỳ thực đều hiểu trong lòng mà không nói.

Tây Cổ cúi đầu thấp xuống, có chút không dám nhìn Nam Sơ, "Ngày đó anh ấy hôn em, sau đó cảm thấy bản thân hẳn là rất thích anh ấy, không chán ghét cái hôn của anh ấy, chỉ là..."

"Như thế nào?"

"Chỉ là lúc này anh ấy không để ý tới em, giống như hôn xong sau đó bỗng nhiên anh ấy tỉnh lại, cái loại cảm giác này, đại thiếu gia bọn họ, đều thích làm người khác rối loạn một nui, sau đó thì chạy lấy người." Tây Cổ càng nói càng tức giận, trong mắt đều lấp lánh ánh nước, "Không để ý thì không để ý, ai hiếm lạ chứ."

Nam Sơ dụi thuốc, hai tay chống trên ghế sofa, ngửa đầu cười, "Chị thấy em lại rất hiếm lạ đó."

Tây Cổ: "Chị đồng ý với em, không được nói ra đó."

Nam Sơ ngồi thẳng người, khoanh tay trước ngực, "Có qua có lại, chị cũng nói cho em một bí mật - -" Cô cúi xuống, cắn cắn môi, môi đỏ mọng kiêu kiêu, "Chị có bạn trai rồi."

Lời này nói ra.

Tây Cổ cũng không ngồi yên, thiếu chút trượt xuống, "Chị hẹn hò rồi hả? Công ty cho phép sao? Anh Tông biết không?"

Nam Sơ thờ dãi, được rồi, lại một kẻ mù mờ trong tình cảm.

Tây Cổ vừa suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới việc Trương Cách biến mất, "Sẽ không phải là Trương Nhị thiếu chứ?"

Nam Sơ khịt mũi, tràn ngập khinh thường: "Rầm, là một người rất có hương vị đàn ông, có cơ hội giới thiệu cho hai người làm quen."

Tây Cổ bĩu môi, bỗng nhiên nhớ tới hộp bao cao su trong ngăn tủ, "Chúc mừng chị nha, hộp đồ này rốt cục có thể có đất dụng võ rồi, sẽ không bị quá hạn dùng. Nhưng mà chị vẫn phải đề phòng Thẩm Quang Tông một chút, gần đây anh ấy rất nóng, không biết uống lộn thuốc gì rồi."

...

Đã là đầu tháng mười, thời tiết chuyển mát, ngẫu nhiên có vài ngày nắng nóng, nắng cuối thu ở Bắc Tầm làm người ta khó chịu, đó là khô nóng, thật sự rất hạnh.

Lâm Lục Kiều kết thúc ca trực ban, về ký túc xá đổi quần áo hàng ngày, cuối cùng đi kiểm tra dây lều, chỉ thấy Tiểu Cửu Nhi buồn đầu không vui, kéo Thiệu Nhất Cửu qua một bên, "Tiểu Cửu nhi sao thế?"

Thiệu Nhất Cửu vầy vầy tay, "Cùi cái trắng bị heo nhồm ngó."

Lâm Lục Kiều tựa vào khung cửa, "Cùi cái trắng gì?"

"Là Nam Sơ đó, nữ thần của cậu ta."

Đuôi lông mày của Lâm Lục Kiều nhướng lên, giọng điệu trở nên ý vị thâm trường: "Nữ thần?"

"Đúng vậy, nghe nói có tên cao phú suất đang điên cuồng theo đuổi Nam Sơ, siêu xe Martha, số lượng có hạn, sau là hoa hồng Mân Côi, 999 đóa, trang sức nạm kim cương." Nói xong, lấy ảnh Tiểu Cửu Nhi vừa mới chụp cho anh xem, "Đây, đây này, mỗi ngày đều ngắm, nếu là phụ nữ em sẽ gả đó."

Lâm Lục Kiều tà liếc nhìn anh một cái, vầy tay che di động trước mắt, mày hơi nhíu lên, chế nhạo nói: "Vây cũng quá tiện nghi cho cậu rồi."

Thiệu Nhất Cửu không phục, "Đổi lại là anh, anh có theo đuổi không?"

Theo đuổi?

Lâm Lục Kiều: "Tôi cần phải tự theo đuổi sao?"

Lời này thật đáng đánh đòn, làm những thanh niên độc thân trong ký túc xá tức hộc máu, nhưng lời người ta nói đều là sự thật, cũng có năng lực, từ khi đội trưởng Lâm nhập đội tới nay, tuy rằng chưa từng nói, nhưng dựa vào thái độ của một vài lãnh đạo, cũng đủ biết anh không đơn giản, trong ngày thường cũng không có thói quen xấu gây chuyện hay ăn chơi trác táng.

Có gì nói đó, vui vẻ pha trò với mọi người, không vui thì trầm mặc hút thuốc, có tinh thần nghĩa hiệp từ trong xương, ngẫu nhiên có đôi lúc trẻ con và ngang bướng.

Khi huấn luyện thì nghiêm túc đứng đắn, khi cau chặt mày làm người ta sợ hãi, việc riêng thì có vẻ cà lơ phất phơ đôi lúc xả ra hai ba câu, mọi người cũng đều coi anh như anh em, có kính ý nhưng cũng chân thành.

Chuyện theo đuổi phụ nữ, Lâm Lục Kiều thật đúng là không có kinh nghiệm, từ nhỏ đến lớn cũng chưa có thói quen này.

Thực sự thích cô gái nào, anh cũng không làm mấy việc phô trương như Tường Cách, theo ý anh tặng hoa, đối với Nam Sơ mà nói thì thật sự rất tục khí.

...

Sáng sớm, trời tờ mờ sáng, mặt trời vừa lên, sương ngưng đọng, không thấy rõ đường.

Dưới nhà trọ, dưới màn sương mù dày đặc, có một người đang đứng. Lâm Lục Kiều một thân quần áo đen, mang theo mũ lưỡi trai, tôn lên dáng người gọn gàng linh hoạt, màu đen rất thích hợp với anh, phác họa đường cong thân thể rõ ràng, tà dựa vào cửa xe chờ.

Nam Sơ từ trên lầu bật xuống dưới, một bước nhào vào lòng Lâm Lục Kiều, ngọt ngào gọi anh: "Đội trưởng!"

Cô gái nhỏ một thân ăn mặc đơn giản, mũ áo màu đen và quần dài bút chì màu trắng, một đôi chân thon dài thẳng tắp, đeo khẩu trang.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn đồng hồ, bốn giờ ba mươi.

Vừa khéo.

Sáng sớm sương mù dày đặc phẳng phất như là một tầng bình phong thiên nhiên, Lâm Lục Kiều thuận thế một tay ôm cô, một tay kéo mũ áo phía sau kéo lên đầu cô, nhẹ nhàng: "Mặc ít thế này không lạnh sao?"

Nam Sơ kéo áo, kéo tay anh đưa vào, sờ sờ chất liệu bên trong. "Lông."

Lâm Lục Kiều thuận tay chui vào, ở trên ngực cô sờ soạng một cái, "Ừm, Lace (viên tơ)."

"..."

Nam Sơ trừng anh: "Anh háo sắc thật đó."

Lâm Lục Kiều mở cửa xe, nhét cô vào, tay chống cửa xe, lười biếng: "Ừm, đã sớm nói anh không phải quân tử rồi. Hối hận rồi hả?"

Nam Sơ bước chân ra, muốn nhào lên hôn anh: "Em chính là thích anh như vậy."

Bị người đẩy đầu trở về, một bộ nghiêm trọng: "Chú ý hình tượng một chút."

"Giả vờ."

Nam Sơ mắng.

...

Nam Sơ sau này nhớ lại, khi cô nhận phỏng vấn, người dẫn chương trình hỏi cô, chuyện lãng mạn nhất khi làm với bạn trai là gì, luôn nhớ tới vẻ mặt của Lâm Lục Kiều ngày ấy, sự nhệt huyết và kiên định từ trong xương, giống như đã khắc vào trong lòng cô, đời này của cô sẽ không quên được người đàn ông này.

Lâm Lục Kiều thật sự dẫn cô đi nhìn kéo quốc kỳ.

Sáng sớm quảng trường đầy áp người, mỗi ngày người đến xem kéo quốc kỳ kỳ thực không ít, đội danh dự bước nghiêm trang đưa quốc kỳ vào tay người kéo cờ.

Nam Sơ tuy rằng sinh ra ở đây, nhưng cho tới bây giờ chưa từng tới, cũng không nghĩ là muốn tới.

Lâm Lục Kiều tỏ vẻ tương đối thông dong, phẳng phất như đã đến rất nhiều lần, dễ dàng tìm được một vị trí trên cao, dẫn cô lên.

Tầm nhìn ở đây là tốt nhất.

Người kéo cờ mở quốc kỳ ra, tấm vải đỏ tươi bay bay trong gió trời, quốc ca chột vang lên, phẳng phất như người bị đánh trúng nội tâm, lồng ngực hơi nóng.

Nam Sơ theo bản năng nhìn nhìn người đàn ông bên cạnh.

Mà trong mắt anh đầy thành kính, nghiêm túc nghiêm trang, thu lại vẻ thông dong ngày thường, thân thể đứng nghiêm thẳng tắp, thẳng tắp như cây tùng đứng trong gió, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Quốc kỳ kéo lên đỉnh người tiên phong dừng lại, đội danh dự trang nghiêm rời đi.

Lâm Lục Kiều nói: "Trước kia anh thường xuyên tới chỗ này."

Nam Sơ kéo vành nón xuống, nghiêng tai nghe.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô một cái, "Khi đang trong tình trạng mờ mịt, muốn tìm chút tín ngưỡng."

"Anh cũng có lúc mờ mịt?"

"Đương nhiên, anh cũng không phải thần tiên, hồi nhỏ lúc nghi ngờ ba anh thiên vị em trai, khi đó đang là mùa đông, trời vừa sáng, anh đạp xe từ Thành Tây đến nơi này, nhìn quốc kỳ, tâm an tĩnh được một chút, trưởng thành phát hiện rất nhiều việc không đơn giản như hồi nhỏ chúng ta vẫn nghĩ, nên tới chỗ này tìm một cái tín ngưỡng, nhìn quốc kỳ, không rời, tín nhiệm lại càng sâu, trước khi thi đại học cũng đã tới một chuyến, trong học viên quân đội đối với anh cũng là một tín ngưỡng, cả đời người, kỳ thực phải dựa vào tín ngưỡng để còn sống."

Nam Sơ ôm lấy anh: "Anh còn đa sầu đa cảm như vậy."

Lâm Lục Kiều cười khê, kéo cô gái từ trong lồng ngực ra, kéo khẩu trang của cô lên một chút, che khuất cái mũi, chỉ lộ ra đôi mắt đen lấp, "Tướng Cách làm mấy chuyện này cho em, thật sự anh rất khinh thường."

Trong lòng Nam Sơ vui sướng hài lòng, "Đây là ghen tị?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô, cực kỳ khịt mũi khinh miệt hừ một tiếng, "Hắn ta sao?"

"Em không thích hắn."

Lâm Lục Kiều khê ừ, "Anh biết, em thích anh."

Nam Sơ nhéo ngực anh một cái, cái người này cái khác đều tốt, chỉ không tốt là lúc nào cũng cái về cái gì cũng biết rõ.

Lâm Lục Kiều bị đau, hít một hơi, không náo loạn, hai tay nắm vai cô, kéo người ra, thu lại về vô lại ngày thường, khó được lúc đứng đắn.

"Tướng Cách này, anh sẽ không bận tâm đến, đều là mấy lời ngon tiếng ngọt, thứ anh có thể cho em là lời hứa của anh, lời hứa của một quân nhân, dưới quốc kỳ, bất luận trong tình huống nào, tuyệt đối không phản bội, không vứt bỏ, không buông tay em."

Năm ấy khi vừa mới vào ngũ, anh cũng từng ở chỗ này giờ tay tuyên thệ, lời thề còn rành rành trước mắt - -

Phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật, anh dũng chiến đấu; không sợ hi sinh, trung với cương vị công tác, nỗ lực công tác.

Ở dưới tình huống nào, tuyệt đối không phản bội tổ quốc, tuyệt đối không phản bội quân đội

Quốc kỳ là tín ngưỡng của anh.

Lời hứa hẹn của một quân nhân.

Không liên quan đến việc gì khác, chỉ là anh muốn trao nó cho Nam Sơ.

Không có người khác, chỉ có cô nhóc này.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Thoa Xù

Lời cam kết trân trọng này, người nghe chỉ muốn cất thật kỹ, nâng niu trân quý.

Sương mù dày đặc trên quảng trường dần dần tan đi, sắc trời đã sáng lên, nghi thức kéo cờ kết thúc, đám người tản ra như ong vỡ tổ.

Nam Sơ chợt nhớ đến mấy ngày trước đọc kịch bản, trên đó có một câu.

Khi Liễu Oánh Oánh còn sống cũng không đợi được vị Tướng quân kia chinh chiến trở về, phần sau câu chuyện xưa là cô ấy thủ thân suốt đời, mà vị Tướng quân anh tuấn kia bảo vệ quốc gia, đã sớm chết trên sa trường, đến chết cũng không để lại cho cô ấy chút gì để nhớ nhưng, chỉ còn lại một nắm đất vàng. Mà cô đến khi chết cũng mơ hồ, một buổi trưa nào đó sau cơn mưa, Tướng quân đã đến, cầm một cây dù giấy vẽ, đứng xa xa bên ngoài ngõ

nhỏ nhìn cô một cái, thấy cô mặc bộ sườn xám trong ngày đầu gặp gỡ, dáng người xinh đẹp đi qua lại trong con hẻm nhỏ, cười cong hàng mi với đại thẩm kể bên nhà, ngâm nga điệu hát dân gian của nghề cắt may, dung mạo thanh tú, giờ tay nhắc chân cũng là phong tình.

Lúc Liễu Oánh Oánh hấp hối đã viết một câu lên giấy, nhờ một thằng nhóc đưa đến phủ Tướng quân.

-- Nhưng mãi nhất sinh, thủy đồng ngã đắng, Hà Sơn dữ cộng, tình thâm nghĩa trọng (*).

(*) Chinh chiến cả đời, ai cùng ta chờ, cùng non sông, tình sâu nghĩa nặng.

Câu chuyện xưa bi tình đại nghĩa, cô bình tĩnh diễn xong trong một lần, ngược lại khiến Tây Cốc đứng một bên khóc òa, lau nước mắt khóc sục sùi, "Em cảm thấy được chị đã diễn sống lại nhân vật Liễu Oánh Oánh."

Có lẽ nguyên nhân là do Lâm Lục Kiều, bỗng nhiên cô đã có chút cảm giác làm quân tử, một cái nháy mắt một nụ cười của Liễu Oánh Oánh, từng cử động, cô đều có thể cảm nhận được hết.

.....

Lâm Lục Kiều lái xe dẫn Nam Sơ đến ngõ nhỏ gần đó, đầu hẻm có một quán ăn gia đình.

Trước đây khi kéo cò xong, anh thích đến đây uống chén sữa đậu nành nóng hổi và ăn bánh chiên, ông chủ là người thích nói lóng, mở quán ăn ở đây mấy chục năm rồi, ở lại đầu ngõ này vững vàng nhiều năm như vậy, thấy người quen, nhiệt tình chào hỏi, sau đó liếc Nam Sơ một cái, ý vị sâu xa nói: "Được à, tiểu tử cậu."

Ông gặp được Lâm Lục Kiều cũng giống như gặp được bạn bè lâu năm vậy, giao công việc trong tay cho người bên cạnh làm, xoa xoa bàn tay dính đầy bột mì lên tạp dề, từ trong túi móc ra hai điều thuốc đưa tới, "Cũng mấy ngày rồi không thấy cháu đến, gần đây đang bận rộn gì đấy?"

Lâm Lục Kiều nhận lấy, để bên cạnh, không định hút, "Đi làm à."

Ông chủ vui vẻ, "Trước đó mấy ngày thấy một chiếc xe cứu hỏa chạy qua, chú còn nói với bà nhà là nếu con trai tôi có thể giỏi bằng một nửa Lục Kiều, tôi cũng không cần phải thấp thỏm cả ngày rồi."

Nói xong, ông chủ quay đầu lại bảo người ta mang lên hai hộp bánh chiên và sữa đậu nành.

Lâm Lục Kiều cười cười, rất khiêm tốn: "Không làm được chuyện lớn gì, chuyện con làm chỉ là công việc góp một phần nhỏ công sức thôi." Nói xong, liếc nhìn Nam Sơ, giới thiệu: "Đây bạn gái của cháu."

Nam Sơ còn mang khẩu trang, khéo léo cười với người kia, mắt cong cong, "Cháu chú à."

Nhìn như vậy, dáng vẻ hai người tuấn tú, khí thế cũng như nhau, trai gái xứng đôi vừa lứa, cực kì xứng đôi, trong lòng ông chủ cũng ước ao ghen tị một phen, nếu con trai mình có thể tinh tâm như vậy là tốt, nghĩ như vậy, nhìn dáng vẻ xinh xắn của cô nhóc kia, trong lòng càng cảm thán, "Cô nhóc thật xinh đẹp, nhìn qua thật là gầy, đợi lát nữa ăn nhiều một chút, nuôi cho béo tốt một chút, mập mạp một chút dễ sinh con."

Dứt lời, Lâm Lục Kiều lập tức gấp một cái bánh chiên vào trong cô, ung dung thản nhiên nói: "Ăn đi, sinh đứa bé mập mạp."

Nam Sơ trừng lại anh.

Lâm Lục Kiều không để ý đến cô, ném thử một miếng, trò chuyện với ông chủ, "Thật là cũng lâu rồi con không tới, tay nghề của chú là càng ngày tiến bộ nha."

Trong lòng ông chủ vui lên, "Thằng nhóc này thật là khéo nói à."

.....

Sau bữa cơm, Nam Sơ ăn rất ít, để giữ dáng, ngày mai còn có buổi chụp hình, dáng người của cô là kiểu ăn nhiều một chút cũng có thể lập tức phì lên.

Ăn xong, chống cằm nhìn người đàn ông đối diện ăn.

Lâm Lục Kiều ăn gì cũng rất nhanh, có lẽ do trong quân đội đã hình thành thói quen, ngón hai ba cái bánh chiên, uống chút sữa đậu nành, nhai vài cái, ngược mắt liếc nhìn cô, lại gấp vào miệng một cái bánh chiên, nói: "No rồi à?"

Không có no, nhưng cô không thể ăn, cơ thể đang ở mức báo động.

Nam Sơ méo miệng, lắc đầu.

Lâm Lục Kiều cười, gấp một cái bánh đưa đến trước mặt cô, "Há miệng."

Nam Sơ nâng cằm lên, ngoan ngoãn há miệng.

Khóe miệng anh mỉm cười: "Không phải là còn có thể ăn sao?"

Nam Sor: "Anh dứt cho, còn có thể ăn một cái nữa, nhưng mà cũng chỉ có thể một cái thôi, ăn nữa, ngày mai chụp hình nhất định sẽ bị phù --"

Đang nói, Lâm Lục Kiều đã dứt thêm ba cái, cô nhóc bị nhét đầy miệng, nói không muốn không muốn, anh lại gấp một cái đưa đến, vẫn ngoan ngoãn há miệng ra, Lâm Lục Kiều cười để đùa xuống, nhử mày nhìn cô, đạt được ý đồ cười xấu xa: "Vừa hay, phù lên thì ngày mai không thể chụp, dù sao anh cũng không thích em chụp mấy thứ kia, cái quý quái gì chứ."

Nam Sor ngó ra, rề rà đứng lên, chạy ra ngoài.

Ông chủ nhìn thấy, cho là hai người giận dỗi rồi, từ trong phòng bếp nhô đầu ra, khuyên lơn: "Tiểu tử cậu đó, có chừng mực chút, cô vợ xinh đẹp như vậy mà bỏ chạy luôn thì đi đâu mà tìm chứ."

Lâm Lục Kiều gọi tính tiền, đuổi theo, cô nhóc vừa nuốt đồ ăn trong miệng xuống, anh bỏ tay vào túi chậm rãi đi qua, đưa tay vuốt vuốt đầu cô, "Không chọc em nữa."

Hai người đều không phải là kẻ ngốc, Nam Sor biết Lâm Lục Kiều rất không thích cô chụp những thứ kia, cô vẫn có chừng mực, vẫn không cho anh xem, nếu xem, với tính khí của anh đoán chừng sẽ nổi cáu bốc cháy như bát nhang luôn.

Cô chép chép miệng, "Lâm Lục Kiều."

Anh kéo cô đi về phía quảng trường, tự nhiên đi ra phía ngoài, che chở cô ở bên trong, khẽ ừ một tiếng.

Hai người sớm biết, theo như phát triển bây giờ, nếu cô lại chủ động, nói không chừng sang năm ngay cả em bé cũng có, nhưng trước mắt không phải lo đến vấn đề này.

"Nói thật đi."

"Cái gì?"

Chưa tới bảy giờ sáng, sương còn chưa tan hết, người đi trên quảng trường từ từ đông hơn, thành phố đang tỉnh dần.

Hai người liền nắm tay, chậm rãi bước đi.

"Có phải lúc em mười sáu tuổi anh cũng đã đối với em ừ....." Cô hỏi một cách kín đáo.

Anh dừng bước lại, trên đỉnh đầu ừ một tiếng, khinh thường, hết sức ghét bỏ, "Cái rắm! Lúc em mười sáu tuổi chưa đủ lông đủ cánh đâu --"

Nam Sor: "Vậy anh thích em từ lúc nào chứ? Chẳng lẽ ở trong quân đội, anh đột nhiên thích em hả?!"

Đường như cô đặc biệt cố chấp với mấy vấn đề này, lúc trước Thẩm Mục hay phổ cập mấy vấn đề này bên tai anh --

Anh thích em từ khi nào?

Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt em mặc đồ gì?

Em và X ai đẹp hơn?

Trước kia lúc anh và cô X ở cùng nhau đã làm gì, đã đến bước kia rồi hả?

Thật may là trước đây Lâm Lục Kiều không có cô nào cả, cho nên vấn đề so sánh bạn gái trước sẽ được lược bỏ.

Rốt cuộc là thích cô ấy khi nào.

Vấn đề này, anh thật sự không có đáp án, bản thân anh cũng đã tắt đèn suy nghĩ rất lâu về vấn đề này cả một buổi tối, phát hiện mình hết sức để ý đến cô nhóc này, buổi tối đó lên mạng tìm hiểu không ít tin tức về cô nhóc này. Tạp chí bát quái lộn xộn lung tung ghép đông một ít tây một ít, cũng xem như là sơ lược đại khái được hai mươi mấy năm của cô nhóc này, ngay cả tin tức không đâu nói cha của cô là xã hội đen cũng đọc.

Nhưng mà, đọc càng nhiều, trái tim lại càng đau, tuổi còn nhỏ, rốt cuộc là đã chịu đựng bao nhiêu rồi. Nhưng nghĩ lại, thật may mắn là gặp được anh rồi.

Anh kéo người, xách lên xe, nhét vào, dựa vào cửa xe nói: "Khi còn bé, thích súng, xe tăng máy bay, cha anh lập tức dắt anh đến bảo tàng quân sự mò mẫm tìm hiểu, về nhà sẽ khóc ầm ĩ nói muốn đi làm lính, cha anh nói tham gia quân ngũ sẽ khổ cực, nhận nhiều cay đắng hơn người bình thường, khi đó anh không tin, vào trường quân đội rồi mới cảm nhận được, quả thật rất khổ, lăn lộn trong bùn cũng không tính là gì, lúc sống trong môi trường tự nhiên bị bắt làm tù binh khiêng súng, ngâm mình trong nước lạnh hai ngày cũng phải khiêng tiếp, nhưng đến bây giờ cũng chưa từng hối hận chuyện đã vào quân ngũ, tính anh một khi đã dốc lòng, không quan tâm là thích từ lúc nào, nhưng một khi đã thích, là có thể rất lâu rất lâu --"

Anh đóng cửa xe lại, vòng qua trước mui xe, ngồi vào ghế lái, "Ngược lại em --" Anh dừng lại, nổ máy xe, hừ lạnh: "Vết xe đổ cũng không ít à."

Nam Sơ cẩn thận suy nghĩ, anh nói vết xe đổ, đơn giản chính là truyền thông báo chí đưa tin vớ vẩn, tai tiếng với mấy tên Nhiễm Đông Dương, Tướng Cách tằm sào cũng với không tới nữa.

"Đều là tin vớ vẩn cả mà."

Lâm Lục Kiều không quan tâm, đập đập tay lái, liếc cô một cái, khoe môi nhếch lên một cách lưu manh, ý tứ -- dù sao thì anh đây cũng đến rồi mấy tên kia đều bị chặn lại hết.

Tuy là nói như vậy, nhưng thân phận của Nam Sơ quả thật có hơi lúng túng, trên đường trở về, cô dò xét hỏi: "Khụ khụ —— Em sẽ về bàn bạc lại."

Lâm Lục Kiều liếc cô một cái, dự cảm khó lường.

"Nói thí dụ như, anh có thể đồng ý chừng mực lớn nhất ở em là gì, tiếp theo em có một bộ phim, sẽ nói rõ vấn đề tiêu chuẩn với đạo diễn, nửa thân trần, hay là diễn cảnh hôn với diễn viên nam, là hôn thật, mượn góc quay, hay là hôn sâu, còn có cảnh giường chiếu, coi hết hay coi một nửa --"

Xe thắng gấp, dừng lại ven đường, cả người Nam Sơ nghiêng về phía trước, sau đó bật lại trên ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn lại, vẻ mặt của người đàn ông bên cạnh vô cùng khó coi.

Thật ra lâu nay hai người đều rất kiêng dè vấn đề này, cho tới bây giờ cũng không nói qua, trước đây Nam Sơ không quay nhiều phim lắm, đều là vai phụ, đương nhiên không cần hỏi đến những vấn đề như thế, nhưng bây giờ từ từ vai diễn sẽ nhiều lên, ví dụ như vai diễn Liễu Oánh Oánh, có một số cảnh hở trước ống kính, cô là một diễn viên phụ, muốn báo với đạo diễn tìm người thế thân, có lẽ sẽ bị đạo diễn đánh chết, hơn nữa đạo diễn vốn là vì nhìn trúng vóc dáng của cô.

Mà hiển nhiên, trong xương cốt Lâm Lục Kiều mang nặng chủ nghĩa đàn ông thì có chút kháng cự lại vấn đề này. Lâm Lục Kiều còn có một tật xấu, dù là ghen, có đánh chết cũng sẽ không thừa nhận mình ghen, cho nên, vấn đề này của Nam Sơ, mặc dù trong lòng anh khó chịu, sắc mặt cũng sụp đổ rồi, ngoài miệng vẫn còn nói: "Tùy em thôi."

Nói xong, anh tắt máy, cũng không biết thế nào, mở hộc xe, lấy hộp thuốc lá và bật lửa ra, đẩy cửa xe ra, "Anh xuống hút điếu thuốc."

Nam Sơ dạ một tiếng, cũng không nói nữa, cũng không đi xuống, ngoan ngoãn ngồi trong xe chờ anh.

Hút xong điếu thuốc, điều chỉnh tốt cảm xúc, chờ anh vào xe lại, không khí dịu đi đôi chút.

Buổi chiều Nam Sơ có buổi chụp hình, mấy tiếng, Lâm Lục Kiều trực tiếp đưa cô đến studio, Nam Sơ tháo dây an toàn hỏi anh, "Đội lát nữa xong em sẽ điện thoại cho anh."

Anh dựa vào trên ghế ngồi lướt điện thoại không chút để ý, ừ một tiếng.

Nam Sơ biết, cái này đoán chừng là còn bực bội đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Editor: Thoa Xù

Đại Lưu cực kỳ hối hận, giờ phút này anh ta chỉ muốn chặt tay của mình.

Cho mày bỏ thói hèn mọn, cho mày bỏ thói hèn mọn đi, muốn uống rượu thì tìm Tôn Minh Dương đi, mày tìm anh ta làm gì chứ!

Lâm Lục Kiều ngồi trên ghế cao trước quầy bar, trước mặt để một chai bia, uống được một nửa, một chân nhàn hạ đung đưa, một chân chạm đất, quần màu đen ôm lấy đôi chân rắn chắc cân xứng của anh, cả người thả lỏng, tư thế hấp dẫn người ta như vậy, lại trung ra về mặt người sống chó lại gần, hai người làm anh em mấy chục năm, Đại Lưu vô cùng rõ ràng, tâm tình của người này đang khó chịu.

Quán bar này là ánh sáng của thành phố, Phú Quý Hương nổi danh ở Bắc Tầm, mở cửa 24/24, không phải ai cũng có thể vào, hư vinh hào nhoáng, là căn cứ địa của mấy công tử có tiền và mấy tiểu minh tinh. Đợt trước Đại Lưu theo đuổi một cô nàng mới ra mắt trong nhóm nhạc nữ, hàng ngày rù rê một đám anh em đến đây nằm vùng, ngồi hai ngày, anh ta thật sự đã trụ suốt hai ngày, mặt dày muốn chụp ảnh chung với người ta, cô nàng đó thật sự cũng không ngại ngùng, thoải mái chụp ảnh cùng, cũng cho luôn Wechat, Đại Lưu không thể tin, vô cùng mừng rỡ, ngày nào cũng hỏi han ân cần trên Wechat, hâm nóng tình cảm.

Người bên cạnh uống đến buồn bực, Đại Lưu ngượng ngùng: "Sao vậy? Hòn đồ ai đây?"

Lâm Lục Kiều liếc xéo anh ta, vẻ mặt giễu cợt: "Cậu không hiểu đâu."

Đại Lư khàn giọng, coi như có chút không phục, "Tôi không hiểu sao, nói cho cậu biết, anh em của cậu cũng sắp thoát khỏi cảnh độc thân rồi!"

Lâm Lục Kiều ngửa đầu uống bia, hơi mới lạ nhìn anh ta, kinh ngạc nói: "Người nào mù quáng như vậy hả?"

Đại Lư trừng mắt nhìn anh, "Tụi mình quen biết nhiều năm như vậy, cậu có thể coi trọng tôi một chút không?"

Lâm Lục Kiều không nói lời nào, ngửa đầu uống thêm một ngụm.

Đại Lư cũng không để ý đến anh, lấy điện thoại di động ra thần bí lăm nhăm mở khóa điện thoại, mở khóa ra, hình nền chính là một cô nhóc mắt ngọc mây ngài, tóc mái ngang, ngũ quan thanh tú, rất non nớt, Lâm Lục Kiều lướt mắt nhìn, "Chưa trưởng thành hả?"

"Đủ hai mươi rồi được không?" Đại Lư cười ha ha cất điện thoại di động, nhăm nháp bia tươi: "Cậu không nhìn ra hả?"

Lâm Lục Kiều cảm thấy buồn cười, "Phụ nữ mà tôi biết có thể đếm trên mười đầu ngón tay."

"Biết nhóm hey-girl không?"

Anh vẫn nể mặt nhũ mày suy nghĩ một chút, "Không biết."

Đại Lư đập bàn vang lên loảng xoảng, "Từ Trí Nghệ! Từ Trí Nghệ đó!"

Lâm Lục Kiều cảm thấy không hiểu, "Bạn đại học? Bạn trung học? Hay bạn thời tiểu học?"

Đại Lư ngã xuống đất.

"Là một nhóm nữ, mới ra mắt, ca sĩ đó."

Lúc này Lâm Lục Kiều mới có chút phản ứng, cuối cùng liếc mắt nhìn anh ta, "Ca sĩ? Muốn gia nhập làng giải trí hả?"

Đại Lư gật đầu như giả vờ, rốt cuộc cũng hiểu rồi.

Nói chuyện với người này thật con mẹ nó mệt mỏi.

Chợt có loại cảm giác tìm được chiến hữu.

Lâm Lục Kiều đưa tay ôm cổ Đại Lư, kéo vào trong lòng mình, Đại Lư tựa đầu vào vai anh, chợt nghe phía trên đầu nói: "Đại Lư, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy hai ta rất có duyên."

Đại Lư đẩy anh ra, "Đồ bệnh, nói cái gì đó!"

Lâm Lục Kiều cười, "Vậy nếu cô ấy muốn quay cảnh hôn thì cậu làm sao?"

Đại Lư: "Ca sĩ, ca hát nhẹ nhàng thôi, không phải diễn, không quay cảnh hôn, hơn nữa người ta là nhóm thần tượng, công ty đều có yêu cầu tiêu chuẩn, lúc ký hợp đồng cũng có nêu ra, cảnh hôn thì mượn góc máy hoặc nhiều nhất là chạm môi thôi, cảnh giường chiếu thì tắt đèn, khóa thân thì quay vai thôi đại khái vậy. Chủ yếu vẫn là ca hát."

"À."

Buồn bực trong đầu đã voi bót đôi chút.

Được rồi, anh chính là người ôm buồn bực.

Đại Lư không nhìn thấy tâm trạng rã rời của anh, cúi đầu lướt hình của Từ Trí Nghệ trong điện thoại, định cho Lâm Lục Kiều xem, để cho người anh em khen ngợi đôi câu, lúc lướt lên thoáng qua một tấm hình, Lâm Lục Kiều không khỏi chăm chú nhìn thêm, "Đội đã."

Đại Lư dừng lại, hình ảnh dừng lại ở một tấm ảnh bơi hơi mờ.

Sao tấm hình kia trông quen thế.

Hắn nhớ có hôm tan làm, vừa bật điện thoại di động lên, lập tức nhảy ra tấm ảnh kiểu này, lúc ấy còn tưởng là vào quảng cáo đòi truy, nhìn kỹ lại thì là Nam sơ gửi.

Hiển nhiên tấm này chụp ở diện rộng hơn tấm kia.

Đúng là hơi mờ, ảnh mặc áo tắm, tóc cô nàng ướt sũng rồi tung roi trên vai, hờ cả vai, xương quai xanh của cô rất đẹp, tinh xảo thanh tú, xuống chút nữa, là rãnh sâu --

"Ở đâu ra?"

Giọng nói này lạnh đến nổi sống lưng Đại Lưu túa mồ hôi, "Tắm nào?"

Lâm Lục Kiều đưa tay tới, mở lên, hình ảnh được phóng to ra, đáng vẻ cô nàng càng rõ nét hơn, ngay cả trán cũng đỏ mồ hôi.

Đại Lưu cúi đầu xem, "Quên mất, lão Tôn gửi cho tôi, nói là đột trước vừa phát hiện một báu vật, đáng người vô cùng đỉnh, trông vẻ lại đang....."

Giọng nói thấp dần, Đại Lưu nhìn về mặt của Lâm Lục Kiều, không dám nói tiếp, thật ra thì bình thường anh ta rất ít khi lưu những bức ảnh này, sau khi quen Từ Trí Nghệ, anh ta xóa sạch những hình ảnh phụ nữ đã lưu trước đây, lưu cái này là bởi vì anh ta cảm thấy cô nàng này rất giống với cô nhóc đã gặp trong nhà Lâm Lục Kiều, muốn giữ lại cho người ta xem thử, nào ngờ sau đó liền quên luôn chuyện này.

Người thật và ảnh chỉnh sửa vẫn có chút khác biệt, chuyện này cũng không thể trách Đại Lưu và Tôn Minh Dương không nhận ra được, cho dù nhận ra cũng không dám tố tụng đến, dù sao thì cũng là mình tính, một lính phòng cháy làm sao mà với tới được, hai người liền cho rằng chỉ là đáng vẻ giống nhau mà thôi.

Đâu chỉ có tấm này, hôm đó Tôn Minh Dương gửi cho anh ta rất nhiều đấy.

Toàn là đồ bôi, hình như là đồ của một nhãn hiệu danh tiếng ở Ý, lướt thêm mấy tấm, tiêu chuẩn cũng không khác lắm, sau đó có một tấm cô nàng mặc áo sơ mi nam che đến đùi, áo sơ mi mở hai nút trên, vừa khéo lộ ra rãnh sâu - -

Đại Lưu còn chưa xem kỹ đấy, run rẩy nói: "Có muốn không? Gửi cho cậu ha? Làm ảnh nền."

Lâm Lục Kiều rất tức giận, đập một chương lên trán anh ta, "Cút."

Đại Lưu uất ức, tại sao nổi giận với anh ta rồi.

Sau này khi Đại Lưu biết đây thật sự là bạn gái của Kiều gia thì anh ta hận không thể băm vằm Tôn Minh Dương kìa! Cũng không dám nhớ lại lúc đó mình làm thế nào mà ở ngay trước mặt Kiều gia lại có thể nói mấy lời kiểu như bạn gái của anh là báu vật tuyệt vời, lại hậu tri hậu giác cảm ơn cái tên vua giấm chua Châu Á, lúc đó đã nghĩ đến tình cảm anh em nhiều năm mà không giết anh ta.

Lâm Lục Kiều đá văng ghế đi.

Đại Lưu lấy lại tinh thần, phía sau ghế rầm rầm loảng xoảng, thất thế ngã chổng vó dưới đất.

Đại Lưu ôm ngực sợ hãi, gửi tin nhắn wechat cho Từ Trí Nghệ, "Rất sợ đó nha."

Bên kia Từ Trí Nghệ đang chờ thu âm, trả lời lại rất nhanh, "Sao vậy? Anh Đại Lưu."

"Anh khuyên em một câu, người có đáng vẻ đẹp trai, thật sự rất thô bạo đó! Không phải ai cũng giống như anh đâu, vừa đẹp trai lại vừa dịu dàng"

"....."

Chạng vạng, hoàng hôn rực rỡ, áng mây giống như nhuộm đỏ, đỏ rực một vùng.

Lâm Lục Kiều ngừng xe trước cửa studio, mở cửa xe, người dựa vào ghế lái, một cái chân dai nhào tăn để ra ngoài, đang cúi đầu nhằm chán lướt trò chơi.

Vừa qua một cửa, điện thoại reo.

Anh nhíu chặt mày, đặt bên tai, híp mắt, liếc mắt ra xa xa, lười biếng: "Ba."

Bên kia là một giọng nói trong veo nhưng lạnh lùng, "Lục kiều, là chú."

Lâm Lục Kiều ngưng cười: "Bí thư Trương?"

"Tôi hôm qua ba con lên con đau tim, nhập viện rồi, chú nghe Mạnh Xứ nói mấy ngày nay con nghỉ phép, con có rãnh thì cứ tới đây một chuyến, Lâm Khải cũng đã tới rồi."

Lâm Lục Kiều cầm điện thoại, rút chân lại, đóng cửa, nói: "Bây giờ con tới đây."

Bí thư Trương: "Ừ, trên đường đi lái chậm một chút."

Lâm Lục Kiều gần như bay như tên bắn, đến lúc chạy đến bệnh viện, bí thư Trương mặc quân phục đang đứng đợi trước cửa, chờ anh bước xuống, vội vàng dẫn anh đến phòng bệnh, "Tối nay con ở lại đi, chú phải trở về xử lý, rất nhiều thủ tục phải làm, ba con bị cao huyết áp, có mấy thứ không thể ăn,

chú đã liệt kê và đặt sẵn ở đầu giường cho con rồi, đợi lát nữa con xem qua thử."

Đi đến cửa, bí thư Trương vẫn chưa yên tâm, tay vịn trên quả đấm cửa dặn dò một câu, "Con tuyệt đối đừng tức giận với ông ấy, bác sĩ nói không thể kích động."

Lâm Lục Kiều bất đắc dĩ: "Con có thể giận ông ấy sao?"

Cửa được đẩy ra, mùi thuốc nồng nặc gay mũi phả vào mặt.

Phòng bệnh mờ tối, rèm cửa sổ khép chặt, một người nằm trên giường bệnh chật hẹp, nhắm mắt, vẻ mặt yên tĩnh, chính là ông già tiều tụy vì bệnh.

Bình thường, nét mặt của Lâm Thanh Viễn nghiêm túc, cái kiêu lạnh lùng giống như kim loại, trong trí nhớ của Lâm Lục Kiều, ông rất ít cười, ấn tượng sâu nhất là sau khi Lâm Khải ra đời, ba bỗng em trai cười trước giường bệnh của mẹ, anh dựa cửa, không dám đi vào, chỉ sợ phả đi bầu không khí hài hòa đó.

Bí thư Trương thở dài với anh, khẽ nói: "Tối hôm qua đây vò cả một đêm không yên, mới bảo ông ấy ngủ được một lát thôi, đợi lát nữa tỉnh đi sẽ đưa thức ăn đến, bên này có giường, con có mệt thì nằm ở đây nghỉ ngơi một chút, chú có để lại cho con quyển sách, 'Thuật điều tra' con thích nhất đó, canh ban đêm rất vất vả, thật sự không chịu được thì gọi điện thoại cho chú, chú đến thay cho con."

Giọng Lâm Lục Kiều âm trầm, có chút giễu cợt: "Chú vẫn cảm thấy con là thằng nhóc mới mấy tuổi đầu sao?"

Ai ngờ, bí thư Trương tròn mắt, "Ừ đầu có phải, con không phải là thằng nhóc mấy tuổi đầu thì là cái gì? Cũng đã bao lâu không về nhà rồi? Ngoài mặt ba con không nói, trong lòng ông ấy nghĩ gì con có thể không biết sao?"

Lâm Lục Kiều không chút để ý: "Sau này con cưới vợ cũng không có ở nhà mỗi ngày, chẳng lẽ phải trời con cả đời sao?"

Bí thư Trương chỉ chỉ vào đầu anh, "Chú không nói với con nữa, cái tên tiểu tử này từ nhỏ đã ngụy biện, cơ thể ba con đã không còn như xưa nữa, con phải dành nhiều thời gian ở bên cạnh ông ấy, đừng có mãi đi theo bọn Đại Lư hư hỏng mù quáng! Thằng nhóc Đại Lư kia gần đây mê một cô nàng nào trên mạng, trong nhà căng thẳng chuyện hộ khẩu, bên lão Lư cũng đang đau đầu, con cũng đừng có chọc giận khiến ba con không thoải mái nữa."

"Nói mò, Đại Lư cũng chưa có tiến triển gì, lại lấy hộ khẩu rồi hả?"

Hơn nữa, rõ ràng Đại Lư nói là ca sĩ mà.

"Làm sao chú biết, dù sao thì lão Lư cũng cất giữ hộ khẩu ở đơn vị rồi, kiểm tra toàn bộ, mới vừa giày vò một trận đấy."

Mỗi một việc, mỗi một sự kiện, đều con mẹ nó không phải là chuyện bớt lo.

Bí thư Trương đi rồi, Lâm Lục Kiều gọi cho Nam Sơ hai cuộc điện thoại cũng không có người nhận.

Một mình anh ngồi hút thuốc trên hành lang.

Trên miệng ngậm thuốc, thỉnh thoảng cúi đầu lướt qua điện thoại điện thoại bên cạnh.

Màn hình yên tĩnh, không có trả lời lại.

Nhìn cả buổi, cảm điện thoại di động lên, lại gọi dãy số kia lần nữa.

"Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy."

Mẹ nó.

Anh quăng điện thoại di động, cúi đầu lại đốt một điếu thuốc.

Bên trong có người ho một tiếng, Lâm Lục Kiều tắt thuốc lá, nhét điện thoại di động vào trong túi, đẩy cửa đi vào. Lâm Thanh Viễn nhìn thấy anh rõ ràng cũng hơi sững sờ, vẻ mặt rất bình thản, giọng nói suy yếu, hơi khàn khàn: "Sao con lại tới đây?"

"Bí thư Trương trở về xử lý việc rồi."

Lâm Thanh Viễn ừ một tiếng, giọng người dậy, Lâm Lục Kiều yên lặng chốc lát, nói: "Năm đi, ông muốn gì tôi lấy giúp ông."

Tĩnh tĩnh Lâm Thanh Viễn khó lay chuyển, không nghe lời anh, cố ý ngồi dậy, dựa đầu vào giường, ngón tay chỉ cái ghế ở mép giường, ý bảo Lâm Lục Kiều qua ngồi.

Lâm Lục Kiều không đi qua, mà dùng mũi chân kéo cái ghế đến bên cạnh anh, ngồi xuống.

Quan hệ của hai người không thân thiết, thậm chí còn xa lạ hơn quan hệ cha con bình thường, Lâm Thanh Viễn cho là mình có một chút trách nhiệm, bởi vì ông sẽ không giẫy bầy, cũng rất ít khi khích lệ, luôn cảm thấy con trai mình làm tốt mới là bình thường. Mặc dù thỉnh thoảng thằng nhóc này cũng sẽ

gây họa làm vài chuyện khôn kiếp, nhưng tính tình con trai mình thì cũng hiểu rõ được ít nhiều, về mặt không đứng đắn, nhưng thật không xấu.

Ban đầu thằng nhóc này nói muốn vào quân đội, thật ra ông không đồng ý, làm lính bao nhiêu năm, biết rõ làm lính khổ cực, cũng không muốn con trai phải chịu phần khổ cực này, nhưng mà thằng nhóc này cứ một mực noi theo con đường quân ngũ của ông và Mạnh Quốc Hoảng, cũng biết từ nhỏ nó đã thích súng ống máy bay này kia, sau khi thi đậu vào trường quân đội, thật ra nguyện vọng duy nhất của Lâm Lục Kiều chính là lục quân đặc chủng, mấy lãnh đạo cũng có ý này, nhưng chuyện này bị Lâm Thanh Viễn giữ lại.

Lính đặc chủng mấy năm không về nhà, chết rồi không thân phận, chỉ để lại một quân hàm, còn không bằng làm phòng cháy chữa cháy, ít nhất có thể chột an toàn ở bên mình.

Từ nhỏ cũng không đòi hỏi nó cái gì, nhưng thân là ba của nó cuối cùng cũng có chút ít ích kỷ, không ngờ lại đẩy con trai ra xa hơn.

"Lúc nào thì về nhà ở?"

Lâm Lục Kiều: "Tôi ở trong đội tốt vô cùng."

"Sao ba nghe chú Mạnh của con nói, con còn thuê phòng ở, chút tiền lương ít ỏi mỗi tháng như vậy đủ cho con sao?"

Anh nhíu này: "Sao không đủ, nuôi vợ từ nhỏ còn đủ nữa là."

Lâm Thanh Viễn lẩm bẩm: "Thôi đi, chi chút tiền lương ít ỏi này của con, lương người ta một tháng cũng hơn lương một năm của con, con lấy cái gì nuôi?"

Như bình thường, hai người luôn nói không hơn mấy câu là có thể cãi vã, thế này cũng coi như là khách khí rồi.

Lâm Lục Kiều đứng lên đi ra ngoài.

Lâm Thanh Viễn: "Con lại đi đâu đó?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu lướt số điện thoại, cũng không quay đầu lại: "Gọi điện thoại cho con dẫu ông."

Lâm Thanh Viễn tiện tay chụp cái gối đập tới, "Thằng nhóc khôn này, ba đã đồng ý sao!"

Lâm Lục Kiều kéo cửa lại, cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Bên đầu kia điện thoại vẫn là tiếng báo đã tắt máy.

Lâm Lục Kiều quay đầu gọi một cú điện thoại cho Thẩm Mục, "Tôi đưa cho cậu địa chỉ, cậu tìm người giúp tôi, bên này tôi không đi được."

Giọng nói bên đầu kia điện thoại khàn khàn: "Sao thế?"

Lâm Lục Kiều gửi địa chỉ tới, "Chính là cô nhóc ở nhà tôi lần trước đó, tên Nam Sơ."

"Nam Sơ, con gái của diễn viên Nam Nguyệt Như? Nam Sơ, bạn gái tin đồn của Tưởng Cách?"

Lâm Lục Kiều đè nén sự nóng nảy: "Bớt nói nhảm, điều tra nhanh cho ông!"

Thẩm Mục vừa nghe giọng điệu này, cũng biết tính khí của người này, không dám chậm trễ.

Hiệu suất của anh cao, gửi tin ra ngoài không bao lâu, thu lại một chuỗi tin tức.

"Mới vừa tra xét, hình như cô nhóc kia xảy ra chút chuyện."

Lâm Lục Kiều chống nạnh đứng ở hành lang, lười phải gửi tin, trực tiếp gọi một cú điện thoại, "Xảy ra chuyện gì?"

"Trên đường về nhà cô nhóc kia bị người ta đánh cướp, bị thương nhẹ, bây giờ đã về nhà rồi."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Nam Sơ từ studio chạy như bay ra ngoài, một chiếc mô tô đen từ phía sau chạy lên trước mặt cô túm lấy túi xách trong tay cô, vốn tưởng không sao, kết quả phía sau vang lên tiếng động cơ, một chiếc xe đen chợt dừng lại, hai người đàn ông cao lớn hung hỏ, mặc áo đen mang khẩu trang mũ đen từ trên xe

bước xuống, đánh một cái tát, hùng hùng hổ hổ nói: "Con điểm thúì. Chết đi."

Ra tay không lưu tình, một cái tát roi xuống, Nam Sơ lao đảo vài bước, suýt nữa không đứng vững, khóe miệng rách ra, tràn ra vết máu.

Hơi chóng mặt, ngay khi hoàn hồn lại, hai người đàn ông nắm lấy hai tay cô ném lên xe, tốt xấu gì thì trước đó ở trong bộ đội cũng đã luyện tập, lúc đó lâm lực kiều còn dạy một ít chiêu thức phòng thân, chỉ trách lúc trước cô cũng không nghiêm túc học, giả khuôn giả thức học mấy chiêu, trước mắt dưới sự khống chế của hai người đàn ông to lớn cũng sử dụng không ra cái chiêu gì, chỉ nhớ rõ nhắc chân hướng vào đũng quần một người trong đó mà đá.

Người nọ không đoán được cô sẽ phản kháng kịch liệt như thế, tránh không kịp, thực sự bị trúng một cái, dưới đũng quần đau đến nhe răng nhếch miệng, vừa mạnh mẽ đánh Nam Sơ, "Con điểm thúì. Chết tiết, đợi lát nữa lão tử giết chết mày!"

Người tới cũng không phải người lương thiện, kéo cánh tay cô cũng rất nhẫn tâm, xương cốt toàn thân phát đau, phảng phất muốn đứt lìa, Nam Sơ trong lòng trào ra một tia sợ hãi.

Mà lúc này có chiếc Bentley màu đen ngừng ở ven đường.

Tường Cách ngồi ở bên trong, tức giận đến muốn bốc khói, phân phó người thông báo cho hai tên "Đã thú" - - ai mẹ nó cho tụi mày xuống tay mạnh như vậy, phải trừ tiền!

Kết quả bên này run run rẩy rẩy đáp lại một câu: "Nhị gia, bọn em còn chưa có động thủ mà, hai người này có phải người của tụi em đâu."

Ai nể máng, lúc này thật là gặp chuyện không may - -

Tường Cách này mẹ nó gặp muốn chết.

Dừng râu tròng mắt đẩy cửa xe ra, bị hai trợ lý chặn chề đề lại, "Anh đừng xúc động, bên ngoài này là loại người nào tôi cũng không biết, anh bị kích động đi xuống nếu làm anh bị thương một chút thôi, lão gia từ thể nào cũng phải chém chết tôi mất."

Tường Cách cũng không biết lúc đó bản thân gặp đến thành dạng này, bị hai trợ lý ấn ở trên băng ghế sau của xe, gương nanh múa vuốt đặt chân đi đá cửa xe, "Cút ngay, cái này mẹ nó là tai nạn chết người rồi!"

Hai trợ lý thân thể khỏe mạnh, từ nhỏ đã đi theo bên người Tường Cách, miễn phải nói đã quen thuộc tính tình của Tường Cách, làm ôn ào, ấn chặt, qua một trận, sẽ hết, đối với chuyện gì, đều chưa từng quá đề tâm, bữa này, phỏng chừng cũng là nhất thời gấp gáp thôi.

Hai trợ lý thiết diện vô tư: "Chúng ta có thể báo nguy, nhưng anh không thể đi xuống."

Tường Cách đá đến đỏ mặt tia tai, đến mức ánh mắt đỏ bừng, giống như con thú nhỏ bị giam trong chuồng, há mồm muốn cắn: "Báo nguy!!! Mẹ nó báo nguy nhanh!!!"

Bên ngoài còn đang lôi kéo.

Một cô gái nhỏ không biết lấy sức ở đâu ra, một chân ấn chặt trên cửa xe không chịu đi lên, hai người đàn ông trực tiếp khiêng cô lên muốn nhét vào phía sau.

Tường Cách thực nóng nảy, khẩu khí khó được mềm nhũn: "Hai người đi, hai người đi xuống, đừng để dẫn người đi."

Hai trợ lý liếc mắt nhìn nhau, "Anh ở trên xe đi, nếu anh xuống dưới, chúng tôi sẽ đi ngay."

Tường Cách thu lại tính tình, vội vàng gạt đầu, "Cam đoan!"

Nhưng mà, hai người vừa xuống xe, bên kia không biết từ chỗ nào lao ra một cô gái, vóc người còn không cao hơn Nam Sơ, cột tóc đuôi ngựa, một tay kéo một cái rương hành lý, hướng về phía hai người đàn ông áo đen đánh liền tiếp, lực lớn vô cùng, một tay một cái, nhắm thẳng trên người oán hận.

Là Tây Cổ mới quay lại.

Cô gái nhỏ giống như một con King Kong Baby, xuống tay không chút nào chùn tay, một cái rương hành lý đập tới, tên đàn ông không phòng bị, không cản được, tây cổ thừa dịp bất ngờ nhắc chân trực tiếp đá vào hạ bộ, dùng hết sức, tên đàn ông kêu thảm che đũng quần ngồi xồm xuống.

Tây Cổ hồi nhỏ đi theo anh trai học được một chút võ thuật, không hề có chiêu thức gì, loạn thất bát tao, nhưng kì lạ làm cho người ta không thể nào chống đỡ.

Tên đàn ông nổi giận, một phen túm chặt cổ áo Tây Cổ nhắc cô lên, "Oành" một tiếng trùng trùng vung đến trên cửa xe, tây cổ tránh qua, cái tát ập vào hai gò má, bỗng nhiên dừng lại, cô nghiêng mắt, khi quay đầu lại, cô áo buông lỏng, người theo mui xe trượt xuống, chỉ thấy hai người đàn ông mặc tây trang đen gia nhập hỗn chiến.

Người nam tây trang vịn chặt cánh tay người nọ, dùng sức bẻ một cái, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, đứt gãy, khuỷu tay này bị đứt đoạn như chiếc đũa, treo một bên. Phía sau lại thêm một người đàn ông mặc tây trang đi tới, con dao bổ qua, người nọ lờ mờ lờ mờ, nháy mắt không có phản ứng.

Thân thủ tốt.

Tây Cổ ngồi dưới đất vỗ tay.

Người nọ ôm cánh tay ngồi xổm xuống, hiển nhiên hai người đều không phải đối thủ, đại khái là biết tình thế không đấu lại, cùng một người khác liếc mắt, chui lên xe, đạp chân ga chạy trốn.

Trợ lý đi qua nâng Nam Sơ lên.

Cô gái nhí chịu không ít tội, sợ tới mức không nhẹ, cúi đầu nói với bọn họ câu, "Cảm ơn."

Hai trợ lý liếc mắt nhìn nhau một cái, "Ông chủ chúng tôi mời cô lên xe."

Thân mình Nam Sơ run lên.

Trợ lý còn nói: "Không cần khẩn trương, là anh Tường, không ác ý, chỉ là muốn đưa cô về nhà." Nói xong, lại nhìn về phía Tây Cổ, cô gái này cũng bị thương, vừa mới đánh nhau đại khái không cẩn thận bị người ta đánh một cái, trên mặt có vết máu thật dài, "Cùng lên đi, chúng tôi đưa cô về."

...

Lâm Lục Kiều đứng ở trong hành lang dài của bệnh viện, dựa vào tường, giờ điện thoại, trong tay về điều thuốc.

Giọng Thẩm Mục trở nên có chút ý vị thâm trường.

"Lúc trước cậu nói với tôi, cậu và cô gái này, đến bước nào rồi hả?"

Hành lang không ánh sáng, chỉ mở một cánh cửa sổ, ánh trắng vàng vọt chiếu vào, chiếu xuống ánh áng, in bóng lưng người đàn ông lên tường, cứng rắn đỉnh bóng dáng, đen tối không rõ.

Lâm Lục Kiều cũng không biết suy nghĩ cái gì, cúi đầu về thuốc, dường như không nghe thấy.

Thật lâu, mới đáp: "Đến bước nào thì bước đó."

Thẩm Mục biết tính tình của anh, từ trước đến nay không nói dối những việc này, nhưng nghe ý này, lâm lục kiều hẳn là cũng rất để ý cô gái này, vì thế nên nhịn không được nói, "Tôi có một người bạn, tên là Tường Cách."

Lâm Lục Kiều cười hừ một tiếng, "Biết."

"Tường nhị thiếu, vài lão gia tử đều yêu thương, làm chuyện gì đều có người lo giúp, duyệt vô số phụ nữ, nghe nói mười tám tuổi cả đêm ngủ với ba phụ nữ, thích ngực lớn, chân dài, lúc trước, cũng từng có tin đồn với cô gái này, chính là cậu ta, là cậu ta cứu người."

"Vận cứt chó." Khinh thường.

"Vừa rồi cậu ta tới tìm tôi, cậu đoán xem cậu ta nói cái gì?"

Lâm Lục Kiều đưa thuốc vào miệng, tìm bật lửa trong túi quần, chợt nghe câu này, "Cậu ta nói với tôi, Thẩm Mục, lão tử giống như động chân tâm rồi."

Thẩm Mục và Tường Cách giao tình không phải là ít, ba Thẩm Mục xuất ngũ theo ba Tường Cách xuống biển làm kinh thương, hai gia đình thường xuyên lui tới, Tường lão gia tử đặc biệt thích Thẩm Mục, Tường cách đi ra ngoài từ ai cũng không cho, chỉ có Thẩm Mục là được, Tường Cách mỗi lần ra ngoài cũng phải kêu tên Thẩm Mục, phát triển đến bây giờ, khi có chuyện gì, chỉ nguyện ý nói với Thẩm Mục.

Tường Cách nói nổi bần chồn trong lòng khi ở trên xe cho Thẩm Mục nghe, đây là anh sống hơn hai mươi năm qua, chưa từng có, nhìn Nam Sơ bị đánh, hấn đau lòng, trợ lý không để hấn xuống xe, hấn thiếu chút nữa đạp hư xe, nhìn Nam Sơ thiếu chút nữa bị người ta mang đi, hấn khó được lúc dùng lời nói khép nép nói chuyện với trợ lý.

Thậm chí có một loại cảm giác, nếu Nam Sơ có chuyện gì hấn sẽ nổi điên mất.

Hắn giống như thực sự rất thích này cô gái này, không chỉ đơn giản là muốn ngủ với cô.

Mà là vì thích cô, mới muốn ngủ với cô.

Loại suy nghĩ này làm hấn có chút sợ hãi, hấn làm sao có thể thật sự thích một người phụ nữ chứ!

Mặc dù như thế, nhưng càng kiên định muốn ngủ với Nam Sơ hơn.

Thẩm Mục nói nguyên văn lời lại cho Lâm Lục Kiều nghe.

"Cho hấn đến đi."

Quả nhiên phong cách Lâm Lục Kiều.

Đơn giản ba chữ, người nghe phía sau thẫn thẩu lưng ý.

...

Lâm Lục Kiều cúp máy, ở cửa hút hai điếu thuốc, lại gọi Nam Sơ hai cú điện thoại, bên kia tắt máy như trước, hậu tri hậu giác mới phản ứng kịp, di động của cô nhóc kìa bị người ta lấy rồi.

Chờ anh đi vào, Lâm Thanh Viễn ôm cánh tay, khuôn mặt nghiêm túc dựa vào ở đầu giường.

Đêm dài, Lâm Lục Kiều thoát áo khoác, mở giường ra, nằm trên đó, "Ông còn chưa ngủ sao?"

Lâm Thanh Viễn liếc xéo anh một cái, "Con ngồi dậy, ta có lời nói với con."

Đại khái là nhớ tới lời bí thư Trương lúc gần đi nói, Lâm Lục Kiều hít một hơi, ngồi dậy, rất nghe lời nói: "Mời nói."

Lâm Thanh Viễn: "Cắt đứt với cô gái kia đi."

Lâm Lục Kiều dựa vào đầu giường, nhìn ông, nhàn nhạt: "À. Còn gì khác không? Không còn thì tôi đi ngủ." Có lẽ nói xong, nằm xuống.

"Đứng lên, ta nói xong rồi sao?"

"Ông còn muốn nói gì nữa?"

Lâm Thanh Viễn biết tính tình của anh, từ nhỏ cứ như vậy, không khỏi hừ lạnh: "Đừng bày trò với ta, ta kêu con cắt đứt, thì cắt đứt cho ta. Đừng ở chỗ này dạ dạ dạ, quay đi lại liên lạc với cô ta, đừng cho là ta không biết con đánh chủ ý gì, tính tình này ta không muốn nói nhiều, ta còn là ba của con?"

Lâm Lục Kiều thật không có tính toán gì, đơn thuần không nghĩ hiện tại nói chuyện này, sẽ làm lão gia tử tức giận, bí thư Trương có thể nhắc nhở anh, nhưng muốn nói như vậy, anh cũng lười già bộ, "Cắt không được."

"Thế nào cắt không được, có cái gì cắt không được, hai đứa mới bao lâu."

Lâm Lục Kiều xoa cánh tay: "Tính thế nào cũng phải năm năm rồi."

Lâm Thanh Viễn: "..."

"Hơn nửa hôm nay tôi vừa đáp ứng cô ấy, vô luận phát sinh tình huống gì, đều sẽ không vứt bỏ cô ấy, từ nhỏ ông đã dạy tôi không thể bội bạc, đây chính là ông nói, ông bắt tôi cắt đứt, này không phải là đánh cho ông một bạt tai sao? Làm không được."

Từ nhỏ chính là kỳ tài giáo biện.

Lâm Thanh Viễn cười lạnh, "Con thế thế nào?"

Lâm Lục Kiều: "Dưới quốc kỳ, lấy ông nội Mao thế."

"Cút đi!" Lâm Thanh Viễn nổi giận, tùy tay quơ lấy ly nước đầu giường đập tới, Lâm Lục Kiều không tránh, văng vẳng nện ngay trán anh, nơi đó xương cốt giòn, ném đau, nhưng lại không ảnh hưởng toàn cục, từ nhỏ Lâm Thanh Viễn đã thích ném ở đó.

Lâm Lục Kiều ngồi ở hành lang một đêm.

Bí thư Trương sáng sớm đã đến, nhìn thấy cái này, nhỏ giọng hỏi, "Tối hôm qua ở chỗ này ngủ?"

Lâm Lục Kiều xoa mắt, ngủ rầm, cơ hồ không ngủ, này tắm ván gỗ cứng ngắt cực kỳ.

Bí thư Trương: "Con chọc tức ông ấy hả?"

Anh lười biếng: "Nào dám?"

Bí thư Trương vỗ vỗ vai anh, "Được rồi, trở về tắm rửa ngủ bù, nhìn con xem. Râu đều mọc ra rồi."

"Chú vất vả rồi."

Lâm Lục Kiều chào theo quân lễ, xoay người đi.

Bí thư Trương nhìn bóng lưng cao ngất của anh, lắc đầu, thằng nhóc này chính là như thế này, thật hết cách nào, nhưng lại cố tình là đứa bé hiểu chuyện, có chuyện gì đều làm người ta hết cách với anh.

Đã tính trong xương và sự trượng nghĩa bây giờ đã rất ít gặp.

Bí thư Trương mang đồ đi vào, "Lãnh đạo."

Lâm Thanh Viễn chăm chú nhìn, "Thằng nhóc này đi rồi?"

Bí thư Trương đặt đồ xuống: "Mới vừa đi, tối hôm qua ở trên ghế rút một đêm, râu đều mọc ra, hai mắt so với gấu trúc còn đen hơn, mấy đứa con nít trong viện, Lục Kiều là biết chuyện nhất, ngai đừng nhìn nó không thoải mái."

Lâm Thanh Viễn hừ lạnh một tiếng, "Chú nhận hối lộ của nó rồi hả?"

Bí thư Trương: "Lời này cũng không dám nói lung tung, tôi chính là cảm thấy Lục Kiều thằng nhóc này trên người phẩm đức rất khó được, vài ngày trước tôi nghe không ít chuyện, cảm thấy thể hệ bọn chúng hơi chút khác, cùng chúng ta khi đó không cách nào so sánh được, tỷ như trước đổi mới hoàn toàn nghe thấy, tiểu tình lữ áp đường cái bị đá kiếp, nam bỏ lại nữ chạy trốn; còn có khi tân binh mới vừa vào ngũ, bị huấn luyện giầy vò đến than trời trách đất, nhìn thấy huấn luyện viên chân căng co đến run run; còn có bán đứng bạn bè đạt được ích lợi. Ngai ngẫm lại xem, trên người Lục Kiều, cũng có không ít khuyết điểm, nhưng người tuyệt đối làm không được việc này. Còn nhớ rõ khi thằng nhóc này vừa vào đội, Mạnh Xử nói gì thối, nói nó tro mắt nhìn bản thân từ đám cháy cứu ra một bà lão đương trường tất thối, cũng không quan tâm, làm hô hấp nhân tạo cho người ta, Người nhà nhìn đến sùng sốt, bà lão này có một đứa con, bản thân không đau, bị Lục Kiều cứu ra còn ngai nó nhiều chuyện, thằng con bất hiếu, ngạn ngữ nói rất đúng, nhưng ngai thực không cần lo lắng, thằng nhóc này tuyệt đối sẽ không bỏ lại ngai mà mặc kệ, ta già đi còn có gì, không phải là một đứa con có hiếu sao?"

Một trận yên tĩnh, thật lâu sau, mới nghe Lâm Thanh Viễn nói một câu, "Ngạn ngữ đều nói, con hát vô tình, ta chỉ sợ thằng nhóc này cắm đầu vào, về sau sẽ chịu thiệt."

...

Lâm Lục Kiều ở cửa nhà Nam Sơ chờ nửa ngày cũng không ai ra cửa.

Anh lại gõ hai cái, vẫn là không có ai ra.

Một tay chống eo, đứng ở cửa gọi cho Thẩm Mục: "Cậu xác định cô ấy ở nhà?"

Thẩm Mục cười một trận: "Ồ đây, cô ấy có chút bị kinh hách, công ty cho cô ấy nghỉ phép rồi."

"Vậy sao còn không mở cửa?"

"Vậy cậu suy nghĩ lại xem có phải làm chuyện gì chọc cô ấy mất hứng rồi không hả?"

"Thúi lắm."

"Trưởng Cách còn vào thăm cô ấy mà."

"Thằng nhóc đó còn vào nhà cô ấy?"

"Đương nhiên, bằng không sao đưa cô ấy về nhà?"

Lâm Lục Kiều cúp điện thoại.

Anh nhìn chăm chăm cửa một lát, hơi trầm ngâm, xoay người đi đến nhà cách vách, gõ gõ.

Mở cửa là một bà lão, thập phần hiền lành.

Lâm Lục Kiều cúi chào, rất trang trọng, mặt mày đoan chính, khẩu khí đứng đắn so với một lần cứu viện đều nghiêm túc: "Chào bà, con là Trung Đội Trưởng đội Đặc Cần, vừa nhận được tin báo nguy, nói cách vách có người bị nhốt, con muốn mượn ban công nhà bà sử dụng."

Bà lão vừa nghe bị nhốt, có nguy hiểm, lại còn là một chàng trai cứu hỏa, nhiệt tình đón người đi vào, căn bản không suy xét Đặc Cần thể nào lại đến một người, cũng không có hỏi giấy chứng nhận.

Đi đến ban công, quan sát địa hình.

Hai nhà song song nhau, anh trực tiếp nhảy tới, bám lấy mái hiên, lúc này bà lão mới thấy có chút không thích hợp, "Cậu cứu hỏa à, cậu leo qua như vậy sao?"

Lâm Lục Kiều cười nói: "Tối gấp quá, không mang công cụ ạ."

"Đây chính là lầu 9 đó."

Mặc dù đường nối ban công hẹp, người thường vượt qua rất khó, nhưng đối với anh mà nói, đây là ăn sáng, đã từng còn leo hơn một trăm lầu nữa kia,

này mới một cái có đáng gì.

...

Nam Sơ tắm rửa xong quần khăn tắm đi ra, trên giường ngồi một người, ngâm thuốc, nhìn cô.

"Anh... Vào bằng cách nào?"

Lâm Lục Kiều cười nhẹ, đưa tay kéo người đi lại, đặt trên đùi, đầu vùi vào cổ cô, ngửi ngửi, thuốc còn trên bờ môi, mùi phụ nữ, xen lẫn mùi thuốc lá, thanh âm hơi thấp trầm, "Sao không mở cửa cho anh."

Hơi thở thật nóng, thật nặng, phun lên có chút ngứa.

"Em đang tắm, không nghe thấy có người gõ cửa." Nam Sơ tâm ngứa, đưa tay đẩy đầu anh ra một chút, "Anh vào bằng cách nào?"

Lâm Lục Kiều đưa tay chỉ.

Cửa sổ sát đất phòng ngủ mở rộng, rèm cửa sổ theo gió bay bay, giống như hoan nghênh vị khách không mời mà đến này.

Nam Sơ kinh hãi, "Anh điên rồi sao? Đây là lầu 9!"

Lâm Lục Kiều kẹp thuốc, quăng một bên, cúi đầu hôn cô, "Ừm, nhớ em muốn điên rồi."

Nam Sơ đẩy đầu anh, "Lâm lục kiều!"

Người nọ không thuận theo, từ cổ hôn một đường đi xuống, ở xương quai xanh ngừng lại, hung hăng cắn một cái, "Em không nhớ anh? Hà?"

Nói thật, cũng nhớ.

Lâm Lục Kiều biết cô nhóc này hơn phân nửa là giận mình rồi.

"Ngày hôm qua ba anh nằm viện, lúc đó bị người ta gọi lên bệnh viện, trông một đêm, anh gọi điện thoại cho em, em không nhận, anh gọi cả đêm em cũng không nhận, sau đó mới biết em gặp chuyện không may rồi." Anh rút cục ngẩng đầu, xách người ra, bàn tay ôm cái ót của cô, vuốt vuốt tóc, chỉnh lại đầu cô, "Anh nhìn xem, ai đánh cô nhóc của anh."

Từ lúc gặp chuyện không may đến bây giờ, kỷ thực trong lòng Nam Sơ cũng chưa cảm thấy có gì, kiên cường cực kỳ, không phải là bị đánh sao, trước kia cũng không phải chưa từng có, cái khổ này có gì chịu không nổi chứ.

Nhưng người ta có tình chính là như vậy, dù trước vạn người có trúng ngàn vạn mũi tên, miệng vết thương bị người xé thành nát bươm, cũng tuyệt không rơi một giọt lệ.

Chỉ khi được người trong lòng hỏi một câu.

Thì phảng phất như bị uất ức rất lớn, già mồm cái lão cũng không được.

Nhưng Nam Sơ từ trước đến nay cũng không phải người thích khóc lóc kể lể với người khác, trong lòng tuy rằng cảm động, trên mặt cũng bất động thanh sắc, "Không có chuyện gì, vết thương nhỏ thôi."

Lâm Lục Kiều trong trong ngoài ngoài nhìn mấy lần.

Mặt xưng phù, khóe miệng rách, trên cánh tay trên vai có bầm tím, giống dấu tay đàn ông.

Anh cũng không nói chuyện, một bàn tay nắm cầm cô, ngón cái ở miệng vết thương bên cạnh vuốt ve qua lại, giống trấn an, xoa nhẹ, mang theo dịu dàng, suy nghĩ sâu xa giống như đang ra quyết định gì đó.

Quyết định cái gì đâu?

Lâm Lục Kiều ngồi ở trên giường, Nam Sơ ngồi ở trên đùi của anh, hai tay ôm lấy cổ của anh, trán chạm trán, lấy chóp mũi cọ xát trên mặt anh.

"Anh tới thăm em, em rất vui, lần sau đừng leo cửa sổ, em đưa chìa khóa cho anh."

Khi nói lời này, lọn tóc có giọt nước lăn xuống, theo cần cổ tăng nỡn, một đường trượt xuống, chậm rãi trượt vào phía dưới xương quai xanh vào trong rãnh sâu, một đường đi vào, mất hút.

Lâm Lục Kiều vừa ngửa đầu, chuẩn xác ngâm chặt môi cô, quay người đè cô lên giường, hôn sâu, anh cơ hồ là dùng răng cắn, cắn vài cái, dùng sức mút trụ môi cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô, không cho cô cơ hội thở dốc.

"Được không?"

Khi hỏi câu này, anh đang áp Nam Sơ dưới thân, giạng chân ở trên người cô, túm hai tay cô lên trên, áp ở đỉnh đầu, khàn khàn.

Nam Sơ không nói được không.

Mà là dùng chân ôm lấy eo của anh, đầu ngưỡng lên, môi hôn lên tai anh.

Trong nháy mắt.

Đầu óc phảng phất bị nổ tung, Lâm Lục Kiều trực tiếp túm khăn tắm của cô, lộ ra cơ thể nhỏ gầy, bên trong cơ thể dường như cái gì cũng chưa mặc.

Anh nhìn đến đỏ mặt, cúi đầu hôn sâu, "Ồ đây đợi anh?"

Nam Sơ hôn trả, câu đầu lưỡi của anh.

Trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

Ăn anh, ăn anh.

Cô nhóc này so với trong tưởng tượng của anh còn nhiệt tình hơn, lâm lục kiều cười kéo người ra, "Đợi lát nữa."

Nam Sơ so với anh còn gấp hơn, "Chờ cái rắm."

"..." Lâm Lục Kiều cười xấu xa: "Kéo rèm cửa sổ, không thể làm cho người ta nhìn đi, cách vách còn có một bà cụ."

...

Lâm Lục Kiều từ đầu đến đuôi cời từng cái nút, ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái nhỏ trên giường.

Cô gái nhỏ nheo mắt nhìn vào lồng ngực xích lõa của anh, tầm mắt thẳng xuống dưới, dừng ở khối cơ bụng lộ ra, Lâm Lục Kiều xoay người đi xuống, "Nhìn cái gì?"

"Dáng người rất đẹp." Không e dè.

Lâm Lục Kiều cúi đầu, dọc theo cổ cô một chút hôn xuống, "Dáng người của em cũng rất đẹp."

"34d."

Lâm Lục Kiều không ước chừng được, lấy tay cảm lấy, so một chút, "Xúc cảm không sai."

Nam Sơ cũng học dáng vẻ của anh, nơi địa phương to lớn kia, cảm lấy, "Anh cũng không sai."

Kỳ thực cả hai cũng chưa có kinh nghiệm.

Cổ tình đều giả dạng làm người lão luyện, dọa đối phương.

Nam Sơ hỏi anh: "Lần trước anh làm là khi nào."

Lâm Lục Kiều hôn đến bụng, cúi xuống, ngẩng đầu nhìn cô: "Còn em?"

...

Trước khi tiến vào, Lâm Lục Kiều nhìn cô gái với đôi mắt hàm chứa xuân thủy, "Nghĩ kỹ chưa? Bây giờ còn có cơ hội đổi ý."

Nam Sơ cũng khom người, trực tiếp nhấn vào một chút, "Anh đã như vậy, còn có thể dừng lại sao?"

"A!"

Bất ngờ không phòng ngự đâm vào, một chút bị người chống đỡ, Nam Sơ thấp hô ra tiếng.

Người bên trên, một mặt cười xấu xa, đôi mắt thật sâu nhìn cô: "Kêu nhỏ một chút, cách vách còn có một cụ bà, để cho người ta nghỉ ngơi."

Nói xong, cúi đầu ngậm chặt môi cô, lại là một cái đâm mạnh.

Hai tay Nam Sơ ôm chặt cổ anh, hai mắt đầy hơi nước, lông mi cong cong nhẹ nhàng chớp chớp, dáng vẻ đáng yêu, trên mặt hiện triều sắc, Lâm Lục Kiều ở bên tai thở gấp, "Đã nhìn bao lâu rồi!"

Nam Sơ rên khẽ, liên tục cầu xin tha thứ, "Đội trưởng..."

"Hà?" Lâm Lục Kiều thanh âm đang mê loạn, gọi cảm trầm thấp.

"Đau."

Đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Kết quả, vừa nói xong.

Nam Sơ cảm giác một trận run rẩy và nhiệt lưu, không thể tin, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn lại, "Anh bắn."

Cô quay đầu nhìn nhìn.

Ai, đợi đã.

Năm phút đồng hồ?!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Sau khi mấy người Thẩm Mục Đại Lưu biết chuyện như vậy, tất cả đều cười lạc giọng, vỗ bàn náo loạn ồn ào, không thèm để ý đến Lâm Lục Kiều đang đen mặt bên cạnh.

Năm phút đồng hồ? Đùa gì thế, với thể trạng của Kiều gia đây, kiểu gì cũng phải thêm một số không ở đằng sau nhé, nhưng nghĩ lại, người ta là lần đầu tiên, cũng phải hiểu, khẳng định thời điểm vắc súng ít nhiều gì cũng có chút khẩn trương, nằm bên dưới lại là người phụ nữ mình thích, ai chả muốn biểu hiện thật tốt. Nhưng ai bảo cô nàng kia thân mềm thất lung dẻo, chính là một báu vật, chỉ tùy ý rên hai tiếng mà thôi, đàn ông trên giường trừ phía dưới nằm vừa thích nữ nhân, muốn hảo hảo làm cho người ta biểu hiện một phen, làm gì cùng chỉ là nha đầu kia thân kiều eo mềm, là một báu vật, tùy tiện kêu hai tiếng, nam nhân ở trên giường trừ một nơi cứng rắn thì nơi nà chả mềm, Kiều gia khó mà nhịn được.

Động được có mấy cái đã nộ vũ khí đầu hàng rồi.

Chuyện như vậy còn phải đổ cho "Bình thường rèn luyện quá ít, quá nhạy cảm."

Lại nói quả thật anh không quá ham thích trong vấn đề xử lý ham muốn này, bình thường nhiều huấn luyện, khí lực đều dồn hết về một việc, không giống mấy người Đại Lưu không có việc gì thì cách giải trí duy nhất chính là xem phim người lớn.

Thỉnh thoảng anh cũng có thời điểm xung động, nhìn AV rồi dùng tay giải quyết, tần số chắc là một tuần lễ một lần đúng không nhỉ?

Anh làm việc và nghỉ ngơi rất tốt, bề ngoài lạnh lùng, mặt mày có vô lại, nhưng người rất nhanh nhẹn, nguồn gốc gia đình tốt, nhìn qua cũng không phải là người có nhiều dục vọng, ngược lại thời điểm mặc quân trang sẽ có cảm giác cấm dục. Không giống Trương Cách, còn nhỏ tuổi mà quảng thâm dưới hai mắt còn quốc bảo hơn cả quốc bảo*, vừa nhìn đã biết là tưng dục quá độ, cái mặt kia mặc dù đẹp trai nhưng lại cảm thấy không khỏe mạnh. (*Gấu trúc được ví như quốc bảo, ở đây ý muốn nói 2 mắt Trương Cách còn thâm hơn cả mắt gấu trúc.)

.....

Một phòng yên tĩnh.

Rèm cửa sổ khép chặt, chỉ có một chiếc đèn ở đầu giường đang tỏa sáng, trong ánh sáng màu vàng, căn phòng mờ tối, trên giường có hai bóng người đang quấn lấy nhau.

Nam Sơ cả người trần trụi đang nằm ngửa, làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn non mịn ửng hồng, hai mắt tròn to nhìn anh chăm chăm, cực kỳ vô tội.

Lâm Lục Kiều chống tay hai bên người cô, khom người cúi gần xuống, giọng nói nguội lạnh giống như đang câu gặm ai đó: "Nét mặt này của em là có ý gì?"

Nam Sơ nháy mắt mấy cái, "Về mặt đáng yêu nha."

Lâm Lục Kiều rên một tiếng, "Đừng có giả bộ."

Nam Sơ cười: "Được rồi, chẳng qua là em đang nhớ tới một người."

Mười phút ở nhà gỗ, cùng với ban đầu lúc ở bộ đội, anh đẩy cô từ bụi cỏ ra ngoài, câu "làm cho em khóc" kia còn văng vẳng bên tai.

Lâm Lục Kiều tròn tròn mắt, ánh mắt đáng sợ, uy hiếp nói: "Nếu em còn dám nhắc tới nhà gỗ, anh làm chết em."

Cô gái nhỏ cười hì hì ra tiếng, môi hồng răng trắng, trong mắt đều là ánh sáng: "Lúc đó em đã nói gì nhỉ?"

Châm chọc.

Cô đã châm chọc anh.

Lâm Lục Kiều cúi đầu, cắn một cái trên môi cô, lại ác ý thúc mấy cái: "Đừng có mà tìm chết, anh nói nghiêm túc đấy, thật sự muốn anh làm chết em như vậy hử?"

Thật ra thì cũng coi như là thiên phú dị bẩm rồi.

Coi như tiết ra một lần, món đồ kia vẫn không có mềm xuống, cứng rắn đâm đâm vào người cô.

Nam Sơ bị đâm cho vỡ tan phải hô lên, rụt eo xin tha.

Lại bị Lâm Lục Kiều cười đều ản chặt eo lại, cúi đầu thối hơi bên tai cô: "Sợ?"

Nam Sơ thở dài thật thấp. Đó, ánh mắt đã dần dần mê loạn lại còn mạnh mẽ nói: "Đừng có mà để năm phút đồng hồ đã bán."

Biết là cô nàng này đang kích đều anh.

Lâm Lục Kiều cố tình không làm hết, đâm mấy cái đã rút ra, nhích sang bên cạnh nằm xuống, hai người trần trụi nằm song song với nhau, trong nhà áo lót quần lót tán loạn đầy đất.

Anh luôn tự hào về khả năng tự kiểm chế của mình, coi như bình thường tự xử cũng có thể khống chế thời gian, thật không nghĩ đến, bản thân đụng phải cô nàng này liền có chút văng đầu, đâm qua loa được mấy cái, lại nghe cô khóc cầu xin tha thứ, hơn nữa anh còn chưa đi vào toàn bộ, nghĩ muốn dừng lại một chút, ai ngờ vừa mới rút ra đã không ngừng được.

Cô nàng này thật sự rất..... Rất chặt.

Nam Sơ nghiêng đầu nhìn anh: "Không làm nữa hả?"

Anh chống tay ngồi dậy, tựa vào đầu giường, đưa tay đi sờ bật lửa với bao thuốc lá ở đầu giường, rút một điếu ra nghiêng đầu châm lửa, liếc xéo cô một cái rồi ngửa đầu nhả ra một vòng khói, không nhanh không chậm nói: "Đừng nóng vội, rồi sẽ cho em."

Nam Sơ lật người, ngược lại nằm lý ở trên giường, đôi tay nâng má, ngực úp ở trên giường chen thành một rãnh sâu, ánh mắt trong suốt nhìn anh nói: "Em chờ."

Lâm Lục Kiều ngậm lấy điếu thuốc, cười hừ hừ cúi xuống, đưa tay bóp khối trắng nõn mềm mại một cái: "Thiệt hay giả đây? Anh nhớ lúc trước của em còn rất phẳng."

Nam Sơ cúi đầu liếc mắt nhìn, vẫn kệ anh nắm, "Ngày đó mặc bra thể thao, bị siết lại."

Thuốc hút được một nửa, Lâm Lục Kiều chợt nhớ tới một chuyện, dụi thuốc vào gạt tàn ở đầu giường, kéo người tới đây: "Vừa rồi anh không mang áo mưa."

Chuyện như vậy là anh không có dự liệu đến, vốn còn muốn ở bên ngoài cọ một lát, kết quả cô nàng này còn gấp hơn cả anh, anh mới chen vào xong, vừa định rút lui ra để mang áo mưa, không ngờ lại để lọt lưới. Anh cũng không phải sợ cái gì, nếu có thì nuôi vẫn tốt, chỉ sợ cô nàng này không chịu sinh, dù sao cũng là nghề nghiệp không tầm thường.

Nam Sơ bị anh ôm vào trong ngực, không chút để ý vẽ vòng tròn lên ngực anh, "Đi mua thuốc uống là được rồi."

Thế này là thể loại gì.

CMNN anh làm năm phút đồng hồ, còn phải mua thuốc uống.

Lâm Lục Kiều suy nghĩ một chút, "Uống thứ đó không ảnh hưởng gì tới thân thể chứ?"

"Nói nhảm, anh uống thử đi xem nào?"

"Vậy thì đừng uống, mang thai thì sinh."

Nam Sơ chợt vỗ lên ngực anh một cái, "Sinh cái rắm! Em mới hai mươi một tuổi!"

Lâm Lục Kiều gãi gãi lông mày, nói: "Sợ gì, trước đây mười tám tuổi người ta đã có hai đứa bé rồi."

"Cút!"

Lại thêm một cái.

Lâm Lục Kiều không làm khó cô, xoa xoa tóc cô, quả thật cũng không cách nào tưởng tượng ra đứa trẻ của mình, muốn cô sinh con còn không biết sẽ thành cái gì.

"Lần sau anh sẽ chú ý."

Trong lòng mỡ nam tràn đầy phiền muộn.

Thật ra thì Nam Sơ cũng hiểu, nằm trên lòng ngực rắn chắc, nghe tiếng tim đập thình thịch bèn chắc có lực của anh liền đặc biệt an tâm.

"Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Hiếm có loại cơ hội ôm nhau thì thăm dò chuyện thế này.

Lâm Lục Kiều rũ mắt liếc nhìn cô nàng trắng như tuyết trong ngực, bàn tay chạy dọc theo sống lưng hõm sâu của cô nàng từ từ đi xuống, dừng ở eo, lạnh nhạt nói: "Ba mươi."

Cô gái nhỏ trong lòng anh buồn bực: "Trong nhà của anh có buộc anh kết hôn rồi hả?"

"Vẫn chưa."

Bàn tay của mỡ nam phủ lên hông cô, lại bóp hai cái.

Nam Sơ véo anh một cái, "Nói thật."

Lâm Lục Kiều lần này mới lười biếng có một tiếng, bàn tay lần mò vào giữa hai chân cô.

Nam Sơ chợt ngừng đầu, chống lại cặp mắt sâu thẳm như một cái đầm vực của anh, sâu như muốn hút người khác vào trong: "Mấy năm nay em không có ý định kết hôn, anh tính làm thế nào?"

Thật ra thì lúc vừa bắt đầu, Nam Sơ cũng không nghĩ hai người bọn họ sẽ có ngày hôm nay, người đàn ông này giống như một cái nam châm, không có lúc nào là không hấp dẫn cô, hấp dẫn cô không ngừng đến gần anh, nhưng khi người này tới trong tay của mình, cô lại có cảm giác không hề chân thật, hoặc là sợ mình ảnh hưởng tới cuộc sống vốn đã định sẵn của anh.

Chỉ đạo Dương, Mạnh Xư đều là vì tốt cho anh, đương nhiên đã chọn xong con đường thích hợp nhất cho anh, nhưng cố tình lại bị cô khuấy loạn.

Sức mạnh giữa hai chân rút lui.

Lâm Lục Kiều cũng không khách khí hỏi: "Vậy em tính lúc nào thì kết hôn?"

Cái vấn đề này cô còn chưa suy nghĩ qua, cho tới giờ mẹ cô cũng không kết hôn, kiến thức của cô ở phương diện này thực ra rất ít ỏi, từ nhỏ cô chưa từng thấy cha mẹ chung đụng, thậm chí không hiểu con người lại muốn kết hôn? Bởi vì yêu? Bởi vì sứ mạng? Hay bởi vì nỗi dối tông đường?

Thật ra thì hai người bọn họ xác định mối quan hệ mới mấy ngày, nói tới vấn đề này có chút hơi sớm, Nam Sơ là lo lắng tới tuổi tác của Lâm Lục Kiều, dù sao cũng cách nhau một khoảng lớn, trong nhà ép sít sao thì cũng dễ hiểu, nhưng bây giờ hợp đồng của cô là trong vòng năm năm không thể kết hôn sinh con.

Mỡ nam rất kiên nhẫn, đưa tay miết vành tai nhỏ của cô, giọng nói chìm nặng thêm mấy phần: "Hả? Nói đi."

"Ý tứ của em đó là, nếu người nhà anh ép quá, anh có thể....."

Lâm Lục Kiều chợt xoay người ngăn chặn cô.

Tiếng nói ngưng bật.

"Có thể cái gì? Há?" Ánh mắt lướt qua lướt lại trên mặt cô, vươn tay vén mấy sợi tóc rơi trên tai ra sau vành tai cho cô, nhỏ giọng hỏi.

Cặp mắt đào hoa hơi nhếch lên, giọng nói gần như là dỗ dành, cái loại này quả thật là câu dẫn trí mạng.

"Công ty em yêu cầu trong vòng năm năm không thể kết hôn sinh con." Nam Sơ cắn môi, nghe rất uất ức.

Lâm Lục Kiều cười, "Cái công ty chó má gì đó, sao không nghỉ đi."

"Trừ phi em không làm diễn viên nữa."

"Em bắt buộc phải làm diễn viên sao? Không phải còn có thể làm ca sĩ hát hò gì đấy à."

"Không được, giọng hát của em rất dọa người, không thể lừa tiền người xem."

Còn rất có nguyên tắc.

Lâm Lục Kiều cúi đầu hôn cổ cô: "Vậy thì đừng làm nữa, để anh nuôi em."

Thật ra thì tiền lương nói cao không cao, nói thấp cũng không thấp, nuôi vợ ngược lại không có vấn đề gì, chỉ là muốn mua đồ gì đó xa xỉ sẽ có khó khăn, hai năm đầu kết hôn phải sắm nhiều đồ, trôi qua gian khổ một chút, chờ sau đó điều kiện tốt hơn, anh có thể dùng tất cả tiền lương của mình cho cô nàng mua đồ cô thích.

Duy nhất một vấn đề ——

Cho dù là khả năng nhỏ, một phần vạn cũng có thể, đó là ngày nào đó lỡ như anh không cẩn thận đền nợ nước, thứ có thể để lại cho cô thật sự không nhiều, ông già đã không chào đón cô, cộng thêm người mẹ vẫn mặc kệ cô kia, những ngày tháng sau làm sao cô qua được.

Lâm Lục Kiều vuốt cái đầu xù của cô rồi nâng cằm cô lên, ngón cái dè trên môi cô vuốt ve: "Lời thề dưới quốc kỳ và ông Mao đều không phải là đùa giỡn, chuyện như vậy anh chỉ từng làm hai lần, lần đầu tiên là thời điểm nhập ngũ làm lính, dưới thiên môn anh đã thề sẽ bảo vệ tổ quốc, bảo vệ nhân dân, da ngựa bọc thây cũng không tiếc. Ông già nhà anh từ khi anh còn nhỏ đã thường nói, người chỉ có một lần chết, hoặc tựa với lông hồng, hoặc nặng hết Thái Sơn, nếu không gặp được em anh sẽ không suy nghĩ tới những chuyện sau này. Nhưng anh không phải là hù dọa em, nếu như thực sự có một ngày đó, em cũng đừng canh cánh chút tình cảm này của anh, nếu gặp được người thật lòng đối xử tốt với em thì cứ gả đi."

Lời này là phát ra từ nội tâm, không tồn tại bất kỳ ý nói lẫy nào.

Kết quả mới vừa nói xong, điện thoại trong túi quần rơi trên mặt đất vang lên dồn dập, anh xoa xoa đầu Nam Sơ, lật người xuống giường lồm ra, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, lại quay đầu hạ giọng alo một tiếng.

Cô gái nhỏ trần trụi nằm lý ở trên giường, ánh mắt triền miên mà nhìn chăm chăm vào tấm lưng trần của anh.

Người này cao, vóc người lại đẹp, da lưng rõ ràng, đường cong lưu loát, trung gian hõm sâu một đường cột sống thẳng tọt xuống khe mông.

Điện thoại là văn phòng gọi tới, thông báo ngày nghỉ của anh bị hủy bỏ rồi.

Lúc không có bạn gái thì cũng chả sao cả, nhưng giờ đã có bạn gái, Lâm Lục Kiều vẫn là nhịn không được mắng một câu thô tục, nhưng rốt cuộc là có chuyện, theo tính tình của anh cũng không thể nào yên tâm thoải mái nhìn các anh em ra tiền tuyến bán mạng, mình ở phía sau cùng bạn gái vui vẻ.

Nam Sơ rất cơ trí, nhìn anh mặc từng món quần áo vào cũng biết anh muốn đi, công việc của anh chính là như vậy, chuyện thế này không hề lạ, nếu thực sự quen anh thì phải tập làm quen với chuyện này.

Lâm Lục Kiều cài nút áo xong, nói, "Có người phát hiện ba quả bom ở Thiên Kiều, anh phải đi rồi, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, có người gõ cửa thì nhìn cho rõ rồi hãy mở."

Nói xong lại cúi người néo mặt cô gái nhỏ, "Cho em thời gian ba ngày để suy nghĩ kỹ, có nhất quyết quen anh không? Hừ? Phụ nữ của anh phải có năng lực chịu đựng rất mạnh."

Nam Sơ nằm lý ở trên giường, chống cằm, cong chân, "Em muốn đổi ý thì sao?"

Lâm Lục Kiều ngồi dậy, cài nốt cúc áo cuối cùng, liếc cô một cái, ánh mắt kia rất xa xăm: "Đây là cơ hội đổi ý cuối cùng của em."

Cô gái nhỏ muốn kiên định đi theo anh, tất nhiên anh cũng phải liệu đường liễu lĩnh, tự quý trọng mạng mình để còn phần đầu rước người ta về nhà.

Còn nếu đổi ý...

Cũng chỉ biết thân anh đây không thích hợp có bạn gái.

Nam Sơ vui vẻ, cơ thể tròn trịa không mặc gì cả, lăn trên giường một vòng kéo khăn trải giường choàng lên người, cười xinh đẹp sán lại gần anh: "Đi nhanh đi, em phải suy nghĩ thật kỹ xem có muốn bước vào nhà anh hay không!"

Lâm Lục Kiều mặc quần áo từ từ đứng cạnh mép giường, bị chọc cười thì khẽ nhếch môi, phất tay một cái: "Đi đây."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lúc Lâm Lục Kiều đến nơi, khu vực xử lý bom đã được ngăn cách bởi một dải cảnh báo, một số xe cứu hỏa đã đậu ở ngã tư.

Anh vừa mới nhảy xuống xe, Dương Chân Cương đã đứng ở ngoài đường, ánh mắt nôn nóng liếc nhìn rồi bước đến phía anh, "Mạnh Xử cũng gọi cho cậu à?"

Lâm Lục Kiều khịt mũi, kéo dải phân cách đi vào trong, "Đơn vị xử lý bom đã đến chưa?"

Nam Sơ đang ở gần đây. Từ lúc anh nhận được cuộc gọi đi đến đây mất không đến mười phút. Đơn vị phá bom là được bộ đội biên phòng điều đến. Con đường này đã bị chặn, chắc không đến nhanh được như vậy. Dương Chân Cương lắc đầu: "Lần này, bọn phần tử khủng bố thật quá con mẹ nó giống trộm gà, chọn một nơi như vậy, xe cứu hỏa đến phải ở bên ngoài không tiến vào được."

Lâm Lục Kiều liếc nhìn xung quanh một cái.

Vị trí ba quả bom gắn chặt thành hình tam giác dưới chân cầu vượt, khoảng cách là một thước, bên ngoài dải phân cách là một vòng người vây kín, Lâm Lục Kiều hất cằm: "Những người này đang làm gì vậy?"

Dương Chân Cương nhìn xung quanh, nói: "Chắc là xem náo nhiệt đi."

Lửa không cháy trên người mình, người xem náo nhiệt cũng sẽ không giải tán, thậm chí còn mong trận hòa loạn này cháy lớn hơn, sợ thiên hạ không đủ loạn.

Trong lúc nói chuyện cùng với chuyên gia xử lý bom bên phía cảnh sát, Mạnh Quốc Hoàng phát hiện ra Lâm Lục Kiều, gọi anh tới, giới thiệu danh tính của nhau. "Bọn họ vừa mới xác định, cả ba đều là bom đất."

Lâm Lục Kiều từ nhỏ đã thích nghiên cứu về cái này, đối với vấn đề này cũng có chút hiểu biết, thông thường, bom đất chính là bom ven đường, chế tác không tốt lắm, nhưng sức mạnh thực sự lớn, còn nhớ trong Thế chiến II, tám quả bom đất tự chế có thể phá hủy một chiếc xe bọc thép của Mỹ.

Dựa vào hình dáng bên ngoài, không thể xác định sức mạnh của ba quả bom này. Phạm vi công kích được ước tính trong vòng năm mét.

"Nhân viên đã dọn dẹp khu vực chưa?"

"Vẫn đang dọn dẹp, còn một vài chiếc xe chưa tìm thấy chủ nhân."

Lâm Lục Kiều cười lạnh một tiếng: "Đừng lo lắng về mấy cái xe, tìm người đi, trước khi đơn vị xử lý bom đến phải tìm được."

Dưới gầm cầu, thường ngày đều là chỗ ngủ của nhiều người lưu lạc, hầu hết trong số họ đều bị khuyết tật bẩm sinh hoặc thiếu năng, nếu không được đi rồi, hậu quả là không thể tưởng tượng được.

Thiệu Nhất Cửu: "Động tĩnh lớn như vậy, theo lý thuyết mọi người cũng rút lui hết rồi."

"Khó đảm bảo có một số người không thể nhìn thấy."

Chuyện như vậy trước kia cũng không phải chưa từng gặp qua, Thiệu Nhất Cửu không nói nữa, tăng tốc độ dọn dẹp khu vực.

Hai bên đường đều đã phong tỏa, xe bên ngoài không thể vào được, đợi thời gian dài liền dần trở nên náo loạn, bên ngoài còn có mấy đài truyền hình cùng phóng viên muốn tiến vào phỏng vấn, đều bị Mạnh Quốc Hoàng đẩy ra ngoài hết.

Lâm Lục Kiều đứng ở rìa dải phân cách, một nữ phóng viên thấy anh vừa từ phía quan chỉ huy bên kia đi đến, vội chạy lại hỏi: "Anh đẹp trai, tình hình bên trong như thế nào rồi?"

Lâm Lục Kiều liếc cô ta một cái, dùng tay che ống kính, không có kiên nhẫn nói: "Đừng chụp, quay chỗ khác đi, hiện tại không có thời gian đếm xỉa đến cô."

Nói xong quét mắt liếc Dương Chân cương một cái, cậu ta liền kéo cô ta ra ngoài.

Cô ta vẫn không chịu, mấy anh đẹp trai như vậy phải vừa mềm vừa rắn, khẩu khí cũng lớn hơn: "Tôi là phóng viên đài truyền hình xx! Chúng tôi có quyền được biết chân tướng, mấy người ở đây chặn đường lâu như vậy, không lẽ không biết dùng biện pháp khác sao?"

Lâm Lục Kiều giật giật mí mắt, lười lý luận, trực tiếp bỏ qua.

Kết quả đám đông dường như bị xúi giục, dần dần náo động lên, cảm thấy thành viên chính phủ quốc gia không giải quyết được việc này, bắt đầu ồn ào la hét.

"Đã lâu như vậy rồi, rốt cuộc là phá hay không phá vậy."

"Đứng rồi đấy, dong dài lâu như vậy, tôi còn đang vội về nhà nấu cơm cho con trai ăn. Lãng phí thời gian!"

"Làm người của gia đình cũng là chấp hành công vụ."

"Nếu đơn vị xử lý bom không tới, họ cũng sẽ không phá bom nữa, ủng hộ công chúng ta thường ngày vẫn nộp thuế."

.....

Mấy lời nói ấy lọt đến tai của các cảnh sát phòng cháy, liếc mắt với nhau một cái, đáy mắt đều là bất đắc dĩ.

Dương Chấn Cương chỉ thờ dài: "Dân trí quốc gia thật ngu xuẩn."

Kết quả vừa vặn bị Mạnh Quốc Hoàng nghe được, quay lại liếc mắt quát lớn, Lâm Lục Kiều cười nhìn Dương Chấn Cương, nói thẳng thừng: "Cậu so đo với bọn họ làm gì?"

So với tình hình hiện tại, tâm trạng anh trái lại tốt hơn rất nhiều.

Tiểu tử này, không đúng nha! Mặt mày hớn hờ.

Cậu ta lặng lẽ mò lại gần, "Cùng cô nàng kia ở bên cạnh nhau rồi?"

Lâm Lục Kiều liếc xéo hán một cái, hừ cười: "Cậu là mũi chó à."

Dương Chấn Cương lại một trận tiếc hận, vừa nhắc đến, đội phá bom đã tới, Thiệu Nhất Cửu cũng tập hợp đội đến báo cáo: "Lâm đội, tìm kiếm hoàn tất, người dân đã được di rời."

Lâm Lục Kiều bị gọi qua họp, sau thượng lượng nhất trí quyết định, dùng robot để kích nổ, loại bom đất này trong quá trình di rời rất dễ phát nổ, cần nhắc đến sự an toàn của mọi người, chỉ có thể cho nổ ngay tại hiện trường.

Kết quả là khi robot tiếp cận quả bom đầu tiên.

Toàn bộ khung cảnh đều yên tĩnh, tim đập mạnh.

Bỗng nhiên-

Trong bụi cỏ bật phát ra tiếng trẻ con khóc nỉ non, bèn nhón, vị trí ước tính, chưa đầy hai mét.

Sức công phá của loại bom này, chuyên gia cũng vừa phán đoán trước, trầy da trong vòng năm mét, bị thương nhẹ trong vòng ba mét, thương tật nặng trong vòng hai mét, tử vong trong vòng một mét.

Tiếng khóc vỡ khắp khoảng không, mọi người hít vào một hơi.

Kèm theo đó, "Cậu con mẹ nó không phải nói đã dọn xong rồi sao?!"

Thiệu Nhất Cửu cũng ngây ngốc.

Rõ ràng đã được dọn sạch, ngay cả đồng cỏ khô cũng được bới ra để tìm kiếm, sau một cái chớp mắt ngây người, tay chân lạnh buốt, liền phản ứng vội vã định chạy đi cứu người, bên cạnh đã có người nhanh chóng nhảy qua hàng rào bằng một tay, hướng về phía bãi cỏ dưới gầm cầu, vội vã chạy qua...

"Lục Kiều!"

Mạnh Quốc Hoàng theo bản năng nhìn về phía Lâm Lục Kiều, lại thấy anh đã chạy được nửa đường.

Khí thế kia, tốc độ kia.

Ngoài anh ra, còn có thể là ai.

.....

Bên này, Tây cố đang kể với Nam Sơ chuyện của Hàn Bắc Nghiêu.

Hôm nọ, trên mặt Tây Cố bị thương, ngày hôm sau khi đến công ty vừa vặn bị Hàn Bắc Nghiêu nhìn thấy, người nào đó biến mất nửa tháng liền đem tiểu cô nương xách đến văn phòng nổi trận lôi đình, hỏi xem cô bị ai khi dễ, Tây Cố khách khí nói câu cảm ơn, xoay người rời đi, lại bị người ta kéo ra ngoài, trước sau đều không nói gì. Còn khó khăn hét lên với cô, hỏi cô thể nào lại bị thương.

Tây Cố nhất thời mềm lòng, liền nói ra chuyện Nam Sơ bị đánh.

Hàn Bắc Nghiêu nuốt không nổi giọng điệu này, chống tay măng lớn: "Đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân đấy! Thật không cho tôi mặt mũi!"

Nam Sơ cầm điều thuốc, "Chớ?"

Tây Cố biết mình lỡ miệng, vội cúi đầu, "Đó là một phép ẩn dụ, phép ẩn dụ thôi."

Nam Sơ ngậm điều thuốc, chớp mắt, đáy mắt sáng hiện ra.

"Chị nói xem anh ấy rốt cuộc có thích em hay không, nếu thích thì vì cái gì mà sau khi hôn em thì liền trốn tránh em, nếu không thích thì em bị thương anh ấy khẩn trương cái gì?"

Tiểu cô nương buồn rầu ôm đầu.

Nam Sơ phun ra một vòng khói thuốc, trực tiếp nói: "Anh ta thích em."

Tây Cố không tin: "Nhưng em cảm thấy anh ấy không đủ thích em."

Nam Sơ cười, đôi môi đỏ quuyến rừ: "Lo lắng như vậy thì trực tiếp hỏi rõ ràng đi, em chính là không nhận được, người ta nói với em hai câu, trong lòng liền đại loạn, em chơi không nổi anh ta."

"Em không muốn chơi đùa, chị nói xem em có nên tỏ lộ không?"

"Muốn nghe ý kiến của chị?"

Tây Cố gật đầu mạnh một cái.

Nam Sơ nhả khói, đứng lên: "Chị cảm thấy, thích một người thì nên nói ra, cất giấu thì có kết quả gì chứ, ngay cả khi kết quả không tốt, cũng phải thử, rốt cuộc trong đó có bao nhiêu tư vị cũng phải thử mới biết được, cái gì mà thiên trường địa cửu, chị vẫn là cảm thấy nhân sinh khổ đoản, cứ tận hưởng thú vui trước mắt đi, nếu thật sự không thích hợp, từ bỏ cũng là một sự lựa chọn."

"Chị cùng người đàn ông nam tính kia như thế nào rồi?"

Nam Sơ kéo ngăn tủ ra, một bên chọn quần áo, một bên lơ đãng trả lời: "Rất tốt, lần sau anh ấy tới, sẽ cho em gặp mặt."

"Hai người làm chuyện kia rồi?"

Nam Sơ dừng một chút, gật đầu.

Hiếm khi nhìn thấy tai cô đỏ lên.

Có thể làm gì được, chỉ cần tưởng tượng về anh, nghĩ đến bộ dạng của anh, nghĩ đến thân thể trần trụi của anh, cô đều cảm thấy mặt vừa đỏ vừa nóng.

Từng có lần, cô đã nghĩ.

Hai người yêu nhau trên thế gian này, có phải hay không tới cuối cùng, đều sẽ biến đổi thành bộ dạng mà đối phương mong muốn, có lẽ ngay từ đầu không hoàn mỹ như vậy?

Ban đầu, cô chỉ cảm thấy Lâm Lục Kiêu có bề ngoài hoàn hảo, lại đàn ông, tính cách tuy rằng kém, nhưng có hai điều trước, điều thứ ba có thể tạm thời bỏ qua, nhưng bây giờ nghĩ lại, tính cách của anh hoàn toàn vừa ý cô, có sự hoang dã cùng chút hư hỏng trong xương cốt, nhưng đều không ảnh hưởng toàn cục. Hơn thế nữa, hormone trong máu còn bùng nổ.

Thi thoảng sẽ ngẫu nhiên cười xấu xa bên tai cô, nói mấy lời hư hỏng, mắt đào hoa liếc nhìn, đến lông mày cũng là diễn, cô liền nhìn, như thế nào lại càng thích anh.

Không thể nghĩ đến.

Tưởng tượng đến, liền say mê.

Đột nhiên hiểu ra những điều mê muội đó.

Dù sao thì bây giờ cô đây chính là mê muội đội trưởng nhà cô.

.....

Lâm Lục Kiêu nằm viện ba ngày, trong phòng bệnh đều là người tới tới lui lui. Ngoài những anh em trong đội của anh ra, một số lãnh đạo của cục cũng đã đến thăm.

Phía bệnh viện cũng thông cảm cho anh, trực tiếp cho anh chuyển đến phòng Lâm Thanh Viễn bên cạnh, vừa vặn, hai cha con có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nhìn thấy ông già cũng không muốn để ý đến mình, anh liền ngồi luôn trong phòng bệnh, nhưng vấn đề là có rất nhiều người đến thăm anh, một lát là chỉ đạo Dương, một lát là anh em trong đội, một lát lại là bọn Thẩm Mục Đại Lưu, làm cho Lâm Thanh Viễn cùng bí thư Trương châm chọc mỉa mai: "Làm ngàn ấy năm vẫn chỉ là tiểu đội trưởng, quân hàm cũng không thấy tăng, nhưng cái thái độ quan liêu này hình như càng ngày càng lớn."

Lời này truyền đến tai Lâm Lục Kiều, hai mắt liếc một phen, gác lên giường, viết một tấm bảng treo ở cửa: "Miễn thăm hỏi."

Lâu ngày rồi mới được thanh thân đi dạo.

Lâm Thanh Viễn liền nói: "Vẫn là cái tính nóng nảy như cũ."

Trương bí thư nghe vậy, liền nói giúp hai câu: "Tôi cuối cùng cũng biết cái tính mạnh miệng của Lục Kiều là từ đâu mà có rồi, ông đấy, lúc nào cũng bày ra vẻ khó chịu với cậu ấy, còn không phải trong lòng đang kỳ thực lo lắng sao? Nếu lo lắng như vậy, thì qua đó hỏi thăm đi, tôi không rõ ràng vết thương ra sao, nghe nói lưng bị thương một mảng lớn, thời điểm cứu người, da thịt trầy xước, bên trong đều là mảnh vụn, lúc được đưa vào phòng giải phẫu, miệng vết thương trên lưng nhìn đến ghê người, máu thịt mơ hồ."

Thật ra chỉ là vết thương nhẹ.

Không nghiêm trọng như vậy, sau lưng bị cắt một lỗ, mấy lời cường điệu của Trương bí thư làm cho Lâm Thanh Viễn kinh ngạc một phen, "Thật sao?"

"Thật, mấy vị lãnh đạo thành phố còn khen cậu ấy, tiểu tử này có can đảm."

Lâm Thanh Viễn rút cuộc vẫn không chịu thua: "Lãnh đạo chính là thích mấy người bán mạng như vậy đây! Tiểu tử ngốc!"

Hôm nay, Thẩm Mục đến thăm Lâm Lục Kiều, "Tiểu nha đầu kia đã tới thăm cậu chưa?"

Lâm Lục Kiều gác tay lên đầu giường, cúi đầu chơi trò chơi, nhìn thấy người tiến vào, đem điện thoại ném sang bên cạnh, sờ soạn trên đầu giường tìm thuốc đưa tới bên miệng: "Không có."

Thẩm Mục kinh ngạc tầm tắc hai tiếng.

Anh nghiêng đầu châm lửa, thở ra một hơi: "Không biết càng tốt, cô nàng kia lá gan nhỏ, nhìn thấy tôi sợ sẽ làm cô ấy hoảng sợ."

Thẩm Mục cười nhẹ, nhìn anh, lắc đầu: "Cậu thật không giống."

Lâm Lục Kiều không cho là đúng, phui phui khói bụi: "Chỗ nào không giống?"

Thẩm Mục quan sát trên dưới một vòng: "Có tính người."

Lâm Lục Kiều cười ra tiếng: "Bớt đi."

Một lúc sau, tinh thần được nâng cao, lại hỏi: "Nhờ cậu điều tra chuyện đó đã tra được chưa?"

Thẩm Mục ho khan, "Tra được rồi, nhưng sau khi tôi nói cho cậu, cậu cũng đừng có tức giận."

Lâm Lục Kiều im lặng, quay đầu, cảm gat tàn bên cạnh, chậm rãi gạt thuốc, ngoài miệng lại không chờ nổi nói: "Đừng nói lời vô nghĩa."

Thẩm Mục móc từ trong túi áo ra một xấp ảnh, đưa cho anh, từ từ kể ra.

"Hai người bên ngoài này, là hai anh em, làm côn đồ, cũng không phải lần đầu tiên gây án, Đại Lưu đã tìm cảnh sát phía bên kia hỏi thăm, lần này là tái phạm, là một đám phi xe cướp túi xách của Nam Sơ, phía cảnh sát bên kia cung cấp manh mối, là án trộm cướp, giam giữ bọn họ đã lâu, nhưng hai tên này, lại bỏ trốn về quê."

Lâm Lục Kiều nhìn ảnh chụp, hai người đàn ông trên ảnh dáng người không nhỏ, cao khoảng mét tám, cơ bắp lực lưỡng, khó trách làm cho tay phụ nữ thâm tím, ngấm lại tiểu nha đầu kia, lúc đấy đoán chừng bị hù chết.

"Quê quán ở đâu?" Âm thanh thâm trầm

Thẩm Mục: "Bên kia vùng núi phía bắc, là một thôn nhỏ, tôi cùng Đại Lưu hôm trước đã đi tìm thử, kết quả người dân trong thôn nói cho chúng tôi biết, mấy hôm trước, hai người đó đã bị cảnh sát bắt đi rồi."

Lâm Lục Kiều vẫn duy trì tư thế vừa rồi, quay đầu liếc anh ta một cái.

Thẩm Mục cười khô, pha chút bất đắc dĩ: "Đã tra xét bối cảnh lý lịch, hai người kia bắt cóc cô nàng phỏng chừng cũng do người khác sai khiến, tôi vốn

đi tỉnh cùng Đại Lưu đem người đến đây, làm rõ nghi vấn, nhưng chưa gì người đã bị bắt, manh mối cũng mất."

"Ai bắt?"

"Trưởng Cách."

Lâm Lục Kiều: "Cậu ta có bệnh?"

"Cậu thích được, không lẽ người khác không thích được? Cậu ta có thể làm Nam Sơ hết giận, coi như có chút năng lực, tra ra được bối cảnh đối phương, trực tiếp mang theo cảnh sát đến vùng núi phía bắc vào hang ổ, cậu ta thực sự khá ôn, chỉ là đầu óc có chút thiếu sót, không biết dùng người để tra khảo."

"Cậu ta như thế là thiếu đầu óc sao? Là không có tâm thì có!"

Thẩm Mục gật đầu tán đồng, "Từ nhỏ chúng ta đã nói cậu ta như vậy, xác thực là không có tâm. Nhưng hình như cậu cũng rất thiếu tâm thì phải, cậu cùng cô nàng kia có phải thời gian này không liên lạc?"

Từ lần trước nói cho cô thời gian suy xét, hai người đều không liên lạc nữa, bây giờ nửa người như phế đi, hơn nữa trước khi rời khỏi đã nói lời kia, không dám liên hệ với cô, sợ cô nghĩ loạn, lại dọa sống chết không chịu cùng anh nữa thì làm sao.

Lâm Lục Kiều nửa dựa đầu giường, ngậm thuốc lá, không lên tiếng.

Thẩm Mục ý vị thâm trường nói: "Đừng trách tôi không nói cho cậu, hôm nay mừng sinh nhật Trưởng Cách, bao trọn, chuẩn bị một party siêu lớn, mời không ít người trong giới, định thổ lộ với cô nàng kia đây."

Cả buổi cũng không thấy ai đó lên tiếng, Thẩm Mục mở miệng: "Cậu đang nghĩ cái gì vậy?"

Lâm Lục Kiều lấy thuốc ra khỏi miệng, dập tắt, bỗng nhiên xoay người xuống giường, mặc quần phục lên, bên trong còn mơ hồ nhìn thấy băng vải màu trắng, băng cứng trước ngực, anh ngồi ở mép giường, đi giày, đặt chân lên mép giường buộc dây giày.

"Này này này-- Cậu định đi đâu?"

Anh đứng dậy, đặt chân, dậm xuống đất, cầm theo áo khoác, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài: "Bất gian."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Trên thực tế, Lâm Lục Kiều vừa mới bước ra khỏi cửa phòng bệnh, đã thấy hai người đứng ở cửa.

Anh chớp mắt một cái, không tình nguyện mà nói: "Sao ông lại đến đây?"

Bí thư Trương ở phía sau nháy mắt ra dấu với anh, Lâm Thanh Viễn vẫn giữ nguyên khí thế, nhú mày, nghiêm nghị nói: "Định ra ngoài?"

Lâm Lục Kiều quay đầu nhìn Thẩm Mục, gãi gãi mí mắt, biểu tình xấu hổ, nhỏ giọng ừm một tiếng.

Lâm Thanh Viễn là một người khôn khéo, liếc mắt nhìn anh một cái, chấp tay sau lưng, cất giọng không mặn không nhạt: "Vết thương trên lưng vẫn ổn chứ?"

"Không có vấn đề gì."

Anh cử động bả vai, ý nói mình đã khá hơn rồi.

Lâm Thanh Viễn cười hừ một tiếng, quay đầu nói với bí thư Trương: "Này, ông đi nói với bác sĩ Trương, cho nó làm thủ tục xuất viện."

Hừ? Lâm Lục Kiều tay chống lưng, nhú mày nhìn ông già trước mặt, nửa đêm chạy tới đây tìm mình gây khó dễ?

Bí thư Trương do dự nói: "Mới được có mấy ngày, vết thương vẫn chưa đóng vảy đâu, vẫn còn máu thấm trên băng vải đấy."

Lâm Thanh Viễn: "Tôi thấy nó rất khỏe mạnh mà, vừa rồi không phải còn định ra ngoài sao?"

Lâm Lục Kiều đã rõ, ông già này rốt cuộc khó chịu với mình chỗ nào, cúi đầu, vừa định nói chuyện, phía sau liền bị Thẩm Mục giữ chặt, nghiêng đầu liếc

anh một cái, ý tứ -- từ từ nói. Quay đầu cung kính nói với Lâm Thanh Viễn: "Bác Lâm, Lục Kiều là ở bệnh viện buồn chán quá, muốn ra ngoài đi dạo, nếu bác không yên tâm, cháu sẽ đi cùng cậu ấy, lát nữa sẽ đem cậu ấy về cho bác."

Trước giờ, vẫn là con nhà người ta nhìn thuận mắt hơn, trong đám trẻ này, Lâm Thanh Viễn từ lâu đã thích Thẩm Mộc, tiểu tử này so với Lâm Lục Kiều đáng tin cậy hơn, lịch sự nhã nhặn, không giống tiểu tử nhà mình, tính khí thật tệ."

Bây giờ làm quân nhân cũng có chút tốt hơn, mấy năm trước chính là quân không nổi.

Lâm Thanh Viễn vung tay: "Đi đi. Thẩm Mộc, cháu cũng đừng phụ sự tín nhiệm bác dành cho cháu, đừng để tiểu tử này gây chuyện."

Thẩm Mộc cười nhẹ: "Lục Kiều mấy năm qua đã thay đổi không ít, bác yên tâm."

Cứ như vậy thành công giải quyết, ra khỏi bệnh viện, Lâm Lục Kiều cảm thấy có chút khó tin, mẹ nó, như thế nào có thể thuyết phục lão già cứng đầu kia vậy.

Hai người đi đến cửa xe, Thẩm Mộc vỗ vỗ đầu xe, ý bảo: "Để tôi đưa cậu đi, dù sao cậu cũng không cách nào lái xe được."

Lâm Lục Kiều gạt đầu một cái, khoác áo khoác màu đen lên, kéo khóa lên cao, che đi quân phục bên trong, còn che nửa khuôn mặt, ban đêm gió có chút lạnh, thổi vào từ cổ áo, anh kéo kéo cổ áo, ngồi vào ghế phụ, bỏ tay vào túi áo, vừa lên xe đã nghiêng đầu nhìn Thẩm Mộc, không biểu lộ cảm xúc nói: "Cậu là con trai ba tôi hả?"

Thẩm Mộc một bên bật CD một bên liếc anh, hơi buồn cười: "Máu ghen của cậu cũng rất lớn nha."

"Có cái rắm." Lâm Lục Kiều nhìn bên ngoài cửa sổ, hừ cười một tiếng: "Dù sao ông ấy nhìn người khác chỗ nào cũng đều tốt, còn thấy tôi thì liền không thoải mái."

"Ba cậu yêu cầu cao đối với cậu, nếu ông ấy không thương cậu, năm đó sẽ ngăn cản cậu sao? Bay về sửa lại nguyện vọng của cậu? Sau khi ông ấy ly hôn với mẹ cậu cũng không tìm người mới, khi đó ông mới hơn bốn mươi, nếu muốn liền có thể tìm một người, hai người sinh một đứa con, cậu còn có thể làm gì? Ông ấy làm như vậy là vì cái gì? Hơn nữa, năm đó ông ấy từ bỏ quyền nuôi dưỡng em trai cậu, đến bây giờ Lâm Khải vẫn còn hận ông, bây giờ coi như chỉ còn một người con là cậu, có thể không yêu thương? Hai người chính là mạnh mẽ, cùng tật xấu, đúng là cha con."

Đúng như vậy, Lâm Lục Kiều từ nhỏ đến lớn làm chuyện gì cũng bị Lâm Thanh Viễn khinh thường, cũng chưa bao giờ khen anh, thậm chí còn hiếm khi yên tâm về anh, dường như không cách nào có được sự khen ngợi của ông, đối với Lâm Lục Kiều mà nói, nếu có một ngày Lâm Thanh Viễn khen ngợi anh, thật cũng giống như đại cô nương lên kiệu hoa-- lần đầu tiên.

Thẩm Mộc lái xe đi, đánh tay lái liếc anh một cái, chuyển chủ đề: "Cậu với cô nàng kia tốt hơn chưa?"

Lâm Lục Kiều để tay bên cửa sổ, quay đầu nhìn ven đường, nghe thấy câu này liền cười: "Muốn nghe bát quái?"

Thẩm Mộc nói: "Không thể nói như vậy, tôi đây là đang quan tâm cậu, vậy đổi câu hỏi khác, ai là người chủ động?"

Anh nghiêm túc nghĩ rồi nói: "Không nói được- -"

"Cái này có gì không nói được?"

Lâm Lục Kiều: "Bởi vì tôi vẫn chưa nghĩ kỹ xem tôi thích cô ấy từ lúc nào."

"Còn phải tính thời gian?! EQ của cậu thật khiến người ta lo lắng!"

Kết quả, Lâm Lục Kiều nhú mày một cái: "Tôi cảm thấy, có khả năng 5 năm trước tôi đã thích cô ấy rồi."

Nếu không thì tại sao khi nhớ lại cảnh tượng khi nha đầu kia ném một xấp tiền vào mặt, anh liền nổi trận lôi đình, có cảm giác giống như ăn xin. Phi, nhưng người ta rõ ràng không làm gì cả.

Hơn nữa, đêm đó, chỉ là không cẩn thận ngồi trúng cô gái mềm mại ở trong chăn, liền vội vàng muốn tìm bạn gái chứng minh bản thân?

Không bình thường--

Quá không bình thường!

Thẩm Mộc cẩn thận tính toán, 5 năm trước, cô nàng kia mới có mười sáu tuổi!

"Đm--"

Ngẫm lại bổ sung thêm một câu, "Cậu đúng là cảm thú." Lời lẽ chính đáng.

Bởi vì quá kinh ngạc, Thẩm Mộc không nhịn được, chửi thề vài câu, suýt chút nữa bỏ luôn tay lái, từ khi nào cậu phải lòng cô ấy cơ? Anh nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, nắm vững tay lái, giờ ngón cái lên, "Lợi hại, lần tới ai nói EQ cậu thấp, tôi sẽ là người đầu tiên không đồng ý."

"Biến."

Thiên ngôn vạn ngữ, hóa thành một chữ lạnh đậm

.....

Tướng Cách đối với bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng khi thấy cô gái mặc lễ phục đi đến trước mặt, vẫn có chút rụt rè khó hiểu.

Từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa có thứ gì có thể làm ruột gan cậu còn cào đến vậy. Muốn thứ liền được thứ đó, lại còn là công tử nhỏ của Tướng gia, mặc dù sẽ có lúc ông già dạy bảo cậu, nhưng thực ra vẫn là cưng chiều, cũng không để đứa cháu nhỏ này bị ủy khuất. Nếu như trong nhà biết, lần trước trong khách sạn cậu bị trời lại về rủa đen là do Nam Sơ làm, ông già nhất định sẽ phong sát tiểu nha đầu này, tuy rằng lúc đầu tức giận, cũng đã nghĩ đến, nhưng ngẫm nghĩ lại, nếu ông già biết được, bằng thủ đoạn của ông, khẳng định sẽ khiến Nam Sơ chịu khổ, cậu không đành.

Lúc đầu cho Nam Sơ tham gia chương trình, vốn là muốn dựa vào chương trình chinh người, vừa giáo dục về phòng cháy, vừa có thể xem tiểu minh tinh chịu khổ.

Nhưng trò chơi sinh tồn trong rừng kia thật sự nguy hiểm, cậu không nỡ, vì thế liền tìm cho cô một bộ phim điện ảnh, để cô diễn, tiểu nha đầu kia mặc lên mình một thân sườn xám màu xanh đen, từ đầu đến chân đều là phong thái của Liễu Oánh Oánh, đạo diễn cũng ở bên tai cậu liên tục tán thưởng, "Đây đúng là Liễu Oánh Oánh, chính là Liễu Oánh Oánh trong tưởng tượng của tôi."

Khi đó, cậu ngậm thuốc lá, nhìn tấm màn đen phía trước, cô nương kia cầm dù giấy, tay áo sườn xám xê nửa tà, lộ ra nửa cánh tay trắng như ngó sen, tai cậu như bị hồng, rừ mi, quay đầu, đều là sự thu hút của nữ nhân phong trần, có chút đối nghịch với mái tóc lãnh diễm kia, nhìn xa giống như đóa hoa đầy màu sắc, nhìn gần lại giống như bông cúc nhỏ.

Cậu nói với Thẩm Mục là muốn ngủ với cô.

Lúc đó Nam Sơ không để ý đến cậu, tức giận quá nên mới nói vậy.

Sau này thấy cô bị người ta đánh, cậu ở trong xe nổi điên lên muốn xuống xe, trong lòng vô cùng sợ hãi, rốt cuộc cậu cũng hiểu rõ, cậu muốn đối tốt với cô, muốn giành được cô.

Không nghĩ đến cô lại bị dư luận bàn tán, cậu đã xem qua mấy lời bình luận đó, ngay cả một người đàn ông còn cảm thấy khó nghe, huống chi là một cô gái nhỏ, cô không nên bị người ta đối đãi như vậy.

Có người cảm thấy cậu qua loa, con mẹ nó, cậu mất bao nhiêu lâu để tìm được nàng tiên đây.

Tướng Cách cảm thấy chính mình cũng giống như bị người rót canh, không hiểu sao, cảm thấy tất cả nữ nhân trên thế giới so với Nam Sơ đều kém hơn, sau này, nhìn thấy người phụ nữ khác đều không nhận được đem ra so sánh với Nam Sơ.

Không xinh đẹp bằng cô, mũi không cao bằng cô, mặt không nhỏ bằng cô, làn da cũng không tốt bằng cô, chỗ nào cũng không bằng.

Người đến bữa tiệc đều là người trong giới.

Thật ra là muốn mượn cơ này thông báo một chút-- cô gái này, tôi bảo vệ.

Lúc Thẩm Quang Tông bên kia nói xe đã xuất phát từ công ty, Tướng cách là lần thứ 250 quay ra hỏi trợ lý: "Kiểu tóc này của tôi thế nào? Có được không? Quần áo thì sao? Có trang trọng quá không?"

Trợ lý về mặt biểu tình, máy móc trả lời: "Được, rất tốt, cậu còn có thể trực tiếp cầu hôn."

Tướng Cách hô lớn tán thành: "Ý kiến hay."

Trợ lý: "Cậu đừng xằng bậy."

Khi xe vào khu biệt thự, Thẩm Quang Tông dẫn đầu bước xuống xe, từ ghế sau vươn ra một đôi giày cao gót màu đỏ, cùng mắt cá chân trắng mịn thanh tú.

Cửa mở ra.

Dáng người mảnh khảnh khoác lên mình bộ váy đỏ ôm sát bước xuống xe.

Nam Sơ hôm nay trang điểm thật sự rất đẹp, nhưng không phải bởi vì Tướng Cách, mà vì Thẩm Quang Tông đã nói đêm nay sẽ có rất nhiều rất nhiều nhà chế tác và đạo diễn tới tham dự, cô phải giành thiện cảm, tranh thủ phần đầu một chút cho năm sau.

Váy là do Hàn Bắc Nghiêu mua từ bộ sưu tập mùa thu mới tung ra của một nhãn hiệu Ý.

Bó sát người, không hở ngực, phần cổ vừa vặn che đến, xương quai xanh sâu rõ, dường như có thể nuôi cá. Phía sau lưng lộ ra một khoảng, từ cổ đến

vị trí thất lung, lộ ra đường cong xương sống, nhẵn nhụi, phía dưới cặp mông căng tròn là đôi chân thẳng tắp cân xứng.

Tường Cách nhìn xuống từ cửa sổ tầng hai, cũng nhận thấy máu trong người đã nóng lên.

.....

Bữa tiệc có rất nhiều người, tốp năm tốp ba, nâng chén chúc mừng, trong cái vòng lượn quần này đều là nhân vật có tầm ảnh hưởng, ít nhiều cũng là cho chủ nhà mặt mũi.

Nam Sơ bị Thẩm Quang Tông lôi kéo đi chúc rượu một vòng trở về, mặt hơi đỏ, dùng tay quạt một chút, ngồi xuống sofa.

Còn chưa ngồi ấm chỗ.

Phía trước xuất hiện một bóng dáng mặc tây trang phẳng phiu.

Nam Sơ cảm ly, chớp mắt nhìn lên.

Về ngoài lạnh lùng, lịch sự điềm tĩnh, đẹp trai thì đẹp trai, nhưng không hề giống như người nổi tiếng.

Lại chăm chú nhìn lên, trên tay có một chuỗi ngọc, có chút quen mắt, trước khi Thẩm Mục mở miệng, cô đã vẫy tay: "Tôi nhớ ra anh."

Thẩm Mục cười cười, dứt tay vào túi, "Tiểu nha đầu trí nhớ không tệ, tôi tên Thẩm Mục."

Ở chỗ này gặp đường bằng hữu của đội trưởng nhà cô, không hiểu sao cảm thấy thân thiết, ngẩng đầu hiếm khi chủ động đáp lời: "Thật khéo, uống một chén chứ?"

Thẩm Mục cúi lưng, cười nói: "Bên ngoài có người muốn gặp cô."

Ánh mắt cô gái nhỏ sáng lên.

Thẩm Mục cố ý nói: "Còn muốn uống sao?"

Nam Sơ kéo váy đứng lên, nhếch mép cười với anh ta: "Lần sau đi."

.....

Cuối thu, gió thổi có chút lạnh, khu biệt thự này của Tường Cách bốn phía đều là hàng cây bạch dương, mặt đất được bao phủ bởi ánh trắng, bên ngoài ngoại trừ tiếng gió, cùng tiếng lá cây đong đưa, cơ hồ không nghe thấy động tĩnh khác.

Lâm Lục Kiều khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa chiếc xe màu sâm banh.

Áo khoác đen che khuất nửa dưới khuôn mặt anh, để lộ ra đôi mắt so với màn đêm còn sâu hơn, cúi đầu, cọ cọ mũi chân trên mặt đất, là động tác nhỏ trong lúc chờ đợi ai đó.

Cách đó không xa, truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Vừa ngẩng đầu.

Cô nàng đã nhào vào trong ngực anh, mang theo khí lạnh buổi đêm, cô ôm cổ, đu trên người anh, hơi thở hỗn loạn: "Đội trưởng--"

Tĩnh ra, đã một tuần không gặp.

Nam Sơ tâm tình chưa ổn định, mang theo hoảng loạn, lúc này chạy tới, đã suy nghĩ rất nhiều--

Lỡ như không phải anh thì làm sao bây giờ?

Lỡ như Thẩm Mục chơi cô thì làm sao bây giờ?

Nên khi thật sự nhìn thấy hình bóng quen thuộc, trái tim kia dường như cũng muốn bay lên, muốn chạy thật nhanh đến bên cạnh anh, ôm anh một cái thật chặt, nói với anh, cô rất nhớ anh.

Vài bước cuối cùng là dùng hết toàn bộ sức lực lao vào trong ngực, lực có chút lớn, sau lưng Lâm Lục Kiều đập mạnh vào cửa xe.

Anh thuận thế đem Nam Sơ ôm sát trong lồng ngực, ngửa đầu hít hà một hơi, khẽ cắn môi, cuối cùng cũng nhận được không kêu đau--

Cô gái nhỏ ôm chặt eo anh, ở trong ngực buồn bực: "Anh xong việc rồi? Phá bom xong?"

Lâm Lục Kiều nhẹ giọng ừ một tiếng, ôm chặt cô, một bàn tay ở cổ cô xoa xoa, "Mặc ít như vậy, em không lạnh sao?"

Nam Sơ lại ôm thật chặt: "Vốn dĩ không lạnh, nhưng anh hỏi như vậy, liền cảm thấy có chút lạnh, nhưng em lại cảm thấy, ở trong vòng tay anh thật ấm."

Nhìn xuống cảm giác đau đến xé thịt ở sau lưng, Lâm Lục Kiều thấp giọng cười cười: "Vua nịnh nọt."

Nam Sơ ở trong ngực anh ngẩng đầu lên, cười hi hi, lại cọ cọ: "Đội trưởng Lâm, em nghĩ xong rồi."

Nghe thấy câu này, Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn vào mắt cô, khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười khó hiểu, như rồng mây: "Nói."

Nam Sơ nói: "Anh buông em ra trước đã."

Ánh mắt Lâm Lục Kiều trở nên ý vị thâm trường, chậm rãi buông cô nàng trong ngực ra.

Bầu trời buông xuống như một tấm màn sân khấu, điểm lên một vài ngôi sao.

Đêm yên tĩnh, phía sau đều là âm thanh sột soạt của lá cây, trong mắt hai người là hình bóng của đối phương, không nhìn thấy điều gì khác.

Ánh trăng lười biếng bao phủ lên hai người.

Lâm Lục Kiều buông tay được một nửa, liền bị Nam Sơ kéo lại, cô trực tiếp nâng chân, nhào lên, anh đem người vừa đến ôm chặt trong lồng ngực.

Lâm Lục Kiều im lặng một hồi, mới nghe người bên tai anh nói: "Anh làm sao lại nghe lời như vậy, nói buông ra liền buông ra, em muốn anh buông tay, anh phải ôm em thật chặt, giống như vậy, chưa từng nghe trên mạng nói sao? Phụ nữ muốn đẩy bạn ra xa chính là muốn bạn ôm cô ấy thật chặt! Em từ nhỏ đã có một tật xấu, ý chí không đủ kiên định, làm một chuyện nếu gặp phải khó khăn sẽ rất dễ dàng từ bỏ, em trước kia chưa từng yêu qua, không biết trong chuyện tình cảm có tật xấu này hay không, nếu như em thật sự phạm vào tật xấu này, anh phải làm giống như hôm nay em dạy anh vậy, khi em muốn anh buông tay, anh ngăn vịn lần đừng buông tay, nếu buông tay hai chúng ta coi như xong, ai cũng không thể đảm bảo chúng ta sau này còn có thể tương thân tương ái giống như bây giờ, nếu như ngày nào đó em già nua, xấu xí, anh nhìn em không thuận mắt nữa, mỗi ngày đều cãi nhau, lúc em nói chia tay, anh đều phải ôm em thật chặt, sau đó kiên quyết không chia tay! Em thật ra rất dễ tính, lúc cãi nhau, chỉ cần nhìn em hai câu liền có thể nguôi giận."

Lời này là chân thành.

Không ai có thể đảm bảo hai người sẽ mãi mãi nhân sinh như lần đầu gặp gỡ.

Một đoạn dài này thực sự khiến anh chấn động.

Lâm Lục Kiều ôm cô, bàn tay ở sau gáy cô, hơi cúi đầu, thuận thế đi xuống, ôm mặt cô, nhẹ nhàng cọ cọ lên gương mặt, ánh mắt dò xét trên mặt cô, muốn tìm ra một tia không kiên định, nhưng ánh mắt cô rất kiên cường, ngay cả chân mày tinh tế cũng có dáng vẻ kiên trì.

"Nghĩ kỹ rồi? Quyết định ở bên anh? Nếu như ngày nào đó anh hi sinh, có thể chấp nhận không?" Anh hạ giọng.

Lời nói của Nam Sơ bình đạm, phẳng phai như thật sự nghĩ đến: "Nếu như anh chết, em sẽ tìm một người đối tốt với em rồi kết hôn, tuyệt đối không nhớ đến đoạn tình nghĩa này của chúng ta--"

Lâm Lục Kiều đột nhiên cúi đầu cắn môi cô, hung hăng gặm lấy, đến khi môi cô bật máu mới buông ra, ở bên tai cô thấp giọng nói: "Thầy bói nói anh có thể sống đến năm 99 tuổi, sẽ không để em có cơ hội đó đâu."

Nam Sơ hôn nhiệt tình một hồi, có chút vội vã, tay đặt ở thắt lưng anh, thở hổn hển nói: "Thầy bói nói, em chỉ có thể sống đến bảy mươi." "

"Không sao, anh sẽ chia cho em mười năm, hai ta cùng nhau sống đến năm tám mươi tuổi, những năm còn lại, anh sẽ lo hậu sự cho em."

Sống có thể ở bên nhau, có chết cũng không cô đơn.

Môi lười triền miên, đêm tối lưu luyến.

Nam Sơ vừa hôn, vừa đẩy mạnh anh vào trong xe, rốt cuộc vẫn không nhận được: "Đi vào."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Cô gái nhỏ vô cùng vội vã mở cửa xe, đẩy anh vào.

Giống như một con sư tử gấp gáp, tóc tai hỗn độn, một tay ấn trên ngực anh, một tay đóng cửa xe.

Trong xe chật hẹp, tối tăm, ngoài cửa sổ lại là ánh trăng sáng, mơ hồ bao trùm lên hai người, Lâm Lục Kiều hơi ưỡn thân, tay chống trên ghế dựa, cô quỳ trên ghế, ánh sáng ở phía sau lưng cô hồ làm làn da thêm trắng mịn, dây váy trượt xuống, an vị trên cánh tay.

Nam Sơ nhìn chăm chăm anh, ánh mắt kia sâu đến dường như muốn đem anh hút vào, lớn mật lại trần trụi.

Lâm Lục Kiều không nhìn được cười, bóp bóp khuôn mặt cô, âm thanh trầm thấp: "Muốn làm cái gì?"

Biết rõ còn hỏi.

Nam Sơ cúi người tiến tới, đặt lên môi anh một nụ hôn: "Anh đoán xem."

Nói xong cũng không hề nhìn anh, cúi đầu hôn lên cổ, cánh môi mềm mại dán lên, lạnh lạnh, giống như thạch trái cây, Lâm Lục Kiều bị kích thích đến giật nảy mình, cổ họng như bị nghẹn, thở ra một hơi, giây tiếp theo, Nam Sơ đã cởi bỏ thắt lưng của anh, nhìn cô tháo dây lưng thuận tay như vậy, thực ra lúc rút ra vẫn có chút trúc trắc.

Lâm Lục Kiều vẫn ở tư thế hơi ưỡn vừa rồi.

Nam Sơ kéo áo khoác của anh xuống, lộ ra áo sơ mi quân nhân màu xanh bên trong, ánh mắt thoáng trì trệ, thêm sâu, ngửa đầu, theo đường cong từ cổ anh đi xuống, trong xe kín mít, yên tĩnh không tiếng động, có thể nghe thấy âm thanh bật ra từ những nụ hôn.

Nút áo bị cô cởi đến nút thứ hai, lộ ra lồng ngực màu lúa mạch rắn chắc. Lâm Lục Kiều bỏ tay chống sau lưng, đè cô lại, dờ khóc dờ cười nói: "Đừng."

Nam Sơ không để ý đến anh, còn kéo quần anh: "Giã bộ cái gì, anh cũng cứng rồi."

Lâm Lục Kiều đem cô ấn xuống ghế, phía sau lưng truyền đến cơn đau, anh ngồi lại, cau mày nói: "Em lộng hành như vậy, không cứng mới lạ, ngoan, để anh hít thở một chút, đừng làm loạn."

Nam Sơ khẳng khái muốn cởi quần anh, thấy anh vẫn luôn trốn ở phía sau, trong lòng hồ nghi: "Anh không phải là thật sự không được chứ?"

"Có cái rắm!" Lâm Lục Kiều cười mắng: "Anh chỉ là không có thói quen làm trên xe của lão Thẩm."

Nam Sơ nghiêng đầu liếc anh một cái, chế nhạo: "Chà, năm phút đồng hồ, anh thật lợi hại."

Con mẹ nó--

Lâm Lục Kiều nghiêng đầu nhìn một cái, dù sao cũng là vợ mình, bỏ đi, không so đo, lần sau sẽ làm cô đến phát khóc.

Dây váy vẫn chưa chỉnh.

Lâm Lục Kiều kéo lại cho cô, quét mắt trên dưới một cái, ghét bỏ nói: "Em nhất định phải mặc ít như vậy sao? Muốn khoe dáng người tốt?"

Nam Sơ hứng thú liếc anh một cái: "Không lẽ anh nghĩ em sẽ bọc lại thành một bà lão sao?"

Nói về vấn đề này, chủ nghĩa nam tử hán của Lâm Lục Kiều lại trỗi dậy, "Bà lão thì làm sao, trước kia ở gần nhà anh có một bà lão mặc áo khoác lớn nhưng cũng rất đẹp, màu sắc rực rỡ, nhìn rất vui tươi. Hơn nữa, anh thấy người khác cũng đâu có mặc giống như em?"

Nam Sơ nhay bén, ánh mắt sắc bén chất vấn: "Người khác là ai?"

Lâm Lục Kiều ho khan một tiếng, "Quên tên rồi, là ca sĩ, Từ Trí cái gì đó."

"Từ Trí Nghệ?"

"Đúng rồi."

Nam Sơ lạnh nhạt nhìn anh: "Cô ấy rất xinh đẹp nha."

Lâm Lục Kiều đến cô ta trông như thế nào cũng quên rồi, thấy dáng vẻ này của cô nàng, hiểu ra chút ít, tay ở trên đầu cô xoa loạn một phen: "Nghĩ cái gì vậy! Đừng suy nghĩ lung tung."

.....

Tương Cách tìm một vòng cũng không thấy Nam Sơ, gấp đến độ muốn chửi thề, quay đầu liền thấy Thẩm Mục đi đến, cậu chào hỏi một câu.

"Cậu đã đến rồi, tự tìm một chỗ ngồi đi, tôi có chút việc gấp."

Thẩm Mục một tay đút túi quần, một tay giữ chặt hân: "Đừng gấp."

Tường Cách dừng lại, nhìn anh: "Làm sao vậy? Hiện tại thật sự rất vội."

"Tìm Nam Sơ? Đừng tìm nữa."

Tường Cách gấp đến độ như kiến trong nồi lẩu, vừa nghe lời này, cả người cứng lại, có chút ngây ngốc nhìn anh.

Tầng hai.

Tường Cách ngồi trên ghế sofa, Thẩm Mục kéo một cái ghế, ngồi đối diện cậu ta, khoanh tay nhìn.

Tường Cách trong lòng bốc hỏa, không hiểu sao hoảng hốt, bên ngoài lại mạnh mẽ nói: "Có chuyện gì nói đi! Không có thì biến."

Tình huống hai nam tranh một nữ hầu như đều là như vậy.

Lâm Lục Kiều cũng đã sớm nghĩ tới, muốn Tường Cách từ bỏ không đơn giản như vậy, đêm nay cũng coi như Thẩm Mục cho anh một cơ hội tuyên bố chủ quyền, muốn tranh đoạt, vậy anh ta cứ đến đi, nếu anh ta có thể chạm vào một sợi lông của Nam Sơ coi như anh thua.

Nghe xong lời này, Thẩm Mục nhìn không được mắng: "Lời này của cậu thật thiếu đòn."

Nhưng cũng đã quen, đây chính là Lâm Lục Kiều, xưa nay đã vậy, tuyệt đối không để chí khí của người khác diệt uy phong của mình, tự tin nhưng lại không tự mãn.

Dù sao cũng là huynh đệ mười năm, Thẩm Mục thay Tường Cách bênh vực kẻ yếu: "Tường Cách thực ra không xấu, chỉ là đôi khi không có đầu óc, cậu cũng đừng tổn hại đến cậu ta."

Lâm Lục Kiều lại cười nói: "Chỗ nào nghe ra là tôi tổn hại cậu ta, đây là niềm tin của tôi đối với vợ."

Thẩm Mục chửi: "Đồ không biết xấu hổ, người ta đồng ý làm vợ cậu rồi sao?"

"Sớm muộn gì cũng vậy."

Khẩu khí kiên định kia, làm như là bắt lấy một cục gạch vậy!

Thẩm Mục tiếp tục: "Chó má! Cậu đây là đồ chó má."

Đến lúc này, Thẩm Mục cũng tự nhiên biểu đạt nhẹ nhàng một chút, dù sao cũng cùng Tường Cách lớn lên.

Tường nhị thiếu gia như bị sét đánh, có chút choáng váng, ngậm thuốc lá ngồi trên sofa, không thể tin được, xác nhận lại một lần nữa.

"Bạn trai Nam Sơ?"

Thẩm Mục về mặt bình tĩnh, gật đầu một cái

"Lâm Lục Kiều?"

Thẩm Mục tiếp tục gật đầu.

"Chính là bạn của cậu?"

Thẩm Mục vẫn là gật đầu.

"Đội phòng cháy Đặc Cần, trung đội trưởng?"

Thẩm Mục lại gật đầu.

"Đội chút--"

Thẩm Mục: "Làm sao vậy?"

Tường Cách không mở miệng, sau một hồi: "Tôi suy nghĩ đã."

Suy nghĩ nửa ngày, cậu ta dường như chấp nhận sự thật, từ sofa đi tới, trong tay cầm bật lửa: "Trước đây, đội phòng cháy của bạn cậu từng quay một

chương trình, cậu biết không?"

Thẩm Mộc hình như có nghe Lâm Lục Kiều nói qua, "Chương trình giáo dục phòng cháy kia?"

Tường Cách gật đầu một cái, "Cậu đừng nói với tôi, hai người họ là bởi vì chương trình kia mà quen nhau?"

"Cái này tôi làm sao biết."

Tường Cách trong lòng cũng hiểu rõ, hơn phân nửa là vì chương trình kia mà tốt hơn, bằng không hai thân phận, một người là lính cứu hỏa, một người là minh tinh, như thế nào lại có thể cùng nhau?

Giờ phút này, cậu quả thực hối hận muốn đứt ruột.

Cơ hồ nghĩ đến điều gì, cậu ngẩng đầu, ánh mắt quét thẳng về phía hai trợ lý, vẫy vẫy tay, thật bình tĩnh nói: "Lại đây, hai người lại đây."

Hai người trợ lý liếc nhau một cái, không hiểu sao có chút run.

Người còn chưa đi đến nơi, Tường cách đã một chân đá thùng rác trước mặt, lại tàn nhẫn đạp một chân lên bàn trà, tiếng động vang lớn: "Đều là chủ ý của hai người đưa ra! Để cô ấy tham gia cái chương trình rách này! Lão tử bị người ta cướp mất người rồi! Các người lấy chết tạ tội đi!!!"

Lúc trước còn bình tĩnh gọi hai trợ lý, lại nhìn tiểu thiếu gia đang phát điên này, có chút thương xót, thật là một người đàn ông đáng thương.

Bị người ta cướp mất người không nói, còn đích thân tặng một cái váy cưới, Nguyệt Lão ơi Nguyệt Lão~~

Thẩm Mộc vỗ vai cậu ta, an ủi, ném một câu: "Ài, khuyên cậu một câu, nếu không cậu cùng tôi hướng phật cũng được, quan tâm làm gì chuyện nam nữ."

Tường Cách, "Đội cậu gặp được cô gái của mình, tôi xem cậu còn có thể nói ra lời này hay không."

Thẩm Mộc xuống lầu tìm đồ ăn.

Đến tận khi tiệc sinh nhật kết thúc cũng không thấy Tường cách xuất hiện, bản thân ở trong phòng cô đơn buồn rầu, không bật đèn, tối đen một mảng, ngồi trên sofa, tay chống trên trán, hai mắt cũng nhắm chặt.

Nhạc trong phòng mở lớn, tuyên truyền giác ngộ.

Cứ vậy lặp lại, chỉ có một bài hát, một bài hát tiếng Quảng Đông, trên xe cậu cũng chỉ có một đĩa CD này.

"Giường là giường của anh, nhưng mồ hôi em, có thể làm thế giới của anh nổi lên sóng lớn...."

Hai câu đầu, khiến người nghe mặt đỏ tai hồng.

"Tình nếu quá cuồng sẽ khiến em điên loạn, sau đó nếu đem theo tội lỗi này tiếp tục sẽ bất an. Ham muốn được phơi bày...."

Nghe thấy câu cuối cùng, ông già trực tiếp chống gậy từ phòng bên cạnh đi đến, gõ cửa: "Này, nghe cái thứ lung tung gì vậy hả!"

Tường Cách nghe thấy liền cảm thấy phiền, vùi đầu vào gối ôm, giống như một con đà điểu.

Cậu cảm hận nghĩ, là báo ứng, nhất định là báo ứng!

Thường ngày cậu chỉ cần vẫy tay sẽ không thiếu các cô gái tự nguyện đến, sau đó lại là bị cậu bỏ rơi. Lúc đó không hiểu chuyện, đã làm rất nhiều chuyện vô liêm sỉ, nhưng bây giờ, cậu thật sự rung động thích một cô gái, lại bị người qua đường cướp mất người.

Hơn nữa ngày thường sống không tìm không phôi, đối với nữ nhi đều là thái độ khinh thường, bây giờ thất tình thật, cũng không ai tin là cậu đang khổ sở.

Cho nên, khi người ta đang có lợi thế ngàn vạn lần đừng quá kiêu ngạo.

Thời gian sau này, vẫn còn rất dài, biết đâu máng xối cũng có thể lật thuyền.

Cậu đây thật sự rất đau lòng--

.....

Trong xe, Nam Sơ nói một hồi, lại nhào vào ngực Lâm Lục Kiều hôn lên.

Lâm Lục Kiều tựa lưng vào ghế ngồi, để cô tùy ý hôn, cúi đầu ở tai, cổ, xương quai xanh, mỗi nơi hôn một chút, hai người giống như đôi vợ chồng trẻ nhiệt tình, dính lấy nhau, quấn quýt như thế nào cũng không đủ.

Nam Sơ cứ như vậy cời dây quần anh, bị Lâm Lục Kiều một phen đè lại.

Nam Sơ cúi đầu, mắng anh: "Em tới, anh đừng có nhúc nhích."

Nói xong, tay từ vạt áo sơ mi đi vào bên trong, sờ đến cơ bụng nhô lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng thổi mạnh, sau đó thuận thế đi xuống dưới, người cũng dần trượt xuống, tay đã từ cạp quần thăm dò đi vào: "Em giúp anh giải quyết,"

Lâm Lục Kiều dựa người trên ghế, đáy mắt sâu đen láy, mang theo dục vọng. Rốt cuộc cũng không cự tuyệt, lười biếng mà buông lỏng tay.

Trong không gian mờ ám, vang lên âm thanh kéo khóa.

Viền quần lót màu đen, in hai chữ cái, Nam Sơ đã từng nhìn thấy một lần, là nhãn hiệu anh hay dùng, cô kéo xuống, dùng tay cầm nó, bàn tay nhỏ bé mềm mại, từ từ chạm từ gốc đến đỉnh.

Lâm Lục Kiều cả người căng cứng, truyền đến một trận kích thích, giống như bị điện giật.

Anh nhìn chăm chăm Nam Sơ, cô nằm phía dưới, lộ ra một mảng lưng trắng nõn, màu đỏ của bộ váy càng làm da cô thêm trắng, tựa hồ sẽ phát sáng, trắng như một mảng sứ, vừa tinh xảo, vừa tinh tế.

Lâm Lục Kiều vuốt ve tấm lưng kia, dọc theo sống lưng sờ đến vị trí eo, ngón tay cái thô ráp của đàn ông trượt qua lại trên lưng cô, xúc cảm rõ ràng.

Nam Sơ cảm nhận được cái vuốt nhẹ trên lưng, như có như không trượt qua thân thể cô, trong lòng căng thẳng, chợt tăng thêm lực đạo, ngừng đầu liếc anh một cái, trên mặt đều là sự quyến rũ.

Anh thật chưa từng thấy qua phụ nữ nào yêu mị hơn cô.

Bỗng nhiên hiểu ra, chết dưới hoa mẫu đơn, có thành quỷ cũng mang về phong lưu--

Lâm Lục Kiều có tính nhẫn nại rất cao, thời điểm làm tình dường như rất ít khi lên tiếng, kết quả, đêm nay, lúc buông xuống khoái cảm, có chút không nhận được, hừ nhẹ một tiếng.

Âm thanh kia.

Không giống âm thanh trầm thấp hấp dẫn thường ngày của anh, mà có mang theo dục vọng.

Nam Sơ đã sớm biết.

Ngày đó, trong hành lang bệnh viện, nghe anh nói chuyện với Hạ Văn, giọng nói lãnh đạm kia, âm thanh ở trên giường nhất định rất êm tai.

.....

Đội hai người xong việc.

Nam Sơ cảm chiếc áo khoác bị rơi lên, chợt nhìn thấy, vị trí phía sau lưng áo có một vết màu đỏ sậm, cô nghĩ rằng dính thứ gì, đưa tay lau qua một chút, đưa đến trước mặt dùng ngón tay nhấp nhấp, xoa xoa.

-- là vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Vết máu kia rất rõ ràng, giống như vừa mới dính lên, đầu tiên cô quét mắt nhìn bản thân một vòng, lúc này mới ngẩng đầu hướng phía Lâm Lục Kiều trừng mắt, chỉ thấy anh lộ vẻ xấu hổ, cào cào mí mắt.

Nam Sơ bắt lấy cánh tay Lâm Lục Kiều, bị anh chặn lại, ý đồ muốn thoát ra: "Đội chút...."

Cô gái nhỏ vẫn khăng khăng, trên mặt lộ ra vẻ cứng nhắc, biểu tình hung ác, Lâm Lục Kiều trong lòng kêu la, xong rồi.

Vừa thả lỏng cảnh giác, trong nháy mắt, sau lưng liền bị cô mạnh mẽ xóc lên, chỉ thấy trên áo sơ mi quân nhân màu xanh biếc nhuốm một mảng máu đỏ chói mắt.

Đột nhiên hiểu được vì sao vừa rồi bất luận kích thích như thế nào, anh cũng không chịu cởi quần áo.

Lần này nhìn không ra tâm tình của cô.

Cả người cô ngây ngốc, nhìn chăm chăm xuống đất, khiến Lâm Lục Kiều sợ hãi, thoát ra, vội kéo người vào trong lòng ôm lấy, nhỏ giọng nói: "Lúc phá bom xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nghỉ ngơi một thời gian thì tốt rồi, miệng vết thương chỉ bị nứt ra thôi, anh trở về thay thuốc lần nữa là ổn rồi, em đừng nghĩ nhiều, anh không nói với em là vì sợ em lo lắng."

Lúc Lâm Lục Kiều vừa trở về, liền nghĩ.

Thời gian này mình không liên hệ với cô ấy, nếu tiểu nha đầu kia tức giận thì phải làm sao? Nên dỗ dành như thế nào? Anh đối với chuyện dỗ dành con gái cũng không có kinh nghiệm.

Thảm Mục cho anh một kiến nghị, tỏ vẻ đáng thương.

Đoán rằng nhìn thấy vết thương trên lưng kia cũng sẽ không nóng nảy được, tuy rằng kinh thường, nhưng ngẫm lại có thể thấy cô đau lòng vì anh cũng tốt.

Vết thương này đối với anh mà nói thì vẫn ổn.

Nhưng tiểu cô nương kia có vẻ chưa trải qua bất kì sóng to gió lớn nào, thấy máu liền bị dọa đến ngây ngốc, trong ánh mắt đều là đau lòng, anh thấy vậy liền thư thái khó hiểu.

Có người đau lòng vì mình đúng thật là khá tốt.

Từ nhỏ đến lớn cũng chưa có ai vì anh mà đau lòng, nam nhi có chút thương tích cũng là điều rất bình thường.

Biểu hiện của cô rất vừa lòng anh, trong lòng nghĩ đến muốn đem hết nỗi đau của cô khắc vào trong xương tủy, sau đó liền nắm tay cô thật chặt, cúi đầu hôn xuống, xoa xoa vai: "Chỉ có chút việc nhỏ này đã khiến em bị dọa choáng váng, em như thế này không được, phải có khí khái của quân tử* chứ."

(*): vợ quân nhân.

Nam Sơ tròn mắt muốn véo anh, anh tránh được, bắt lấy tay cô, nắm lấy, ngón tay đầy đặn tinh tế bị anh từng chút xoa nắn.

Bên tai còn giảo huấn cho cô tác phong của quân tử.

"Mạnh Xử, em còn nhớ không? Khi ông ấy còn trẻ đã ra tiền tuyến, gặp nhiều nguy hiểm, thiết bị đầu có hệ số an toàn cao giống như bây giờ, có đôi khi gặp điều kiện ác liệt, tay không cũng tiến vào cứu người. Ông ấy trải qua nhiều năm như vậy, vết thương lớn nhỏ trên người nhiều vô kể, đừng trách ông ấy tính tình cứng rắn như vậy, thực ra là do hoàn cảnh tôi luyện. Bọn họ năm đó thực sự không giống với chúng ta, ăn đắng so với chúng ta ăn muối còn nhiều hơn, ông ấy chính là như vậy, nhìn không vừa mắt bất cứ thứ gì, trong mắt chà không ra hạt cát, nếu ông ấy không thích em, bình thường, ông ấy ai cũng không thích, trừ vợ của ông, đến con trai ông còn có thể đoạn tuyệt, chút này có tính là gì?"

"Vợ của ông ấy là quân nhân?"

Nam Sơ ở trong ngực anh, bị anh ôm chặt lấy.

Lâm Lục Kiều vẫn ở tư thế vừa rồi, một tay ôm cô, một tay cầm tay cô xoa nắn, không chút để ý nói: "Không phải, dì Mạnh là bác sĩ, bác sĩ phụ trách ở bệnh viện Quân đội, lúc trước em có gặp qua rồi, chính là người bôi thuốc cho Lâm Khải."

Nam Sơ nhớ tới gương mặt đã gặp ở phòng bệnh kia, là một dì rất đoan trang nhã nhặn, cũng rất nhiệt tình, khó có thể tưởng tượng đến đáng vẻ ở bên cạnh Mạnh Quốc Hoàng, cô còn cho rằng vợ của Mạnh Quốc Hoàng chắc hẳn là một nữ quân nhân hào sảng.

"Bà ấy chính là như vậy, có lần Mạnh Xử được người ta khiêng ra từ đám cháy, đen xì, cả người đều là tro bụi, giống như vừa được đem ra từ mộ than vậy, đến mặt cũng không thấy rõ, anh cùng Lâm Khải và con trai ông ấy ngồi khóc trước cửa phòng giải phẫu, dì Mạnh đi tới cho ba người bọn anh mỗi người một bạt tai lớn, quát một câu, khóc cái rầm, còn chưa chịu tang đâu..."

"...."

"Bởi vì đáng về kia thực sự quá khảng khái, anh cùng Lâm Khải nghĩ đến cảnh tượng dì ấy lúc hỏa táng cũng như vậy, cho rằng Mạnh Quốc Hoàng thật khổ thân, trong lúc đó, một lần bác sĩ còn thông báo bệnh tình nguy kịch, chân bọn anh không đứng nổi nữa, nước mắt chảy dòng dòng, sau đó dì Mạnh đưa bọn anh về nhà, còn mình thì xếp đồ đạc đi đến bệnh viện, lúc lãnh đạo đơn vị đến chia buồn, khó khăn lắm mới cho người ta một câu vát vả rồi coi như giữ thể diện, bình tĩnh đến kỳ cục. Một số người trong ngũ, luôn thích lo chuyện nhà người khác, nhiều chuyện không chịu được, mấy lời nói ra đều không dễ nghe, nói bà ấy còn trẻ đã góa chồng, bà ấy cũng không để trong lòng, gặp họ cười với mình, một chút phản ứng cũng không có. Kết quả, nửa tháng sau Mạnh Xử tỉnh lại, hồi phục rất nhanh. Trong cuộc đời của mình, có lẽ bà ấy chỉ khóc một lần đó, nói rằng bà ấy cảm thấy Mạnh Xử sẽ không bỏ lại bà ấy. Em xem, đây chính là ý chí của người Trung Quốc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng gục ngã, đều là quân tử, em học hỏi nhiều ở dì Mạnh đi."

Vấn đề này khá nặng nề.

Tương lai đối với bọn họ mà nói, thực sự không rõ ràng, khi Lâm Lục Kiều nói xong mấy lời này, bỗng nhiên lâm vào trầm mặc, một số chuyện, có lẽ

thật sự nên suy xét.

Ý nghĩ này không phải nhất thời.

Vừa rồi lúc Nam Sơ cúi người giúp anh giải quyết, kỳ thật anh chưa từng nghĩ tới muốn cô làm chuyện này, cảm thấy việc này đối với cô gái nhỏ này không thích hợp, nói anh tư tưởng ngoan cố, bảo thủ cũng được, anh thực sự không nỡ để cô vì muốn anh hài lòng mà làm việc này.

Nghĩ vậy, anh hơi cúi đầu.

Cô gái ở trong ngực anh, mềm mại, trắng nõn, mỗi khớp xương đều rất tinh tế, không hề có mỡ thừa, thân hình chỗ nào cần cong đều cong, xúc cảm vô cùng tốt. Lâm Lục Kiều cúi đầu quyền luyến đặt lên trán cô một nụ hôn, theo gương mặt đi xuống, đến chóp mũi, cảm cũng không buông tha.

Nụ hôn này rất chân thành, không hề mang theo bất cứ dục vọng nào, mà là thương tiếc.

Cuối cùng dừng ở trên môi cô, lúc tiến sâu anh còn nghĩ -- nha đầu này ăn cái gì mà lớn lên vậy, vì sao toàn thân từ trên xuống dưới, mỗi chỗ đều mềm mại như vậy.

Đêm tối, luôn là vỏ bọc thần bí, làm nổi bật lên huyết tính của đàn ông cùng sự kiêu ngạo của phụ nữ.

Huyết tính đàn ông của Lâm Lục Kiều thì khỏi phải nói, từ trong xương cốt của anh đã toát ra hương vị mà người khác thực sự không theo kịp.

Không biết là qua bao lâu.

Anh buông cô ra, cúi đầu nhìn đôi môi sưng lên của cô, xấu xa cười ra tiếng, xoa nắn gương mặt cô, nói: "Tiểu nha đầu, môi thật gọi cảm nha."

Không biết xấu hổ.

Nam Sơ ở trước ngực anh tàn nhẫn đánh một cái, cơ bắp rần rần, tay cô cũng thấy đau, vậy mà Lâm Lục Kiều đến đầu mảy cũng không nhăn, còn mang theo ý cười.

Có lẽ đã bị kích thích, Nam Sơ buông lỏng tay, suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, nghiêm túc nói: "Làm bạn trai của nữ diễn viên, anh cũng cần phải luyện tập nha."

Lâm Lục Kiều nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, liền nghe thấy cô nói: "Cũng không thể nào cả ngày đều ăn giấm được."

Nói xong còn thở dài một tiếng.

Lâm Lục Kiều nghe đến vui vẻ, mắt đảo hoa lướt qua, quay người đem Nam Sơ đề lên trên ghế dựa, lại cúi đầu cắn môi cô.

Mùi vị trên người anh thực sự mát lạnh, có vị thoải mái nhàn nhạt.

Sau đó Nam Sơ lại đưa cho anh mấy lọ nước hoa, so với mùi hương trên người anh không khác lắm, không biết rằng anh thực sự không cần, vẫn luôn cất trong ngăn tủ, nói, đàn ông dùng nước hoa làm gì.

Nam Sơ ngẫm nghĩ lại, mình không phải là yêu anh ở điểm này sao?

Rằng môi đầy đưa hoàn toàn đảo loạn ý thức của Nam Sơ, thấp giọng rên rỉ, Lâm Lục Kiều nghe thấy cả người đều căng thẳng, tăng thêm lực đạo, dùng sức mút lấy môi cô, đầu lưỡi khuấy đảo, cuối cùng dừng lại, anh đi đến bên tai cô, cắn, cười nhẹ:

"Ai ghen người đó là cháu nội!"

Nam Sơ đáp lại: "Được, ai ghen người đó là cháu nội."

.....

Lúc Thẩm Mục đi tới, Nam Sơ đang ở trong xe trang điểm lại, Lâm Lục Kiều dựa vào cửa xe hút thuốc.

Hai người đối mặt, Thẩm Mục nhìn anh, ánh mắt sâu xa.

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc lá, cười nhẹ một tiếng, không lên tiếng.

Thẩm Mục lại gần, kéo kéo quần phục phăng phiu của anh, chỉ chỉ vào hai vết son môi hồng in phía trên: "Tốt xấu gì cũng hành động gọn gàng một chút chứ? Cậu trở về như vậy, ông già lại tưởng tôi đưa cậu đi chơi lêu lổng."

Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc một cái, tiếp tục hút thuốc: "Bên trong vẫn chưa kết thúc?"

"Cũng sắp rồi."

Nói xong, thở dài một tiếng: "Tiểu tử kia rất đau lòng--"

Vừa dứt lời, Nam Sơ đẩy cửa xe bước xuống, "Ai đau lòng?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô một cái, lãnh đạm nói: "Việc này không liên quan đến em."

"....."

Nam Sơ đóng sầm cửa xe, "Kì quái!"

Nói xong, cũng không cho Lâm Lục Kiều cơ hội nói chuyện, xoay người cầm túi xách nhỏ bỏ đi.

Thẩm Mục sững sờ, tay đứt túi quần đứng tại chỗ, nhìn hướng cô rời đi, đưa ra kết luận: "Cô nàng này tính cách thật nóng nảy."

Lâm Lục Kiều nhìn bộ dáng ra vẻ của cô, cười nói: "Yêu kiều đến muốn lấy mạng người."

Dáng người nhỏ nhắn, giọng nói mỉa mai, nhất định có thể làm người khác điên loạn đến chết.

Thẩm Mục liếc anh một cái, ha hả cười: "Cậu nói đến tình yêu gì mà toàn là sát sinh, sát sinh vậy!"

.....

Thẩm Mục đưa Lâm Lục Kiều về bệnh viện.

Lâm Lục Kiều xuống xe, quần chặt áo khoác gió đen nhìn về phía trên, bên phía Lâm Thanh Viễn đã tắt đèn, chắc là đã ngủ, anh từ từ đặt chân bước, tay đứt vào túi, chậm rãi bước về phía phòng bệnh của mình.

Kết quả liền nhìn thấy một bóng dáng đứng trước cửa phòng bệnh của mình, không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện, khi anh cầm lấy tay nắm cửa mới thấy một người đã đứng bên cạnh, chăm chú nhìn anh, là Hứa Uẩn.

Hứa Uẩn tới thăm Lâm Thanh Viễn, "thuận đường" đến thăm Lâm Lục Kiều, cô trong lòng suy nghĩ như vậy, kết quả Lâm Thanh Viễn nói anh đi ra ngoài tản bộ.

Cô còn nghĩ, tản bộ một lúc chắc sẽ sớm trở lại, vì thế ở lại nói chuyện với Lâm Thanh Viễn một lát, "nhân tiện" chờ Lâm Lục Kiều.

Một lúc ấy đã là ba tiếng.

Tầng này ít người đi lại, đèn ở hành lang cũng không sáng, cô không biết mình lấy đâu ra dũng khí, ở chỗ này ngồi đợi ba tiếng.

"Sao cậu lại tới đây?"

Giọng nói Lâm Lục Kiều mang về lãnh đạm, mở cửa, đi vào.

Hứa Uẩn mặc thường phục, cô lớn lên dễ nhìn, rất có khí chất, nhưng lại không phải là kiều mà đàn ông thích.

"Tôi nghe nói cậu bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, đến thăm cậu." Cô cất giọng nhẹ nhàng nói.

Lâm Lục Kiều bật đèn, ngồi xuống giường, khẩu khí lạnh nhạt: "Cảm ơn cậu."

Hứa Uẩn kéo ghế ngồi đối diện anh, lo đi về lãnh đạm của anh: "Được đấy, tiểu tử cậu, lãnh đạo thành phố đều rất quan tâm, khen tặng cho đội Đặc Cần các cậu, cớ thường vừa mới làm xong, mấy ngày nữa sẽ cho người đem đến, cậu bị thương cũng thật đúng lúc."

Anh khoanh tay trước ngực, như cũ không có biểu tình gì: "Thật hồ thẹn, mấy năm qua cũng không cống hiến được gì cho đất nước."

Hứa Uẩn: "Cậu còn nói không cống hiến được gì, bọn tôi lại càng không dám nói, lúc trước cứu trợ thảm họa thiên tai đều là các cậu tiên phong, rất đáng khen, đừng khiêm tốn."

Lâm Lục Kiều hơi nâng khóe miệng, không lên tiếng.

Hứa Uẩn cúi thấp đầu, do dự nói: "Tôi..."

Lâm Lục Kiều ngồi trên mép giường khoanh tay nhìn cô, đột nhiên di động trong túi vang lên, anh lấy ra quét mắt liếc một cái, ngắt lời cô: "Tôi đi nghe điện thoại."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-2

Tuy tiểu nha đầu Nam Sơ này lúc khó chịu thực sự khó chịu, đương nhiên tính cách cũng kỳ thực nóng nảy, nhưng lại không đánh người, vô cùng độc lập, chủ yếu là do công việc bận rộn, rất hiếm khi chủ động gọi điện thoại cho anh.

"Hửm?"

Lâm Lục Kiều đi đến ban công phòng bệnh, dựa vào lan can, nghe điện thoại.

"Anh đã thay thuốc chưa?"

Giọng nói cô nàng hơi âm trầm, mang theo ủ rũ.

Lâm Lục Kiều: "Vẫn chưa, ý tá đều đã ngủ rồi."

"Ngủ cái rắm! Ý tá mà ngủ cái gì! Bệnh viện không có ai thay ca sao?"

Lâm Lục Kiều thấp giọng cười: "Lát nữa sẽ thay, anh vừa mới đến nơi."

"Anh mau đi đi!"

"Được, em đi ngủ sớm một chút, anh cúp máy."

Trong phòng bệnh, Hứa Uẩn ngồi trên ghế, chăm chú nhìn sườn mặt mang vẻ nhu hòa khó hiểu của anh phía ban công, đáng vẻ anh tuấn.

Lúc trước họp lớp cao trung, không ít người đến, Lâm Lục Kiều khi đó mới vừa bị thương, vừa vào nhập viện, Đại Lưu giúp anh báo một tiếng không đến được.

Anh không đến, Hứa Uẩn cũng không có hứng thú, uống không được mấy chén đã đứng dậy muốn đi. Kết quả bị mấy người bạn kéo tới trò chuyện mấy chuyện trước đây, có người đôi khi bị đặt dưới tình huống vô cùng mơ hồ, một câu nói cũng có thể gợi lại những hồi ức không mấy tốt đẹp.

Cũng bởi vì lúc học cao trung Lâm Lục Kiều là người có cảm giác tồn tại quá cao, mặc dù không xuất hiện trong buổi họp lớp nhưng sau khi mọi người nâng cốc vài lần, đề tài vẫn quay trên người anh.

Anh tốt, anh xấu, anh nghịch ngợm hay đột nhiên tốt bụng, đều khắc họa rõ ràng trong đầu cô.

Trong suốt thời cao trung, anh không hề có ý định thể hiện mình, đối với Hứa Uẩn mà nói, cũng là một người mà cô quý trọng, bây giờ lại bị người ta đem ra bàn tán, thì ra, kỳ thật lúc ấy, tất cả mọi người đều tỏ ra không để bụng đến thành tích, thân phận của nhau, nhưng đều ngầm nhớ rõ.

Cô cũng biết rằng, Lâm Lục Kiều thật sự là không thêm đề ý đến, dù thỉnh thoảng cô có nhắc đến bạn học cao trung trước kia, hiện tại ở đâu, làm việc gì, về mặt anh cũng đều mờ nhạt, ở trong đầu đối chiếu gương mặt thật lâu cũng không tìm được đúng người, thậm chí rất nhiều người đến tên anh cũng không nhớ.

Tùm năm tùm ba lại, nhỏ giọng bàn tán.

Trong lúc vô tình Hứa Uẩn nghe có người nói, "Nghe nói cậu ta bây giờ đang làm ở đội phòng cháy, đã ba mươi tuổi, cũng chỉ là đội trưởng đội phòng cháy."

Là bạn học cùng bàn trước kia của cô, tan học cũng chỉ biết học bài, ba mươi tuổi, là tiến sĩ hời đầu. Nghe nói hiện tại đang làm việc trong viện nghiên cứu phát minh, thân phận quả thực không giống như ngày xưa, cũng là một minh chứng cho việc cố gắng, dùng thực lực của cậu ta chứng minh tất cả, thay đổi số phận, nhưng mấy lời nói ra lại chẳng thể làm người ta thấy vừa tai.

Bạn học duy trì hai chiều ý kiến.

- - Tham gia quân ngũ rất tốt, có tâm huyết, sau này cũng muốn nhập ngũ.

- - Không có tiền đồ mới đi nhập ngũ, học hành tốt thì tại sao lại phải đi làm lính.

Bạn cùng bàn hỏi đầu nói mấy lời cay nghiệt, "Nhập ngũ không phải là thế sao, ngoại trừ thể lực tốt ra thì có lợi ích gì? Tiền lương phúc lợi đãi ngộ đều không tốt, nếu trong nhà không có gia thế, cậu ta có thể tự mình mua nhà ở Cửu Giang? Làm lính đặc chủng chết còn có thể được phong liệt sĩ. Làm lính phòng cháy? Đùa gì vậy?"

Đừng nói Hứa Uẩn, Đại Lưu cũng tức chết đi được, xắn tay áo muốn cùng tên hời đầu kia làm một trận ngay tại chỗ, lại bị Thảm Mục kéo lại.

Tối hôm đó Đại Lưu đem chuyện đến bệnh viện kể cho Lâm Lục Kiều: "Tên Trương Minh Kiến kia, muốn đùa gì vậy chứ, vào được trong viện nghiên cứu liền cho rằng mình là trời cao, cậu không nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo kia của hắn ta đâu, nếu không phải lão Thẩm kéo tôi lại, tôi sẽ bẻ gãy cánh tay của hắn ta ngay tại đó, không dạy dỗ một chút hắn ta sẽ thật sự cho rằng mình là bàn toán!! Không tới ba mươi, tên hói đầu kia con mẹ nó sẽ phải xấu hổ khắp Địa Trung Hải vì thua kém hơn!"

Kết quả, Lâm Lục Kiều mờ mịt ngẩng đầu lên từ trò chơi điện tử: "Trương Minh Kiến là ai?"

Về mặt vô tội kia, làm cho Đại Lưu dở khóc dở cười, "Chính là vua làm bài đấy, đi học tan học đều làm bài tập, tôi đá bóng cậu ta làm bài, tôi chơi cờ năm quân cậu ta làm bài, tôi xem NBA(*) cậu ta làm bài, ngay cả tôi đi vệ sinh con mẹ nó cậu ta vẫn ngồi làm bài, mỗi lần thi đều đứng đầu, có một lần không đứng đầu, cậu ta ngồi một chỗ khóc như con gái suốt một buổi chiều."

(*) Giải bóng rổ chuyên nghiệp.

"Vậy ai là người đứng đầu?" Lâm Lục Kiều tiếp tục chơi trò chơi.

Đại Lưu: "Là cậu đấy! Không phải có một lần đá bóng cậu bị ngã gãy chân, bác Lâm tức đến nổi nhốt cậu trong nhà suốt một học kỳ, cậu công chính không ra, công phụ không ra, thành thực trốn trong nhà ngây ngốc, khiến cho cậu lần thi đó làm bài rất tốt, cậu thật sự không nhớ sao?"

"Cậu không nói thì tôi thật sự quên rồi." Lâm Lục Kiều thừa nhận, anh trước giờ đều như vậy, cả lơ cả phát, một chút ngay ngắn cũng không có, lúc thi thố cũng vậy, không ra khỏi top ba, Lâm Thanh Viễn cũng sẽ không tìm anh gây phiền toái.

"Người ta cho rằng cậu là đối thủ số một, còn cậu đến người ta là ai cũng không nhớ rõ, vua làm bài đáng thương, kẻ thù cả đời của cậu ta, căn bản còn không để cậu ta ở trong lòng."

Tính cách anh chính là như vậy.

Hứa Uẩn vẫn luôn cảm thấy tính cách này khó hiểu.

Cũng có lúc anh sẽ nghiêm túc, thành thực mà nói thì tính tình hơi khó người.

Bất luận là ai, cô đều không nhận được mà so sánh với Lâm Lục Kiều. Vô lại hơn nhưng lại không đẹp trai bằng, là lưu manh thật, còn nếu vô lại giống vậy, đẹp trai hơn, thì lại không có huyết tính giống anh.

Hôm nay Hứa Uẩn đến, là muốn nói với anh.

Lần trước là do xúc động, hi vọng anh không để ý, hai chúng ta vẫn là bạn bè giống như trước đây.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ trên ban công kia của anh, cô đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã đến đây.

....

Lúc sắp cúp điện thoại, Nam Sơ ngăn cản, gọi Lâm Lục Kiều lại: "Này--"

"Chuyện gì?"

"Mấy cô ý tá có xinh đẹp không?"

Lâm Lục Kiều xem như hiểu ra, nhàn hạ dựa vào lan can, lưỡi biếng kéo dài giọng: "Xinh đẹp a--"

Nam Sơ ở đầu bên kia không biết mắng câu gì, Lâm Lục Kiều cười đến vui vẻ.

Đến khi anh cúp máy trở lại phòng bệnh, trên ghế trống không, Hứa Uẩn đã rời đi.

Lâm Lục Kiều đem điện thoại nhét lại vào túi quần, ngồi ở trên giường một lát. Kỳ thật lúc học cao trung có nhiều bạn học anh không nhớ được, lần trước Đại Lưu nhắc chuyện đến tiến sĩ hói đầu, anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng, mỗi lần thi xong anh cũng không xem xếp hạng. Nhớ rõ Hứa Uẩn cũng là nhờ Đại Lưu, Đại Lưu và cô quen nhau, còn thường kéo đi chơi cùng, lúc bọn họ đá bóng, Hứa Uẩn cũng sẽ đá cùng, cô nàng này nội tâm cũng có phần mạnh mẽ của nam nhân, giống như con trai vậy. Một đám con trai đùa giỡn với nhau cũng không xem cô là con gái.

Nhưng lại quên rằng, người ta rốt cuộc vẫn là con gái.

Trước đây không có Nam Sơ, Đại Lưu và Thẩm Mục đùa giỡn như thế nào cũng được, tính anh cũng không nhỏ mọn như vậy.

Nhưng có Nam Sơ rồi, một số việc phải cân nhắc đến cảm nhận của cô, khoong thể vì sai lầm của anh mà khiến cô chịu ủy khuất.

Cứ luôn nghĩ như vậy.

Di động trong túi bỗng ra sức rung lên, tần suất rung lên kia đoán chừng đến từ một số điện thoại, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia lại nhớ anh?

Kết quả, vừa lấy điện thoại ra xem, liền thấy trên màn hình một loạt tin nhắn ảnh, đều đến từ cùng một số.

Anh vui vẻ mở ra xem, một loạt ảnh mỹ nữ mặc đồ tắm, làn da trắng, bọc lại trong áo choàng tắm, có thể tưởng tượng ra, bên trong khẳng định không mặc gì cả.

"Cả ngày gửi đến mấy anh mấy cái quảng cáo đòi truy, thiếu chút nữa là báo cáo em rồi."

Bên kia nhanh chóng gửi đến mấy tấm nữa, trong đó có tấm chụp bóng lưng, bọc lại trong áo choàng tắm xuyên thấu, có thể thấy rõ áo ngực ren màu xanh. Quần lót là cùng bộ. Cô rất gầy, trên lưng đều là xương, khung xương cân xứng, làn da mềm mượt, đường cột sống hõm sâu, vị trí eo rõ ràng, cặp mông vênh lên, đôi chân dài cân xứng thẳng tắp, đáng người cảm dỗ.

Lâm Lục Kiều lẩm bẩm một tiếng, trả lời: "Trong nhà có người?"

Bên kia đáp: "Ừm, một tiểu cô nương."

"Tốt nhất là nữ."

Nam Sơ không để ý tới, trả lời anh: "Thấy rõ chưa, như vậy mới gọi là xinh đẹp."

Tắm tã, thì ra vẫn còn canh cánh trong lòng.

Lâm Lục Kiều một bộ quản lý cùng khẩu khí ông lớn: "Ảnh chụp giấu cho kỹ, đừng để ngày nào đó làm rớt di động, khắp nơi đều là mấy bức hình này của em, lúc đó lại có ý kiến."

"Miệng quạ đen."

"Ngủ."

"Ừm."

.....

Lâm Lục Kiều xuất viện không lâu, liền trở về đội báo danh, Mạnh Quốc Hoàng bên kia cho người báo tin, để anh chuẩn bị, cuối tháng này là đợt phỏng vấn điều chuyển lần thứ hai.

Thông báo đưa đến, Dương Chấn Cương liền sớm chúc mừng anh: "Vào đại đội có thể không chế cái tính tình này của cậu."

Lâm Lục Kiều không cho là đúng, đi đến cửa văn phòng, Thiệu Nhất Cửu đứng thẳng tắp, cúi đầu, không dám nhìn anh.

Dương Chấn Cương: "Tiểu Thiệu hiện tại cũng tự trách bản thân."

Lâm Lục Kiều liếc cậu ta một cái, kêu cậu đi vào, bảo Dương Chấn Cương đóng cửa lại, phía sau liếc nhìn Thiệu Nhất Cửu, cuối cùng đi ra.

Lâm Lục Kiều bỏ mũ xuống, vuốt lại tóc, đặt lên bàn.

Thiệu Nhất Cửu trong khoảng thời gian này bị lãnh đạo gọi đến nói chuyện rất nhiều lần, nhưng cũng không khăn trương bằng lúc này, nắm chặt góc áo.

Lâm Lục Kiều nhìn phía tay cậu ta, "Được rồi, cậu trở về đi, tôi không có gì muốn nói."

Thiệu Nhất Cửu nghe xong liền sững sờ.

Lâm Lục Kiều là tha cho cậu? Trước đây làm sai chuyện gì, đội trưởng đều mắng đến mắt mặt, lần này lại bình thản như vậy.

Lâm Lục Kiều cười một cái: "Không đi? Còn chờ ai mắng?"

Thiệu Nhất Cửu khổ sở nói: "Nếu anh không mắng vài câu em còn cảm thấy không quen."

Lâm Lục Kiều phát tay: "Cậu nếu ngại bị mắng ít, vậy chờ một thời gian, tôi mới ra viện, không có sức lực."

"... Vết thương của anh vẫn chưa khỏi sao?"

"Nói nhảm, cậu bị cắt một mảng lưng thử xem."

- - - - -

Buổi tối Đại Lưu hẹn Lâm Lục Kiều ăn cơm ở nhà cư, xem như cho anh đón gió tẩy trần.

Nhà cư cảnh vật thanh nhã, trang trí theo kiểu Trung Hoa, chính giữa đại sảnh bày một đàn hương, sương khói lượn lờ, đặc biệt yên tĩnh.

Mới vừa dừng xe lại, kết quả ở cửa gặp Nam Sơ đi ăn cơm cùng đoàn phim.

Tiểu nha đầu tay chân đặc biệt không nhàn rỗi, lúc một đám người đi qua bên người anh, còn sấn đến cầm tay anh cào loạn.

Kết quả bị Lâm Lục Kiều một phen giữ chặt lại.

Ấn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, khoanh tay ngồi nhìn mọi người rời đi.

Nam nhân bên cạnh vẫn chưa buông tay, Nam Sơ nóng nảy, "Mọi người đang đợi em--"

Lâm Lục Kiều nhường mảy, đáy mắt đều là xấu xa, thần sắc lại lãnh đạm đè ép, dường như cố ý lôi kéo cô không buông tay.

Kết quả, bỗng nhiên phía sau có người trong trẻo gọi một câu, "Lâm Lục Kiều."

Hai người quay đầu lại.

Là Hứa Uẩn.

Lâm Lục Kiều rõ ràng nghe thấy lúc Nam Sơ rời đi ở bên tai anh ném xuống một câu--

--Anh xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Anh xong rồi.

Lâm Lục Kiều đã ngồi vào ghế, vẫn còn ngậm thuốc lá dựa vào lưng ghế suy xét về mặt Nam Sơ lúc rời đi,, bị Đại Lư vỗ mạnh vào gáy mới hồi phục lại tinh thần, "Ngán người cái gì vậy? Đây là bạn học cao trung của tôi, cô em Hứa Uẩn, còn nhớ không?"

Hứa Uẩn mỉm cười, ánh mắt diêm dâm nhìn anh.

Lâm Lục Kiều chỉ cảm thấy đau đầu, bỏ qua một bên, tự mình cầm bình rượu, rót đầy, buồn bực uống hết.

Anh rõ ràng không kiên nhẫn như vậy, một chút mặt mũi cũng không giữ cho cô.

Nghĩ vậy, sắc mặt Hứa Uẩn trắng bạch, ý cười trên khóe môi cũng không giữ được nữa, xấu hổ mà rót rượu cho bản thân: "Đại Lư, tôi quên nói với cậu, chúng tôi hiện tại ở cùng một đơn vị, cách đây không lâu còn gặp qua ở đơn vị."

Gian phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng rót rượu.

Hứa Uẩn rót rượu cho mình xong, lại đứng dậy rót cho Lâm Lục Kiều, rót xong, đặt bình rượu xuống, trên gương mặt một lần nữa treo lên nụ cười, tới kính anh: "Nào, tôi kính cậu một ly."

Nâng ly xong cũng không để ý đến anh, tự mình ừng ực uống hết.

Vừa rời ở cửa, nếu cô không nhìn lầm, Lâm Lục Kiều nắm tay của cô nàng kia, nếu cô không nhìn nhầm, cô nàng kia còn đẩy anh.

Hứa Uẩn từ cao trung đã thích anh, cô được đặc cách tuyển từ huyện khác, đám playboy thích trêu chọc con gái, cô khinh thường, cũng không chơi với họ, Lâm Lục Kiều cùng đám playboy kia quan hệ rất tốt, không, anh cùng nam sinh đều quan hệ tốt, cho nên cô tự động đem anh cho vào cùng một loại với bọn họ, một mặt giả vờ chán ghét anh, một mặt lại nghe trộm lúc nữ sinh trong lớp thảo luận về anh, nhin không được đóng tai lên nghe.

Cô biết hành trình cùng ước mơ làm quân nhân của anh.

Cô biết anh thích súng, xe tăng, máy bay.

Cô cũng biết anh thích đá bóng.

Thậm chí, ngay cả khi anh ngồi trên ghế, về mặt lúc thảo luận bài tập với nam sinh xung quanh, cô đều nhớ rõ. Anh cầm bút, vạch một câu trên giấy, đối phương chột tính ngộ, cầm tờ giấy anh vừa tính toán đi nghiên cứu.

Cô vẫn luôn cảm thấy đàn ông như vậy, là không thể với tới, yêu một người nào đó, là điều không thể tưởng tượng.

Cô vẫn luôn cho rằng, anh không giống những người khác.

Nhưng kết quả là, anh chọn bạn đời, cũng chỉ vậy, đáng người, tương mạo.

Đáng người, tương mạo của Nam Sơ rõ ràng ưu tú, cô cũng không thể không biết tự lượng sức mình mà cạnh tranh với cô ấy.

Cô phải buông bỏ, khó tránh khỏi có chút thương tâm, cho dù không thể làm người yêu, cô cũng không muốn mất đi một người bạn như vậy.

Cho nên tối nay cô mới bảo Đại Lưu mời bữa này.

Đại Lưu ngồi một bên bình tĩnh nhìn Hứa Uẩn rót rượu cho Lâm Lục Kiều: "Uống đi, thất thần cái gì đấy?"

Lâm Lục Kiều không để ý đến cậu ta, cuối cùng mở miệng, hướng phía ghế lô nói câu đầu tiên, "Hứa--"

Bị Hứa Uẩn chặn lại.

Hứa Uẩn khoát tay, "Lâm Lục Kiều!"

Xong rồi, uống đi.

Đại Lưu cảm thấy không khí này sao nhìn ái muội như vậy, đôi mắt vô tội mở to nhìn người này một cái, lại nhìn người kia một cái.

Nhìn Hứa Uẩn thì cảm thấy giống như hai người có chút gì đó, lại nhìn Lâm Lục Kiều, thẳng thắn bộc trực, một chút gì đó cũng không có, Đại Lưu nghĩ thầm, chắc không phải là hai người này sống thoải mái quá, tiểu tử này vứt bỏ người ta chứ?

Từ lượng của Hứa Uẩn không tốt, mới uống một chén mà khuôn mặt cùng viền mắt đều bắt đầu đỏ lên.

"Cậu nghe tôi nói đây."

Hứa Uẩn nói xong lời này liền liếc nhìn Đại Lưu, giọng nói có chút khàn đặc, Đại Lưu cảm thấy ý của lời này là muốn mình tránh đi một chút, liền đứng lên, đẩy ghế ra: "Tôi vào nhà vệ sinh một chút, hai người nói chuyện đi."

Hứa Uẩn dừng lại, chờ cậu ta rời đi.

Đại Lưu còn tốt bụng giúp bọn họ đóng cửa lại.

Ghế lô chỉ còn lại hai người.

Lâm Lục Kiều đã sớm hết kiên nhẫn, xoa xoa mi mắt, tìm đến bao thuốc lá ở trên bàn, kẹp điếu thuốc trong tay, muốn ra ngoài hút thuốc.

Hứa Uẩn dường như nhìn ra, "Hút ở đây đi, tôi có lời muốn nói với cậu."

Anh cũng không thêm đề ý, dựa vào ghế, nhả khói thuốc.

Kỳ thực Hứa Uẩn rất ghét mùi thuốc lá, lúc học cao trung rất ghét nam sinh hút thuốc, có đôi khi tan học ở trên đường nhìn thấy hai ba nam sinh tụ tập một chỗ hút thuốc, cô sẽ nhăn mặt chán ghét, nhưng kỳ lạ là, cô cư nhiên một chút cũng không chán ghét anh, mà trên người anh cũng không có vẻ bừa bộn giống như những nam sinh kia.

"Trước đây tôi nghĩ cậu là một người đàn ông đặc biệt, không giống như mấy tiểu tử mao đầu kia, người khác hỏi cậu một vấn đề, biết chính là biết, không biết thì thẳng thắn nói một câu không biết, cũng không giống như bạn cùng bàn của tôi, không hiểu nhưng lại giả vờ hiểu, bị người khác vạch trần thì tức giận mắng người. Sau này lên đại học, cũng đã quen qua vài người bạn trai, tính cách đều có chút giống cậu, nhưng lại luôn để tôi phát hiện ra khuyết điểm này nọ, tôi biết cậu cũng có khuyết điểm, ví dụ như thích hút thuốc, thỉnh thoảng sẽ chửi hai ba câu thô tục-- Nhưng tôi lại không chán ghét, phản cảm giống như với bọn họ, ngấm lại cũng bởi vì chưa đủ yêu thích, lần gặp lại này, tôi luôn cảm thấy là ông trời cho tôi cơ hội, muốn tôi nói đem những lời hỏi cao trung muốn nói nhưng không dám nói nói hết cho cậu. Vì vậy, tôi đã lấy dũng khí để nói ra."

Thực ra kết quả cô có thể đoán được, bị từ chối, nói không khó chịu là giả.

Lại nhai xong mấy lời này, cô đã định nói thêm một câu: "Lúc trước là do tôi khinh suất, không nên nghĩ rằng chúng ta có khả năng, chúng ta vẫn làm bạn được chứ?"

Mà người đàn ông đối diện, vẫn kẹp chặt điếu thuốc, không nói một từ.

Nước mắt Hứa Uẩn cũng đã sớm chảy dài, kiêu ngạo cùng tự tôn đều bị ném ra sau, nhưng trước sau vẫn không nhận được một cái liếc mắt từ anh.

Đại Lưu từ nhà vệ sinh đi ra, liền thấy một bóng lưng đứng ở khu hút thuốc.

Nhỏ gầy, chân dài, cậu không nhìn được nhìn nhiều hơn một cái, lại nhìn thêm mấy lần nữa, nhìn rất quen mắt.

Cô gái kia quay lại, nhìn cậu mỉm cười ngọt ngào: "Anh Đại Lưu."

Đại Lưu ngây ra một hồi lâu: "Em chính là em gái ở nhà Lục Kiều trước đây?"

"Thật trùng hợp." Nam Sơ nói, cười đến nét mặt cũng cong cong.

Đại Lưu từ nhỏ đã thích nói chuyện với mỹ nữ, đi tới: "Đã lâu không gặp em."

"Anh tại sao lại ở đây?"

"Ăn cơm cùng Lâm Lục Kiều và một bạn học cao trung, Lục Kiều cũng ở dưới lầu, có muốn vào ngồi một chút không?"

Nam Sơ nở nụ cười: "Không được, em không quen bạn học cao trung kia."

"Cũng là một cô gái."

Đại Lưu nói xong liền cảm thấy hối hận, quan hệ của tiểu nha đầu này với Lâm Lục Kiều vẫn còn mơ hồ, dưới lầu cũng đang mơ hồ, gặp nhau lúc này quả thực không thích hợp, tình hình này cậu không ứng phó nổi, nếu lão Thẩm ở đây thì tốt, có thể nghĩ kế giúp ông đây.

Nói xong liền xấu hổ cười cười, nhìn không được hỏi: "Em gái, anh hỏi em một câu, em và Lâm Lục Kiều nhà bọn anh là quan hệ như thế nào?"

Nam Sơ cười nhẹ: "Anh thấy là như thế nào?"

Đại Lưu gãi gãi đầu: "Anh đâu biết, thấy gì nghĩ vậy, lần trước lúc ở nhà cậu ta, anh cảm thấy hai người giống như người yêu, nhìn kỹ lại không giống, dù sao thì với tính tình của Lục Kiều, có thể có phụ nữ xuất hiện trên ghế sofa nhà cậu ta tuyệt đối là kỳ tích."

Nam Sơ cười nhạt, hỏi lại: "Vậy cô gái dưới lầu và Lâm đội trưởng có quan hệ thế nào?"

Đại Lưu uống hơi nhiều, nhanh mồm nhanh miệng, trí nhớ tốt, đem tất cả chuyện thời cao trung phun ra hết, hai người kia thích kia thích cãi nhau, đa số sẽ là Hứa Ân gây chuyện, Lâm Lục Kiều không đáp trả. Đại Lưu nói mấy lời, liền đem hết tất cả chuyện hư hỏng thời cao trung của anh ra vạch trần.

"Thời cao trung cậu ta chính là một tay thích trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Thật không? Không nhìn ra đấy, anh ấy có vẻ rất trầm tĩnh mà?"

Đại Lưu giọng khoa trương: "Đó là em chưa thấy lúc cậu ta ngộ nghĩnh, ý vào việc bản thân thành tích tốt, tướng mạo đẹp, liền đi lừa gạt các cô gái nhỏ."

Đúng lúc Lâm Lục Kiều đi đến nghe thấy được, bước đến chỗ Đại Lưu xách cổ áo cậu ta, đem người trên lan can kéo lại: "Cậu nói lung tung gì với vớ tôi vậy hả?"

What--

Đại Lưu đứng không vững, trên mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, ánh mắt có chút không tin nổi đảo qua lại giữa hai người.

"Thật là!!!"

Lâm Lục Kiều dùng chân đá vào bụng cậu ta.

Đại Lưu thứ thời chạy đi, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Thẩm Mục, không kìm được hưng phấn, giọng nói quả thực so với tìm ra châu lục mới còn kinh ngạc hơn: "Đm, lão Kiều thực sự có bạn gái?"

Kết quả đầu bên kia điện thoại đáp hết sức bình tĩnh: "Ừm."

Đại Lưu: "Bạn gái của lão Kiều nha, chính là em gái lần trước, vóc người cực kỳ tốt, chân dài siêu cấp vô địch!"

Thẩm Mục nghiêng đầu kẹp điện thoại ngồi trước máy tính: "Ừm, là người mẫu, tên Nam Sơ."

"Mẹ cô ấy chính là diễn viên kia?"

"Đúng."

"Bà nội cậu, chuyện này chỉ mình tôi không biết?"

"Hai người họ vẫn chưa công khai, chờ xem, lần này Lâm Lục Kiều không thoát được đâu--"

.....

Đại Lư rời đi, Lâm Lục Kiều gãi gãi mi mắt, nhìn liếc cô một cái: "Em đi ăn với ai vậy?"

Nam Sơ nhìn anh chăm chăm: "Đoàn phim."

Lâm Lục Kiều bị cô nhìn đến hoảng sợ: "Đại Lư đã nói gì với em rồi?"

Nam Sơ quét mắt nói: "Anh chợt dạ cái gì?"

"Anh chợt dạ?" Lâm Lục Kiều cười nhạt, quay đầu nhìn hướng khác, tay trong túi nắm lại, bỗng nhiên cúi người, ở bên tai cô thấp giọng: "Buổi tối theo anh về nhà, người nào chợt dạ người đó làm cháu nội."

Nam Sơ không để ý đến anh, bàn tay chặn trước ngực anh, đẩy ra: "Buổi tối em còn có hẹn."

Lâm Lục Kiều ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cô, vẻ căm dục này bày ra cho ai nhìn đây--

Nam Sơ đưa tay lên mặt anh, sờ soạng một cái, "Chờ phim đóng máy, em được nghỉ nửa tháng, đến lúc đó sẽ đi tìm anh." Nói xong liền đi.

Tay Lâm Lục Kiều nắm chặt trong túi, nhìn bóng lưng của cô, khẽ cắn môi, cơ mặt giật giật.

Đại Lư chờ ở dưới lầu, Hứa Uẩn đã sớm rời đi, lúc Lâm Lục Kiều đi xuống, Thẩm Mục cũng đã lái xe tới đón.

Bước tới cửa xe, hai người trong xe còn nhiệt liệt cho anh một tràng pháo tay.

"Chúc mừng a, lễ độc thân năm nay lại thiếu đi một người rồi." Đại Lư cười hi hi.

Kết quả, Lâm Lục Kiều mở cửa xe đi vào, sắc mặt không tốt lắm.

Trầm mặc, lúng túng.

Thẩm Mục ho khan một tiếng, nhìn kính chiếu hậu, hỏi một câu: "Vẫn còn sớm, đi uống một chén không?"

Đại Lư hưng phấn: "Đi, tôi biết một nơi mới mở ở gần đây."

Lâm Lục Kiều không có hứng thú, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ chuyện nha đầu kia, lạnh nhạt nói: "Không đi."

Đại Lư đưa tay vỗ vào chân Thẩm Mục: "Đừng để ý đến cậu ta, đi, tôi biết địa chỉ, đưa cậu ta đến đó, không uống thì cứ ở trên xe mà ngủ ngáy."

...

Lúc ăn cơm, Nam Sơ nhận được một cú điện thoại.

Là Trương Cách.

Gần đây Trương Cách cũng không xuất hiện làm phiền cô, giọng nói qua điện thoại cũng rất không kiên nhẫn, thái độ gần đây xoay chuyển 180 độ, Nam Sơ nghe rõ ý tứ bên kia, đại khái là bảo cô nhanh chóng tới đón người, Nam Sơ nói câu cảm tạ, lạnh lùng cúp điện thoại.

Qua vài phút, bên kia gửi tới định vị.

Nam Sơ dựa theo vị trí trong định vị đi tìm, đi qua đại sảnh náo nhiệt, âm nhạc, tiếng trống đập vào tai cô, nghe đến nhức óc.

Đẩy cửa phòng bao ra, mùi thuốc lá liền đập vào mặt, theo bản năng nhú mày, cô bước vào, người nằm trên ghế salon, tóc tai hỗn loạn, áo sơ mi mở ba cúc, tay áo xắn đến khuỷu tay, trên cánh tay trắng nõn có vài vết tím bầm.

Nam Sơ nhớ đến Lâm Lục Kiều.

Cánh tay anh, là như thế nào--

Sạch sẽ, khỏe mạnh, tràn đầy sức lực.

Nam Sơ kéo người lên, vỗ mạnh vào cái, đem người kia đánh tỉnh: "Lâm Khải."

Lâm Khải giật mình, trạng thái cực kỳ không ổn, ý thức rời rạc, người mê man, mơ màng nhìn thấy Nam Sơ, dựa lưng lên sofa, dùng tay vò tóc: "Sao cô lại tới đây?"

"Trương Cách gọi điện thoại cho tôi."

Lâm Khải vò đầu nhớ lại cái tên Tường Cách, phản ứng chậm, một lúc lâu sau mới cất một tiếng: "Tên Hoa Kiều kia? Cô sao lại liên quan tới anh ta?"

Nam Sơ bình tĩnh nhìn cậu ta: "Đồ đâu."

Lâm Khải chỉ nhà vệ sinh: "Bên kia."

"Cậu hút?"

Lâm Khải buồn bực nắm tóc, cực kỳ thống khổ, cúi đầu xuống hai đầu gối: "Tôi gần đây có chút mệt! Còn có thể làm sao? Cô biết tôi bị hủy bao nhiêu nhạc hội rồi không?"

Kết quả, vừa dứt lời.

Cửa phòng bao bị đẩy ra, một đám người mặc đồng phục tiến vào.

Là cảnh sát. Tra xét.

...

Mấy người Đại Lư vừa mới vào quán bar vừa đúng lúc gặp cảnh sát kiểm tra, phục vụ quán bảo ba người bọn họ lấy căn cước ra, kết quả, Đại Lư liếc mắt vào bên trong liền thấy dáng vẻ của người đứng đầu đoàn kiểm tra: "Lục Kiều, đó không phải Đại Hoa sao."

Ba người liền nhìn qua, không phải chứ.

Một tân đồng phục, uy phong lẫm liệt, còn đầu dáng vẻ của tiểu tử bị bọn họ ăn hiếp đến phát khóc trước kia, thực ra quan hệ của mọi người đều rất tốt, tuy thỉnh thoảng có ầm ĩ câu gắt, lớn lên những chuyện kia đều trở thành vui đùa.

Đại Lư vẫy tay: "Hoa ca."

Người cảnh sát kia quay đầu lại, mặt chữ điền, da mặt trắng trẻo, nhìn thấy người quen, muốn cười, nhưng phải nhịn lại một chút: "Anh đây đang chấp hành công vụ, ba người, lấy thẻ căn cước ra."

Ba người liền hậm hực rút thẻ ra.

Đại Hoa liếc mắt, chỉ vào thẻ của Lâm Lục Kiều, "Ha, ảnh từ thời cấp hai, còn chưa đổi đi? Lão Hoàng cái trang thành cậu à?"

Lâm Lục Kiều cất vào, bình thân nở nụ cười nói đùa: "Nhan sắc quá đỉnh, lừa dối."

Đại Hoa liếc anh một cái: "Đức hạnh đâu, vẫn không biết xấu hổ như thế."

Nhìn xong lại chỉ Đại Lư: "Cậu ăn ít một chút, cái khung ảnh sắp không chứa nổi mặt cậu nữa."

Đại Lư liền đưa tay đánh cậu ta.

Đại Hoa: "Cậu đánh lên cảnh sát đấy à?"

Đại Lư ngượng ngập, lúc này, bỗng nhiên có người từ trên lầu đi xuống, xông tới, thở hổn hển: "Đội trưởng Hoa, trên lầu có phát hiện."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Tối nay Đại Hoa là người phụ trách, vốn chỉ định tra xét chỗ này sớm một chút rồi thu quân về nhà dỗ vợ, kết quả, trên lầu lại có phát hiện khiến cậu có chút căng thẳng, chờ cậu ta thấy rõ thiếu niên mê man uể oải trên ghế sofa, lúc bắt ép mở mắt để kiểm tra đồng tử thì mới kinh hãi nói: "Lâm Khải?!"

Lúc còn nhỏ, ai mà không biết Lâm Lục Kiều có một cậu em trai bảo bối.

Còn nhớ khi còn nhỏ, Lâm Khải đáng vẻ tuần tú, khuôn mặt lúc nào cũng hồng hồng, dường như không bao giờ phá phách, nghịch ngợm, rất vừa ý người.

Bây giờ thấy dáng vẻ này, Đại Hoa không cách nào tiếp nhận.

Bị đồng nghiệp kéo trở lại: "Đội trưởng Hoa..."

Đại Hoa nhìn chăm chăm Lâm Khải, giọng nói căng thẳng: "Phạm phải tội gì?"

"Cậu ta hút ma túy."

"Oanh" một tiếng.

Đầu óc trong nháy mắt nổ tung, Đại Hoa chậm chạp bước tới, ra sức mở to mắt, cúi đầu quét mắt nhìn cậu thiếu niên đang vùi đầu ngồi trên sofa, gầy trơ xương như cây củi, cổ áo sơ mi để lộ ra một khoảng trắng bị bệnh ngoài da, trong đầu vẫn còn phảng phất hình ảnh cậu bé bảy tám tuổi luôn thích bám sau đuôi bọn họ, chỉ chớp mắt, người này đã lớn như vậy.

Nhưng hôm nay, cậu bé đang khom lưng ngồi trên ghế sofa đầu còn đáng vẻ ngày xưa, cúi đầu giữa hai đầu gối, thống khổ che mặt, vai cũng đang run rẩy. Đại Hoa không đành lòng nhìn tiếp, bắt đầu chỉ tiếc rên sát không thành thếp nói: "Cậu làm sao vậy hả?!"

Toàn bộ quá trình Nam Sơ đều không nói gì, im lặng ngồi một bên, phối hợp với cảnh sát điều tra.

Đại Hoa đang phấn nộ chuyển bình tĩnh, nói với người cảnh sát ở gần: "Xuống dưới lầu gọi ba người bạn của tôi lên đây."

Đại Hoa chuyển mục tiêu, chỉ vào Nam Sơ: "Cô gái này thì sao?"

Đồng nghiệp lắc đầu: "Không tra ra, nhưng vẫn phải đưa về xét nghiệm nước tiểu mới có thể xác định."

Đại Hoa chán ghét liếc nhìn cô gái xinh đẹp trên sofa, Nam Sơ từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, từ lúc chuyện xảy ra cho tới bây giờ, cô một lời cũng không nói.

Ngoài cửa chợt vang lên một loạt tiếng bước chân, trước tiên là giọng nói hài hước của Đại Lư, "Đại Hoa tìm chúng ta làm gì vậy? Sẽ không phải là tra ra trong ổ mại dâm có bạn gái cũ của cậu ta chứ?"

Sau đó là một giọng nói lạnh nhạt: "Bớt nói đi."

Lâm Khải nghe được giọng nói này, lập tức bất an, liếc nhìn Đại Hoa, đứng lên muốn đi, Đại Hoa một tay đè cậu ta xuống ghế salon.

Đại Lư vẫn nói: "Đây là chuyện có thật mà, không phải tôi lừa cậu đâu, trước đây kể rằng có một cảnh sát trong lúc tra xét ổ mại dâm thì phát hiện ra bạn gái cũ thời đại học của mình, tình cảnh vô cùng khó xử."

Còn đang nói thì ba người đã đến trước cửa phòng bao.

Đại Lư tiến đến chào hỏi, "Đội trưởng Hoa--", kết quả, vừa gọi xong thì sững sờ, đứa bé trước mặt Đại Hoa không phải là Lâm Khải sao?!

Lại đợi một chút---

Cô gái bên cạnh Lâm Khải, không phải là Nam Sơ sao?

Lâm Lục Kiều là người cuối cùng đi đến, hai tay đút trong túi, dựa vào khung cửa, nhàn nhã cong khóe môi, vừa quay đầu nhìn--

Kết quả, vừa nhìn, liền không cười nổi nữa.

Khóe miệng dần thu lại nụ cười, người cũng chầm chậm đứng thẳng, dường như đang thu lại tất cả động tác.

Mà thiếu niên trên ghế salon cũng không còn dũng khí ngẩng đầu...

Cậu hoàn toàn rơi vào trạng thái không còn đường lui cùng với trốn tránh, trán đè trên đầu gối, cặp tay thon dài ôm chặt đầu, gân xanh trên mu bàn tay lộ rõ, cánh tay đều bầm tím, cậu đau xót, cậu hối hận, cũng đáng thương hại.

Nam Sơ cũng nhìn sang, ba người ở cửa tựa hồ đều đã hóa đá.

Chỉ có cô vẫn rất tỉnh táo, vẻ mặt trong sạch, còn nhàn nhạt nói với Lâm Khải: "Anh cậu tới--"

Lâm Khải trực tiếp khóc lên, gào khóc, nước mắt nước mũi hòa lẫn.

Lâm Lục Kiều đứng ở cửa mất mấy phút.

Anh tựa như không quen biết hai người kia, chỉ ra sức nhìn họ, lúc Đại Hoa đem anh kéo ra ngoài, ánh mắt anh vẫn còn nhìn chăm chăm vào người họ, như thể đang làm xác nhận cuối cùng.

Lâm Khải từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu nhìn anh, còn nha đầu kia, vẻ mặt thẳng thắn, thành khẩn.

Đại Hoa kéo Lâm Lục Kiều ra khỏi phòng, đến cạnh tường, đặt tay trên vai anh, im lặng một hồi mới mở miệng, giọng nói nghiêm trọng: "Lâm Khải dùng ma túy."

Bỗng chốc, chân của anh tê dại.

Lâm Lục Kiều buông bỏ suy nghĩ, không lên tiếng, tựa hồ đang trầm tư, rất lâu sau mới hỏi: "Cậu nói em trai tôi?"

Đại Hoa gật đầu.

Lâm Lục Kiều nở nụ cười trào phúng: "Cậu còn chưa thấy qua nó hồi còn nhỏ sao? Cậu nói là đứa bé nhất gan kia?"

Đại Hoa liếc mắt: "Đã kiểm tra rồi, dương tính, cậu không tin cũng không có cách nào khác, tôi phải đưa cậu ấy về."

Lâm Lục Kiều nhìn cậu: "Cô ấy thì sao?"

"Giấy thử không tra ra, phải mang về xét nghiệm nước tiểu. Sao thế? Đó là bạn gái của Lâm Khải sao?"

Lâm Lục Kiều cuối cùng chửi một tiếng, lần đầu tiên trong tối nay có chút tức giận, "Cái rắm! Đó là người phụ nữ của ông đây."

Đại hoa khiếp sợ nhìn anh.

Một lúc lâu sau mới nói: "Cô ấy làm sao lại ở cùng một chỗ với Lâm Khải, quan hệ của mấy người thật đủ loạn."

Lâm Lục Kiều hoàn toàn nổi giận, liếm khóe môi nói: "Đừng con mẹ nó nói bậy, nếu cô ấy không dùng, phải đưa người về cho ông đây, một cọng lông cũng không được thiếu."

Miệng nói như vậy, nhưng chuyện của Lâm Lục Kiều, Đại Hoa vẫn để tâm, vỗ vai anh trấn an: "Yên tâm đi, sẽ không để cho cô ấy chịu ủy khuất."

Cuối cùng Đại Hoa liếc anh một cái, xoay người rời đi, kết quả nghe được Lâm Lục Kiều nhỏ giọng nói một tiếng.

"Cảm ơn."

Cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chưa từng thấy anh ăn nói khép nép như vậy.

Cậu đi được hai bước, liền quay trở lại, túm lấy cổ áo Lâm Lục Kiều ấn lên tường, "Cậu nói cảm ơn với ai! Hai chúng ta còn phải nói mấy lời này? Nếu cậu yêu cô gái đó thật, vậy cô ấy chính là em dâu của tôi. Chỉ cần cô ấy không hút, nhiều lắm là một đêm, ngày mai tôi sẽ đưa cô ấy trả về nguyên vẹn cho cậu."

"Đừng có chiếm tiện nghi, gọi là chị dâu." Lâm Lục Kiều sửa lại.

Đại Hoa buông cổ áo anh ra, "Được rồi, người tôi sẽ đưa đi, cậu trở về lấy một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày cho Lâm Khải đi."

Nam Sơ cho đến khi lên xe cũng không nhìn anh thêm lần nào.

Xe cảnh sát gào rú đi qua, khiến con người ta tỉnh ngộ.

Ánh sáng màu đỏ ở đuôi xe.

Chợt lóe lên, Lâm Lục Kiều bỗng thấy mặt mũi, đã nhiều năm như vậy rồi.

....

Nửa đêm, một tin bất quái khiến tất cả mọi người tỉnh ngủ.

Tiêu đề -- Thiên tài âm nhạc bị bắt do dùng ma túy tại quán bar.

Dư luận bất quái, như mảnh thú, nước sông cuộn cuộn, một lúc sau, lại xuất hiện một tin -- còn có một nữ diễn viên cũng bị bắt.

Giới giải trí của họ vốn cũng không nhiều.

Tùy tiện loại trừ một chút, Nam Sơ liền bị rơi vào vòng.

"Nghe nói cô ta hút thuốc phiện?"

"Đồ hồ ly, nhất định là cô ta."

"Cút khỏi giới giải trí đi."

"Không, không phải là Nam Sơ, nhất định là một nữ diễn viên tuyến mười tám, vậy đây, công ty quản lý nhất định sẽ đi tẩy trắng như thế, đừng hỏi tôi tại sao biết, tôi lấy được tin từ nội bộ công ty đây."

....

Lâm Lục Kiều không có chìa khóa phòng trọ của Lâm Khải, liền quay về nhà mình lấy vài bộ quần áo để đem đi, sau khi chuẩn bị xong, tựa lưng trên ghế salon hút thuốc, bỗng nhận được điện thoại của Lâm Thanh Viễn

Bên kia thả xuống một câu: "Em trai con bị bắt, con mẹ nó, con đang ở chỗ nào?"

Lâm Lục Kiều cầm điện thoại, đôi mắt mỏi mệt, không lên tiếng.

Anh thực sự mệt chết đi được, lười mở miệng.

"Không phải quan hệ của con và nó rất tốt sao? Nó dùng ma túy, con không biết?"

Lâm Lục Kiều cười giễu: "Nó đi tiểu tiện tôi cũng phải quản sao?"

Lâm Thanh Viễn nổi giận: "Khốn nạn!"

"Đúng, tôi khốn nạn. Ông không có lỗi, đều là lỗi của tôi. Mẹ muốn ly hôn cũng là lỗi của tôi, em trai hút thuốc phiện cũng là lỗi của tôi. Ông thực sự nghĩ rằng tôi không biết gì cả sao? Đã nhiều năm như vậy, ông có bao giờ tự hỏi lương tâm mình hay chưa? Đã nhiều năm như vậy, ông vẫn ngủ ngon được sao?"

Năm ấy chứng kiến Lâm Thanh Viễn cùng Nam Nguyệt Như từ quán rượu bước ra, anh mấy phen đều muốn chạy tới hỏi ông, tại sao lại làm như vậy!

Cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, không muốn phá vỡ cánh cửa cuối cùng hai cha con lúc đó.

Hiển nhiên, Lâm Thanh Viễn cũng nổi giận, tức giận ho khan vài tiếng, mắng anh: "Mày thì biết đêch gì?"

Nói xong liền cúp máy, chỉ còn tiếng tút tút máy bận.

Lâm Lục Kiều trực tiếp ném điện thoại, về mặt giận dữ, lại đập thêm một cước lên bàn trà.

Bàn trà xô dịch về phía sau, chân bàn ma sát với nền gạch phát ra âm thanh sắc nhọn, đâm thủng đêm dài.

Căn phòng không mở đèn, ngoại trừ cửa sổ phòng khách mở rộng, gió tràn vào phòng, ánh trăng lọt qua, chiếu sáng một nửa đường nét của anh.

Lâm Lục Kiều ngồi trên ghế salon, tay chống đầu gối, cúi đầu, hít một hơi.

Tâm tình của anh lúc này rất tệ, lại luống cuống, anh không khống chế được, anh hận nhất là hút thuốc phiện, nhưng bây giờ, trong đầu anh lại nghĩ, nếu như Nam Sơ hút--

Nếu như Nam Sơ hút--

Anh vẫn muốn cô.

Thậm chí, anh nguyện ý cùng cô cai nghiện, anh nguyện ý hi sinh bản thân.

Trong lúc đó, Đại Lưu gọi cho anh ba cuộc điện thoại.

Thảm Mục cũng gọi ba cuộc, anh đều không nhận, trực tiếp tắt máy, sau đó tiếp tục chìm vào suy nghĩ của bản thân. Nếu Nam Sơ dùng thuốc phiện, anh cùng cô cai nghiện, anh sẽ hi sinh bản thân.

Có lẽ anh sẽ bị khai trừ quân tịch, làm trái mong muốn tất cả mọi người, từ nay về sau không còn chút quan hệ với con đường và ước mơ của mình.

Sau đó trở thành loại người mà cả đời này anh ghét nhất.

Không không--

Không nên là như vậy.

Nếu Nam Sơ hút thuốc phiện, anh phải chia tay với cô, sau đó tiếp tục làm đội trưởng đội phòng cháy, tiếp tục con đường và ước mơ của mình, có thể kìm lại tâm nguyện, tùy tiện tìm một cô gái mà kết hôn, sinh con, có lẽ cả đời sẽ cứ như vậy mà qua đi.

Năm ấy lúc vừa mới được phân vào đội phòng cháy chữa cháy, một đám binh lính, người người đứng dưới bầu trời, hét lên phải bảo vệ tổ quốc, bảo vệ nhân dân, không sợ khó khăn, không sợ hi sinh.

Huân luyện viên nói: "Nhập ngũ rồi sẽ thành quen, mọi người sau này sẽ càng ngày càng kiêu ngạo đối với thân phận của bản thân, cho dù đã giải ngũ, trên đường gặp người khác, cũng phải hét một câu, ông đây trước đây đã từng đi lính, đừng mẹ nó khiến cho quân hàm của các cậu mất mặt."

Mười năm uống băng, cũng khó làm nguội đi nhiệt huyết.

Không thể vứt bỏ là quân hàm, không thể tiếp nhận là cảm tình.

.....

Lâm Lục Kiều lái xe đến đưa đồ cho Lâm Khải, Đại Hoa vẫn còn ở trong cục: "Cô ấy đâu?"

Đại Hoa nhìn anh một cái: "Đâu cái gì? Cậu muốn gặp sao?"

Lâm Lục Kiều suy nghĩ một hồi, gật đầu.

Đại Hoa hiểu được, vỗ vai anh: "Người anh em này sắp xếp cho cậu."

Nơi tạm giam của Nam Sơ là một phòng nhỏ, chỉ có một mình cô.

Lúc Lâm Lục Kiều đi vào, Đại Hoa dặn dò anh: "Điều kiện khó khăn, chỉ có mười lăm phút thôi đấy."

Sau khi bước vào, Lâm Lục Kiều cuối cùng cũng hiểu rõ cái điều kiện khó khăn mà Đại Hoa nói, phòng lớn như vậy nhưng lại trống trải, góc tường đặt một cái ghế nhỏ, Nam Sơ im lặng ngồi ở phía trên.

Lâm Lục Kiều đóng cửa lại, đứng dựa vào tường một lúc mới tiến về phía cô.

Nam Sơ sững sốt một hồi, sau đó từ từ đứng lên, bước về phía anh, vừa nhào vào ngực anh liền nói một câu: "Em không dùng, Lâm Lục Kiều, em không dùng."

Lâm Lục Kiều có chút sững sờ, vòng tay ôm cô khựng lại giữa không trung.

Nghe thấy âm thanh ừy khuất ấy, liền mạnh mẽ ôm, giữ chặt cô trong lòng, ở bên tai cô cọ cọ một hồi, trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm: "Cô bé ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.